

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HARD KNOCK HERO

□□□

HANNAH SHIELD

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Hard Knock Hero

SON SIĞINAK KORUYUCULARI

HANNAH SHIELD

Telif hakkı © 2023 Hannah Shield'e aittir.

ZORLU DURUMLARDAN GEÇMİŞ KAHRAMAN (Son Sığınak Koruyucuları
Kitap 1)

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması bu kuralın istisnasıdır.

Kapak fotoğrafı: Wander Aguiar

Kapak tasarımı: Angela Haddon

İçindekiler

1. Aiden
2. Jessi
3. Aiden
4. Jessi
5. Aiden
6. Jessi
7. Aiden
8. Jessi
9. Jessi
10. Aiden
11. Aiden
12. Jessi
13. Aiden
14. Jessi
15. Jessi
16. Aiden
17. Jessi
18. Jessi
19. Aiden
20. Aiden
21. Jessi
22. Jessi
23. Aiden
24. Jessi
25. Jessi
26. Aiden
27. Jessi
28. Jessi
29. Jessi
30. Aiden
31. Aiden
32. Jessi
33. Aiden

Yazarın Notu

Hannah Shield'in diğer eserleri

Yazar Hakkında

BÖLÜMBİR

Aiden

Kar, sileceklerin temizleyebileceğinden daha hızlı bir şekilde ön camıma çarpıyordu. Hava tahminleri Batı Colorado'ya bir fırtınanın geleceğini söylüyordu, ancak fırtınanın yarın, kiralık kulübemdeki şöminenin başında ellerimi ısıtırken vurması bekleniyordu. Hava kararmışken ve daha uzun bir yolum varken değil.

Önümdeki arabayı zar zor görebiliyordum. Sonra iki fren lambası yandı ve ben de gaza sonuna kadar bastım. Zifiri karanlığın içinden daha fazla kırmızı ışık belirdi. Ardından yanıp sönen sarı ışık geldi.

Kahretsin.

Kamyonetimin kaputuna kar birikmişti. Hiçbir yere gidemiyordum. Hayal ettiğim tatilin ideal başlangıcı değildi bu. Ormanda beş keyifli gün, sadece kendim için yemek pişirmek. Mesleğimde nadiren elde ettiğim bir lüks. Oda arkadaşım yoktu. Ailem de yoktu, ne kadar gönülsüzce sevsem de. Yalnız bir insandım ve bunun için özür dilemeyi reddediyordum. Askerken, ordu kardeşlerim bana Solo lakabını takmışlardı. Bir Star Wars göndermesi değildi. Sadece uyuyordu. Eski kız arkadaşlarımdan herhangi birine sorsanız, onlar da aynı fikirde olurlardı.

Kamyonum son derece yavaş ve acı verici bir şekilde ilerliyordu. Sonra bir tabela gördüm.

Hartley, Sonraki Çıkış. Benzin İstasyonu, Yiyecek.

Önümdeki araba çıkış rampasına girmek için sağa döndü. Ben pek takipçi değildim ama bu seferlik komşumun yaptığını kabullenmenin bir anlamı olduğunu düşündüm. Çıkışa girdim. Umarım oturacak sıcak bir yer ve otoyolda oluşan tıkanıklığın geçmesini beklerken idare edebileceğim, fena olmayan bir yemek bulabilirim.

Benzin istasyonu otoyolun hemen çıkışındaydı ve birçok otoban kaçağı burada durmuştu. Kasaba daha uzaktaydı. Solmuş tabelalar beni Hartley'nin Büyüleyici Tarihi İş Bölgesi'ne yönlendiriyordu. Uğrayın ve biraz kalın.

"Teşekkür ederim, gerek yok," diye mırıldandım. "Sadece geçiyordum."

Kamyonum ana caddede yavaşça ilerliyordu, silecekler ritmik bir şekilde vızıldıyordu. Eğer tarihi bir cazibe varsa, ben göremiyordum. Ama zaten Hartley'nin büyük bir kısmı kardan dolayı görünmüyordu. Kaldırımlar bomboştu, ana caddedeki diğer işletmelerin çoğu karanlıktı. Birkaçının girişleri kontrplaklarla kapatılmıştı.

Ticari şeridin en ucunda, تنها görünen bir lokanta vardı ve ışıklarının sıcak parıltısı beni kendine çekti. Mekan tamamen boş görünüyordu, bu da yemeklerinin kalitesi açısından iyiye işaret değildi.

Sonradan, o ilk izlenimin ne kadar yanıltıcı olduğunu anlayacaktım. Lokantadaki kişi yalnız olabilirmiş, ama bunun sebebi yemek değilmiş.

Önümdeki araba U dönüşü yaptı, muhtemelen o benzin istasyonuna geri dönüyordu. Ama benzin yakıp otoyolda hiçbir yere gidememektense lokantaya gitmeyi tercih ettim. Ya da daha da kötüsü, marketten alınmış, ısıtılmış burrito yemektense. Aç kalmayı tercih ederdim.

Kamyonetimi binanın yanındaki otoparka çektim. Hızla biriken karın altında zar zor görebildiğim iki ayırma çizgisi arasına park etmek için elimden gelenin en iyisini yaptım. Kanvas ceketimin kapüşonunu takmadan, esen rüzgarın içine doğru yola koyuldum. Botlarım lokantanın kapısına doğru giderken beyaz karda izler bıraktı.

İçeri girerken küçük bir zil çaldı. Arkadan nefes nefese bir kadın sesi, "Hemen geliyorum," diye seslendi.

Gördüğüm kadarıyla, mekanda tek başına o vardı. Müşteri yoktu. Açık mutfakta ızgaranın başında kimse yoktu, ancak lezzetli bir şeyler pişiyor gibi bir koku alabiliyordum ve kahvenin demlenirken çıkardığı kendine özgü fokurdama sesini duyabiliyordum.

Derin bir nefes aldım. Kırmızı şarap ve kekik notaları. Umut verici.

Mekan sıcak ve düzenliydi. Pencerelelerin üzerinde asılı küçük danteller ve antika dükkanındaki vitrin gibi raflarda dekoratif bir şekilde düzenlenmiş çaydanlık ve fincan koleksiyonu gibi birçok kadınsı dokunuş vardı. Krom ve formika, geçen yüzyılın ortalarından kalma gibiydi. Her şey biraz yıpranmıştı, ancak yeni boya duvarları aydınlatmıştı.

Uzun pencerenin yanındaki son masayı seçerek fayans zemine ıslak ayak izlerimi bıraktım. Duvarı bir askı vardı, bu yüzden karla ıslanmış paltomu kurutmak için astım. Deri bank, üzerine oturduğumda gıcırdadı. Yaz dağlarının manzara resminin asılı olduğu duvara bakan koltuğu seçmiştim.

Masada zaten eski usul, lamine edilmiş bir menü vardı; parmağımle onu kaptım ve kendime doğru çektim.

Jessi'nin Lokantası. Günlük özel menülerimiz hakkında bilgi alabilirsiniz.

Tüylerim diken diken oldu. Yukarı baktığımda, mutfığın giriş kapısının kenarından bana bakan, koyu kirpiklerle ve göz kalemiyle çerçevelenmiş iki büyük göz gördüm.

Kısa bir nefes kesme sesiyle ortadan kayboldu.

Bir şey çöktü.

"Arka tarafta her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet! Özür dilerim. Hemen çıkıyorum."

"Açık olduğunuzu biliyorum, değil mi?"

"Ben öyleyim. Biz öyleyiz."

"Bir sorun mu var?" diye biraz endişelenmeye başlamıştım.

"Biraz daha sabret."

Sesler olup olmadığını anlamak için etrafı dinledim ama hiçbir ses duymadım. Sanki sadece o oradaydı. Bir süre sonra kadın mutfaktan hızla çıktı, kapı arkasından açık kaldı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kot pantolonunun üzerine sade beyaz bir önlük giymişti. Kolları dirseklerine kadar sıyrılmış bir kazak giymişti. Koyu renk saçlarının bir tutamı yanağını gıdıklıyordu ve dudaklarıyla bir üfleyerek onu uzaklaştırdı. Saçlarının geri kalanı sırtına doğru uzanan bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

Belki yirmili yaşlarının ortalarında. Güzel.

"Sen Jessi misin?" diye sordum.

Bir ayağını geri çekti, çenesi kasıldı. "Neden?"

Arkama yaslandım, ellerimi kaldırdım. Vay canına. Benden çok şüpheleniyordu. Ben iri bir adamım ama tehdit edici bir şey yaptığımı düşünmemiştim. Sadece var olmuş ve her zamanki gülümsemeyen ifademi takınmışım, ki bazı insanlar bunu geçmişte huysuz olarak nitelendirmiş olabilir. Bence tarafsız olmak daha adil olurdu.

Yalnız bir kadındı, bu yüzden ona karşı anlayışlı olmaya çalıştım.

"Merak ettim, çünkü hem restoranın arka hem de ön tarafı gibi görünüyorsunuz." Arkamda kalan sessiz lokantayı işaret ettim. Sonra bakışlarım tekrar onunkiyile buluştu. "Özel menüyü sormam söylendi."

Uzun kirpikleri kırptı. "Affedersiniz?"

Menüde parmağımla tıkladım. Lütfen günlük spesiyallerimiz hakkında bilgi isteyin.

"Ha, şaka mı?" Ağzı seğirdi. "İfade biçiminizi biraz geliştirmeniz gerekebilir."

"Sadece ortamı biraz neşelendirmeye çalışıyorum. Başka bir yerde yemek yememi isterseniz, yiyebilirim." Belki. Hartley'de benzin istasyonundan başka bir yer varsa, ki bunu merak etmeye başlamıştım.

Omuzları düşerek nefes verdi. Biraz gevşedi. "Özür dilerim. Biraz gerginim."

"Fırtına yüzünden mi? Yoksa müşteri azlığından mı?"

Sinsi bir gülümseme. "Seçebileceğiniz çok fazla neden var."

"Bu tam bir şakaydı. Nasıl yapıldığını anladım."

"Anlamaya başladığına sevindim." Sırıtmaları neredeyse bir gülümsemeye dönüştü.

Fikrimi değiştirdim. Çok güzeldi.

"Benim adım Jessi. Bugünün özel yemeği kuzu güveç."

"Şu anda aldığım koku bu mu? Kırmızı şarap, kekik, sarımsak. Ve... rezene?"

Bana olan dikkati daha da yoğunlaştı. "Anladım."

"O zaman onu alayım. Bir de kahve."

"Krema için yer var mı?"

"Hayır. Siyah. Ve tekrar doldurmaya devam edin."

Tezgahın arkasına geçip bir kupa doldurdu. "Önümüzde uzun bir gece var," diye belirtti. Bu bir soru değildi.

"Oraya doğru bakıyorum. Otoyolu tıkayan her neyse, onun geçmesini bekliyorum."

Jessi bardağı önüne koyarken mırıldandı ve sesinde bir şüphe sezdim. Ama ne düşündüğünü açıklamadı. "Nereye gidiyorsun?"

"Burada değil."

"Öyleyse şanslıym," diye mırıldandı. Arkasını dönüp mutfağa gitti.

Bu gerçekten gizemliydi. Ama ben hiçbir zaman gizemlerden hoşlanmamıştım. Dikkat ve zaman gerektiriyorlardı ve ben ikisini de başka amaçlar için kullanıyordum.

Hava durumunu ve trafiği kontrol etmeye çalıştım ama telefonumda şebeke yoktu. Bu yüzden sıcak kahvemi yudumladım ve büyük, camlı pencereden görünen manzaraya odaklandım. Kar fırtınası. Birkaç araba geçti, büyüyen beyaz örtüde iki uzun iz bıraktı. Ama Jessi'nin Lokantası'nda başka kimse durmadı.

Birkaç dakika sonra Jessi elinde büyük, dumanı tüten bir kaseyle dışarı çıktı. "Buyurun. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa söyleyin."

Yemeğin görüntüsü ve kokusu harikaydı. "Bu yeterli olmalı. Teşekkür ederim."

Cebinden çatal bıçak takımıyla birlikte rulo yapılmış bir peçete çıkardı, ama gözleri az önce benim baktığım penceredeydi. Yüzünde bir kaş çatması belirdi. Derin düşüncelere dalmış olduğunu anladım. Jessi, aklında çok şey olan bir kadına benziyordu.

Beni ilgilendirmez.

Bu yüzden "Birini mi bekliyorsunuz?" diye sorduğumda kendimi bile şaşırttım.

İrkilerek bana baktı. "Ne?" Çatal bıçak takımını sert bir sesle masama bıraktı.

"Sürekli pencereden dışarı bakıyorsun." Kaşığı alıp yemeğime batırdım ve karıştırdım. "Ve buraya ilk geldiğimde gergin görünüyordun. Beni gözetliyordun."

"Casusluk yapmıyordum."

"Ama gergindin. Ve hâlâ da öylesin. Bu da beklediğin kişinin istenmediğini gösteriyor. Kötü haber bekliyorsun. Ya da daha kötüsü." Hareketlerini dikkatlice inceledim. Göz bebekleri büyümüştü. Elleri titriyordu ve bunu gizlemek için ellerini önlüğünün ceplerine sokuyordu. "Beklediğin kişi... tehlikeli olabilir."

Birbirimize bakakaldık.

Çenesini yukarı kaldırdı ve kollarını kavuşturdu. "Bütün bunları burada birkaç dakika oturarak mı öğrendin?"

"Üstelik dört yıl askerlik yaptım," diye düşündüm. "Ve susmayı reddeden, kendi fikirlerine sıkı sıkıya bağlı iki kardeşim de emniyet teşkilatında çalışıyor." "Aşağı yukarı öyle."

"Bana rastgele birinden yardım gerekmiyor."

"Teklifte bulunmuyordum," dedim gayet sakin bir şekilde. Kimsenin kahramanı değildim, hele ki onun hiç değildim. "Sadece gözlem yapıyordum. Eğer biri içeri dalıp

ben akşam yemeğimi yerken sorun çıkarmaya kalkışacaksa, bilmek isteyebileceğim gerçekler bunlar.”

“Eminim kendinize iyi bakabilirsiniz.”

"Ben de yapabilirim, eminim."

"O zaman endişelenecek bir şeyiniz yok," diye tersledi. "Yola çıkmadan önce tatlı isterseniz bana bildirin. Tatlılarımız gerçekten mükemmel."

Kadın kapıyı hızla açıp içeri girdiğinde mutfak kapısı duvara çarparak gürültüyle kapandı.

BÖLÜMİKİ

Jessi

Ellerimin titremesini durduramadım. Nefes alışverişimi yavaşlatamadım.

Ayakkabım, daha önce düşürdüğüm kırık içki bardağının içinde çıtırdadı... Tamam, itiraf edeyim, onu gözetliyordum. Çünkü eski sevgilimin onu gönderip göndermediğini anlamaya çalışıyordum. O piçi düşünmek bile içimi öfkeyle yakıyordu. Eski acıları, ilk travma geçtikten sonra ortaya çıkan morluklar gibi, yeniden yüzeye çıkarıyordu.

Paslanmaz çelikten yapılmış hazırlık masamdan telefonumu aldım. Üst kattaki dairemin Wi-Fi bağlantısı hala çalışıyordu, ancak Trace'ten yeni bir mesaj yoktu. Son mesajda, "Hava koşulları nedeniyle uçuş ertelendi" yazıyordu.

Eğer üvey kardeşim Jeremy'den önce Hartley'e varamazsa, işleri kendi başıma halletmek zorunda kalacaktım. Bu arada, kira ödeme zamanı gelmişti ve şu anda lokantamda oturan iri yarı, dikkatli adam, günlerdir tek müşterimdi.

Gergin miydim? Ah, evet gergindim. Kendisinin de çok nazikçe belirttiği gibi.

Mutfakla restoranın ön tarafını birbirine bağlayan açıklıktan içeriye göz attım. Bu sefer casusluk yapmıyordum. Sadece gözlemliyordum, ki o da daha önce bunu yapmaya çok istekliydi. Ben de ona aynı iyiliği yapıyordum.

Koyu renk kot pantolon ve uzun kollu gri bir Henley tişört giymişti. Yumuşak kumaşın içinde dolgun kasları belirgindi. Kısa kesilmiş sakalı ve dağınık açık kahverengi saçları vardı. Kaç yaşında olduğunu söylemek zor. Belki otuz civarı. Askeri bir havası vardı, bunu Trace'den nasıl tanıyacağımı biliyordum, gerçi son birkaç yıldır kardeşimi pek görmemiştim.

Ama garip olan şuydu ki, müşterim kapıya doğru değil, sırtını kapıya dönerek oturmayı tercih etmişti. Çoğu insan bunu yapmazdı, hele ki askerler hiç yapmazdı.

Kuzu yahnisini yemeye başladı, çiğnerken pencereden sokağa bakıyordu. Dolgun dudaklarını yaladı. Bir lokma daha aldı.

İçeri girdiğinden beri tek bir kez bile gülümsememişti. Ama kötü niyetli adamların genellikle sırtarak yaklaştığını öğrenmiştim. Bu adam, adı her neyse, benim onun hakkında ne düşündüğümü pek umursamıyor gibiydi ve bunu takdir ettim. Eğer yemeğini yiyip, hesabını ödeyip gitseydi, onu daha da çok severdim.

Gözleri bir an bana doğru kaydı ve ben de hızla gözden kayboldum.

"Bunu gördüm," diye mırıldandı ve berbat ruh halime rağmen gülümsememi zor tuttum.

"Ne gördün?" diye sordum.

Yapacak bir şeye ihtiyacım vardı. Cam kırıklarını süpürdüm, sonra bir bez alıp lokantanın önüne geri döndüm. Birkaç masayı sildim, her şeyin tertemiz olduğundan emin oldum, sanki her an bir müşteri akını gelecekmiş gibi. Belki de gelirdi. Yoksa bugün neden açmıştım ki?

En azından hâlâ umudum vardı, ne kadar saçma olsa da. Henüz o umudu benden söküp atmamışlardı.

Kahve sürahisini kaptım ve tek müşterimin yanına gittim. Yemeği neredeyse bitmişti. "Her şey yolunda mı?" diye sordum, bardağını yeniden doldururken.

"Fena değil."

"Fena değil," diye tekrarladım. "Bu övgüyü internet sitemize koymalıyım."

"Her şeyi sordunuz. Şu anki durumumun birçok yönü pek de ideal değil." Kaşığına yemeğe doğru uzattı. "Bunu siz mi pişirdiniz?"

"Şu an ona sahip olmak isteyip istemediğimden emin değilim."

"Yemek çok lezzetliydi. Sadece doğru kişiyi övmek istedim."

"Evet, doğru. Ben aşçıyım. Aynı zamanda garson ve temizlikçiyim de. Daha önce de belirttiğiniz gibi, ön tarafta, arka tarafta ve bunların arasındaki her şeydeyim."

"Bu, benden ortalığı dağıtmamamı isteme şeklin mi?" Hala gülümsememişti ama gözlerinin güldüğüne yemin edebilirdim.

"Takdir ederim."

"Kuzu etini hangi şarapla pişirdiniz?"

Bu soru beni şaşırttı çünkü konu değiştireceğine dair bir işaret vermemişti. Ama yemek pişirmek ilgimi çeken bir konuydu. "Bir Pinot Noir."

Tarifim konusunda birkaç kez fikir alışverişinde bulunduk.

"Yemek yapar mısınız?" diye sordum.

"Evet."

Neredeyse gözlerimi devirecektim. Daha fazla soru sormamı mı istiyordu? Yoksa kişisel bilgileri paylaşmaktan mı nefret ediyordu? Onu bu konuda eleştirecektim ya da hesabı getirmeyi teklif edecektim. Henüz karar vermemiştim.

Sonra kapıdaki zil çaldı. Başımı kaldırdığımda Chester Rigsby ve iki küçük kardeşinin lokantama doğru ağır adımlarla geldiklerini gördüm.

Bok.

Kalbim boğazıma kadar fırladı. Gözüm seğırdi ve kahve sürahisi elimde çok ağır geldi.

"İyi akşamlar çocuklar," dedim, ses tonumdaki kayıtsızlık beni etkilemişti. "Buyurun oturun, hemen yanınıza geliyorum."

"Buraya yemek yemeye gelmedik Jessi," dedi Chester. "Bunu biliyorsun."

Kollarımı kavuşturup omuz silktim, kahve demliğini önümde bir kalkan gibi tutuyordum.

Chester ve kardeşleri eski erkek arkadaşımın kuzenleriydi. Benden nefret etmek için sebepleri vardı. Başlıca sebep, eski erkek arkadaşımın son iki yıldır hapiste olmasıydı. Onu ben hapse atmıştım.

Hayır, bu doğru değildi. Jeremy kendini oraya kendisi koymuştu. Ama benim tanıklığım da önemli bir rol oynamıştı.

"Eğer bir şey satın almayacaksanız," dedim, "yolunuza devam edebilirsiniz."

"Taşınması gereken tek kişi sensin. Hartley'den çık."

"Chester, bu diyalogu geliştirmeye devam et," diye düşündüm. "Ve yine de, ben hala buradayım."

İçimde iliklerime kadar titriyordum. Jeremy hapisten yeni çıkmıştı ve Hartley'e geri dönüyordu. Kuzenlerinin bana gitmem için verdiği son tarih bugündü ve ben bunu görmezden gelmişim. Birinin buraya geleceğini biliyordum, sadece kim olduğunu bilmiyordum. Chester ve kardeşleri en muhtemel şüphelilerdi.

Jeremy'nin aksine, bana henüz dokunmamışlardı.

Ama her şeyin bir ilk zamanı vardı.

Chester'ın gözleri arkamdaki adama, tek müşterime, sırtı bize dönük olan adama kaydı. Gizemli askerim, masasında oturmuş kahvesini yudumluyordu. Omuzları daha önce hiç olmadığı kadar çökmüştü.

"Sen kimsin be?" diye bağırdı Chester.

Müşterim yavaşça döndü, kolunu koltuğun arkasına doğru uzatarak profilini gösterdi. "Kim, ben mi?"

"Evet. Sen."

Bir an için cevap gelmedi. Kimse kıpırdamadı. Ama havanın titrediğini hissedebiliyordum. Esniyordu. Tıpkı kırılmadan hemen önceki cam gibi.

Ardından müşterim kahvesinden yüksek sesle bir yudum aldı. "Sadece geçip giden biriyim."

Chester, kardeşleri yanında dururken, fayans zeminde ayakkabıları gıcırdadı. "Ne tür bir yerde yemek yediğinizin farkında olmamalısınız. Jessi Novo bir yalancı ve hain. Yemeğinizi zehirlemiş olsa şaşırmam."

Müşterimin ağzının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı; bu, adamın nasıl gülümseyeceğini bildiğine dair gördüğüm ilk işaretti. Ama bu dostça ya da hoş bir gülümseme değildi. O gülümseme damarlarımda buz gibi bir soğukluk yarattı.

"Benim başıma bela gelmesini istemiyorum," dedi kısık ve boğuk bir sesle.

Aniden ondan yoğun bir enerji yayıldı. Adını bilmiyordum ve bilmek de istemiyordum. Benim kendi sorunlarım vardı ve bu adamın her yerinde, iri, kaslı harflerle yazılmış bir sorun vardı. Eğer beni savunmaya kalkarsa, askeri bir onur kuralı gereği, bunun bedelini ben ödeyecektim. Hayatımın derme çatma iskambil kağıtlarından yapılmış evi etrafımda yıkılmadan önce bu durumu kontrol altına almalıydım.

Özgüvenli bir duruş sergileyerek öne doğru yürüdüm. Bir kadın için uzun boyluydum. Chester'la aynı boydaydım.

"Git buradan," dedim. "Müşterilerimi rahatsız etmeyi bırak."

Küçük, boncuk gibi gözler bana döndü. "Bu aptal heriften başka kimsen yok. Başka kimse buraya gelmeyecek. Kirayı ödemek için çok yakında farklı bir müşteri türüne ihtiyacın olacak, ama bu sana uygun olur, değil mi? Çünkü sen bir fahişesin—"

"Yeter artık." Kahve demliğini masaya sertçe fırlattım. "Artık dur. Buraya gelip benimle bu şekilde konuşmana izin vermeyeceğim."

“Hayır mı? Peki ne yapacaksın?” Chester öne doğru ilerleyerek beni tezgâha yasladı ve iki bar taburesinin arasına sıkıştırdı. Küçük kardeşleri omuzlarının dibinde iki gargoye gibi duruyordu. “Beni şerife şikayet edip, Jeremy hakkında yaptığın gibi bir sürü yalan mı uyduracaksın?”

“Yalan söylemedim. Bunu sen de biliyorsun. Jeremy de biliyor. Herkes biliyor.”

Parmakları omzumu kavradı. Yaklaştıkça iğrenç nefesi burnuma çarptı. Yüzümü yana çevirdim ama kaçamadım.

Kapıdaki zil çaldı ve dördümüz de dönüp baktık.

Pencereden, müşterimin karda sakince kaldırımında yürümesini izledim. Masanın üzerinde bir tomar para bırakmıştı.

Bir an için, inanamayarak öylece bakakaldım.

Onun yardımını istememiştim, beklememiştim de. Hatta ondan korkmuştum. Ama yine de tek potansiyel müttefikimin gitmesinin yarattığı hayal kırıklığı ve üzüntü dalgasını durduramadım.

Beni burada bırakmıştı.

Yalnızdım.

“Sanırım bazı insanların aksine, kendi iyiliği için neyin doğru olduğunu biliyordu.” Chester başını bana doğru çevirdi.

“Sanırım öyle.” Sesim pürüzlü, sanki içimdeki gibi kazınmış gibiydi.

Buradan ayrılması akıllıca bir hareketti. Hartley'de kalmaya devam ettiğim için, bu aşağılıkların beni evimden kovmasına izin vermediğim için aptal olduğumu zaten birçok kişi söylemişti. Lokanta benim tek sahip olduğum yerdi.

Ama yalnız olmaya alışmıştım. Tek başıma savaşmaya.

Çenemi öne doğru uzattım ve dik dik baktım. “Sıra sende. Restoranımdan çık git.”

“Bu kendini beğenmiş, kibirli tavırdan bıktım.” Chester kolumu sıkıca kavradı. Beni mutfak kapısından içeri

sürükledi. Menteşe ileri geri sallanırken güm diye ses çıkardı.

Beni fırınların yanına itti. Ocakta kuzu güveç tenceresi kaynıyordu. Kardeşleri önde bekliyorlardı. Muhtemelen nöbet tutuyorlardı. Ama Chester beni mutfağın sokağın görüş alanından uzak bir bölümüne götürmüştü.

"Görünüşe göre haddini bilmen gerektiği konusunda sana bir ders vermem gerekiyor." Chester uzanıp karşı tezgahtaki fırın tepsisindeki tartları yere düşürdü. Tartlar yere çarparak düştü ve ben saatlerce uğraştığım limonlu kremayı düşününce irkildim.

"Beni yine hastaneye yatırmakla mı tehdit ediyorsun?" diye tısladım. "Jeremy'nin yaptığı gibi mi?"

"Konuşmaya devam et. Ağzını çalıştırmaya devam et."

"Ona ne yaptığımı hatırlıyor musun? Hapse girmeden önce yaralarını dikmek zorunda kaldılar. Bu iş bittiğinde de sana aynısını yapacağım."

Chester elini kaldırdı. Avuç içi açıktı, bu iyiydi. Daha az acıyacaktı. Kendimi hazırladım.

Sonra birdenbire devasa bir şekil belirdi, o kadar hızlı hareket ediyordu ki görüş alanımın kenarından bir bulanıklık gibi kaldı.

Chester benden uzaklaştı. Buzdolabına o kadar sert çarptı ki, paslanmaz çelikte bir oyuk oluştu. Burnundan kan fışkırarak yere yığıldı. Bayılmıştı.

Ve isimsiz müşterim onun üzerinde yükseliyordu, geniş göğsü nefes alıp verirken titriyordu. Yüzü, gözleri dışında tamamen ifadesizdi. Gözleri ise cilalanmış obsidyen gibi parlıyordu.

Chester'ın kardeşleri bağırıp küfrettiler. Chester'dan sonraki en büyük kardeş olan Mitch, döner kapıdan içeri koştu.

"Geri çekil," diye homurdandı müşterim. "Aptal olma."

"Onu dinle, Mitch," dedim.

Mitch suçlandı.

Müşterim, zaten sallanmakta olan bir şef bıçağının sapını kavrayıp bıçak bloğundan çekti. Bıçak keskin bir şekilde saplandı. Havayı yararken vızıldadı. Mitch'in sweatshirt'ünde ve altındaki tişörtünde uzun, ince bir kesik belirdi. Açıkta kalan derisinden kırmızı bir çizgi yükseldi. Sığ ama yaklaşık 15 santimetre genişliğinde.

Mitch şok içinde karnına baktı. Acı dolu bir ses çıkardı.

Müşterim ağırlığını kaydırarak elindeki bıçağı dengeledi. "İkinci uyarı. Üçüncüye mi ihtiyacınız var?"

Fırınlara yaslanmış, son nefesimi tutuyordum. Chester yerde baygın yatarken, burnundan ıslak bir ses geliyordu.

"Bu saçmalığa ihtiyacım yok," diye mırıldandı Mitch. Kaçtı ve giderken neredeyse küçük kardeşini deviriyordu. "Hadi gidelim. Onunla sonra ilgileniriz."

"Peki ya satranç—"

"Daha sonra."

İki adam da hızla çıkışa yöneldi. Zil tiz bir sesle çaldı.

"Cesur liderlerini unuttular." Müşterim eğildi ve Chester'ı yakasından yakaladı. Chester'ı bir bez bebek gibi sallanan kapıdan sürükledi. Sonra dışarıya, kara çıkardı ve baygın adamı hiç saygısızca buzlu kaldırıma bıraktı.

Sonunda uzuvlarım gevşedi ve derin bir nefes aldım.

Aman Tanrım. Bu çok kötüydü.

Bıçak bloğundan başka bir bıçak kaptım ve dondurucu rüzgar ve kar altında müşterimin peşinden koştum.

Mitch ve küçük kardeşi, kardeşlerini kucaklarına almak için koşarak yanına gittiler. Biri kollarından, diğeri bacaklarından tuttu. "Bunun için pişman olacaksın Jessi," diye bağırdı Mitch.

Olayı gerçekleştiren adama bile bakmadı. İsimsiz müşterim, kalçasını yana eğmiş, ceketinin fermuarı açık, yumruğunda silah sallanır halde, kayıtsızca bir kenarda duruyordu. Yüz ifadesi hâlâ boştu.

Adrenalinden iliklerime kadar titriyordum. Hatta aptalca bir sevinç bile duyuyordum. En azından Chester'ın baygın

halini ve kardeşlerinin korkudan kaçışını izlemekten keyif alabiliyordum. Ne kadar kısa sürse de...

Şef bıçağımı Mitch'e doğrulttum, kendime olan güvenim kabarmış ama aynı zamanda gülünç hissediyordum çünkü onunla ne yapmayı biliyordum ki? Soğan doğramaktan ve limon kabuğu rendelemekten başka. "Git artık. Beni yalnız bırak. Bir daha asla geri gelme."

"Bunun bedelini çok ağır ödeyeceksin," diye tısladı Mitch.

Çocuklar Chester'ı kamyonetlerinin arkasına tıktırdılar, kabinin içinde kar taneleri uçuşuyordu ve hızla uzaklaşırken lastikleri kayıyordu.

Gözlerim yanımda duran adama kaydı. Karanlık bakışları benimkilerle buluştu.

Ana caddeye sessizlik çöktü.

"Sanırım sizden ortalığı dağıtmamanızı istemiştim," dedim.

Bıçağı tuttuğu aynı koluyla omzunu silkti. "Öhöm."

BÖLÜMÜÇ

Aiden

Jessi'nin gözleri vahşi bir enerjiyle parlıyordu. Rüzgar at kuyruğunu dağıtıyordu. Buz gibi soğuk hava yanaklarına pembe bir ısıltı vermişti. Palto giymemişti, sadece tertemiz önlüğü, kazağı ve kot pantolonu vardı. Bıçağı parıltıyordu.

Fikrimi tekrar değiştirdim. Çok güzel değildi. Çok etkileyiciydi. Ona bakarken büyülenmişim. Bu bana nadiren olurdu.

Bıçak alıp beni buraya kadar takip etmesine şaşırmışım. Ama o öyle kolay lokma değildi. Bunu hem bana hem de Chester'a içeride açıkça belli etmişti. Cesaretine ve boyuna rağmen, benim gibi bir erkeğin sahip olduğu fiziksel caydırıcılık faktörüne sahip olmaması onun suçu değildi.

Sonra birden çöktü. Göz kapakları düştü, omuzları büküldü. "Aman Tanrım. Bu çok kötü. Çok çok kötü." Jessi hızlı adımlarla lokantaya geri döndü.

Ondan sonra içeri girdim. Kapı son bir kez şingirdadı ve ben de kilidi ve açık işaretini kapalı konuma getirdim. Akşam için işinin bittiğini düşündüm.

Bar tezgahına gitti ve bıçağını formika yüzeye bıraktı. Ben de ödünç aldığım bıçağı yanına koydum. Dışarıda birkaç kar tanesi boynuna ve omuzlarına konmuştu ve şekilleri teninde kaybolmuştu.

"O kadar da dağınık değil." Etrafa şöyle bir göz attım. "Daha kötüsünü de yaptım."

"Az önce ne yaptığının farkında bile değilsiniz."

"Sanırım seni dayaktan kurtardım," dedim sakın bir sesle.

"İçerideki işleri ben hallediyordum."

Kaşımı kaldırdım.

"Öyleydim. Aslında bana vurmayacaktı." Buna en ufak bir şekilde bile inanmış gibi görünmüyordu. "Bana yardım etmemeye, kendi işine bakmaya, sadece geçip gitmeye ne oldu?"

Hepsi de güzel sorular. "Gayet güzel bir mekâna gelip yemeğimi mahveden ve aşçıyı tehdit eden birini görmek hoşuma gitmiyor. Benim geldiğim yerde bu kabalık sayılır." Ayrıca bana aptal bir herif demişti ve bunu da hiç beğenmemiştim.

Dişlerini sıktı ve kükredi. Avucu, Henley tişörtümün düğmelerinin üzerinden göğsümün ortasına sertçe indi. Beni bar tezgahına doğru itti, neredeyse Chester'ın birkaç dakika önce onu sıkıştırdığı yere. Jessi beni burada tutamazdı elbette, ama kolundaki gücü hissedebiliyordum. Ama kaldım. Bıraktım yapsın.

"Gittin."

"Geri döndüm."

"Neden? Bu sefer gerçek cevap."

Lokantadan ayrıldığımda, onu orada yalnız bırakmayı bir an bile düşünmemiştim. Bazıları bunu yapacağımı varsayabilir. Ama ben bile o kadar duygusuz değildim.

"Çünkü istedim." Verebileceğim en doğru cevap bu.

Gözleri yüzümü süzdü. "Sen kimsin?"

"Aiden Shelborne."

"Şey..." Jessi başını salladı ve geri çekildi. Göğsümün ortasında hâlâ onun sıcaklığını bir damga gibi hissediyordum. "Pekala. Yardımına ihtiyacım yoktu. Karışmaman gerekirdi."

"Öyleyse Chester ile yaptığınız samimi sohbeti böldüğüm için özür dilerim. Sizi rahat bırakıyorum. Belki de otoyol artık boştur."

"Yani şehre gelip her şeyi berbat ettikten sonra da çekip gideceksin, öyle mi?"

Başımı çevirdim. "Kafam karıştı. Burada kalmamı istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

Yutkunurken boğazı kıpırdadı.

"Git," diye fısıldadı. Kelime etkisiz kalmıştı. "Sadece git."

Ben de öyle yaptım. Daha önce Chester'ı şaşırtmak istediğimde yaptığım gibi arka kapıdan girdim.

Kapı arkamdan kapandığı anda kilidin şak diye ses çıkardığını duydum.

Karayolu trafiğe kapalıydı.

Arabayla benzin istasyonuna gittim; orada kasada sıkılmış bir genç, bir kamyonun kanyon üzerindeki köprüde devrildiğini ve bir tür hasara yol açtığını söyledi. Köprü kapalıydı ve onarılana kadar da kapalı kalacaktı.

En azından karnım güzel yemeklerle doluydu. Chester ve adamlarıyla yaşadığım tartışma bana bir an bile hazımsızlık yaşatmamıştı. Ama Jessi'nin sonrasında duyduğu endişe beni duraksatmıştı. Onun için işleri daha da zorlaştırdığımı düşünmek istemiyordum.

Ama lokantanın arka tarafına gizlice girdiğimde pek bir şey düşünmüyordum. Sadece üç adamın bana harika bir yemek yapmış bir kadını tehdit ettiğini biliyordum. Buna gücenmiştim. Ve üçe karşı bir kişiyle karşı karşıya kaldığımda, onlara dolaylı yoldan yaklaşmanın daha iyi olacağını biliyordum.

Chester'ın ona el kaldırdığını gördüğümde çok sinirlenmiştim.

Kadın benden ne bekliyordu ki, dünyayı umursamadan ıslık çalarak öylece uzaklaşmamı mı? Kendi işime bakmayı tercih ederdim elbette, ama sınırları vardı. Uygar bir toplumda kurallar vardı.

Bu, otoparktaki bir park yerini diğlerinden ayıran çizgiler gibiydi. Ben mi koymuştum onları? Hayır. Başkasının keyfi düzenlemesine uymak zorunda kalmam beni rahatsız etti mi? Evet. Asker olmaktan bu yüzden zevk almamıştım. Ama yine de o çizgilerin içine park etmişim, çünkü yetişkin bir insandım, bir hayvan değildim. Ve Chester ve Mitch gibi aptallar buna uymadığında son derece sinirlenmişim.

Jessi, onu savunduğum için özür dilememi mi bekliyordu? Ben özür dilemeyi reddettim.

Artık midem sinirden bulanıyordu ve bu da beni iyice kızdırdı.

İşler daha da kötüye gittiğinde, benzin istasyonundaki görevlinin bana yol tarifini verdiği yol kenarı moteline vardım. Boş yer yoktu. Ben yerel lokantanın prensesini savunmakla meşgulken, diğ otayol kaçakları benden önce oraya varmışlardı.

Numaramı bıraktım ve motel resepsiyonistinden mucizevi bir şekilde boş bir oda bulurlarsa beni aramalarını rica ettim. Sonra dar lobide durdum ve Hartley'de hala telefon sinyali olmadığı için ücretsiz Wi-Fi'lerini kullanarak telefonumu kontrol ettim. Devrilen kamyonla ilgili bazı bilgiler vardı, ancak köprünün ne zaman onarılacağına dair bir tahmin yoktu.

Ana caddeden tekrar aşağı doğru araba sürerken, ne yapmam gerektiği konusunda düşünürken, tüm kasaba kapılarını kapatmış gibiydi. Rüzgar dindiği için şimdi daha iyi görebiliyordum. Binalarda gerçekten de tarihi bir çekicilik vardı. Batı tarzı detaylara sahip tuğlalar, büyük vitrinler. Bazılarının sevimli bulabileceği eski tarz sokak lambaları. Ayrıca fırtınada zar zor görünen dağ zirvelerinin çarpıcı silüetleri.

Ancak Hartley'de bir gariplik vardı. Kurumuş, çürümüş ve yavaş yavaş uçup giden bir şey. Jessi'nin burada kalmakta neden bu kadar kararlı olduğunu merak ettim. Keşke arkamdan kaybolduğunu görebilseydim.

Jessi'nin Lokantası'nın önünden geçtim. Işıklar kapalıydı, ama yavaşlayıp pencereleri inceledim, içeride olup olmadığını anlamaya çalıştım. Kirli tabaklarım hala bıraktığım köşe masasındaydı. Lokantanın geri kalanının temizliğine bakılırsa, bunun alışılmadık bir durum olduğunu düşündüm. Ama Jessi'den başka bir iz yoktu. Chester ve diğer aptallardan da, aynı şekilde.

Lokantanın üstünde ikinci bir kat vardı ve oradaki ışıklar da kapalıydı. Acaba bir apartman dairesi miydi diye düşündüm. Belki Jessi'nin dairesiydi.

Artık bu kadar çok düşünmeyi bırakmam gerekiyordu.

Sonunda, dar bir pencerede parlayan neon bir ışık gördüm. Hartley Tap & Saloon yazan bir tabelaya hafif bir ışık vuruyordu. En azından son içki saatinde beni dışarı atana kadar, ısınabileceğim ve kederimi biraz olsun dindirebileceğim doğru yer gibi görünüyordu. Ya da yanlış yöne giden otoyola geri dönüp başka bir otel arayacaktım ki bu da en az bir saat sürerdi. Tatil evime Hartley'den başka düzgün bir yol yoktu çünkü yol boyunca dağlar vardı. Kahrolası Colorado.

Ben de barın arkasındaki otoparka doğru arabamı çektim, park ettim ve içeri girerken botlarımdaki karları ayaklarımla ezdim.

Bardan birkaç yüz yukarı baktı. Bunlardan biri Jessi'nin yüzüydü. Onun oturduğu yerden iki sandalye ötedeki bar taburesine doğru ilerlerken iç çekti. Ceketimi çıkardım, taburemin üzerine koydum ve oturdum.

"Hâlâ buradasın," dedi kehribar rengi bir sıvıyla dolu bardağa bakarak.

Burası sıcaktı. Hem hava hem de her yer ahşaptı. Ahşap bar tezgahı, duvarlarda ahşap paneller, ahşap zeminler. "Çünkü otoyol hala kapalı. Eğer ima ettiğiniz buysa, sizi takip etmedim."

"Ben değildim."

Barmen, bir bardağı havluyla silerken bana ters ters baktı. "Jessi, seni rahatsız eden o adam mı?" diye seslendi.

"Hayır, Marco. İyiyim. Onu tanıyorum. Sayılır."

Hafifçe güldüm.

Tekrar ona baktığımda Jessi'nin bana dik dik baktığını gördüm. "Gülümsüyorsun. Gerçekten gülümsüyorsun. Neyse, boş ver. İşte oldu."

"Ben yeterince gülümsüyorum. Belki de dünyanın geri kalanı çok fazla gülümsüyor."

Gözlerindeki mizah aniden kayboldu. "Bu konuda haklısın." İçkisinin geri kalanını bir dikişte içti ve yüzünü buruşturdu.

Şimdi kardeşlerimin beni sık sık suçladığı o ukala adam gibi hissediyordum. "Size birer içki ısmarlayayım mı?"

"Hayır, ben sana bir tane ısmarlayacağım." Jessi elini kaldırdı. "Marco, lütfen iki tane daha çift içki. Benden olsun."

Bir sandalye yana kayarak yanıma oturdu.

Kollarımı ön kollarıma doğru sıyırıp rahat bir pozisyona geçtim. "Ne içeceğiz?"

"Pekala, viski. Sek."

"Bir sedan otomobiline yakışır."

"Bu, Hartley'nin tarihi cazibesidir. Tescilli marka. Tüm hakları saklıdır."

Güldüm.

"Vay canına, bir tane daha," dedi. "Bana gerçekten çok acıyor olmalısınız."

"Hiçbir zaman özür dilemedim. Kesinlikle senin adına da özür dilemiyorum."

Marco viski şişesini ve küçük bir bardağı getirdi. Bardağın üzerine çarparak ses çıkardı. İçki önce benim bardağıma, sonra Jessi'nin bardağına döküldü. Ben de kendi bardağıma uzandım.

"Bekle." Eli bileğime dokundu ama dokunuş neredeyse anında kayboldu. "Aiden." Boğazını temizledi. Adımı ilk kez söylüyordu.

"Evet?"

“Az önce bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Çok korktum çünkü...” Sesi daha da alçaldı. Bana çok az yaklaştı, kollarımın tüyleri onun kollarının tüylerine değdi ve tüm vücudumda elektrik çarpması gibi bir his oluştu. “Çünkü kötü bir durumdayım ve ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Arkadaşlarından yardım isteyemez misin? Mesela Marco?” Barmen'e doğru başımı salladım; o da barın diğer tarafına çekilmiş, kablolu televizyonda eski bir futbol maçını izliyordu.

“Hayır. Öyle değil... Yardım ya da acıma ya da herhangi bir şey istemiyorum. Sadece haklı olduğunuzu söylemek istedim. Chester bana vururdu. Ve onun yerine sizin ona vurduğunuza sevindim. Hepsi bu.” Derin bir nefes aldı. İçeri. Dışarı. Sanki tüm bu sözleri söylemek kolay olmamış gibi.

Kadehimi kaldırdım. "Ortalığı temizlemeye mi?" diye sordum, ne demek istediğimi tam olarak anlamasını umarak, gerçi ne demek istediğimden tam olarak emin değildim.

Bakışları gözlerime kilitlendi. Koyu mavi, dibini göremeyeceğiniz kadar derin bir göl gibi. "Yerinde durmak. Hata olsa bile."

"Bunun şerefine içelim."

Kadeh tokuşturduk. Bardağımdaki viskinin yarısını bir dikişte içtim, boğazımdan aşağı kayarken hissettiğim yakıcı tadın keyfini çıkardım. Bazen ucuz viski tam da olması gerektiği gibiydi. Duruma bağlı olarak sert, yumuşaktan daha iyi olabiliyordu.

Jessi kendi içkisinden sadece bir yudum almıştı. "Biliyor musun, ben viskiyi hiç sevmem." Bardağını bana uzattı.

"Öyleyse neden içiyorsun?"

Tek cevabı yine yorgun bir iç çekiş oldu. Bir süre sessizce oturduk, ki ben genellikle böyle oturmayı tercih ederdim. Ama sessizliği ilk bozan ben oldum.

"Jeremy kim?"

O cevap vermeden önce, barın kapısı açıldı. Arkama baktığımda, kovboy şapkası takmış bir adamın, soğuk havanın kapıdan girmesini engelleyen perdeleri araladığını gördüm. Sadece polislerin giyebileceği türden haki pantolon giymişti. Polar astarlı paltosunda şerif departmanının yıldızı vardı.

Gözleri bana ve Jessi'ye takıldı ve kısıldı.

Eyvah.

"Sanırım Mitch gidip ispiyonladı," diye mırıldandım ona.

Jessi derin bir nefes aldı.

Polis memuru öfkeyle yanımıza geldi. Ünlü isim, kendisinin Şerif Douglas olduğunu söyledi. Adamın benim yaşlarımda, otuzlu yaşlarında olduğunu düşünürsek şaşırtıcıydı. Tüm ilçenin sorumlusu olmak için genç görünüyordu, ama bazı insanlar aşırı başarılı olabiliyor.

"Jessi, Mitch az önce karakola geldi ve Chester'ı öldürtmeye çalıştığını söyledi. Seni ve bir arkadaşını cinayete teşebbüsten tutuklamam konusunda ısrar etti." Şerif bana gözlerini kısarak baktı. "Tahmin edeyim. O arkadaş bu adamdı."

"Olanlar, cinayete teşebbüsle uzaktan yakından alakası yok," dedim.

Jessi bir küfür mırıldandı ve viski bardağını kapıp kalanını bir dikişte içti. Barda bulunan herkesin gözü üzerimizdeydi.

Şerif, savunma pozisyonu alarak elini silahının üzerine koydu. "Efendim, lütfen hemen dışarı çıkın. Elleriniz yukarıda olsun."

Dediğini yaptım ve Jessi de peşimden geldi. İkimizin de paltolarını almıştı.

Dışarıda kar yağışı azalmıştı. Ama sıcaklıklar birden düşmüştü. Jessi ceketini giydi ama bana ceketimi vermedi.

"Owen, Mitch'in anlattığı gibi değil."

"Öyle mi? Bu adam Chester'ı buzdolabına çarpmadı mı, burnunu kırmadı mı, muhtemelen beyin sarsıntısı geçirmesine de neden olmadı mı?"

Başımı salladım. "Bütün bunlar oldu."

"Yardımcı olmuyorsun," diye tısladı Jessi bana.

Şerif Douglas bana, "Seni hemen şimdi gözaltına almamam için bana tek bir sebep söyle," diye bağırdı.

"Memnuniyetle." Ellerimi havada tutarak açıkladım. "Jessi'nin lokantasında akşam yemeği yiyordum. Saat yedi civarında, üç erkeğin mekana girdiğini gördüm. Jessi onlardan çıkmalarını istedi. Reddettiler. Jessi'nin Chester olarak tanımladığı kişilerden birinin ona sözlü olarak tehdit ettiğini gördüm. Sonra ellerini üzerine koyup onu tezgaha doğru itti. Ardından tekrar ellerini üzerine koyup onu mutfağa doğru itti. İkinci kez tehdit etti. Sonra Chester elini kaldırdı ve ona ciddi bir bedensel zarar vermeyi amaçladığını anladım. Bu yüzden onu durdurmak için Jessi'yi savunmak adına harekete geçtim."

Derin bir nefes almak için durdum. Genellikle bu kadar çok konuşacak şeyim olmazdı, ama canım istediğinde cümleler kurabiliyordum.

Şerif de Jessi de bana şaşkınlıkla baktılar.

"En azından bir sebep bu," dedi şerif. "Polis misiniz?"

"Ben değilim. Ama öyle olan arkadaşlarım var." Kardeşim ve ablamın yanı sıra, birçoğu öyle.

"Mitch'in senin onu bıçakladığın iddiası ne olacak peki?"

"Mutfaka koşup tehditler savuruyordu. Bizden uzak durması için onu uyardım. Uymadı. Daha iyi düşünmesi için bıçakla çizdim. Meğerse düşünmüş."

Jessi, "Her şey doğru," diye doğruladı. "Aynen olanlar bunlar."

"Ah, sana inanıyorum." Şerif Douglas sakallı yüzünü eliyle sildi. "Ama Tanrı aşkına, Jessi. Bu adamı nereden buldun?"

Belli ki bu retorik bir soruydu, çünkü cevap vermesine izin vermedi. Suçlayıcı bir şekilde parmağını bana doğru uzattı. "İşte olacaklar: Hartley'den çıkacaksın. Nereye gittiğin umurumda değil, yeter ki buraya gitme. Senin ortadan kaybolduğunu söyleyeceğim ve bunu unutacağız."

Haklıydı, neredeyse kabul edecektim. Şehirden ayrılırsam, onun bir sürü evrak işinden kurtulacaktı. Ve bu da benim resmi ifadeler vermekten veya kimliğimi teslim etmekten kurtulmamı sağlayacaktı. Bunun daha sonra daha büyük bir baş ağrısına dönüşmesini istemiyordum.

Ancak Jessi, "Hayır, olmaz. Bunu yapamazsın, Owen," dedi.

"Peki bunun sebebi nedir?"

"Çünkü..." Panik dolu gözleri beni süzdü. "O benim kardeşim."

BÖLÜMDÖRT

Jessi

Hayatımda bazı dürtüsel şeyler yapmıştım, ama bu bambaşka bir şeydi.

"Bu senin kardeşin mi?" diye sordu Owen şüpheyle.

"Evet." Bunu söyledikten sonra, devam etmekten başka çarem yoktu. "Bu Trace. Jeremy yüzünden şehre geleceğini söylemiştim."

Kasabada hiç kimse Trace'i tanımamış, hatta fotoğrafını bile görmemişti. Lokantada ya da dairede üvey kardeşimle çekilmiş hiçbir aile fotoğrafım yoktu. O şekilde yakın değildik. Hayatımın birçok yönü gibi, Trace ile olan ilişkim de karmaşıktı.

Şimdi ise durum daha da vahim.

İtiraf etmekten nefret etsem de, korkuyordum. Ve nedense, bu gece birkaç dakika boyunca Aiden bana kendimi güvende hissettirmişti. Benim için yaptıklarından sonra, Owen'ın onu şehirden kovmasına izin vermek doğru muydu? Böyle bir gecede?

Owen hâlâ kaşlarını çatıyordu ama sonunda elini silah kılıfının yanından çekti. Aiden ise dudaklarının kenarında hafif bir sırıtışla beni izledi.

"Birbirinize hiç benzemiyorsunuz."

"Üvey kardeşim," dedim.

"Ne olursa olsun. Ama eğer Hartley'de kalmaya devam ederse, Chester ve ekibi ona kin güdecek."

"Öyleyse görevini yapman gerekmiyor mu?" diye sordu Aiden. "Koruma ve hizmet etmen gerekmiyor mu?"

Owen öfkeyle baktı ve Aiden da aynı şekilde karşılık verdi. Ama Owen konuştuğunda, sadece bana konuşuyordu. "Burada huzuru sağlamak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum. İşlerin nasıl olduğunu biliyorsun Jessi, ve kardeşini bilgilendirsen iyi olur." Owen kelimeyi bir küfür gibi tükürdü. "Jeremy ve Rigsby'lerle işler yoluna girene kadar burada kalabilir. Ama daha fazla sorun istemiyorum. Başını öne eğse iyi olur. Ve bunu söylemekten hoşlanmadığımı biliyorsun ama senin için de aynı şey geçerli."

Başımı salladım. Owen'ın kaşları özür dileyen bir ifadeye büründü ve sonra bara doğru geri yürüdü. Şerif departmanına ait kamyonetini ön tarafa park etmişti.

Kar hala hafifçe çıplak başlarımıza ve omuzlarımıza yağıyordu. Aiden'a ceketini fırlattım ve o da giydi. "İşlerin nasıl olduğunu açıklamana gerek yok," dedi. "Zaten tahmin edebiliyorum. Şerifiniz ya birinin cebinde ya da korkak." Aiden fermuarını çenesine kadar kaldırdı. "Tahminime göre Chester önemli biriyle akraba. Belediye başkanı mı? Yoksa yerel yargıç mı?"

"Kısmen haklısınız, birkaç önemli ayrıntıyı atlamak gerekiyor. Owen Douglas o kadar da kötü değil. Zor bir durumda. Hartley'nin tüm geçmişini duymak istemediğinizi biliyorum, bu yüzden basit tutacağım. Chester'ın soyadı Rigsby. Rigsby'ler burada önemli bir aile. Owen Douglas da ailenin bir parçası. Ama Owen objektif olmaya çalışıyor."

"Bir kadının onun gözetiminde taciz edilip tehdit edilmesi söz konusu olduğunda bile mi? Bence bir insan bu konuda tarafsız kalamaz." Aiden'ın sözleri sertti, ama sakın bir şekilde konuştu. Sesini bir kez bile yükselttiğini duymamıştım. Chester ve Mitch ile lokantada bile.

"Ve eğer bu gece karakola kanlar içinde ve çenem kırık bir halde gelseydim, Owen'ın tarafsız kalacağından şüpheliyim. Ama anlayın ki, Chester'ın arkadaşları ona ve

kardeşlerine mazeret uydururlardı. Hepsi de soyadı Rigsby olan kimsenin bana saldırmadığına yemin ederdi. Ve benim sözüm onların sözüne karşı olurdu. İnanın bana, bu saçmalığı daha önce yaşadım ve nasıl işlediğini biliyorum."

"Jeremy ile mi?"

Burnumu çektim, gözlerim ve burnum yanıyordu. Kendi kendime bunun sadece soğuktan olduğunu söyledim. Adam hayat hikayemi öğrenmeye kararlı görünüyordu. Belki de Hartley'de mahsur kaldığı süre boyunca zaman geçirmenin bir yoluydu. Kasabadan geçerken etrafı merakla izliyordu. Ama bunun haksız bir düşünce olduğunu biliyordum. Aiden karışmak istememişti, ama gerçekten doğru ve yanlış önemliymiş gibiydi.

"Ona güvenme," dedi içimden bir ses. Acı deneyimlerle bilenmiş içgüdüler.

Oysa onu sadece iki saat tanımış olmama rağmen, onu kardeşim ilan eden bendim. Ona kefil olmuştum. Bu yabancıyı benimmiş gibi sahiplenmiştim.

Bu gece çok dalgındım. Kendimi kaybolmuş gibi hissettim.

"Lokantaya geri dönüyorum."

Aiden başparmağını gidona doğru uzattı. "Arka taraftaki otoparkta park halindeyim. Seni götürebilirim."

"Birkaç kapı ötede. Yürüyerek gideceğim." Duraksadım. "İstersen benimle yürüyebilirsiniz."

Kaldırımdan yürümeye başladım ve Aiden arabasına binmek yerine yanıma geldi. Sokak lambalarından sızan birkaç su birikintisinin üzerinde kar taneleri yuvarlanıyordu. "Hartley'li değilim. Colorado Springs yakınlarında büyüdüm ve Jeremy ile orada tanıştım. Aşık olduğumu sanıyordum."

Aiden, bu açıklamanın onu hiç şaşırtmamış gibi başını salladı. Klişe olmaktan nefret ediyordum. Ama her hikayenin, ne kadar klasik olursa olsun, kendine özgü tonları ve nüansları vardı. Yaşadığım zaman, aşk hikayemin nasıl bu kadar yanlış gideceğini tahmin edememiştim.

Annem pişmanlık duymayan bir romantikti. Dört kez evlendi ve şu anda beşinci evliliğini sürdürüyordu. Babam—Trace'in babası—onun ikinci evliliği idi ve o evlilik de uzun sürmemişti. Annem heyecanı ve kovalamacayı severdi, ancak evli bir çift olarak yaşamak genellikle tatmin edici olmazdı.

Annemin gölgesinden uzak, kendime ait bir hayat istiyordum. Dünyayı gezmek, televizyondaki ünlü şefler gibi güzel ve lezzetli yemekler yapmak gibi büyük hayallerim vardı. Ama tüm bunları gerçekleştirecek kadar param yoktu. Yine de bedelini ödemekten çekinmemiştim. En ilham verici başarıların ardında çok fazla emek vardı. Kendi kendime, neden ben de olmasın diye düşünmüştüm. Zengin ya da ünlü olmak istemiyordum. Sadece kendime ait bir yer istiyordum.

Jeremy ile tanıştığım da üç işte birden çalışıyor ve zar zor faturalarımı ödüyordum. Garsonluk yaptığım restorana, son derece özgüvenli ve öldürücü gülümsemesiyle girmişti. Beyaz yakalı bir şirkette şık bir satış temsilcisiydi. İlk başta onu görmezden gelmişim, ama en az altı kez çıkma teklifinde bulunduktan sonra sonunda kabul etmişim.

"Başlangıçta çok uslu davrandı," dedim.

"Ama?" diye sordu Aiden.

"Jeremy'nin bar kavgalarına karışmaya karşı bir zaafı vardı." Çabuk sinirlenirdi ve en ufak bir hakarete bile tahammül edemezdi. Kolayca kıskanırdı, ki ben bunun seksi olduğuna kendimi inandırmışım. Kıskançlığın hafif bir belirtisi, güven ve saygıyla, artı bolca sağduyuyla dengelendiğinde, çekici olabilirdi. Ama Jeremy çok çabuk sinirlenirdi, sanki içindeki öfke her an kaynayıp patlayacakmış gibiydi.

"Springs'teki yerel polisler onu defalarca uyardı. Babası Hava Kuvvetlerinde görev yapmış ve oradaki üste konuşlanmış olduğu için polis departmanında birkaç arkadaşı vardı. Ancak çok fazla tehlikeli durum ve tutuklanma tehlikesinden sonra Jeremy, işlerin iyi

sonuçlanmayacağını anladı. Öfkesini kontrol etmeyi öğrenmedikçe bu mümkün olmayacaktı. Bu yüzden Hartley'e taşınmaya karar verdi ve benden de onunla gelmemi istedi.”

“Tahmin edeyim. Jeremy’nin soyadı Rigsby mi?”

“Çabuk kavırıyorsun.” Hiçbir espri yapmadan gülümsedim. “Ailesi Hartley'dendi, Chester ve Mitch gibi kuzenleri de dahil. Amcaları da. Buraya taşındıktan sonra Jeremy daha da kötüleşti. Bir gece sarhoş eve geldi ve tartıştık. Her zamanki hikaye. Hayali bir şey yüzünden kıskançlık duyuyordu. O zaman bana vurdu. Çok şaşırdım çünkü daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Ama uyarı işaretleri vardı. Onu terk etmeye karar verdim. Eşyalarımı topladım ve o gece gittim.”

Muhtemelen, içten içe biliyordum ki, eğer o bir kereye mahsus buna izin verirsem, yüz kere daha olmasına izin verebilirdim. Bu ben değildim ve asla böyle biri olmama izin veremezdim.

Başka bir kadının hikayesini yargılamaya asla kalkışmazdım. Ama bu benim hikayemdi.

"Peki sonra?" diye sordu Aiden, sesi öncekinden daha yumuşaktı.

Sonra eski püskü arabamı alıp motele gittim. Sahibi biraz paranoyaktı, otoparkın her yerinde güvenlik kameraları vardı. Bu yüzden Jeremy o gece daha sonra geldiğinde bir kamera onu görüntüledi.

“Jeremy bana yetişince beni hastaneye yatırdı.” Bunu olabildiğince duygusuz bir şekilde söyledim. Geçmişte bu konuda çok konuşmuştum ve tam olarak kolaylaşmamış olsa da, ondan uzaklaşmıştım. Sanki artık olayın içinde yaşıyormuşum gibi hissetmek yerine, olaydan uzaklaşabiliyordum.

“O gece yanımda bir çakı vardı,” diye ekledim, “ve yüzüne dikiş atılması gerekti. En azından bu iyi bir şey.”

Aiden ve ben tekrar yürümeye başladık. Yavaş gidiyorduk ama lokantaya neredeyse varmıştık. Önünde hiç

araba yoktu, yakınlarda da kimseye dair bir işaret yoktu.

"Tutuklandı mı?"

"Evet. Owen sayesinde. Benim tarafımı kanıtlayan kamera kayıtları vardı, bu yüzden Jeremy'nin veya başka birinin bunu inkar etmesinin hiçbir yolu yoktu. Ayrıca motelde kalan bir kadın da tanıktı ve olanları herkese anlattı. Bütün bunlar Jeremy'nin suçlamaları kabul etmesi için yeterliydi. Dört yıl hapis cezası aldı, ki herkes bana gerçekte iki yıl olacağını söylemişti. Ve aynen öyle oldu. Sadece şartlı tahliye edildi."

"Sizi hastaneye yatırdığı için sadece iki yıl mı? Şiddet geçmiş i varken mi?"

"Bu onun ilk resmi suçuydu ve ceza duruşmasında bir sürü karakter tanığı vardı."

Aiden beyaz bir buhar bulutu üfledi. "Peki ya ailen? Kardeşin? Onlar da sana yardım etmek için Hartley'e gelmediler mi?"

"Onlara hiç söylemedim. Trace ile yakın değildik. Babamız biz çocukken annemden boşandı ve Trace ile babamız doğ u kıyısına taşındılar." Alt dudağımı ısırdım. "Hartley'i evim olarak seçtim. Burayı çok sevdim. Her şeye rağmen, bu kasabada çok iyi insanlar var. Hikayemin doğruluğ undan asla ş üphe duymayan insanlar."

Bunun yanı sıra, kaçmayı reddetmiş tim. Colorado Springs'ten ayrıldığımda, bir şeye doğru koşuyordum. Sevdiğimi sandığı m bir adama, yeni bir eve. Hayallerim yıkılmış, kelimenin tam anlamıyla ezilmiş bir halde geri dönmeye hiç niyetim yoktu. Hayır, o zaman bile içimde çok fazla isyan vardı. Bunu doğrulamak için anneme sormanız yeterliydi. Gençliğimde yaşadığımız kavgalar destansıydı.

"Peki o zaman Chester Rigsby neden şimdi sizi şehirden kovmaya çalışıyor?"

"Çünkü Jeremy buraya geliyor. Ve aynı şehirde birlikte yaşayamayacağımızı açıkça belirtti. Ya o ya da ben."

Lokantanın ön tarafına varmış tık. Aiden bana döndü ve ağırlığını bir botundan diğerine verdi. Büyük elleri

ceketinin ceplerindeydi. O beni incelerken ben de bakışlarımı ona çevirdim. "Sanırım sen de aynı şeyi hissediyorsun?" diye sordu.

"Elbette. Ama şu an talepte bulunacak durumda değilim. Hartley'de arkadaşlarım var ama durum karmaşık. Bu kasabada anlattıklarımın çok daha fazla dinamik söz konusu." Bu konuşmanın tamamı zaten yeterince yorucuydu. "Bu yüzden kardeşimden yardım istedim. Başka nereye başvuracağımı bilmiyordum. Ama o Virginia'dan geliyor ve bu fırtına gecikmelere neden oluyor. Barda Grand Junction'a uçuşunun iptal edildiğine dair bir mesaj aldım. Oraya vardığında bile yine de araba kiralayıp Hartley'e kadar sürmesi gerekecek. Ne zaman geleceğini bilmiyorum."

"Bu da sorularımın bir diğerini yanıtladı."

Utandım. "Evet, kardeş meselesi. Düşünmeden konuştum. Hartley'de Trace hakkında pek kimse bir şey bilmiyor. Owen'ın benim yüzümden seni göndermesi doğru gelmedi ve aklıma gelen çözüm de buydu. Kardeşim olduğunu söylemek."

"Sorun değil. Zaten uzun süre burada kalmayacağım. Sanırım Hartley'deyken 'Trace' adıyla anılmak zorunda kalacağım."

"Ya da Owen'a yalan söylediğimi itiraf etmek zorunda kalacağım. Bunu olabildiğince erteleyeceğim, teşekkürler."

"Gerçek Trace buraya geldiğinde her şey belli olacak ve o ben değilim."

"Bu yarının sorunu. Ben hala bugünle ilgileniyorum." Bu aralar her zamanki sloganım bu. Anahtarlarımı çıkardım ve ön kapıyı açtım. Sonra boğazım kururken ona baktım. "Sanırım bu gece kalacak bir yere ihtiyacın olacak."

Aiden omuz silkti. "Arabamda iyice giyinmeyi planlıyordum. Daha kötü yerlerde de uyudum."

"Askeri mi?" diye tahmin ettim.

Başını salladı. Ayrıntıya girmede.

Nefesimi tuttum, yüzümün önünde beyaz bir bulut belirdi. "Arabanızda uyuyamazsınız. Bu saçmalık. Dışarısı buz gibi ve hipotermiden ölürseniz, bunun vicdanımda kalmasını istemem. Ama sizin hakkınızda bir şey bilmem gerekiyor. Bir yabancıyı geceyi benimle geçirmeye davet edemem."

Kelime seçimimin ne kadar kötü olduğunu fark ettim. Aiden'in yüz ifadesi her zamanki gibi duygusuzdu, ama gözlerinde alaycı bir gülümseme vardı.

"Yani, yaşadığım binada bir gece geçirmeni kastediyorum," diye düzelttim. "Bundan fazlası değil."

"Bundan başka bir şey aklıma bile gelmemiştii. Yani burada mı yaşıyorsunuz? Üst katta mı?"

"Evet."

"Tanımadığınız erkeklerden geceyi birlikte geçirmelerini istemenin iyi bir fikir olmadığını kabul ediyorum." Gözlerindeki o alaycı gülümseme devam ediyordu. Aiden cüzdanını cebinden çıkardı. "Peki şöyle yapalım mı? Buradayken ehliyetimi sana vereyim. Fotoğrafını çekip istediğin kişiye e-posta ile gönderebilirsin. Ailemin iletişim bilgilerini de verebilirim. İstersen, benim için kefil olmaları için onları arayabilirsin. Tabii senin telefonun çekiyorsa, çünkü benim telefonum çekmiyor."

"Telefonumun çekim gücü iyi. Burada sadece belirli operatörler çalışıyor. Ama üst kattaki dairemde de Wi-Fi var. Lokantada da çalışıyor, o yüzden şifreyi sana vereyim." Elimi uzattım, ehliyetini istedi; o da cüzdanından çıkarıp avucuma koydu.

Kaliforniya, West Oaks yazıyordu. Daha önce hiç duymamıştım.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ama senin hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum. Gerçek bir şey. Az önce sana anlattığım olaylardan sonra, yapabileceğin en az şey bu. Üstelik ilginç de olmalı, yoksa seni arabanın içinde donmaya bırakmaya karar verebilirim."

Dudaklarını alaycı bir şekilde büzdü. "Pekala. İlginç olup olmadığını bilmiyorum ama işte başlıyorum. Birkaç yıl önce ordudaydım. Şimdi aşçıyım. Ormanın derinliklerinde birkaç günlüğüne bir kulübe kiraladım. Bu yüzden Hartley'den geçtim ve yol açılır açılmaz oraya gideceğim. Sonunda Steamboat Springs'e varacağım."

"Buharlı gemi Hartley'den çok uzakta."

"Kulübe burası ile orası arasında. Bu gece için Hartley'nin bir saat doğusunda bir otel rezervasyonum vardı. Sabahleyin manzaralı yoldan kulübeme ulaşmayı planlıyordum."

Bana daha önce sorduğum bazı soruları yanıtlayacak kadarını zar zor söylemişti. Ve bunu da olabilecek en ilgisiz şekilde yapmıştı. Sanki gizemli olmaya ve daha fazla soru sormamı sağlamaya kararlıymış gibi. Şüphesiz ki bu soruları görmezden gelecekti.

Ama karşı koyamadım.

"Tatilde misiniz yoksa Colorado'ya iş amaçlı mı geldiniz?"

Bu onu bir an duraksattı. "İkisi de. Steamboat Springs'te bir iş görüşmem var. Ama kulübe sadece eğlence için. Karlı ormanları ve sessizliği seviyorum."

"Gördün mü? O kadar da zor değildi. Tatil için birileriyle buluşacak mısın? Gelmediğinde endişelenecek arkadaşların veya ailen var mı?"

"Hayır. Tek başıma gidiyorum."

Kaşlarını çattım. "Tek başına. Issız bir kulübede. Bu bir tür meditasyon merkezi falan mı?"

"Kaliforniyalıyım," diye ciddi bir ifadeyle söyledi. "Bir hafta boyunca yalnız başıma tefekkür etmeyi ve vegan beslenmeyi planladım. Sadece çiğ lahana yiyeceğim."

"Bence bu bir şakaydı."

"Çabuk kavırıyorsun."

Kıkırdadım.

"Sınavı geçtim mi?" diye sordu.

"Zar zor." Kapıyı açtım. "Hadi gel. İkimizden biri donmadan ya da daha fazla Rigsby kuzeni gelmeden önce." Ya da ben bu fikirden vazgeçmeden önce.

Aiden, içeriye girmeden önce karlı sokağa son bir bakış attı.

Bıraktığım kirli bulaşıkları görünce yüzümü buruşturdum, ama bu yarınki benim halletmem gereken başka bir sorundu. Mutfağa vardığımda ışığı açtım. Burada yaptığım tek şey kuzu güveci ve diğer bozulabilir malzemeleri yerleştirmekti. Ama zavallı limonlu tartlarım hala yerlere saçılmıştı. Bu kalbimi acıttı.

"Genellikle işleri böyle bırakmam," dedim. "Dağınıklık için özür dilerim. Daha önce seni suçladığımı biliyorum, ama senin suçun değildi."

"Zor bir akşamdı." Aiden eğildi ve parmağıyla daha az hasar görmüş tartlardan birini temizledi. Parmağındaki dolguyu emdi. "Vay canına. Şu limon kreması..." Cümlesini bitirmek yerine homurdandı ve ani bir zevk dalgası vücudumu sardı, kalbim hızla atmaya başladı. Akşam yemeğinde kuzu güveçimi övmüştü ama benim asıl tutkum tatlılardı.

Yüzüm kızarıırken gözleri bana doğru kaydı. Belli ki övgüden mahrum kalmıştım. Bu her şeyi açıklıyordu.

"Teşekkürler," diye zorla söyledim. "Şey." Neden sürekli bunu söylüyordum ki? "Umarım yemek odasında yatmanızda sakınca yoktur. Yukarıdaki dairem stüdyo daire. Yani."

Başını hızla salladı. "Hiç sorun değil. Soğukta kalmadığıma sevindim."

"Seni her yerde uyuyabilecek, iri yarı, sert bir asker sanıyordum."

"Bu, bundan keyif alacağım anlamına gelmiyordu."

Gülümsedim. "Yukarı çıkıp sana battaniye ve yastık getireyim. Aşağıda bir banyo var." Yanında hiçbir şey olmadığını fark ettim. "Şey, seyahat çantan arabanda değil mi? Diş fırçası falan da içinde."

"Öyle. Ama atlatacağım."

"Buraya gelmeden önce eşyalarını alabilirdin."

Kalın kaşlarından biri kalktı. "Benden kalmamı isteyeceğinizi tahmin etmiyordum."

Kalbim yeniden atmaya başladı. "Başka türlü nasıl bir kız kardeş olurdu ki?"

"İki tane köpeğim var ve oldukça huysuz olabiliyorlar. Muhtemelen onları kızdırdığım için, ama yine de. Buna alıştım."

Bana bir başka küçük ayrıntıyı daha anlattığı gerçeğine daha da genişçe gülümsedim. Bu aptalcaydı. Zaten Hartley'de bir iki günden fazla kalmayacaktı. Hikayesini benimle paylaşmasının ne önemi vardı ki?

Ehliyeti bendeydi. Ailesiyle konuşmama izin vermeyi teklif etmişti, ama ben kabul etmemiştim. Burada kalmasına izin verecek kadar bilgiye sahiptim. Ama yine de yukarıdaki dairemin kapısını kilitleyecektim.

"Akşam yemeği yedin mi?" diye sordu, beni yine hazırlıksız yakalayarak. "Sadece viski içmedin mi?"

"Evet." İki küçük limonlu tart yedikten sonra lokantama girdi ve akşamımı tamamen değiştirdi. "Hemen geri döneceğim."

Aiden, merdivenlerin dibinde benim ona geçici bir yatak örtüsü, yeni bir diş fırçası ve seyahat boyu diş macunu almamı bekledi. Artık ondan daha uzun boylu olduğum için daha yüksek bir basamakta durarak hepsini ona uzattım. Battaniye yığınının alırken ellerimiz birbirine değdi. Üşüdüm. "Burada soğuk mu?" diye sordum. "Isıtıcıyı açabilirim."

"Ama o zaman yukarı kat senin için çok sıcak olur."

Tamamen haklıydı.

"Teşekkür ederim." Aiden'ın sesi samimiyetle doldu. "Sizi böyle zor durumda bıraktığım için özür dilerim."

Demek özür dilemeyi biliyordu. "Sorun değil. Chester'la olan olay yüzünden az önce çok üzüldüğüm için özür

dilerim. Bu durumun tamamına ben sebep oldum, siz değil. Siz sadece yardım etmeye alışıyordunuz."

Uzun bir süre o sert, anlaşılmaz ifadeyle bana baktı.

Ardından Aiden arkasını dönüp benden uzaklaştı ve yemek odasının kapısından içeri girerek gözden kayboldu.

"İyi geceler," dedim ama bir cevap alamadım.

Sabah aşağı indiğimde battaniyelerin alt basamağa düzgünce katlanmış, yastığın da üstüne konmuş olduğunu gördüm.

Mutfak tertemizdi. Limonlu tartlar temizlenmiş ve bulaşıklar yıkanmıştı. Yemek salonu da temizdi.

"Aiden?" Onu aramak için etrafta dolaştım.

Gece yarısına kadar alt katta uyuyan, neredeyse hiç tanımadığım adamı düşünerek uyanık kalmıştım. Onun asıl derdinin ne olduğunu merak ediyordum. Orduda olması mantıklıydı. Aşçıydı, bu da yemeklerim hakkında yaptığı birçok yorumu açıklıyordu. Ayrıca aşçı bıçağını o kadar rahat bir şekilde sallaması da bunu destekliyordu.

O, tatil için tek başına bir dağ evine gidecek, ama aynı zamanda yeni tanıştığı bir kadın için kendini riske atacak ve sonra da onun mutfağını temizleyecek bir adamdı.

Tuhaftı. Ama aynı zamanda sevimliydi de.

"Aiden?" diye tekrar sordum. Ama banyo boştu. Kiler de boştu. Depo da. Dakikalar geçtikçe soğuk bir hayal kırıklığı içime işledi. "Hemen döneceğim" diye bir mesaj yoktu. Hiçbir şey yoktu.

O gitmişti.

Ama onu tanıdığım kısa süre içinde Aiden'ın tahmin edilemez biri olduğunu kanıtlamıştı. Dn geceden kalan dağınıklığı temizlemişti. Umarım yeni bir dağınıklığa yol amazdı.

BÖLÜMBEŞ

Aiden

Ana caddede karda ağır ağır yürüdüm. Kar küreme aracı olan bir kamyon yoldan ilerliyordu ve dükkan sahipleri kaldırımlarını küreklerle temizliyordu.

Öncelikle kahve.

Bu sabah Jessi'nin mutfağını toparlamış olsam da, orada fasulye ve filtre aramak gibi bir niyetim yoktu. Bir yabancının mutfağında el yordamıyla dolaşmasına izin vermezdim. Bu bana saygısızlık gibi gelirdi.

Ana caddenin bir tarafında beyaz örtülü zirveler yükselirken, karşı tarafta kırmızı kumtaşı kayalıklar renk katıyordu. Ladin ve çam ağaçları, dünkü fırtınanın izleriyle biraz solmuş olsa da, zengin bir koyu yeşil tonu ekliyordu.

Jessi'nin burayı neden sevdiğini biraz daha iyi anlayabiliyordum. Kasaba, dün geceki kadar harap ve ıssız görünmüyordu. Tarihi cazibesi kendini gösteriyordu; vitrinlerde çok daha fazla açık tabela ve davetkar iç mekanlar vardı, ancak dükkanların en az yarısı kapalı ve kiralık olarak işaretlenmişti. Yine de temiz hava ve sokaktaki hareketlilik kasabaya enerji katıyordu. Uyanıktı. Canlıydı.

Bir kahve dükkanı bulana kadar dolaştım; meğerse Hartley Saloon'un hemen yanındaymış. Kahve öğütücüler vızıldıyordu. Şekerli kekler ve taze Kolombiya kahvesi havayı sarıyordu. Sıra beş kişiydi ve baristalar olabildiğince hızlı espresso içecekleri hazırlarken telaşlı görünüyorlardı.

Duyduğum konuşmalardan, buradaki insanların çoğunun köprü kapanmasından ve fırtınadan kaçan diğer mülteciler olduğunu anladım.

Sıramı beklerken ücretsiz Wi-Fi'yi kullandım. Tatil evi sahibi konaklamamı onaylamıştı. İade edilemezdi. Bugün muhtemelen gelemeyeceğimi, ancak umarım yarın orada olacağımı yazdım.

Yarın orada olmayı gerçekten çok umuyordum.

Ev sahibi bana gerçek bir ıssızlık vaat etmişti. Haritada bile görünmeyen, kilometrelerce uzakta kimsenin olmadığı bir yer. İstediğim buydu. Manzaralı bir yolculukla daha da manzaralı, ıssız bir yere gitmek. Tatil evimin şöminesini tekrar hayal ettim. Etrafımı saran sessiz ormanlar, sadece yağan karın sesi. Ve yeni denemeler yapabileceğim bir mutfak. Çok gösterişli bir şey değil, ama evde de gösterişli değildim zaten. Ve ondan sonra, Steamboat'taki düğün için yemek servisi işim. Sonra Kaliforniya'ya ve her zamanki hayatıma dönüş.

Jessi'nin öz kardeşi o zamana kadar Hartley'de olacaktı ve sorunları yine kendi sorunları olacaktı. Olması gerektiği gibi. Benden biraz uzak durmak istediğini açıkça belirtmişti ve benim de bununla ilgili bir sorunum yoktu. Bu sadece bir ara dönemdi. Yollarımızın kısa bir süre kesişmesiydi.

Ama... bu, kısa süreli kalışım sırasında kendimi faydalı hale getiremeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Sıranın başına geldim ve sade demlenmiş kahve sipariş ettim. Tezgahtaki kız, basit siparişime rahatlamış bir gülümsemeyle karşılık verdi, ancak bana baktığında kısa bir an şaşırdı. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Sadece genel bir ilgi miydi, yoksa dün geceki olaydan haberdar mıydı?

Doğduğum kasaba olan West Oaks çok büyük değildi. Ama Hartley'nin küçücük alanından çok farklıydı. Doğduğum kasaba, Los Angeles'ın batısında, Güney Kaliforniya kıyısındaydı ve sürekli yeni insanlar gelip geçiyordu. Hartley gibi, en yakın gerçek şehre saatlerce

uzaklıkta ve coğrafi olarak her şeyden izole edilmiş, gerçek anlamda küçük bir kasabada hiç fazla zaman geçirmemiştim.

Belki de buradaki haberler o kadar hızlı yayılıyordu. Hoşuma gidecek bir şey gibi görünmüyordu. Komşularımın özel hayatımla bu kadar ilgili olması mı? Hayır. Gizliliğimi seviyorum, çok teşekkür ederim.

Ödemeyi yaptıktan sonra bahşiş kutusuna bir dolar attım, kıza teşekkür ettim ve yoluma devam ettim.

Dışarı çıktığımda soğuk hava beni canlandırdı. Bulut tabakasının arasından süzülen güneşin ince sıcaklığıyla kuru, çam kokulu havanın hoş bir tezatıydı. Sıcak kahveden bir yudum aldım, boğazımdan aşağı inen sıcaklığın ve dilimdeki acı tadın keyfini çıkarırken, fincanım aniden elimden düştü ve kahvem karın üzerine sıçradı. Buhar yükseldi.

Mitch Rigsby yanımda duruyordu, dişlerini göstererek hırıliyordu.

Ona gözlerimi kırptırdım. "Bu hiç hoş değildi. O an bir duygu patlaması yaşıyordum."

Beyzbol şapkasını gözlerinin üzerine kadar çekmişti, uzamış saçları altından dışarı fırlıyordu. "Hartley'de hâlâ ne işin var? Lokantada yaptığın o rezillikten sonra, akli başında herkes çoktan Utah'ta olurdu."

Jessi'nin kardeşi olduğumu duymuş muydu? Muhtemelen hayır, Şerif Douglas konuşkan biri değilse. Owen'ın burada bulunmamı daha da önemsizleştirmeyi amaçladığından emindim.

Gecenin büyük bir kısmını uyuyarak geçirmiştim, ama bunun sebebi yemek odasının zemininde yatmanın rahatsız edici olması değildi. Başka Rigsby'ler lokantanın yakınına gelirse diye kulaklarımı dört açmışım, ama çoğunlukla yukarıdaki uyuyan kadını düşünüyordum. Ve acaba o da uyanık mıydı, beni mi düşünüyordu diye merak ediyordum.

"Bu duruma ben sebep oldum," demişti. O sırada bunun nasıl duyulduğunun farkında olduğundan şüpheliyim. Sanki

eski sevgilisinin yaptıklarından kendisi sorumluymuş gibi. Muhtemelen bilinçli olarak buna inanmıyordu. Belki de uzun bir gecenin ardından yorgunluğun bir sonucu olarak ağzından kaçmıştı.

Ama yine de hoşuma gitmemiştir. Eğer Jessi durumunun kendi hatası olduğuna inanıyorsa, ben de Mitch ve Chester Rigsby'yi ve onların aşağılık çetesini suçluyordum.

Mitch'in parkasının altında saklı olan karnına dikkatlice baktım. "Karnın nasıl? Rahatsız mı? Bana sadece bir sıyrık gibi geldi, ama senin acı eşliğini bilmiyorum."

"Çeneni kapat." Mitch bana doğru tehditkar bir adım attı. Kımıldamadım.

"Gündüz vakti, etrafta yüzlerce görgü tanığı varken bana saldıracak mısın?" diye sordum. "Unutma, bunların çoğu seninle akraba değil. Turistler ya da başka şehirlerden gelen gezginler. Eminim ki, sadece kahvesini içmeye çalışan silahsız bir adama saldırdığının videolarını internete yüklemekten heyecan duyacaklardır."

Mitch'in gözleri arkamızdaki kahve dükkanına kaydı. Ana Cadde üzerindeki çoğu dükkan gibi, buranın da kocaman bir penceresi vardı ve bakmama gerek kalmadan insanların en azından bazılarının ellerinde telefonlarıyla bu tartışmayı izlediğini anladım.

Mitch de aynı şeyleri düşünüyor gibiydi. Bir santimetre geri çekildi. "Senin kim olduğunu ya da Jessi Novo gibi bir sürtüğü neden savunmak için araya girdiğini bilmiyorum ama—"

Hızla ona doğru ilerledim, onu geriye doğru, kaldırıma doğru iterek sendelemesine neden oldum. Montunun bir kısmını avuç dolusu yakaladım. Birkaç metre uzaktan bakıldığında, onu sokağa düşmekten kurtarmış gibi görünecekti.

"Bak, işte burada fazla ileri gittin," diye neredeyse fısıltıyla konuştum, tüm boyumla doğrulup ona dik dik baktım, gerçi ondan sadece bir santim daha uzundum.

Uzun ve iri yapılıydim, Mitch Rigsby de öyleydi. Ama her şey duruşla ilgiliydi ve Küçük Mitch'te bu yoktu.

"Jessi hakkında böyle konuşamazsın. Ya da herhangi bir kadın hakkında, fark etmez. Jessi'ye yaklaşılamazsın. Jessi'ye bakamazsın. Jessi'yi düşünmeyebilirsin. O zaman seninle bir sorunum olmaz. Cömert davranır ve diğer saçmalıklarını unuturum. Eğer yapmazsan? O zaman sana ve kardeşine zaten aldığınızdan daha acı bir ders vermek zorunda kalacağım."

Paltosunu bıraktım ve dengesini kaybedip kaldırımdan sertçe sokağa adım atarken kolları savruldu. Topuğumun üzerinde döndüm ve kaldırımda yürümeye devam ettim. Daha sonra kahve almam gerekecekti çünkü o kuyrukta tekrar beklemek istemiyordum.

"Sırada ders alacak olan sensin!" diye bağırdı Mitch arkamdan. Pek de güzel bir söz değildi. Ama beklediğim şeydi. Jessi'nin kardeşi Hartley'e vardığında başı dertte olacaktı. Ama bu, bu kasabadan geçsem de geçmesem de aynı şey olurdu.

Şimdilik ben Hartley'deydim ve erkek kardeşi orada değildi. Bu yüzden onun yerine geçmek için elimden gelenin en iyisini yapacaktım. Bir erkek kardeşin kız kardeşi için yapması gerekenleri yapacaktım, tıpkı Madison veya Regan Jessi'nin yerinde olsaydı yapacağım gibi. Kız kardeşlerim beni çıldırtıyordu ama istediklerinde her zaman arkalarında olurdum.

Chester Rigsby ve kardeşleri zorbalardı. Büyük laflar etmeyi, gösteriş yapmayı, kendilerinden zayıf olanlara vurmayı severlerdi. Ama her zorbanın bir dönüm noktası vardır. Düşünüp geri çekildikleri o an. Dün gece, Mitch o anı, ben bıçak elimdeyken ve kardeşi mutfak zemininde kanlar içinde yatarken bulmuştu. Bu sabah ise tüm görgü tanıkları bunu doğrulamıştı.

Soru şuydu: Rigsby kardeşlerin Jessi'nin çabaya değmeyeceğine karar vermeleri için ne gerekecekti?

Umarım onlarla bir sonraki karşılaşmam bu sorunu daha başlamadan çözer. Bunu ne kadar çabuk halledersem o kadar iyi. Çünkü beni bekleyen güzel, rahat bir kulübe ve önümdeki yalnızlık günleri vardı. Jessi için bu küçük karışıklığı temizleyecektim ve sonra yoluma devam edecektim.

Birkaç blok yürüdükten sonra, bir sonraki sokakta ilçe şerif departmanının tabelasını gördüm. Ön kapıdan içeri girdim ve içeri girerken paspasa botlarımın ayaklarını vurarak ses çıkardım.

Masa başında nöbet tutan, yüzlerce ince örgüden oluşan atkuyruğu olan genç kadın memur başını kaldırdı. "Size yardımcı olabilir miyim, efendim?" Büyük kahverengi gözleri vardı ve üniforması onu Yardımcı Şerif Marsh olarak tanımlıyordu.

"Umarım öyledir. Şerif Douglas ile görüşmek istiyorum, lütfen."

"Peki ya?"

İstasyon çok büyük değildi. Masanın ötesinde, şerife ait olduğunu tahmin ettiğim açık bir kapı vardı. Duvardaki bir pencerenin perdeleri çekilmişti, ancak arkasından bir hareket geldiğini fark ettim.

"Jessi Novo'nun erkek kardeşinin burada olduğunu ona söyleyebilir misin?"

Ardından Owen Douglas açık kapıdan içeri girdi ve bana kaşlarını çatarak baktı. "Jessi iyi mi?"

"Şimdilik. Sizinle bunun hakkında konuşmak için buradayım."

Ağzı, özellikle iğrenç bir şeyi çiğniyormuş gibi titriyordu. "Pekala. Beş dakikam var, ama ondan sonra köprünün kapalı olması nedeniyle mahsur kalan sürücülerle ilgilenmem gerekiyor. Bir kaban kampanyası düzenliyoruz."

Sürücüler. Bunu beğendim. Burada konuşmanın Güney Kaliforniya'dakinden farklı bir ritmi vardı. Farklı bir aksanı.

Ofisine kadar onu takip ettim. "İnsanlar Ocak ayında Colorado'da palto giymeden mi araba kullanıyorlar?"

"Şaşıırırsın," diye mırıldandı. Owen ofisinin kapısını kapattı ve masasının arkasındaki sandalyeye çöktü. Kovboy şapkası arkasındaki konsol masasının üzerinde tepesi aşağıya doğru duruyordu. Owen'ın saçları kısa ve sıkı bir şekilde kesilmişti. Acaba eski asker miydi diye merak ettim. "Başını öne eğmeni istemiştım," dedi Owen. "Ama ertesi sabah ilk iş olarak, Hartley'deki herkesin seni görmesini istiyormuş gibi buraya gelip gösteriş yapıyorsun. Sanki başını belaya sokmak istiyorsun."

"Bunu istemiyorum. Ama davet gelirse de geri çevirmiyorum." Yine de Mitch'le kahve dükkanı dışında yaşadığım karşılaşmayı paylaşmamanın en iyisi olduğuna karar verdim.

Owen'ın kaşları daha da çatıldı. "Biliyor musun? Bu tavrından hoşlanmıyorum. Güya Jessi'nin kardeşi olabilirsin ama bu, haddini aşarsan seni hapse atmayacağım anlamına gelmiyor." İşaret parmağıyla masaya vurdu. "Kimliğini görmek istiyorum. Bildiğim kadarıyla, başka yerlerde de hakkında yakalama emri var."

Ona olan saygım biraz arttı. "Kimliğim yok. Üzgünüm."

Sandalyesinden kalktı, avuç içleri masaya sertçe çarptı. "Ceplerinizi boşaltın. Hemen şimdi."

Evet, yaptım. Cüzdanımı, telefonumu, araba anahtarlarımı ve Jessi'den ödünç aldığım anahtarları yere fırlattım. Owen cüzdanı kaptı ve açtı. "Sürücü ehliyetin nerede?"

"Dün gece bir yerlerde kaybetmiş olmalıyım." Özellikle de Jessi'ye verdiğim sırada. Hâlâ ondaydı. Kredi kartlarım da lokantadaydı, mutfaktaki bir çekmecede güvenli bir şekilde duruyordu. Başka biri olmam gerekirken "Aiden Shelborne" adına kayıtlı bir kredi kartıyla şehirde dolaşmanın akıllıca olmayacağını düşünmüştüm.

“Benimle oyun oynuyorsun Novo ve buna tahammül edemem. Bir şeyler saklıyorsan, bunu öğreneceğim.” Masa sandalyesine oturdu ve sandalyeyi bilgisayarının yanına çekti. “İkamet ettiğin eyaleti ve doğum tarihini istiyorum. Şimdi senin hakkında bir geçmiş araştırması yapacağım. O yüzden şu koltuğa yerleş.”

“Ben... Virginia'lıyım.” Jessi, erkek kardeşinin oradan olduğunu söylemişti ve Owen'a zaten söylemiş olabileceği ihtimaline karşı dürüst olmaya karar verdim. Aklımdan uydurduğum bir doğum tarihi söyledim ve oturdum. Ama bu hikayenin zayıf yönleri hızla ortaya çıkıyordu. Jessi'nin erkek kardeşi hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Belki de adam hakkında tutuklama emri çıkarılmıştı. Ya da sosyal medyada, açıkça ben olmayan bir adamın fotoğrafları her yerdeydi.

Az sonra öğrenecektik.

Owen klavyesine dokunmaya başladı. Bir polis memuruna yanlış beyanlarda bulunmaktan hapse girip girmeyeceğimi görmek için bekledim. Belki de bu oyunun tamamı bir anda yok olacaktı. Eğer öyle olursa, durumu açıklayacak ve Owen'ın Jessi'ye duyduğu sempatiyi, onu savunmaya yardım eden adama da göstereceğini umacaktım. Ben bu ofiste onun iyiliği için bulunuyordum, kendi iyiliğim için değil.

Ancak birkaç uzun dakika sonra Owen sandalyesine yaslandı ve bana dik dik baktı. "Seninle ilgili hiçbir şey bulamıyorum. Sen bir hayaletsin, bu çağda oldukça nadir bir durum. Özellikle de böylesine sıra dışı bir isimle."

Gerçekten de nadir bir durum. Trace Novo da benim kadar sosyal medyadan nefret ediyor olmalıydı. "Belki de sorun internet bağlantınızdadır," diye ekledim.

"Ya da yalancısın. Virginia'da ehliyet kaydına bile rastlamadım."

"Jessi'ye de yalancı mı diyorsun?" diye sakince sordum. Owen'ın çenesi kasıldı. Gevşedi.

"Burada size sorun çıkarmak için bulunmuyorum," dedim. "Burada kız kardeşim için bulunuyorum. Onun için gerektiği gibi savunacak başka kimsesi yok. Bunu inkar mı edeceksiniz?"

Bana bir süre daha dik dik baktıktan sonra isteksizce başını salladı. "Ama Jessi'nin yanında değildin, değil mi?"

Dün gece Jessi'nin hikayesinde beni rahatsız eden şey buydu. Jeremy Rigsby onu hastaneye yatırdıktan sonra kardeşini aramamıştı. Bu çok büyük bir eksiklik gibi görünüyordu. Ona güvenseydi, neden o zaman aramamıştı?

Ama Trace hakkındaki sorularım sonraya kalabilir.

"Üzgünüm," dedim. "Ama şimdi buradayım. Onun için elimden geleni yapmama izin verin. Bu sabah beni sorgulamak için çağırdığınızı söyleriz. Benim sorularımdan birkaçına da cevap vererseniz kimsenin bilmesine gerek yok."

"Pekala," diye homurdandı, biraz daha dik dik baktıktan sonra. "Bunu sadece Jessi için yapıyorum."

"Aynen ben de öyle düşünüyordum." Ona ne kadar ilgi duyduğunu merak ettim ama bunu bir kenara bıraktım. "Jessi bana Jeremy Rigsby'nin Hartley'e geri döndüğünü söyledi. Bu konuda ne biliyorsun?"

"Jeremy tahliye belgelerini yeni aldı. Denver yakınlarındaki bir ıslah evindeydi ve eve dönüyor. Köprü kapanması onu geciktirdi ve en son duyduğuma göre, uzun dolambaçlı yoldan gitmek yerine beklemeyi düşünüyordu. Ama haftalardır kuzenleri, mecazi anlamda onun için yolu açmaya çalışıyorlar. Jessi'ye karşı niyetlerini sorduğumda, defalarca inkar ettiler."

"Yani onların onu rahatsız etmesini engellemeye çalıştınız mı?"

Kolunu masasına dayadı. "Elbette araştırdım. Jessi bana belirli bir şey söylediğinde, onu araştırıyorum. Ama sorun şu ki, bana pek bir şey söylemiyor. Sonra Chester, Mitch ve onların adamlarıyla konuştuğumda, kimse hiçbir şey

bilmiyor. Yani burada bulunmadığınız halde beni yeterince şey yapmamakla suçlamayın."

Sonraki sözlerimi dikkatlice düşündüm. Zaten onu kızdırıyordum, ki bu beni pek rahatsız etmiyordu. Ama Owen beni ofisinden atarsa veya sonuçta beni tutuklamaya karar verirse, bu kimseye fayda sağlamazdı. "Jessi'ye saldırdıktan sonra Jeremy'yi tutukladın. Video kayıtlarını topladın, tüm raporları hazırladın. Ona karşı tanık olmalısın."

"Evet. Sanık suçunu kabul ettiği için dava mahkemeye gitmedi, ancak soruşturmayı ben yürüttüm ve dosyayı ilçe savcısına devrettim."

"Rigsby ailesiyle akraba olmanıza rağmen mi?"

Owen'ın gözleri kısıldı. "Bunu sana bir kere açıklayacağım. Sana bir şey borçlu olduğum için değil, Jessi'nin hatırına, onu arkadaşım olarak gördüğüm için. Ve bu kayıt dışı olacak. Anladın mı?"

Parmaklarımı çevirdim. Hadi bakalım.

"Bu hikaye birkaç on yıl önce başlıyor. Siz ya da ben doğmadan önce. 1970'lerde, tüm ülke bir krizden diğerine sürüklenirken, Hartley son nefesini veriyordu. Turizm burada kurumuştı ve işletmeler kapanıyordu. Sawyer Rigsby adında bir adam kasabaya geldi. Yatırım yaptı, yeni işletmeler kurdu, yeni işler yarattı. Hartley'i kurtardı. Ve o zamandan beri, soyadı Rigsby olan herkes burada özel bir saygınlığa sahip oldu. Özellikle Sawyer Rigsby'nin oğulları."

"Onlardan biri babanız mı?"

"Hayır," diye tersledi. "Sawyer Senior benim büyükbabamdı. Kızı da annemdi. Amcalarımdan bahsediyorum: Sawyer Junior, Dale ve Gary." Öne doğru eğildi. "Şimdiye kadar anlıyor musun? Sana bir şema çizeyim mi?"

"Dahi değilim ama ayak uydurabiliyorum."

"Güzel. Sawyer Amca en büyük olanımız. Büyükbabam öldükten sonra babasının imparatorluğunu devraldı. Hartley'de ve çevredeki kasabalarda da yatırımlarını

genişletti. Gayrimenkul, madencilik, hatta bir şekerleme şirketi bile kurdu. Kasabanın Mütevelli Heyeti Başkanı, hayır kurumlarının yarısının kurucusu. Çok seviliyor.”

“Bunu hak ediyor mu?”

“Benim görüşüm taraflı.”

Owen'ın drstlgn takdir ederek başımı eğdim. Ancak Sawyer'dan yana mı yoksa ona karşı mı önyargılı olduğunu söylememişti.

“Sawyer Junior'dan sonraki ikinci oğul, amcam Gary'di. lkesi için savaşmaya ve Hartley'i gururlandırmaya karar verdi. Hava Kuvvetleri'nde yüzbaşı oldu. Irak zgrlk Operasyonu sırasında vurularak öldürüldü.”

“Jessi ondan bahsetti. Colorado Springs'te görev yapıyor. Jeremy'nin babası mı?”

“Doğru. En sevdiğim amcamdı ve umarım huzur içinde yatsın.”

“Peki ya Dale?”

“O, Sawyer Amca'nın sağ kolu. Sorun zc. irkinleşen sözleşme görüşmeleri, tahliyeler. Kolluk kuvvetlerine emir vermeye çalışmak. Bu tür şeyler.”

Ah, şimdi daha net bir tablo ortaya çıkıyordu. Owen'ın amcası Dale'den pek hoşlanmadığı anlaşılıyordu. “Tahmin edeyim, Chester ve Mitch, Dale'in çocukları.”

“Ayrıca iki kızı ve en küçüğü Theo var.” Theo dün gece lokantadaki üçüncü adam olmalıydı. “Sawyer Amca'nın çocuğu yok. Gary öldükten sonra Sawyer, Jeremy ve annesinin Hartley'e taşınmasını istedi. Rigsby ailesine katılmalarını. Annesi Colorado Springs'te ailesi ve hayatı olduğu için reddetti. Ama üç yıl önce Jeremy sonunda buraya taşındı ve Jessi Novo'yu da yanında getirdi. Sanırım sonrasında ne olduğunu biliyorsunuzdur.”

“Aşağı yukarı.” Jeremy kız arkadaşını dövmüş ve hapse girmişti. Ve gözden düşmüş akrabası Owen Douglas da onun yargılanmasına yardım etmişti. Ama Owen bu yüzden kasabadan kovulmamıştı. İlginç.

Bunlar, Jessi'nin dün gece bahsettiği kasaba dinamiklerinden bazılarıydı. Haklıydı, durum karmaşıktı. Yine de, oldukça yaygın bir hikayeydi. Babalar, oğullar, kardeşler. Bir yeri yöneten erkekler ve bazen arada kalan kadınlar. Bu tür hikayelerin diğer varyasyonlarında, kadınlar yönetici konumundaydı, ancak Rigsby ailesinde durum böyle görünmüyordu.

Owen kendi annesinden pek bahsetmemiştii ve bunun ardında başka bir hikaye olduğunu düşündüm. Belki de grubun dışında kalmasının nedenini açıklayan bir şeydi. Ama bilmem gereken bir şey değildi.

"Jeremy geri döndüğünde neler olacağından endişeleniyorum," dedi Owen. "Koruma emri Jeremy'nin Jessi'ye yaklaşmasını engelliyor. Ayrıca şartlı tahliye altında, bu da ona daha fazla kısıtlama getiriyor. Eğer Jeremy akıllı olsaydı, onu rahat bırakırdı. Ama Chester ve Mitch, Jessi'nin artık etrafta kalmasını onaylamadıklarını açıkça belirttiler. Onlara ondan uzak durmalarını söyledim. Beni dinlemiyorlar. Beni bir baş belası olarak görüyorlar ve sadece teknik olarak aile olduğum için bana tahammül ediyorlar. Ama Chester'ın veya başka birinin sınırı aştığına dair somut kanıt bulabilirsem, bunu savcılığa götüreceğim."

"Peki ya amcalarınız? Onlar hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Owen düşüncelere daldı. "Sawyer kendini olayların dışında tutuyor. Jeremy tutuklandığında da aynısını yapmıştı. Hiçbir şekilde bu karmaşanın dışında kaldı. Dale daha kurnaz, ama o küçük şikayetlerle değil, mali durumlarıyla ilgileniyor. Tahminimce kuzenlerim Jessi'ye karşı kendi aralarında komplo kuruyorlar."

"Peki amcalarınız Jeremy'nin geri dönüşünü memnuniyetle karşılayacak mı sizce?"

"Jeremy hapisten çıktı ve borcunu ödedi. Onlar da olayı böyle görecekler."

"Sen de öyle mi düşünüyorsun?"

"Adalet sistemimiz böyle işliyor, evet. Ama amcalarımdan bahsediyorduk, benden değil. Dale biraz kaba biri. Sawyer Amca'nın ne yapacağını tahmin etmek daha zor. Eğer çok sevdiği yeğeniyle Hartley yerlisi olmayan bir kadın arasında seçim yapmak zorunda kalırsa?" İçini çekti. "Doğru seçimi yapacağını düşünüyorum."

Ayağa kalktım. "Seçiminizin ne olacağını bilmeniz daha önemli."

Owen Douglas'ın ofisinden cevap beklemeden ayrıldım.

BÖLÜMALTİ

Jessi

Alüminyum folyo kaplı bir tepsi taşıyarak, sırtımı kullanarak Hart-Made Şeker Dükkanı'nın kapısını ittim. Her zamanki gibi, bu sefer "Cowboy Take Me Away"ın içten melodisiyle, country tarzı bir müzik çalıyordu.

Ben her zaman rock and roll hayranıyım, ama arkadaşım Scarlett Weston 90'lar ve 2000'lerin country müziklerini çok severdi. Ne kadar duygusal ve romantik olursa o kadar iyiydi. Bu bana annemin dinlediği müzikleri hatırlatıyordu. Ve ben de eskiden, bir zamanlar bir kovboy prensinin beni gün batımına götüreceğine inandığım zamanlarda, bu müzikleri dinlerdim. Hala böyle saçma fantezilerim vardı, ama onları gündüz düşleri ve gece geç saatlerdeki düşüncelerle sınırlı tutuyordum. Ait oldukları yerde.

Gerçek hiç de hoş değildi.

Örnek vermek gerekirse: Gizemli kurtarıcımı dün gece misafirliğe davet etmişim. Ona güvenmişim. Ve o, lokantamın anahtarlarını da yanına alarak ortadan kayboldu. Kasamın anahtarı da dahil.

Bunu fark ettiğimde kasayı kontrol ettim ve azalan nakit paramın yerinde olduğunu gördüm. Ama Aiden'ın dönmesini bütün gün bekleyemezdim. Bugün Pazartesiydi ve lokantayı Pazartesi günleri açmazdım. Başka işlerim vardı. Aiden Shelborne ve ne yapıyor olabileceğiyle değil, görevlerimle ilgilenecektim.

Ama eğer beni soyarsa, yemin ederim ki daha sonra şef bıçağımı yeni şekillerde kullanacağım.

"Hey," diye seslendim. "Bunları nereye koymamı istiyorsun?"

Scarlett, devasa bir mikserin arkasından başını uzattı. Koyu kıvıll saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, dalgalı tutamlar yüzüne düşüyordu. "Herhangi bir yer, tatlım. Teşekkürler."

Tartlet tepsisini mermer tezgaha koydum. Şekerci dükkanı, kabartmalı teneke tavanı ve kareli karo zeminıyla eski moda bir gazoz dükkanı havasındaydı. Cam vitrinler, Hart-Made'in kırmızı ve beyaz paketleriyle doluydu; her paketin içinde çikolata kaplı ikramlar ve markanın imzası olan esmer şekerli çıtır şekerlemeler vardı.

Hart-Made Şekerleme Şirketi, Hartley'de hâlâ gelişen, hatta büyüyen birkaç işletmeden biriydi. Muhtemelen Sawyer Rigsby'nin sahibi olmasından kaynaklanıyordu. Neyse, burada birçok şeye sahipti, benim lokantamın ve dairemin bulunduğu bina da dahil.

Bu yüzden Scarlett'in aldığı riske, yani tatlı dükkanında tartoletlerimi satıp gelirini bana vermesine daha da minnettar oldum. Burada başka üçüncü taraf ürünleri de satıyorlardı, yani tamamen duyulmamış bir şey değildi. Ama Sawyer bizim bu gizli anlaşmamızdan habersizdi.

Hart-Made Şekerleme Şirketi'nin talebinin az olduğu söylenemezdi. Geçtiğimiz yıl Sawyer, üretimi artırmak için yakındaki bir ticari mutfağı dönüştürmüştü. Bölgedeki mağazalara siparişleri paketleyip göndermek için bir depoları vardı. Bazen Scarlett, şekerci dükkanının stoklarını dolu tutmakta zorlanıyordu. Yani aslında ben de onlara yardım ediyordum.

Scarlett yaklaştı ve folyonun altından baktı. "Limon mu? Bunlar inanılmaz görünüyor."

"Umarım öyledir." Başlangıçta yaptığının sadece yarısı kadar olmuştu, ama diğer yarısı Chester Rigsby yüzünden yere düşmüştü.

Tamam, kabul ediyorum, ne kadar az bulunacaklarını fark etmeden önce ben de biraz yemiştim. Aiden ortaya çıkıp sonra aniden ortadan kaybolmadan, ehliyetini bırakıp anahtarlarımı almadan önceydi bu.

Kabul etmeliyim ki, eğer beni soymayı planlıyorsa ehliyetini bırakması garip bir stratejiydi. Bunun tekrar ortaya çıkacağı anlamına geldiğini varsaydım, ama ne zaman geleceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hatta iyi olup olmadığını bile bilmiyordum. Ya Chester'ın kardeşleri Aiden'ı sokaktan kaçııp intikam almak için ona bir şey yapmışlarsa? Ya Chester'ın artık anahtarlarım elindeyse?

Tüm endişelerimi bastırmak için ağızıma bir limonlu tart daha tikiştirmaya hazırlanıyordum.

Kasabadaki herkes Chester Rigsby'nin uyarısını biliyordu: Jessi'nin Lokantası'na girmek yasaktır. Tehdit açıkça değil, ima yoluyla, bağırmak yerine fısıldanarak verilmişti. Bu, Owen Douglas etrafta dolaşmaya başladığında onlara inkar etme olanağı sağladı. Ve bu sayede, ellerini kirletmekten nefret eden kasabanın hayırseveri Sawyer Rigsby'nin çirkin gerçeği duymasını engelledi.

Dün gece Aiden'a anlattığım gibiydi. Bana ellerinden geldiğince yardım eden arkadaşlarım vardı. Marco için haftada birkaç kez bar atıştırmalıkları hazırlıyordum ve Scarlett de tartlarımı satıyordu. Ama onlar da Rigsby kardeşlerin insafına kalmışlardı. Herkes, haklı olarak, çizgiden çıkmaktan korkuyordu. Chester beni hedef aldığında tek başıma ön tarafta durmak zorunda kalsam bile, benim için risk almalarını istemiyordum.

Her zaman böyle olmamıştı. Jeremy'nin hapis cezasından hemen sonra, kasaba tamamen benim tarafımdaydı. Eski eşime karşı kanıtlar çok ağırdı. Jeremy'nin amcası Sawyer, en azından görünüşte, lokanta işine yeni başladığım dönemde kiramı düşük tutarak bana karşı nazik davranmıştı. Dale ve oğulları beni görmezden gelmişti, bu da benim için sorun değildi. Kasabanın beni gönülsüzce de

olsa kendi içlerinden biri olarak kabul ettiğini düşünmüştüm.

Ama iki yıl sonra Hartley, isyankar evladını geri karşılamaya ve beni dünün çöpleriyle birlikte süpürmeye hazırdı. Rigsby ailesi Jeremy'ye yeni bir başlangıç vermek istiyordu ve ben de onun geçmişinin çürümüş bir hatırlatıcısı olarak oradaydım.

Sorun şu ki, bu kadar kolay gitmeye niyetim yoktu.

Sawyer'ın yeğenlerinin entrikaları hakkında ne kadar bilgi sahibi olduğundan hiç haberim yoktu. Ama eğer kira ödemelerimi yapmaya devam edebilirsem, Sawyer beni resmi olarak gelecek yıl kira sözleşmem bitene kadar evden atamazdı. Gerçek kardeşim Trace, bu fırtınayı atlatmama yardım edecekti. Ve umarım yakında kamuoyu bir şekilde tekrar benim lehime dönerdi.

Planımda bir sürü "eğer" ve "belki" vardı. Çok fazla umut. Bazen, sahip olduğum tek şey buydu.

Scarlett kasaya gitti ve küçük bir zarf çıkardı. "Geçen haftaki çikolatalı ve cevizli kurabiyeleriniz için kazandığınız para burada. Daha fazla yapabilirseniz, onları da alırız. İsteddiğiniz herhangi bir lezzet. Size ilham veren ne olursa olsun."

"Daha fazlasını ayarlamaya çalışacağım ama lokantanın ayakta kalmasını umuyorum. Henüz pes etmedim." Zarfı aldım, içindeki parayı kontrol etme isteğine karşı koyamadım. Yardımcı olurdu ama bir şeyler değişmezse kirayı ödemekte zorlanırdım.

Scarlett'in dudakları sempatiyle aşağı doğru kıvrıldı. "Elbette hayır. Pes etmemelisin."

"Hart-Made'in raflarında benim fırın ürünlerim baskın konumdaysa, bu durum yeni tedarikçiniz hakkında soru sorulma olasılığını artırmaz mı?"

"Sawyer'ı tatlı dille ikna edebilirim. Beni işe alması için onu ikna ettim, değil mi? Dale Rigsby veya mağara adamı oğullarının ne düşündüğü umurumda değil. Tatlı kıcımlı öpebilirler."

Gülümsememi zor tuttum. Scarlett benim yaşımdaki yirmi yedi yaşındaydı ama küçük bir kasaba filmindeki tuhaf bir büyükanne gibi konuşuyordu. Yine de hevesli bir doğa severdi; yazın balık tutar, çamurlu mevsimde Jeep Wrangler'ıyla arazi sürüşü yapar ve kışın dağlık arazide kayak yapmak için en iyi yerleri keşfederdi.

"O ilgiyi istemezsin," dedim. "Bana güven."

"Rigsby ailesinden bahsetmişken." Scarlett parmaklarını tezgâhın üzerinde tıkırdattı. "Dün gece lokantanızda bir kavga çıktığını duydum. Chester ve Mitch'in de karıştığı bir olaymış?"

Elbette duymuştu. "Kimden duydun?"

"Barda bulunan insanlar. Şerif Owen sizi ve gizemli bir adamı sorgulamak için dışarı çıkardı. İyi misiniz?"

"İyiyim." Kalp atışlarım hızlandı. Ona yalan söylemek zorundaydım ve bu tamamen benim hatamdı. "Şey, kardeşim oradaydı. Gizemli adam o."

"Öyle mi? Yolda olduğunu söylemiştin, ama fırtınanın seyahatini engellemiş olabileceğinden endişelenmiştim."

Kesinlikle öyleydi. O sabah gerçek Trace'den bir mesaj almıştım, uçuşu iptal edildikten sonra hâlâ yeni bir uçuş ayarlamaya çalıştığını söylüyordu.

"Gizlice içeri girmeyi başardı," dedim mahcup bir şekilde.

"O zaman tam zamanında geldin." Scarlett, sanki şekerçi dükkanında yalnız değil de kalabalıktaymışız gibi sesini alçalttı. "Jeremy her an geri dönebilir. Fırtına ve köprünün geri dönmesini zorlaştırdığından eminim, ama kardeşinin onu burada geçmesine sevindim."

"Ben de öyle düşünüyorum. Trace yanımda olduğu sürece bu durumu atlatabileceğimi ve Jeremy ile ailesinin benden ne kadar nefret ettiklerini bir şekilde unutacaklarını umuyorum. Ama kardeşimin Chester'ı dövmesi, durumu yatıştırmaya yardımcı olacak gibi görünmüyor."

Scarlett de muhtemelen aynı şeyi düşünüyordu. Ama sonra beni şaşırttı. Nazik gülümsemesi sinsî bir hal aldı. "Belki de değil. Ama eğer ölmen gerekiyorsa, sonuna kadar savaşıp ölmen daha iyi. Bana hep savaşçı bir tip gibi geldin."

"Haklısın, öyleyim." Bazen yerden ne kadar yüksekte olduğumu kontrol etmeden atlayışlar yapsam bile.

"Peki," dedi Scarlett. "Bu kardeşle ne zaman tanışacağım?"

Tam o anda pencereden sokağa doğru bir göz attım ve tahmin edin kim kaldırımda ağır ağır yürüyordu? "Tahmin ettiğinden daha çabuk," diye mırıldandım.

Kapıya doğru yürüdüm ve iterek açtım. "Trace!" diye bağırdım. Aiden, caddenin karşı tarafında benden uzaklaşmaya devam etti. Sahte adını çoktan unutmuş muydu? "Hey!"

Sonunda şöyle bir baktı ve beni görünce duraksadı.

Hava hâlâ buz gibiydi ama güneş bulutların arasından kendini göstermiş, yakındaki çatıların üzerindeki karların parlamasını sağlamıştı. Aiden'in saçında bir bere, omzunda ise arabasından aldığını tahmin ettiğim bir çanta vardı. Bana doğru karşıya geçerken ağzı hafifçe kıvrıldı. Onu karşılamak için dışarı çıktım.

"Anahtarlarımı alıp gittiniz," dedim. "Gitmem gereken yerler vardı ve neredeyse eve kilitlenmişim."

"Ama belli ki, sende olacağını tahmin ettiğim yedek anahtarı kullandın. Sen uyurken kapılarını açık bırakamazdım." Bana anahtarlarımı fırlattı, ben de zar zor yakalayabildim.

Mutfağımı temizlediği için ona teşekkür etmeliydim. Ve dün gece bana yaptığı yardımlar için de tekrar teşekkür etmeliydim. Ama ağzımdan bunlar çıkmadı.

"Neredeydin bunca zamandır?" diye sordum.

"Meşgulüm," dedi boşuk, metanetli sesiyle. "Kahvaltını yaptın mı henüz?"

"Bu, soruma pek de bir cevap sayılmaz."

“Kar küreğiniz var mı? Kaldırımlarınızı henüz temizlemediyseniz, ben halledebilirim. Yapılacaklar listemdeki diğer işleri bitirdim.”

Yapılacaklar listesi mi? Daha da yaklaştım, sokağı baştan aşağı süzdüm. "Aiden," diye fısıldadım. "Sen benim kardeşim olmalısın, ama bu sabah bana bir not, telefon numaran ya da herhangi bir şey bırakmadan ortadan kayboldun. Sana ulaşmanın hiçbir yolu yoktu. Ya biri seni yakalayıp bir uçurumdan aşağı, bir vadiye attıysa?"

Bana doğru yaklaştı ve üzerimizdeki kat kat giysilere rağmen sıcaklığını hissedebiliyordum. Aiden'in koyu kahverengi göz bebeklerinde minik altın rengi benekler vardı. "Benim için mi endişeleniyordun?"

Ağzımı açtım, cevabım göğsümün bir yerinde sıkışıp kaldı.

Scarlett arkamızda öksürdü. Şekerci dükkanının kapısı açıktı. "Hakkında çok şey duyduğum kardeş bu mu?"

Arkamı döndüm, yüzüme yapmacık bir gülümseme yerleştirdim. "Scarlett." Sesim titredi. "Bu da Trace."

Aiden kibarca elini sıktı ama sohbet etmek için hiçbir çaba göstermedi. Ortamdaki gariplik hissediliyordu. Arkadaşıma yalan söylüyordum ve bu bilgi tüylerimi diken diken ediyordu.

Gerçek Trace Novo Hartley'e vardığında ve Aiden Shelborne ile hiç uyuşmadığında, Scarlett yalan söylediğimi anlayacaktı. Herkes anlayacaktı. Ve bu berbat bir şeydi, çünkü Jeremy'nin benim hakkımda başından beri söylediklerini doğrulayacaktı. Gerçeği bana emanet edemeyeceklerini. Ayrıca, Aiden kardeşimi oynadığı her an tehlikede olabilirdi. Bu dün gece bana çok açık olmalıydı. Ve onun gibi bir adamın yanımda, bu kadar yakınımda olması...

Hayır. İşe yaramazdı. Bunun işe yarayacağını nasıl düşünmüştüm ki?

Bunu yapamadım.

“Aslında mesele şu ki—”

Sonra ana caddenin karşısından başka bir ses yankılandı ve sözümü kesti. "Bayan Scarlett Weston. Tam da görmek istediğim kadın!"

Arkamı döndüm ve bize doğru koşan kişiyi görünce içimden bir ah çektim. Sawyer Rigsby altmışlı yaşlarındaydı, ama yaşlandıkça görünüşü hem yumuşamış hem de güzelleşmiş adamlardan biriydi. Jeremy'nin bilgisayarında gençliğine ait aile fotoğraflarını görmüştüm ve amcası Sawyer göz kamaştırıcı derecede yakışıklıydı. Şimdi, beyaz saçları ve gözlerinin ve ağzının etrafındaki kırışıklıklarla, daha az ürkütücü görünüyordu. Sıcak ve rahat bir şekilde çekiciydi.

Ama artık bu kadar çok gülümseyen erkeklere güvenmiyordum.

Sawyer yanımıza geldi, beni fark ettiğinde, özellikle de gözleri Aiden'a takıldığında yüzünde beliren gülümsemeyle "Günaydın" dedi.

"Sizin için ne yapabilirim, Bay Rigsby?" diye sordu Scarlett.

Sawyer, kasabadaki herkese karşı dışarıdan dost canlısıydı ve bir tartışmayı veya kavgayı yatıştırmak için araya girdiğinde, sert bir otorite figüründen ziyade hayal kırıklığına uğramış bir dede gibi davranırdı. Jeremy'nin tutuklanmasından sonra bile bana karşı asla açıkça kaba veya küçümseyici davranmamıştı. Ama yine de ev sahibimdi. Ve Jeremy'nin amcasıydı.

Sanki başının hemen üstünde kocaman sarı bir uyarı levhası varmış gibiydi.

Sawyer hemen konuya girdi. "Köprü yıkıldığı ve kar fırtınası yüzünden bugün kimse teslimat alamayacak. Kahve dükkanının malzemeleri zaten azalmaya başladı. Şekerci dükkanında nelerimiz hazır diye bakmak istedim."

"Bolca," dedi Scarlett bana bakarak. Sawyer limonlu tartları görüp nereden geldiklerini soracak mıydı acaba?

Ama Aiden, düşüncemi tamamlamadan sözümü kesti. "Kışlık mont bağışı kampanyası da varmış diye duydum,"

dedi Aiden Sawyer'a.

Bay Rigsby ona bir kez daha değerlendirici bir bakış attı ve bu da sinirlerimi gerdi. "Doğru. Beslememiz ve ısıtmamız gereken fazladan insan var ve onları hoş karşılamak istiyoruz. Zamanlama en uygun olmasa bile." Elini uzattı. "Sawyer Rigsby. Siz kimsiniz?"

"Trace Novo," dedi Aiden. "Dün geldi."

"Kardeşim." Bu kelimeler dilimde acı bir tat bıraktı. Ama şimdi, Sawyer'ın önünde yalanımı itiraf etme düşüncesi içimi ürpertti.

Gerçekten de harika bir gün geçiriyordum, değil mi?

Sawyer, "Şimdiye kadar kasabamız hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Hayır, hayır.

"Bay Rigsby, Hart-Made Şekerleme Şirketi'nin sahibi," dedim Aiden'a. "Ve o benim ev sahibim."

Lütfen aptalca bir şey söylemeyin.

Ama Aiden Shelborne'u tanıdığım yaklaşık on iki saat içinde, tartışmalardan kaçınan biri gibi görünmüş müydü?

"Hartley'nin kendine özgü güzellikleri var. Ama Hartley'nin misafirperverliği konusunda pek emin değilim. Yeğenleriniz dün gece pek dost canlısı görünmüyorlardı."

Sawyer'ın gülümsemesi soldu. "Bir olaydan haberdar oldum. Çok talihsiz bir durumdu. Eminim bir yanlış anlaşılmaydı."

Aiden başını salladı. "Daha da üzücü olan, Chester ve kardeşlerinin insanları Jessi'nin Lokantasından uzak tutmaları. Bir yanlış anlama daha mı?"

Nefes bile almıyordum. Gözlerim sahte kardeşime öfkeyle bakıyordu.

Sawyer sert bir şekilde, "Bunu inceleyebilirim," dedi. "Daha sonra. Mevcut kriz atlatıldıktan sonra."

Aiden birdenbire geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi. Dişlerini de gösterdi. Ama gülümsemesi gözlerine hiç değmedi. "Aslında bu mükemmel bir fırsat. Lokanta son

zamanlarda pek kalabalık değil, bu yüzden Jessi'nin her türlü malzemesi var. Değil mi abla?"

Sawyer ve Scarlett ikisi de bana baktı. Omuz silktim. "Kesinlikle. Neye ihtiyacınız var?"

Sawyer ağzını açtı ama Aiden yine sözünü kesti. "Hartley Mütevelli Heyeti bu akşam Jessi'nin Lokantasında ücretsiz bir akşam yemeği düzenlemeli," dedi Aiden. "Bu kasabanın ne kadar misafirperver olduğunu herkese göstermek için. Elbette, yemeğin masrafını karşılayacağınızdan eminim. Şirketiniz bunu vergi indirimi olarak hayır kurumu olarak gösterebilir."

"Mükemmel bir çözüm gibi görünüyor," diye ekledi Scarlett. "Sakıncası yok, Jessi?"

Sawyer, ben bu durumdan nasıl kurtulacağımı düşünürken, bir yandan da bana ve Aiden'a bakıp duruyordu. Owen bize dikkat çekmememizi söylemişti. Bu ise çok dikkat çekiyordu. Hem de çok fazla.

Aiden kolunu omzuma attı. "Hiç de sakıncası olmaz."

Sawyer ve Scarlett şekerçi dükkanına girdikten sonra, Aiden'ın kolundan tuttum ve onu lokantaya doğru caddede yürütmeye başladım. Birkaç kişi bizi merakla izliyordu. Kimsenin bizi duymayacağı kadar uzaklaştığımızda, sahte kardeşimi iki bina arasındaki dar bir geçide ittim. Derin kar neredeyse botlarımı yutacaktı.

"Bu akşam yemeğe mi ev sahipliği yapacaksın? Chester'ın kardeşleri tekrar gelirse yardım edeceğini sanıyordum. Benim işlerimi yöneteceğini değil!"

Arkasındaki binanın tuğla duvarına yaslandı. "Sawyer Rigsby kamuoyunu önemsiyor. Biz de bunu ona karşı kullanıyoruz."

"Sawyer Rigsby hakkında nereden bilgi sahibisiniz?"

"Owen bana söyledi."

“Sen ve Owen artık çok yakın arkadaş oldunuz mu?”

Aiden'ın kaşı alaycı bir şekilde seğirdi. Adamın geri kalanı son derece ciddi olmasına rağmen, oldukça anlamlı kaşları vardı. "Bu yardım yemeği Hartley'i tekrar sizin tarafınıza çekecek. Ve mahsur kalan turistler ücretsiz yemek yeseler bile, bahşış bırakacaklar. Yaptığınız şey için minnettar olacaklar."

"Bu... fena bir fikir olmayabilir." Aslında, keşke ben bulmuş olsaydım diye düşündüm. Gerçekten de dahice bir fikirdi. "Ama birkaç saatlik bir bildirimle yüz ya da daha fazla kişiye nasıl akşam yemeği vereceğim ki?" Sawyer, yardım yemeğini saat altıya ayarlamıştı. Konuklar, sıradan müşteriler gibi yavaş yavaş gelmeyeceklerdi. Açık büfe olması gerekecekti, yemekler ölçüye göre hazırlanmış olacaktı ve benim bu konuda hiçbir deneyimim yoktu.

"İdeal değil ama geçimimi bundan sağlıyorum. Bir catering şirketinde baş aşçıyım." Aiden bunu sanki zaten bilmem gerekiyormuş gibi söyledi. Sanki bu adam hakkında bir avuçtan fazla ayrıntıya sahipmişim gibi. "Bu sabah kilerinizde ve buzdolabınızda neler olduğunu gördüm," diye devam etti. "Tavuk parmesan yapabiliriz. Yanında makarna ve sebzeler. Basit tutacağım. Soğuk bir gece için doyurucu bir şey."

Tamam, kulağa gerçekten iyi geliyordu. Hatta yapılabilir bile olabilirdi. "Ama Trace Novo aşçı değil," dedim. "Bildiğim kadarıyla kardeşim yumurta pişirmeyi bile bilmiyor."

"Geçimini nasıl sağlıyor acaba? Bunu merak ediyordum."

Gözlerimin arasındaki deriyi ovdum. "Yurtdışında bir tür devlet işi. Pek bir şey bilmiyorum. Demek istediğim, yalan söylemekten hoşlanmıyorum."

"Bana 'kardeşim' diyen sendin. Ne olacağını sanıyordun ki?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Düşünmeden hareket ettim!"

"Ben de yalan söylemeyi sevmem. Hiç konuşmamayı tercih ederim. Ama bu insanlar sana karşı kirli oyunlar

oynuyorlar Jessi. Belki sen de kirli oyunlar oynamak zorunda kalacaksın. Ve bundan dolayı kendini kötü hissetmemelisin. Dün gece araya girdiğim için memnun olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Ara sokaktan sokağa doğru baktım. Hâlâ yalnızdık. "Evet."

"Ve bu işe dahil olmak benim tercihimdi. Dahil olduğum sürece elimden gelen her şeyi yapacağım. İşleri yarım yamalak yapmam. Ama bunu devam ettirip ettirmemek sizin seçiminiz. Eğer iptal etmek isterseniz, edin. Sadece sonuçlarıyla başa çıkmaya hazır olun. Çünkü her iki durumda da sonuçları olacaktır."

Kollarımı kavuşturdum. "Çok kibirlisin, biliyor musun? Belki de kardeşimle ortak noktaların vardır."

"Belki de konuşmayı bırakıp yemek yapmaya başlamalıyız. Bu akşam yüzü aşkın kişi yemeğe gelecek. Unutmuş olabilirsin diye söylüyorum."

"Sen de çok sinir bozucu birisin."

"Beni iltifatlara boğabilirsiniz, neden olmasın? Zaman daralıyor."

"Pekala," dedim isteksizce. "Bunu yaptığınız için teşekkür ederim."

"Hiç sorun değil." Çantasını omzuna astı ve sokaktan çıktı. Ayaklarım hareket etmeden önce birkaç saniye gözlerimi onu takip ettim.

Onun yardımına ihtiyacım vardı. Ama bu adamı kontrol edebileceğimi ya da bir sonraki hamlesini tahmin edebileceğimi hayal ettiysem aptalmışım. Aiden Shelborne, beklediğimden çok daha fazlasıydı.

Ben kendimi neyin içine sokmuştum?

BÖLÜMYEDİ

Aiden

Hayırseverlik yemeđi, her Őey dűŐűnűldűđűnde sorunsuz geđti. Ta ki sonrasında olanlara kadar.

Jessi ve ben űđleden sonranın bűyűk bir kısmını mutfakta geğirdik. O doğrama yaparken ben sote yapıyordum. O makarnayı kaynatırken ben domates sosuna ekstra baharatlar ekliyordum. Bir bayrak yarışı takımı gibiydik, konuşmak yerine ęalıŐıyorduk. Mutfak yűnettiđim zamanlarda sevdiğim Őey tam da buydu. Yanımda bıçak ęantamı da getirmiŐtim ve kendi bıçaklarımın elimde olması bana bir rahatlık ve memnuniyet veriyordu. Tabii ki Jessi'nin bıçaklarına bir hakaret değil bu. Ama bir Őef kendi aletlerini kullanmayı sever.

Hazırlıklarım arasında bir ara verdiđimde, duŐ almam gerektiđini sűyledim. En son duŐ almamın űzerinden ęok uzun zaman geđmiŐti, ta West Oaks'taki oda arkadaşlarımla paylaŐtıđım evden ayrıldıđım zamana kadar. Ama Jessi tereddűt etti. Sonra, onun duŐunu kullanmam gerekeceđini anlayınca durum daha da garip bir hal aldı.

Soğanı minik paręalara dođradıkęa yanakları kızardı. "Buyurun. Dolapta temiz havlular var."

"Pekala. TeŐekkűrler."

Ęabuk olmaya ęalıŐtım. Soyunup suyu aętım, űst kattaki stűdyo dairesinin detaylarına neredeyse hię dikkat etmedim. Seradan gelmiŐ olması gereken taze ęięeklerle dolu vazo, muhtemelen sadece kendisi ięin aldıđı bir

güzellik dokunuşu. Duvarlardaki, kendisinin yaptığından şüphelendiğim soyut resimler. Basit mekanı bir eve dönüştüren tüm kadınsı dokunuşlar. Şömineli bir orman kulübesi değildi. Ama kendine özgü bir şekilde çok rahattı. Çiçeksi, pudramsı bir kokuyla doluydu.

Kot pantolonumla, tişörtüm omzumda, su damlacıkları çıplak omuzlarımın üzerinden süzülürken aşağı indim. "Fırındaki tavuğu kontrol ettin mi?"

Jessi şöyle bir baktı. Sonra öksürmeye başladı.

"İyi misin?"

"Mühim değil."

Ona musluktan bir bardak su doldurdum ama elini sallayarak reddetti ve lokantanın tuvaletine girdi. Ben tişörtümü tekrar giyene kadar çıkmadı, ki bunun bir tesadüf olduğundan şüphe duydum. Onu üzme ya da ondan özel bir tepki almaya çalışmıyordum. Vücut sıcaklığım kışın bile yüksek oluyordu, hepsi bu. Özellikle yemek pişirirken. Ama o andan itibaren ona biraz daha alan tanımaya çalıştım. Tamamen giyinmediğimde etrafımda olmaktan rahatsız olduğu açıktı.

Yemek pişirirken kalan zamanımı, berbat eski erkek arkadaşlarımı ve onların biz düzgün adamları nasıl kötü gösterdiklerini düşünerek geçirdim.

Bir yanımla Jeremy Rigsby'nin Hartley'e dönmeden önce dünyanın kenarından düşmesini umuyordu. Ama diğer yanımla? O yanımla Jeremy'nin Jessi'nin yakınlarında yüzünü göstermesini dört gözle bekliyordu. Sadece hesabı eşitlemek için.

Ne? Bu, bir kardeşin yapması gereken türden bir şeydi.

Farkına bile varmadan, Hartley'nin sıcak karşılamasının vaadiyle cezbedilen akşam yemeği misafirleri gelmeye başlamıştı. Ardından, her etkinlikte olduğu gibi, servis, yemek ve daha fazla pişirme telaşı başladı. Jessi'nin Scarlett ve Marco gibi birçok arkadaşı yardım etmek ve sosyalleşmek için geldi. Yolda kalan turistler nereye gittiklerini ve nereden geldiklerini anlatan hikayeler

paylaştılar. Küçük lokanta, muhtemelen Hartley kasabası Jessi'nin yanında olduğu zamanlardaki gibi, cıvı cıvı bir haldeydi.

Ve o da bundan keyif alıyordu. Gülümsüyor, şakalaşıyor ve misafirlerinin kendilerini rahat hissetmelerini sağlıyordu. Onları güldürüyordu. Jessi orada çok iyi görünüyordu. Mutluydu. İnsanları doyurmaktan ve kendilerini evlerinde hissetmelerini sağlamaktan zevk alan bir kadındı. Seçtiğim meslek göz önüne alındığında, insanları doyurmak benim için de önemliydi. Ama ben ağzımı kapalı tutmayı ve yemeğimin her şeyi anlatmasına izin vermeyi tercih ederdim.

Jessi ise... Kalbini önlüğünün dışına, hareketlerine, sözlerine ve gülüşlerine yansıtıyordu. Ve dün gece yüzünde gördüğüm umutsuzlukta da.

Birkaç kişi erkek kardeşini sordu, ama ben açık mutfaktaki yerimden sadece selam verdim. Fırsat bulduğumda bir tabak yemek aldım ve Jessi'nin de aynısını yapmasını sağladım. Jeremy'nin baş belası kuzenlerine gelince, hiçbiri yemeğe gelmedi. Sawyer, orada bulunan tek Rigsby'ydi; sanki belediye başkanlığına adaymış gibi el sıkışıyor ve Hart-Made şeker kutuları dağıtıyordu.

Saat dokuza doğru Jessi bir masaya oturdu ve önündeki tıka basa dolu bahşiş kutusuna hayranlıkla baktı. "Bunu nasıl başardığımız hakkında hiçbir fikrim yok."

Akşam boyunca olduğu gibi mutfakta, oyuk kemerli aralıktan ona bakıyordum. "Bunu birlikte yaptık." Bir tabağı kurulayıp tezgahın üzerindeki temiz tabakların arasına koydum.

Bahşiş kutusunu ters çevirip boşalttı. Paralar her yere saçıldı. "Bunun tamamen senin suçun olduğuna eminim. Artık bir catering şirketinde şef olduğun hikayene inanıyorum."

"Yalan söylediğimi mi sandın?"

"Son yirmi dört saattir ne düşündüğümü bilmiyorum." Koyu saç tutamları yüzüne düşerken iç çekti. Karşısında

oturuyor olsaydım, belki de o saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırdım. O kadın hayattan çok daha fazlasını hak ediyordu.

Umarım, ona bunu verecek doğru kişiyi bulur.

Bulaşıkların sonuncusunu da bitirdim ve Jessi bahşışlerini düzgün küçük yığınlar halinde topladı. Bir an paraya baktı, gözleri yaşlıydı.

"Ne kadar?" diye sordum.

"Bu ayki kiramın geri kalanını karşılamaya ve diğer faturalarıma da yardımcı olmaya yeter. Tabii Sawyer söz verdiği gibi yiyeceklerin parasını geri öderse."

"Ah, kesinlikle ödeyecek. Scarlett'in ona defalarca teşekkür ettiğini ve akşam yemeğindeki herkesin hesabı onun ödediğini bildiğinden emin olduğunu duydum. Çok zeki biri."

"Bunu biliyorum. Scarlett, Hartley'deki en sevdiğim insanlardan biri. Onun gibi insanlar olmasaydı, çoktan pes etmiş olabilirdim."

Döner kapıdan içeri girdim ve tezgahın önüne doğru ilerleyip bir bar taburesine yaslandım. "Buna pek inanmıyorum. Bence sen dayanabilirdin. Sen güçlüsün."

Omuz silkerek geçiştirdi.

"Hayır," diye itiraz ettim. "Doğru." Jessi'nin bazılarının zayıflık sanabileceği yumuşak bir kadınsılığı vardı. Jeremy Rigsby'nin gördüğü de muhtemelen buydu. İsteddiği gibi şekillendirebileceği güzel bir kız. Ama omurgası çelik gibiydi. "Seni pohpohlamak ya da neşelendirmek için söylemiyorum. Söylemek istemediğim şeyleri söylemem."

Sanki sözlerimde bir gizli amaç arıyormuş gibi beni inceledi. Ama hiçbir gizli amacı yoktu.

"Dayanmaya devam ederdim," dedi. "Ve etmeye devam edeceğim. İşler bir kez olsun yolunda gittiğinde daha kolay oluyor." Parayı işaret etti. "Kaybolmadan önce bunu kasaya koyacağım." Parayı topladı, arka tarafa gitti ve sonra mutfığa geri döndü; ben de bulaşıkları yıkamaya geri dönmüştüm.

Lokantanın içki ruhsatı yoktu, bu yüzden buzdolabından bir şişe portakal suyu aldım. "Duruşunuzu korumaya bir kadeh daha kaldıralım mı?"

Güldü. "Belki daha sonra. Ortalık temizlendikten sonra. Dünkü tost senindi, unutma."

"Hayır, yapmadım. Bu sözler benim hayat felsefem." Yarım bırakılan işlerden hoşlanmazdım.

Sawyer Rigsby'den yol onarım ekiplerinin geleceğine dair belirsiz vaatlere rağmen köprü hala kapalıydı. Belki yarın, diye düşündüm. Tatil evime ulaşmayı hala umuyordum. Bu da Jessi'nin yerleştiğini görmek için en fazla bir günüm daha olduğu anlamına geliyordu. Ama işler onun için iyiye gidiyordu. Doğru yoldaydık.

İlerlemenin verdiği keyifle, dünyada yeniden kurulan düzenin verdiği memnuniyetle kendi kendime hafifçe gülümsedim.

Jessi bulaşıkları yıkmaya başladı, ben de ağzına kadar dolu olan çöp kutusunu dışarı çıkarmaya gittim. Çöp torbasını kaldırıp arka kapıdan dışarı çıkarken paltomu giymeye bile zahmet etmedim.

Lokantanın burada küçük bir çöp konteyneri vardı. Kapağını kaldırdım ve poşeti içine attım, meraklı ayıların girmesini önlemek için dikkatlice tekrar kapattım.

Nefesim önümde, gölgelerin içinde zar zor görünür şekilde buharlaşıyordu. Çevredeki sokaklardaki evlerin pencerelerinden loş bir ışık geliyordu. Hartley yeniden sessizliğe bürünmüştü. Bunun, tüm temizleme çabalarına rağmen sokakları hâlâ kaplayan kardan mı yoksa Hartley'nin genellikle gece çöktükten sonra kapanmasından mı kaynaklandığından emin değildim.

Kasaba sakin bir havaya sahipti, ancak emniyet teşkilatında çalışan iki kardeşimin olması bana bir yerin

yüzeyinin altında bazen düşündüğünüzden çok daha fazlasının saklı olduğunu öğretmişti.

Batı Oaks'ta büyüdüm, burası cennet gibi bir sahil kasabası gibi görünüyordu. Ama orada da bazı kötü şeyler olmuştu. Organize suç, adam kaçıрма, cinayetler. Batı Oaks polisi ve rehine müzakerecisi olan kız kardeşim Madison'a göre, en kötü suçların yarısından azı kamuoyuna yansımıştı. Orduda gördüklerimden yola çıkarak buna inanıyordum. Dünya kanunsuz, acımasız bir yer olabilirdi.

Her kasabanın kendine özgü sırları vardı. Özellikle Hartley gibi büyüleyici, tarihi ve تنها bir yerin. Ama sessizlik çok güzeldi. Havada tatlı, temiz dağ kokusu... Yerel lokantayı işleten kız da çok iyiydi.

Burada bir gün daha kalmak fena olmazdı.

Caddenin ilerisinden gelen gürültü ve hareket dikkatimi çekti. Lokantanın arka tarafındaydım, ticari şeridin arkasındaki geniş, dar bir geçitte. Başka bir binanın arka kapısından birinin çıktığını yeni fark etmiştim. Müziğin kısa süreli yükseliş ve alçalması, Hartley Saloon'dan yeni çıktığını düşündürüyordu. Arabamı dün gece bıraktığım ve şimdi de kar örtüsüyle gizlenmiş halde durduğu aynı otoparktı.

Adamın sendeleyerek bir araca doğru ilerleyişini gözlerim takip etti. Güvenlik lambası, adamın burnundaki büyük koyu morluğu ve beyaz bandajı aydınlatan bir nokta gibi üzerinde parlıyordu.

O, Chester Rigsby'di.

Chester bir arabanın kaputuna yaslandı ve bir sigara yaktı. Bana bakıp beni görmesin diye, lokantanın arka duvarına doğru yavaşça geri çekildim. Ama düşüncelerine dalmış gibiydi. İçine çektiği nefesle sigarasının ucu turuncu bir renge büründü.

Sonra bir başka araba daha barın otoparkına girdi. Chester başını kaldırdı. Yeni gelen araba onun yanına park etti ve indi. Bu, Sawyer Rigsby'ye çok benzeyen, ancak daha koyu saçlı ve beli daha zayıf olan yaşlı bir adamdı.

Onun Chester'ın babası Dale olduğunu tahmin ettim.

Sonra Dale, Chester'ı sertçe arabanın kenarına itti. Sözlerinin öfkeli tonu bana ulaştı, ama anlamı bana değil. Hayatımda sayısız kez söylediğim gibi, kendi işime bakmayı tercih ediyordum. Ama Hartley'deki kalan kısa sürem boyunca, Jessi'nin işi resmen benim işimdi. Ve bu baba-oğul tartışmasının onunla ilgili olması da mümkündü.

Ne dediklerini öğrenmek istedim.

Dikkatlice adımlar atarak, binaların kenarlarından meyhanenin otoparkına doğru sessizce ilerledim. Palto giymeme kararımdan pişmanlık duyuyordum. Hava sıfırın çok altındaydı ve beni sıcak tutacak tek şey kot pantolonum ve uzun kollu tişörtümdü. Ama şimdi sadece biraz soğuk yüzünden geri çekilmeyecektim.

Sesleri giderek yükseliyordu.

Çizmelerim kaygan buzda kaydı. Sonunda, söylediklerini seçebilecek kadar yaklaştım.

"Bu saçmalık için doğru zaman değil," dedi Dale.

"Ama Jeremy yolda. Sadece köprünün tekrar açılmasını bekliyor. Bana, o gelene kadar kadının gitmiş olduğundan emin olmamı söylemiştin—"

"Sana izin verdim. Ama bu konuda aptalca davranıp Owen'ın ve kasabanın yarısının dikkatini çekmeni söylemedim. Meraklı gözlere tahammülümüz yok. Jessi Novo ile olan bu çatışma artık bitti, anlıyor musun?"

"Peki ya onun erkek kardeşi? Bana yaptıkları?" Chester yüzünü işaret etti, bu da bana soğuğu savuşturacak kadar tatmin duygusu verdi. "Peki ya Jeremy?"

"İkinizin de daha önemli işleri var—"

Olayın geri kalanını kaçırdım. Dale arabasının sürücü tarafına doğru yöneldi ve Chester birkaç saniye daha tartıştıktan sonra onunla birlikte arabaya bindi. Dale motoru çalıştırdı. Arabayla uzaklaştılar ve ben de olan bitenin ne olduğunu merak etmeye başladım.

“İşte buradasın.” Jessi lokantanın arka kapısından başını uzattı. “Nereye gittin?”

Ona doğru yavaşça yürüdüm. Geri dönmeden önce Dale ve Chester'ın gözden kaybolmasını bekledim. "Bu sabahki gibi yine benim için mi endişeleniyorsun?"

Gözlerini devirdi ve içeri geri döndü.

Kapıyı arkamızdan kilitledikten sonra, onu yemek odasına kadar takip ettim. Bulaşıkları yıkamıştı. "Az önce ilginç bir konuşmaya kulak misafiri oldum."

Jessi'ye Dale ve Chester'ın tartışmasını anlattığımda gözleri parladı. Sawyer'ın geride bıraktığı Hart-Made marka çeşitli şekerlemelerden oluşan bir kutuyu açtı. İçinde dolgulu çikolatalar ve kutunun üzerinde "kahverengi şeker çıtırtısı" olarak adlandırılan karamelize şeker parçaları vardı. Jessi, çikolata kaplı kiraza benzeyen bir şey seçti.

Jessi kendi kendine, "Acaba Sawyer Dale'e bir şey söyledi mi?" diye düşündü. "Belki de Sawyer ona Chester'ın beni rahatsız etmeyi bırakmasını söylemesini söylemiştir."

"Olabilir. Eğer Sawyer, Dale'in adamlarının aileyi kötü gösterdiğini söylediye, bu Dale'in onları geri çağırmasının nedenini açıklardı. Dale, Chester'ın seni korkutmaya çalıştığını açıkça biliyordu. Belki Sawyer da biliyordu, belki de bilmiyordu. Her iki durumda da, büyük Rigsby'ler Chester ve Jeremy'nin seni dışlama planına son verdiler."

"Kibosh mu? Bu ne, eski bir siyah beyaz film mi? Bir kara film mi?"

"Hartley'de böyle konuşulmuyor mu?"

"Belki. Ama sen yapınca daha da sevimli oluyor."

"Sevimli mi? Bu kelime beni tanımlamıyor."

"Çok kötü. Bence öyle." Daha önce gördüğümde daha neşeli bir ruh halindeydi. Sırıtıyordu, yanakları kızarmıştı. Jessi ağzına bir çikolata daha attı, sonra şeker kutusunu

bana doğru itti. Esmer şekerden bir parça aldım. Biraz baharat ve tuz vardı. Fena değil.

"Bu arada, seninle flört etmiyorum," diye ekledi. "Açıklığa kavuşturmak istedim."

"Öyle olduğunu düşünmemiştim." Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. Sanki bende böyle bir etkisi vardı. Mutluydu ve bunu görmek hoşuma gidiyordu. Basit bir zevkti. Belki de ıssız bir kulübede şöminenin önünde dinlenmek kadar güzeldi.

Jessi çiğnerken düşüncelere daldı. "Ama Chester ve Jeremy'nin benim yerime neye odaklanmaları gerekiyor? Dale 'doğru zaman değil' derken ne demek istedi?"

"Daha sonra tekrar rahatsız etmenin daha uygun olacağına karar vereceklerinden mi korkuyorsunuz?"

"Ya da belki de yaptıkları hiçbir şeye güvenmiyorumdur."

Omuz silktim. "Ben de yapmazdım."

Telefonuna bir bildirim sesi geldi ve kontrol etti. "Trace arıyor. Sonunda yolda." Utanarak yukarı baktı. "Ama uçak yerine araba kullanacak. Havayolları fırtına yüzünden büyük bir bilgisayar arızası yaşıyor ve haftanın ilerleyen günlerine kadar başka bir uçuş bulamayacakmış."

"Buraya gelmesi ne kadar sürecek?"

"Sanırım birkaç gün? Hava tekrar kötüleşmezse tabii. Bir de köprü meselesi var. Ama en azından Virginia'da oturmak yerine hareket ediyor."

Jessi şeker kutusunun kapağını kapatıp kenara itti. O kaş çatmasını görmek hoşuma gitmedi. Rahat ve akıcı sohbetimize devam etmek istiyordum. "Limonlu tartlarından kaldı mı?" diye sordum. "Onlar bu şekerlerden çok daha güzel."

Gülümsemesi utangaç bir hal aldı ama altında yatan gururu gördüm. "Geri kalanını şekerçiye götürdüm. Scarlett benim için satıyor, böylece biraz ek gelir elde edebiliyorum. Gerçi lokanta tekrar açılırsa buna artık gerek kalmayacak herhalde."

“Ama tart yapmaya devam edeceksiniz, değil mi? Burada servis etmek için?”

“Elbette.” Kapalı şeker kutusunu masanın üzerinde ileri geri çevirdi. “Bir sürü farklı lezzet denedim. Çikolata ve ceviz, hindistan cevizi-mango. Hamurunu da mkemmmelleştirmeye çalışıyorum.”

Başımı salladım. Bu süreci anlıyordum. İnsanların bir yemeği çok sevdiklerini syleyebileceklerini, ama benim yine de ondan memnun olmayabileceğimi biliyordum. “Onun için bir vizyonunuz var ve onu yakalamak istiyorsunuz.”

Koyu mavi gözleri parladı. “Aynen yle. Gerçekten fırıncılığa başladığımda ne yapmak istediğimden emin değildim. Turta, kurabiye ve brownie yapıyordum. Lokanta için farklı şeyler. Hala yapıyorum çünkü her zaman çok beğeniliyorlar. Ama sonra bir tart tarifi denedim ve işte o an her şey yerine oturdu. Ve sonra—” Kendi kendine gözlerini devirdi. “Boş ver. O kadar da heyecan verici değil.”

“Anlat bakalım.” Ben bir fırıncı değildim, ama yemek pişirmek hakkında sonsuza dek konuşabilirdim.

Dudaklarını büzdü. “Hayır. Sanmıyorum. Çünkü sana kendim hakkında zaten bir sürü şey anlattım ve senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum.”

“ok şey biliyorsunuz.”

Parmaklarını kaldırıp saydı. “Kaliforniya. Ordu. şef. Polis olan arkadaşlarım. Ve... görüyorsunuz değil mi? Bu neredeyse hiçbir şey. Bir insan dört şeyden çok daha fazlasıdır. Ayrıntılara ihtiyacım var.”

“Bunun hiç de ilginç olmadığını garanti ederim. Ben sıkıcı biriyim.”

“ok kötü.” şeker kutusunu çevirdi. “Benim her soruma karşılık bir soru cevaplamalısın. Yoksa işimiz biter. Battaniyelerini getirip iyi geceler dileyeceğim.”

Homurdandım. Bitti mi? Geceyi henüz bitirmek istemiyordum. Onunla yemek pişirmek hakkında konuşmak

istiyordum. Mutfaktaki denemeler, başarısız deneyler. Beklenmedik lezzet kombinasyonları. Gözlerinde o tutkunun parlamasını görmek istiyordum.

"Tamam, kazandın. Şimdi sorabilirsin—"

Cam kırılmalarının tiz ve gürültülü sesi havayı doldurdu.

Üzerimize cam kırıkları yağdı. Ağır bir şey fayans zemine çarptı. Jessi çığlık attı. Masanın üzerinden uzandım. Onu yakalayıp yere ittim, ikimiz de yere ve masanın altına düştük. Zaman yavaşlamıştı, bir savaş başladığında her zaman olduğu gibi. Bu, askerlik yaptığım süre boyunca ruhuma kazınmış bir duyguydu. Yıllardır askerlikten ayrılmış olsam da, asla unutamayacağım şeylerdi bunlar.

"Yaralandın mı?" diye sordum.

"HAYIR."

Başımı kaldırdım. Pencereden koşan bir figür gördüm. Bir kamyonetin fren lambaları. "Yukarı çık. Kapıyı kilitle."

"Senden ne haber?"

Ona cevap vermedim. Sadece onu lokantanın arka tarafına doğru ittim, ben de ters yöne gittim. Ön kapının mandalını çevirdim, kapıyı hızla açtım ve sokağa fırladım.

Karanlık figür benden çok ilerideydi. Kamyonun arka kapağına atladı. Kamyonun motoru gaza bastı. Buzlu yolda slalom yaparak ilerledi.

Ben de kayıyordum, botlarım zar zor tutunuyordu.

Ama sonra kamyonun lastikleri patinaj yaptı. Arka taraf savruldu. Bu bana aradaki mesafeyi kapatmak için yeterli zaman verdi. Jessi'nin camını kıran adam kamyonun kasasına ancak yarıya kadar girmişti. Ceketinden tutup onu dışarı çektim. Buzun üzerine sertçe düştü. Kayak maskesi takıyordu ve onu çıkardım.

Dün geceki Rigsby kardeşlerden biriydi. Üçüncüsü, Theo. En küçüğü. Korku ve şok içinde bana baktı.

Aynı anda kamyonun lastikleri dönmeyi bırakmıştı. Araç durmadan önce ileri doğru sendeledi, geniş bir U dönüşü yaptı ve Theo'yu kurtarmak için geri dönmeye başladı.

İkinci porsiyonu da aldım.

Theo'nun ceketini avuçladım ve onu burnumuzun ucu bir santim kalana kadar yukarı çektim. "O masum bir kadın. Senin neyin var?" Theo konuşamayacak kadar korkmuş görünüyordu. Bu yüzden devam ettim. "Bunu durdurmazsan, ben de durdurmam. Seni bulacağım. Hayatının geri kalanını bir tüple nefes alarak ve adımı duyduğuna pişman olarak geçireceksin." O anda, adımın ne olması gerektiğini hatırlayamadım. Sadece bunun peşini bırakmayacağımı biliyordum. Çünkü Jessi daha iyisini hak ediyordu.

Kamyon doğruca bize doğru geliyordu. Theo'yu bıraktım ve onu ittim. Kollarını savurarak araca doğru koştu. Kamyon, Theo'nun arka kapağın üzerinden atlayıp kasaya girebileceği kadar yavaşladı. Sonra tekrar hızlandı. Doğruca bana doğru geliyordu.

Telefonumu çıkardım ve kayıt düğmesine bastım. Yolun ortasında dururken cihazı havaya kaldırdım.

Farların sarı ışığı beni aydınlattı. Kafamda geri saydım. Üç. İki. Bir... Tam kenara atlayacaktım ki, son anda kamyon beni savuşturdu.

Sürücü koltuğunda oturan iki adamı kısaca gördüm. İkisi de kayak maskesi takıyordu. Sürücünün gözlerini tanıdım. Mitch Rigsby. Chester'ın kardeşi. Bu sabah kahve dükkanının dışında görme talihsizliğini yaşadığım o pislik. Ön koltukta oturan adamı tanımadım. Ama göğsüne yaslanmış gerçek bir av tüfeği vardı.

Mitch'in gözleri öfkeyle parlıyordu. Dudaklarından şu sözler döküldü: "Öldün."

Ve sonra, kamyon ana caddede yanımdan hızla geçerken arka lambaları parladı. Başımın içindeki damar zonkluyordu, sanki hâlâ geri sayım yapıyordum.

Jessi. Onun iyi olduğundan emin olmalıydım.

Lokantaya doğru döndüm ve ikinci kata baktım. Onu apartman pencerelerinden birinde gördüm. Gözleri kocaman ve korkmuştu. İçeri gelmem için el salladı ve ben de orada kalması için işaret verdim.

Sessizlik geri dönmüştü. Nefes alıp vererek nabzımı yavaşlatmaya çalıştım. Telefonumu kullanarak Jessi'nin Lokantası'nın kırık penceresini kaydettim ve birkaç dakika önce olanları yüksek sesle anlattım. Kanıt olsun diye. Ardından içeri girdim ve Theo'nun fırlattığı tuğlayı buldum. Bir duvara çarpmıştı ama ben fırlatılan cismi yakaladım ve Rigsby kardeşlerin ona bağladığı lastik bandı ve kağıdı çıkardım.

"Sen ve kardeşiniz hâlâ vakit varken şehri terk etmeniz iyi olur, kaltak!" yazıyordu.

Telefonumdaki kayda son verme düğmesine bastım. "İşte şimdi yaptınız, pislikler," diye mırıldandım. "Başladı işte."

BÖLÜMSEKİZ

Jessi

Son birkaç dakika zihnimde tekrar tekrar canlandı. "Yukarı çık," demişti Aiden. "Kapıyı kilitle."

Ama ben kaçmak istememiştim. Ben savaşmak istemiştim.

O herifler lokantamın camını kırmışlardı. Son iki yıldır canımı dişime takarak kurduğum yeri yıkmaya çalışıyorlardı. Aiden'in dışarı koşup kaçan figürün peşinden gittiğini izlerken öfkeden titriyordum. Ve ben de onun peşinden koşmaya bir adım kala kalmıştım.

Ama kendimi daha iyi düşünmeye zorladım. Akıllı ol Jessi. Aiden'in desteğe ihtiyacı vardı ve bunu yapacak kişi ben değildim. Ya Rigsby kardeşler bizi dışarı çekmeye çalışıyorlarsa? Aiden silahsızdı.

Owen'ı aramak zorunda kaldım.

Telefonumu çıkarırken aceleyle mutfağa koştum. Bıçak tahtasından bir şef bıçağı kaptım ve daireme çıkan merdivenleri hızla tırmandım. Kapıyı arkamdan kapatıp kilitlediğimde Owen telefonumu açtı. "Jessi?"

Aiden'in spor çantasına neredeyse takılıp düşüyordum. Duş alırken burada bırakmış olmalıydı. Belki de hayatıma aniden girmesi işleri karmaşıktırmıştı, ama yine de Aiden'in burada olmasına sevindim. Kimsenin yapmadığı bir şekilde benim için öne çıkmıştı. Belki de hiç kimsenin yapmadığı bir şekilde. Eğer beni savunurken o zarar görseydi, kendimi nasıl affedebilirdim ki?

Sözler ağzımdan bir çırpıda döküldü. "Birisi lokantanın camına tuğla attı. Aiden—" Aiden'in adının geri kalanını söyleyemeden sustum. "Şey, Trace onların peşinden koşuyor. Yardım etmelisin. Lütfen."

Owen küfretti. Giysi hışırtısı gibi bir ses duydum. "Birkaç polis memuruna telsizle haber vereceğim, hemen arkalarından geleceğim. Gözden uzak dur Jessi. Aptalca bir şey yapma."

Telefonu kapattım, birkaç dakika içinde ikinci adamın da bana yolumdan çekilmemi söylemesi beni sinirlendirmişti.

Pencereye gittim ve perdeleri hızla yukarı çektim. Dışarıda olanları görünce boğazım düğümlendi. Aiden, buzlu yolda serilmiş yatan Theo Rigsby'ye hırılıyordu. Ve Mitch Rigsby'nin kamyonu da tam o sırada dönmüştü. Aiden, Theo'yu bıraktı; Theo kamyona doğru koşup kasasına atladı.

Ama şimdi kamyon, yolun ortasında öylece duran Aiden'a doğru hızla geliyordu. Sanki beni duyabilecekmiş gibi cama vurdum. Hayatımda bu kadar pervasız bir adamla hiç karşılaşmamıştım. Eğer orada kendini öldürtseydi—

Kamyon onun etrafından ani bir manevrayla geçip Aiden'ın pencereden bana bakmasını görünce rahatlamadan neredeyse bayılacaktım. Sonra eli, sanki "Orada kal" der gibi düzleşti. Ama ben bu talimattan artık bıkmıştım.

Hâlâ şef bıçağını elimde tutarak dairemin kapısını hızla açtım ve merdivenlerden aşağı koştum. Aiden'ı yemek odasında, penceremi mahveden tuğladan lastik bandı sökmeye çalışırken buldum. Bağlı olan kağıt parçasını açtı ve kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

"Ne yazıyor?" diye sordum.

Aiden kaşlarını kaldırdı. Elimde hâlâ sallanan bıçağa baktı. "Dikkatli ol. Birine zarar verebilirsin."

Onun ifadesiz alaycılığına tahammülüm yoktu. Bıçağı masaya sertçe bıraktım. "Aiden, not."

Bana gösterdi. Parmağıyla "kahpe" kelimesinin üzerini kısmen kapatmıştı, sanki benden saklamaya çalışıyormuş gibi. Ne güzel bir mesaj. Sanki kırık pencere yetmemiş gibi.

Odayı yavaşça inceledim. Her yer kırık cam parçalarıyla doluydu ve o girintili çıkıntılı delikten buz gibi bir hava içeri giriyordu. Bir saat önce, akşam yemeğinden sonra ortalığı topluyorduk ve ben iyimserlik ve güzel duygularla dolup taşmıştım. Sanki işler nihayet bir kez olsun benim için yolunda gidecekmiş gibi. Ama sizi böyle tuzağa düşürüyorlardı, değil mi? Tekrar gardınızı indirmenizi bekliyorlar ve sonra, bam!

Sürekli yere düşmekten çok bıkmıştım.

Şerif yardımcıları geldi, kısa süre sonra da Owen'ın kendisi. Olanları anlatırken uykuda gibiydim. Aiden kendi kısmını tamamladı. Bir şekilde, potansiyel olarak silahlı adamların peşinden sokağa fırlamayı mantıklı göstermeyi başardı. Ama biliyordum ki, ona bu konuda soru sorsam, ilk tanıştığımız gece söylediği şeyi söyleyecekti. Bunu istediği için yapmıştı.

Aiden'la ilgili mesele buydu işte. Aklından neler geçtiğini kim bilebilirdi ki? Neden burada kalıyordu? Neden beni koruyacak kadar önemsiyordu? Sadece biliyordum ki öyleydi. Belki de en çılgın şey buydu. Bundan sonra ne yapacağını bilmiyordum ama yine de ona güveniyordum.

Onu sadece bir gündür tanıyordum. Ama ona güveniyordum.

Polis memurları penceredeki deliği kapatmak için birkaç parça kontrplak buldu. Birkaç komşu da gürültüyü araştırmak için gelmişti ve onlar da katılarak kontrplakları yerine çivilediler. Owen onlara soruşturma yaptığını söyledi ve daha fazla soru sormaya çalıştıklarında onları uzaklaştırdı. Ama Owen sessiz ama hissedilir bir öfkeyle kaynıyordu. Aiden'ın Rigsby'lerin kamyonunun videosunu ona gönderdiğini biliyordum.

Kontrplaklar yerleştirildikten ve kırık camları süpürmeyi neredeyse bitirdikten sonra Owen bana döndü. "Bunu

Rigsby kardeşler yaptı. Belki Chester değil, ama kesinlikle Theo ve muhtemelen Mitch. Birilerinin bunun hesabını vermesini sağlayacağım."

Aiden, Owen'ın arkasında durmuş, süpürge sapına kolunu dayamış, gizlice dinliyordu.

"Bu sefer elinizde video kanıtı olduğu için mi? İkimiz de biliyoruz ki, sadece benim sözüm asla yeterli olmaz," dedim.

Owen kaşlarını çattı. "Bundan senin kadar ben de nefret ediyorum. Sana her zaman inandım Jessi. Sorun asla bu olmadı ve sen de bunu biliyorsun."

Ama işler her zaman adil olmuyor. Ve adalet her zaman olması gerektiği gibi işlemiyor. Bunu söylemesine gerek yoktu çünkü ben zaten biliyordum. Rigsby kardeşlerin tacizini çoğu zaman hiç bildirmememin sebebi buydu. Jeremy olayında video kanıtı ve tarafsız tanık yeterli olmuştu, ama benim genellikle beni destekleyecek bu kadar çok kanıtım olmuyordu.

Şerif kovboy şapkasını tekrar başına taktı ve iyi geceler dedi. Sonunda lokanta yeniden sessizliğe büründü. Ben ise aşırı derecede yorgundum. Yarın açıp açamayacağımı bile bilmiyordum, burayı işletmek için enerjim olup olmayacağından ise hiç emin değildim.

Masalardan birine çöktüm. "Bu benim sorunum, sizin değil. Bana yardım etmek için yaptığınız her şey için minnettarım. Kardeşimmiş gibi davranıp bu akşam yemeği hazırladığınız için de. Artık çekilmeye hazırsanız sorun değil."

Aiden hâlâ süpürge sapına yaslanmış duruyordu. "Gitmemi ister misin?" Her zamanki gibi, sesi pek bir şey ele vermiyordu. Sanki cevabı umursamıyormuş gibi, gayet sakin bir şekilde sormuştu. Ama nedense, bana ne olacağı umurundaydı.

"Yaralanmanı istemiyorum," dedim kararlı bir şekilde.

"Henüz yapmadım."

“Ama yapabilirdin. O zaman sorumluluk bana ait olurdu.” Gerçek kardeşimin bu riski almasını istemek başka bir şeydi, ama bu adam beni gerçekten tanımıyordu. Bu sorumluluğu ona yüklemek doğru değildi.

Aiden süpürgeyi kenara koydu. Karşımdaki koltuğa oturdu. Dirseklerini aramızdaki masaya dayadı. “Hartley'de neden kalmak istiyorsun? Dik duracağını söylemiştin ve buna çok hayranım. Bence bu, kalman için yeterli bir sebep. Ama sanırım senin için daha fazlası var.” Dudakları hafifçe kıvrıldı. “Sadece benim kadar muhalif olmadığın için. Gerçi bazen bana çok yaklaşıyorsun.”

Onun hafif gülümsemesine karşılık verdim. Yorgundum ve o da az önce büyük bir soru sormuştu. Ama Aiden gerçekten de öğrenmek istiyor gibiydi.

Hartley hakkında ne hissettiğimi nasıl açıklayabilirdim? İki yıldan biraz daha uzun bir süre önce buraya yabancı biri olarak başlamış olmama rağmen, bu yerin ruhuma nasıl işlediğini nasıl tarif edebilirdim?

“Jeremy ile bu kasabaya ilk geldiğimiz günden beri burayı çok sevdim. Dağlar ve kanyon. Titrek kavaklar ve herdem yeşil ağaçlar. Binaların mimarisi, tarihi ve yerel hikayeleri. Buradaki insanların çoğunun, hatta belki de hepsinin nezaketi. Buraya aşık oldum.” Etrafımdaki binaya baktım. “Ve bu lokantaya da. Kasabaya taşındığımda, önceki sahibi emekli olmaya hazırdı ve burayı benim yapmam için yıldızlar mükemmel bir şekilde hizalanmış gibiydi. Jeremy ile yaşananlar bir engeldi, ama beni durdurmasına izin vermedim. Eğer burayı bırakıp gidersem, uğruna savaştığım her hayalden vazgeçmiş olurum.” Sesim titredi. Gözlerimi ovuşturdum. “Ve bunu yapamam.”

Aiden bir an daha gözlerime baktı. “Bana gayet mantıklı geliyor.”

Eli masanın üzerindeydi, benimkine yakındı ama değmiyordu. Elimle hafifçe dokundum, serçe parmaklarımız

birbirine değdi. Bir süre öylece oturduk. İkimiz de konuşmadık. Göğsümdeki sıkıntı yavaş yavaş azaldı.

Sonunda doğruldu ve kabinden çıktı. "Yatağa hazırlanmalısın. Uzun bir gündü. Ben biraz daha ayakta kalıp her şeyi kontrol edebilirim."

Aiden kollarını başının üzerine doğru uzattı. Ve birdenbire, benim de dikkatimi çeken bazı şeyler oldu.

Pantolonunun bel kısmıyla uzun kollu tişörtünün kenarı arasındaki incecik ten parçasını fark etmemeye çalışıyordum ama başaramıyordum. Tıpkı duştan sonra çıplak omuzlarında ve göğsünde oluşan su damlacıklarını fark etmemeye çalıştığım gibi.

Jeremy ile yaşananlardan beri hiçbir romantik duygum kalmamıştı. Aiden, son birkaç yıldır bu şekilde dikkatimi çeken ilk erkekti ve onunla akraba olmam gerekiyordu. Saygılı bir mesafeyi korumak en akıllıca yol gibi görünüyordu.

"O zaman battaniyelerini ve çantanı getireyim." Yere baktım. Cam kırıklarının çoğunu toplamıştık ama etrafta muhtemelen birkaç parça daha vardı. Bir de pencereden içeri giren toz. "Bekle, bu zeminde uyuyamazsın. Çok dağınık."

"Endişelenme. Seçici değilim."

"Emin misin?"

"Daha kötü yerlerde de uyudum. Söz veriyorum."

Ama koridordan merdivenlere doğru ilerlerken içim rahat etmedi. Aiden benim için bunca şey yaptıktan sonra, soğuk, cam kırıklarıyla dolu bir zeminden daha iyisini hak etmişti.

Bir gün önce, o bir yabancıydı. Şimdi ne olduğumuzu bilmiyordum. Ama yabancı değildik.

Arkamı döndüm. "Benim dairemdeki kanepede uyuyabilirsin," dedim aceleyle. Cevabını beklemeden merdivenleri çıktım. Aiden'in ayak sesleri bir an sonra arkamdan geldi.

BÖLÜMDOKUZ

Jessi

Ne yapıyorum ben?

Saçımdaki şampuanı durularken aklımda bir sürü düşünce dönüp duruyordu. Aiden şu anda yatak odamdaydı. İnce banyo kapısının hemen ardında. Aslında stüdyo daireydi ama esasen büyük bir yatak odasıydı.

Ya onun, burada birlikte uyuma davetimin sandığından daha önemli olduğunu düşündüğünü sanırsa?

Daha anlamlı olmasını mı istedim?

Buraya gelir gelmez neredeyse koşarak banyoya girdim. Kalbim hızla çarpıyordu ama pencereden içeri giren tuğladan sonra hissettiğim dehşetle kıyaslanamazdı. Kalbimin şu anki hızlı atışı hiç de hoş olmayan bir şey değildi.

Banyo kilidi bozuktu. Taşındığımda da öyleydi ve tamir ettirmek için bir neden görmemiştim. Scarlett dışında kimseyi buraya getirmeyi planlamamıştım. Daha önce bu dairede hiç erkek olmamıştı. Hiçbir zaman. Jeremy ile olan her şey bittikten sonra buraya taşınmıştım.

Ama Aiden'ı buraya ben davet etmişim, yani kontrol bendeydi, değil mi? Ancak dürtüselliğim ilçe kadar genişti. Aiden'a gelince, bir sonraki adımda ne yapacağını asla tahmin edemezdim.

Onun beni tutup, yatağıma itip, tecavüz edeceğini düşünmemiştim... Tabii ben ondan bunu istemedikçe.

Aman Tanrım. Şimdi o görüntüler kafamda canlandı.

Kurulandıktan sonra yanımda getirdiğim pijamalarımı giydim ve havluyu başıma sardım. Banyodan çıktığımda Aiden yerde, spor çantasının üzerinde diz çökmüş, içinde bir şeyler arıyordu.

"Hepsi senin," dedim.

Gözleri benimkine dikildi, dudakları kıvrıldı. "Teşekkürler." Banyoya birkaç kıyafet taşıdı ve kapıyı kapattı. Lavabo açıldı. Aiden muhtemelen duş almıyordu çünkü birkaç saat önce almıştı. Kokusu zaten tüm odayı sarmıştı. Daha önce de buradayken fark etmişim ama şimdi başka hiçbir şey koklayamıyordum. Tuzlu ve ferah, biraz bitkisel, okyanus esintisi gibiydi. Ya da en azından, daha önce hiç kıyıya yakın bir yerde bulunmadığım için okyanus esintisinin nasıl kokacağını tahmin ettiğim gibiydi.

Omuzundan sırtının üst kısmının bir tarafına doğru uzanan okyanus dalgalarının dövmesini yaptırmıştı. Daha önce mutfakta, gömleğini çıkarıp aşağı indiğinde görmüştüm.

Şimdi onu banyoda, muhtemelen şu an tişörtü çıkarılmış halde hayal ediyordum.

Saçımdan havluyu çekip, telleri sertçe çekiştirerek taramaya başladım. Çok saçma davranıyordum. Ama kalbim yavaşlamayı reddediyordu. Aiden artık yanımda olduğuna göre, onu burada ne kadar çok istediğimi fark ettim. Yıllardır arzu etmediğim şeyleri istiyordum... Ama aynı zamanda bu şeylerden de korkuyordum.

Kısacası, perişan haldeydim.

Sadece istedim. Ne kadar aptalca olduğunu ve muhtemelen hayal kırıklığına uğrayacağımı bilmeme rağmen.

Aiden banyodan çıktığında, yedek battaniyeleri ve yastıkları yatağımın ayak ucuna, yere seriyordum; burası, altı fitten uzun bir adamın rahatça uzanabileceği tek açık alandı. Tabii ki yatağım hariç.

"Kanepeyi teklif ettiğimi biliyorum," dedim ona bakmadan, "ama unuttum, benim bile üzerinde

uyuyamayacağım kadar küçük, o yüzden senin sığman imkansız."

"Her şey uygundur."

Arkamı döndüm. Üzerinde yumuşak görünümlü bir tişört ve bir boxer şort vardı. Gözlerim kaslı, uzun bacaklarına takıldı.

"Bundan başka pijama almadım." Aiden, benim kadar utangaç görünmese de, her zamanki sakın tavrıyla tam bir tezat oluşturunuyordu.

"Sorun yok. Harika..." Harika mı? Ben onun boxer şortunun harika olduğunu mu söylüyordum? Kendime yüzümü buruşturarak pencereye döndüm. Aiden kanepede oturuyordu. Kanepenin yarısından fazlasını kaplıyordu. Pencereye dönüktüm ama onu yansımadı görebiliyordum. Ana tavan lambasını çoktan kapatmıştım, sadece başucu lambam açıktı.

"Biraz daha uyanık kalıp telefonuma baksam sakıncası olur mu?" diye sordu.

"Hiç de değil. Oldukça enerjikim. Sakinleşmem birkaç dakika sürecek." Bu, durumu hafife almaktı. Hayati belirtilerim, en sevdiğim yerel parkur olan Refuge Dağı'na kadar koşmuşum gibi yükseliyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

"Öyle olacağım. Daha önce hiç pencereme tuğla atılmamıştı. Ama beni korkutabileceklerini düşünüyorlarsa yanırlar."

Pencerenin yansımasında beni izlediğini görebiliyordum. Ben hiç kıpırdamamıştım.

Ardından Aiden konuşmaya başladı.

"Çalıştığım catering şirketinin sahipleri ailem. Annem ailenin iş zekası, babam ise muhasebe işlerini yapıyor. Büyük etkinlikler, düğünler konusunda uzmanız. Her zaman çok yoğun oluyoruz. Tatil telaşından sonra yılın bu zamanı daha sakın, bu yüzden hoşuma gidiyor. Ocak ayı kaçamak yapmak için mükemmel bir zaman. Teknik olarak önümüzdeki hafta sonu Steamboat'ta yemek pişirmem

gereken bir etkinlik var, ama zaten Kaliforniya güneşinden bıkmıştım, bu yüzden Colorado dağlarında bir tatil ideal geldi."

Ona doğru döndüm, ağırlığımı pencere pervazına yasladım. Ellerini dizlerinin arasına kenetlemiş, bakışları dizlerine dikilmişti.

"Ne yaptığını biliyorum," dedim.

"Bu nedir?"

"Kendimi daha iyi hissetmek için bir şeyler paylaşıyorum."

"Benim hakkımda bilgi edinmek istediğini sanıyordum. Seni uyarmıştım zaten. O kadar da ilginç biri değilim." Koltuğa yaslandı, gözleri yumuşaktı. "Devam edeyim mi?"

Omuz silktim. Evet, zorluk çıkarmaya kararlıyım. İçimde o kadar karışık ve karmakarışık hissediyordum ki başka bir şey yapamazdım. Zaten ona defalarca içimi dökmüştüm. Eğer o da aynısını yapmayı seçerse, bu sadece istediği için olurdu. Ne daha fazla ne de daha az.

Gözleri parıldayarak bana baktı. Sanki meydan okuyordu. Ben de ona baktım.

Ve kahretsin, pes ettim.

"Her zaman şef olmak istediğinizi biliyor muydunuz?" diye sordum.

"Bunu anlamak için ailem hakkında daha fazla bilgi edinmeniz gerekiyor."

Bana beş çocuklu bir ailede büyümeyi anlattı. Aiden ikinci en büyük çocuktı ve kardeşlerinin tam zıttı gibi hissediyordu. Tek içe dönük olanıydı. Ve altın çocuk ağabeyinin aksine, Aiden özünde yalnız ve aykırı bir tipti. Birisi ona bir şey yapması gerektiğini söylerse, otomatik olarak tam tersini yapma dürtüsünü hissedirdi.

"Kardeşim Jake her zaman orduya katılmak istediğini biliyordu. Üniversitede ROTC programına gitti. Ama kimse bana böyle büyük bir planım olup olmadığını sormadı. Bu da beni sinirlendirdi. Ben de, neyse, liseden sonra askere yazıldım. Aslında Jake'ten önce orduya katıldım, çünkü o

hala üniversite diplomasını alıyordu. Ne kadar da aptalmışım." Aiden hafifçe güldü ve ben de kanepeye doğru gittim. Yanına, aramızda ince bir mesafe bırakarak, mindere çöktüm. "Yapısal düzeni sevmedim. Ama özellikle emirlerin saçma olduğunu düşündüğümde, kendi başıma karar verememekten hoşlanmadım. Dört yıllık aktif görevim bittikten sonra tekrar askere yazılmamayı tercih ettim."

"Askere gitmekten pişman mısınız?"

Kafası karışmış görünüyordu. "Hiç de değil. Bir sürü harika insanla tanıştım. Onlarla birlikte hizmet etmekten gurur duydum. Çok şey öğrendim. Pişmanlık duymam."

"Ondan sonra ne yaptın? Aşçılık okuluna mı gittin?"

"Soruyu cevaplama sırası sende değil mi?"

"Hayır, pek sayılmaz. Çok fazla soruya cevap verdim. Biriken bir sürü soru var."

Geniş ve parlak bir şekilde gülümsedi ve göbek deliğimin arkasında fiziksel bir çekim hissettim. Gülümsemesi bir silahtı. Muhtemelen onu çok sık kullanmaması iyi bir şeydi. "Ordudan ayrıldıktan sonra, yirmi üç yaşındayken aşçılık okuluna başladım. Yedi yıl önce."

Bana aşçılık okulunun nasıl geçtiğini anlattı. Günlerce şef-eğitmenlerinin yemek hazırlamasını izleyip, sonra da aynısını yapmak zorunda kalmış. Tarifleri ve teknikleri ezberlemiş. Çalıştığı ilk restoranlarda emek vererek kendini kanıtlamış.

"Sonra annem bana kendi yemek şirketinde baş aşçı olarak iş teklif etti. Çok düşündüm. Annem çok inatçı ve sürekli çatışıyoruz. Ama bir restoranda olabileceğimden çok daha erken bir aşamada kendi mutfağımın patronu oldum."

"Belki de ailenize daha yakın olmak istediniz."

"Bunu neden isteyeyim ki?"

"İtiraf edin. Onları seviyorsunuz."

"Size bu izlenimi veren ne olabilir?"

"Onlardan bahsederken ses tonunuz. Sanki onlar da önemli insanlarmış gibi."

Homurdandı. "Sanırım öyle. Beni her zaman sevdiler ve desteklediler. Ve tüm saçmalıklarım için beni affettiler."

"Hayır, haklısınız. Bu kulağa korkunç geliyor."

Kıkırdadı. Birbirimize dönmüş, başlarımızı ellerimize yaslamış, dirseklerimizi de koltuğun arkasına dayamıştık. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama hiç de yorgun değildim. "Ya sen?" diye sordu. "Yemek yapmaya nasıl başladın?"

Ona YouTube videoları ve TikTok eğitimlerine dayalı, doğaçlama mutfak eğitimimden bahsettim. Bir sürü başarısız deneme. Malzemelere harcayabilmek için her kuruşu biriktiriyordum. İkinci el dükkanlarından aldığım mutfak gereçleri ve başkalarından kalma dökme demir tavalar kullanıyordum.

"En sevdiğim videolar Fransa'daki şeflerin anlattığı videolardı. Hatta Fransızca olanları bile izledim ve ne dediklerini anlamaya çalıştım. Dünyanın dört bir yanından farklı mutfakları öğrenmek istiyordum." Kendi kendime gözlerimi devirdim. "Ama Colorado'dan hiç ayrılmadım."

Aiden hiç tereddüt etmeden sordu: "Dünyanın herhangi bir yerinde en çok nereye gitmek isterdin?"

"Paris," dedim, ben de hiç tereddüt etmeden. "Orada bulundunuz mu?"

"Evet, güzel görünüyordu. Yemekler harikaydı. Ama bunun dışında, pek anlamadım. Sahip olduğu o gizemi."

"Şaka mı yapıyorsun? Eğer böyle düşünüyorsan yanlış yapmışsın. Paris büyülü bir yer." Omuz silktim. "En azından izlediğim YouTube videolarında öyle görünüyor. Gerçek hayatta hayal kırıklığı yaratacağından eminim. Her neyse, oraya gitmek istemek klişe bir şey."

"Öyle deme," dedi usulca. "İstedğini istemekte bir sakınca yok. Belki seninle Paris'e gitseydim, farklı bir şekilde bakardım."

Aiden'ın gözleri üzerimdeydi. Ve nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Az önce söylediği şey muhtemelen önemsiz bir yorumdu. Yine de kalbimin yumuşak, hevesli umutlarına

dokunmuştı. Dünyayı nasıl gördüğümü önemseyen, beni gören birine ihtiyaç duyan yanıma.

O kadar uzun zamandır konuşuyorduk ki artık stüdyo dairemde olduğumu hissetmiyordum. Hartley'de değildim. Zihnimin özgürce dolaşabileceği, rüya gibi bir yerdeydim ve nedense bu yakışıklı adam da benimle birlikte dolaşıyordu.

Eli dizinin üzerindeydi. Santimetrelerce uzakta. Bunun bir risk olduğunu biliyordum ama kendimi sorgulamaya bırakmadım. Aramızdaki mesafeyi aştım ve elimi onun eline koydum.

Kaşları bu kez merakla kalktı.

Aiden bileğini çevirdi, avuçlarımız birbirine değdi ve nefesim kesildi. Parmakları benimkine değdi ve ben nefesimi tuttum. Neredeyse hiç dokunmuyorduk bile, ama aniden içimde her yerde şimşekler çakıyordu.

"Bu iyi mi?" Tepkimi fark etmiş olmalı çünkü eli durdu. "Durmali mıyım?"

"Ben sadece..." Boğazımı temizledim. "Özür dilerim. Uzun zamandır kimseye böyle dokunmamıştım." Gözlerimi sıkıca kapattım, bunu itiraf etmediğime pişman oldum.

El ele tutuşuyorduk. Önemli bir şey değildi.

Ama benim için bu çok önemliydi. Scarlett'e birçok kez sarılmıştım çünkü Scarlett sevecendi. Ama bu, bununla aynı şey değildi. Aiden'ın büyük eli benimkinin altında, avuçlarımız birbirine değiyor, sıcaklığı, nasırlı parmakları tenimin her santimetrekaresinde karıncalanma hissi yaratıyordu. Sanki elim, vücudumun her yerine bağlı bir erojen bölgeymiş gibi.

"Jeremy'den beri kimse yok mu?" diye sordu Aiden.

"Kimsenin bana bu kadar yaklaşmasına izin vermedim."

"Ne yazık." Yavaşça elimi çevirdi, böylece eli benimkinin üzerine geldi. Aiden'ın parmak uçları, avuç içime ulaşana kadar her bir parmağımı okşadı. Sonra başparmağı orada bir daire çizdi ve ben gerçekten inledim.

"Kendini iyi hissediyor musun?"

"Evet," diye fısıldadım. Çok güzel.

"Duygusal olarak gelişmemiş olabilirim," dedi alaycı bir şekilde, "ama dokunulmaktan da hoşlanıyorum." Ellerimizi izliyordu. "Kendini çok iyi hissediyorsun, Jessi."

Ağzından çıkan o sözler sinir uçlarımda havai fişekler patlattı. Ağzını elime, koluma, dudaklarıma bastırıldığını hayal ettim. Daha fazlasını.

Çok fazla. Çok, çok fazla. Gözlerim bulanıklaştı. Başım döndü.

Elimi geri çektim. "Size yanlış bir izlenim vermek istemiyorum. Sizi buraya davet etmemin amacı... o değildi."

"Öyle olduğunu düşünmemiştim. Başka bir şey de beklemiyordum zaten." Acı dolu bir yavaşlıkla uzandı ve bu sefer iki eliyle birden elimi dikkatlice tuttu. Kırılgan, kıymetli bir şeymiş gibi kucakladı. "Bu mükemmel. Eğer senin için de uygunsa. Sadece bu."

Şu an kendimi savunmasız hissediyordum ve eğer isteseydi, dikkatsiz bir sözle beni ta içime kadar yakabilirdi. "Hartley'de ne kadar kalacaksın?" Bu soruyu sormak istemiyordum ama cevabı bilmek zorundaydım. Bilmeyi hak ediyordum. "Eğer köprü yarın açılırsa, gidecek misin?"

"Bu sabah evet derdim. Muhtemelen birkaç saat önce de evet derdim."

Beklediğim gibiydi. Aiden daha fazlasını asla vaat etmemişti.

"Peki ya şimdi?"

Parmak uçlarımdan üstünü tekrar okşadı. "Ormandaki o kulübe başka bir zaman yine orada olacak." Başını salladı. "Kardeşin buraya gelene kadar seni yalnız bırakmak doğru olmazdı."

Kendimi zorlayarak derin bir nefes aldım. Kalbim hâlâ hızla çarpıyordu. "Bunu çok takdir ederim. Teşekkür ederim."

"Ancak çok sıkı bir teslim tarihim var. Steamboat'ta bir düğün yemeği hazırlayacağım. Gelin, anne babamın arkadaşlarının kızı ve ailem de orada olacak. Onları hayal

kırıklığına uğratamam. Düğün Cumartesi günü ve Cuma gününe kadar orada olmam gerekiyor.”

Başımı salladım. Elbette onları hayal kırıklığına uğratmazdı. Aiden'ın Hartley'de kalmayacağını biliyordum. Açıkçası. Kaliforniya'da yaşıyordu. Sadece geçici olarak oradaydı. Yine de cevabı içimde bir şeyleri yatıştırdı. Sözü­nü tutan, ailesini seven bir adamdı, hatta onlarla uyum sağlayamayan, yalnız bir adam olduğunu iddia etse bile.

Trace gelene kadar ya da Cuma gününe kadar kalacaktı. Bugün Pazartesi­ydi, yani en geç dört gün sonra ayrılacaktı.

Aiden'ı sevdim. Onun hakkında daha çok şey öğrenmek istedim. Ve Tanrım, dokunulmak istedim.  nemli konularda nazik olan, beni güvende tutacak kadar önemseyen bir adama yakın olmak istedim. Bu sadece dört gün sürse bile.

İşte bu. Bu m kemmел.

Kendini iyi hissediyorsun, Jessi.

Aiden, ne demek istediğini aynen söyleyen bir adamdı. Öyle değıl miydi? Geçmişte birçok konuda yanılmıştım ama bu konuda yanılmamıştım. Değıl miydi?

Parmakları benimkilerin üzerinde gezindi. Eklemlerimi okşadı. Avuç ilerime yıldızlar çizdi.

"Bunu beğendin mi?"

Evet. Evet, lütfen durmayın.

Başımı salladım. Konuşmaya cesaret edemedim. Kalbim çok hızlı atıyordu. Vahşi bir at gibi. Kaçıp gitmekten korkuyordum ve bunun durmasını istemiyordum. Onun bana dokunmaya devam etmesini istiyordum, buna ihtiyacım vardı.

Ama o ufak korku hâlâ kalbimdeydi ve kolay kolay kaybolmayacaktı. Yine nefesimi tutmuştum. Belirlediğimiz çizgiyi aşmasını bekliyordum. Sadece bunu.

Yapmadı.

Ellerimi okşarken durmadan konuştu. Son bir günde söylediklerinden çok daha fazlasını anlattı ve okşamalarının ritmi, derin sesinin nazik ahenki beni sakinleştirdi.

B y lendim. Ve gerçekten m kemmелdi.

BÖLÜMON

Aiden

Gecenin bir saatinde, Jessi'nin başı omzumda, ikimiz de kanepede birbirimize yaslanmış halde uyandım. İnce eli hâlâ benim elimdeydi.

Bir an ona baktım. Uyurken dudaklarının hafifçe aralık olduğunu ve kirpiklerinin göz kapaklarının altında yelpaze gibi yayıldığını gördüm. Nemli saçları yumuşak dalgalar halinde kurumuştı.

Aman Tanrım, ne kadar güzeldi.

Daha önce, konuşurken, sadece eline dokunmaktan fazlasını yapmak istemiştım. Parmak uçlarımı yüzünde gezdirmek, saçlarının arasından geçirmek ve parmaklarımın değdiği her yeri öpmek istemiştım. Tabii ki yapmadım. Çünkü o istemedi.

Son birlikte olduğu adam onu hastaneye yatırmıştı. Bunu aklım almıyordu. Böyle bir deneyimin bir insanı nasıl alt üst edebileceğini anlayamıyordum.

Yine de bana güveniyordu.

Göğsü inip kalkıyordu. Onu uyandırmak istemiyordum ama burada da bırakamazdım. Bu yüzden onu kucağıma alıp yatağına yatırdım, üzerini örterek iyice örttüm. Ben de yatağının ayak ucundaki yere oturdum. Çok çabuk tekrar uykuya daldım ama rüyalarım... İşte o rüyalar gecenin geri kalanında kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

Gözlerimi tekrar açtığımda, güneş ışığı odayı yumuşak bir parıltıyla doldurmuştu. Gözlerimi kırıştırdım ve

tamamen uyanırken derin bir nefes aldım.

Sonra Jessi'yi fark ettim.

Yatağının kenarından bana bakıyordu. Sanki beni izlerken yakalanmak istememiş gibi gözleri kocaman açıldı.

Kolumu başımın arkasına attım. "Manzaranın tadını çıkarıyor musun?"

"Uyanıp uyanmadığınızı kontrol etmek istedim."

"Uyanığım."

Saçları yüzünün etrafına dökülmüştü ve onları geriye itti. "Bunu görüyorum."

"Hım." Gözlerim dudaklarına kaymak istedi. Bakışlarımı ona çevirirken gözlerimi sabit tutmak çok çaba gerektirdi.

"Beni yatağıma taşımış olmalısın." Yanakları, çok sevdiğim o pembe tonlara bürünüyordu. "Teşekkürler."

"Sorun değil." Elimle ona doğru uzandım. Yüzüstü yatıyordu ve parmaklarımızı birbirine kenetlemek için kolunu uzattı.

"Kendini iyi hissediyorsun," dedi usulca. Tıpkı dün gece ona söylediğim gibi.

Göğsümde garip bir şeyler oluyordu. Sanki yeterince hava alamıyordum. Belki de yükseklikten kaynaklanıyordu.

Bu, benim tipik sabah sonrası rutinlerime hiç benzemiyordu. Genellikle bir kadınla eve gidersem, onun yanında çıplak uyanırdım ve gitmeden önce biraz daha eğlenirdik. Jessi ve ben üzerimizdeki tek bir kıyafeti bile çıkarmamıştık, uyumak için giydiklerimizden fazlasını giymemiştik, yine de bu, yaşadığım diğer tüm karşılaşmalardan daha samimi hissettirdi.

Ve ayrılmak istemedim. Soğuk zeminde, aynen böyle uzanmaya, elini tutmaya ve ona bakmaya devam etmek istedim.

Bende neyin yanlış olduğunu bilmiyordum.

"Size kahve yapabilir miyim?" diye sordum. Dün yardım yemeği için yemek yaparken mutfağını yakından tanımıştım. Ama yine de iznini almak istedim.

"Tamam," dedi sesi boğuk bir şekilde. Koyu mavi gözleri üzerimde dolaştı. Dudaklarımda oyalandı.

Vay canına. Vücudum hiç de sahip olmaması gereken fikirler edinmeye başlamıştı.

Kahve. Kahvaltı. Ona odaklanın.

Elimi onun elinden kaydırdım, sürtünmeden dolayı tenimde oluşan kıvılcım yağmurunu umursamadan, ve uzaklaştım. Sırtımı ona dönerek kot pantolonumu giydim. İlk durağım banyoydu. Çıktığımda, hâlâ yatakta yüzüstü yatıyordu, ayakları yastığının yanında, başı ise ucundaydı.

"Hemen aşağı iniyorum," dedi.

"O zaman görüşürüz."

Jessi gülümsedi. "Yapacaksın."

Ve işte yine oradaydı. Göğüs kafesimde o çok gergin his. Kalbimin düzensiz atışı.

Kendimi inanılmaz heyecanlı hissettim.

Dün akşam ile sabahın erken saatleri arasında bir şeyler değişmişti. Aramızda neler olup bittiğini bilmiyordum. Ama hoşuma gidiyordu.

Alt katta, havanın daha düşük sıcaklığı yüzüme serin bir su sıçraması gibi çarptı. Haklıydım. Isıtıcı üst katı biraz fazla sıcak, alt katı ise biraz soğuk tutuyordu. Binanın daha iyi bir yalıtıma ihtiyacı vardı. Belki Jessi bu konuda Sawyer Rigsby'ye şikayet edebilirdi. Ya da ben edebilirdim...

Hayır, muhtemelen böyle büyük bir şeyi tamir edecek kadar uzun süre burada kalamam. Ama ayrılmadan önce zamanım olsaydı, başka neler yapabileceğime bakardım. Zararı olmazdı.

Yemek odasında, büyük ön pencere kahverengi kontrplakla kapatılmıştı, ancak camın görünen kısmı gece boyunca yeni bir kar tabakasının yağdığını gösteriyordu. Dünya bomboş görünüyordu. Yeni. Olasılıklarla dolu.

Birkaç dakika sonra kahve demlenmeye başlamış, tavada da yumurtalar çırpılıyordu. Krema ve brioche tost hayal etmişim ama ekşi krema ve ekşi mayalı ekmekle yetinmek

zorunda kaldım. Ama biraz frenk soğanı bulmuştum ve onları bir kesme tahtasında doğruyordum.

Yukarı kattaki kapının açıldığını duydum ve Jessi aşağı inerken tahta merdivenler gıcırdadı.

"Harika kokuyor." Kalçasını tezgaha yasladı. Farklı bir kazak ve kot pantolon giymişti. "Bu benim için mi?"

Onun için oraya bir kahve fincanı bırakmışım. Sürahiye alıp doldurdum. "Yumurtalarınız hemen geliyor."

"Aman Tanrım." Ellerini kupanın etrafında ısıttı. "Sanırım daha önce kimse bana bu kadar şık bir kahvaltı hazırlamamıştı. Bu kadar çekici olabileceğinizi bilmiyordum."

"Yapabilirim. Eğer o an bana ilham verirse."

Düşünceli bir şekilde başını yana eğdi. "Senin bu özelliğini seviyorum."

"Seninle ilgili birçok şeyi beğeniyorum." Bunu düşünmeden söylemişim ve dudaklarında temkinli ama memnun bir gülümseme belirlediğinde sevindim.

Kahvesinden bir yudum aldı. Yumurtalar opak ve ipeksi yumuşaklığın mükemmel karışımına ulaştığında, bir kaşık ekşi krema, son dokunuş tuzu ve biraz da taze soğan ekleyerek tabağa koydum. Ama tabağı ona uzattığımda, Jessi yemeye başlamak yerine tabağı tezgâhın üzerine koydu.

Önümde duruyordu, hâlâ kupasını tutuyordu ama diğer eliyle elimi tuttu. Parmaklarım onun parmaklarının arasına girdi. Boyunun ne kadar uzun olduğunu beğendim. Benden sadece birkaç santim kısaydı, yani yaklaşık 183 cm boyundaydı. Neredeyse hiç aşağıya bakmama gerek kalmadı.

"Aiden," diye fısıldadı.

Benden seni öpmemi iste. Lütfen, sadece iste. Çünkü bana o şekilde baktığında kendimi tutabileceğimi bilmiyordum.

Öne doğru eğildim.

Şiddetli bir kapı çalması büyüyü bozdu ve Jessi ile ben birbirimizden uzaklaştık. Owen Douglas lokantanın ön kapısına vuruyordu. Ve kahretsin, az önce birbirimizden sadece bir santim uzakta, el ele tutuşmuştuk. Mutfaktaydık, bu yüzden restoranın önünden sadece bir kısmımız görünüyordu. Muhtemelen parmaklarımızın nasıl iç içe geçtiğini görmemişti.

Peki ya onu öpmüş olsaydım? Tam istediğim gibi öpmüş olsaydım?

Kardeşler arasındaki böyle bir öpücüğü açıklamak zor olurdu.

Owen yalnız değildi. Arkasında biri duruyordu. Bu, dün gece Chester'la birlikte barın dışında gördüğüm aynı adamdı.

Dale Rigsby.

Jessi, ön kapıyı açmak için sallanan kapıdan hızla içeri girdi. Ben de arkamdaki kot pantolonumun ceplerine ellerimi sokarak daha yavaş adımlarla onu takip ettim. Camın ardından hem Owen hem de Dale'in yüzlerinde ciddi ve okunaksız ifadeler vardı. Jessi kapıyı açtı ve ikisi de içeri girdi. İlk önce Owen girdi ve kovboy şapkasını çıkarıp kolunun altına sıkıştırdı.

"Dale seninle konuşmak için burada, Jessi. Eğer dinlemeye razıysan." Owen'ın gözleri kısıldı ve diğer adama doğru kaydı.

Kaşlarımı çattım ve kollarımı kavuşturarak Jessi'nin omzunun dibinde kaldım.

"Bana dün gece camımı kıran birinin tutuklandığını mı söyleyeceksiniz?" diye sordu.

"Theo öyleydi. Geceyi hapishanede geçirdi. Dale özür dilemek için burada." Owen'ın ses tonunda bir uyarı vardı.

Dale'in ağzının etrafındaki çizgiler derinleşti. Keçi sakalı ve güneşten yanmış bir teni vardı. Muhtemelen ellili yaşlarındaydı, ancak saçları hâlâ o kadar koyuydu ki neredeyse siyahtı. Saçlarını boyatacak tipe benzemiyordu. "Bayan Novo, oğlumun dün geceki davranışlarından dolayı

özür dilerim. Theo yaptıklarından pişman. Bardağınızın tamir masrafını bana bildirin, ben hallederim."

"Mitch'e ne oldu?" diye sordum. "O da oradaydı."

Dale'in gözleri bana kaydı. "Sen onun kardeşi misin?"

Hem Owen'ın hem de Jessi'nin gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim.

"İşte o benim. Büyük abi."

"Owen'ın bu sabah bana gösterdiği videoyu sen çektin. Kamyondaki Theo dışında kimseyi tanıyamadım."

"Çünkü maske takıyorlardı," diye belirttim. "Kamyonu tanıdınız mı?"

"Oğlumun arabası olabilir ama herhangi biri de kullanmış olabilir. Ancak emin olabilirsiniz ki, eğer dün gece orada tanıdıklarımın biri daha varsa, Jessi'yi bir daha rahatsız etmeyecektir."

Ağzımı açtım ama Jessi benden önce davrandı. "Jeremy şehre döndüğünde ne olacak? Ona da beni rahat bırakmasını mı söyleyeceksin? Çünkü tek istediğim bu. Sadece hayatımı yaşamak."

Sesi titredi ve parmak uçlarımla belinin alt kısmına dokundum.

Dale dişlerini sıkarak, "Kimse seni rahatsız etmeyecek," dedi. "Bir yanlış anlaşılmaydı."

Alaycı bir şekilde güldüm. Yine o kelime. Sawyer'ın söylediği şeyin aynısı. "Hartley'de çok fazla yanlış anlama var. Çok fazla. Jessi'nin rahat bırakılacağına dair sözünüzü istiyorum."

Dale bana tek bir baş sallamasıyla onay verdi ve elini uzattı. Birbirimizin elini sıkmaya çalıştık, ama sonuç berabereydi. Sonra döndü ve tek kelime etmeden kapıyı hızla açtı.

Hepimiz Dale'in kaldırımında kayboluşunu izledik, bot izleri karda iz bırakıyordu. Sonra Owen bize doğru döndü. "Theo'yu hiçbir suçlama olmadan hapisten çıkarmayı kabul ettim, ancak tüm onarımların masraflarını ödemeleri ve size yönelik herhangi bir tacizi durdurmaları şartıyla. Eğer

sözlerinden dönerlerse, dün geceki videoyu savcıya göndereceğim.” Owen bakışlarını bana dikti. “Ama senin sözüne ihtiyacım var, Trace. Bu burada bitiyor. Jeremy Rigsby şehre geri döndüğünde bile intikam yok.”

"Bu konuda benim söz hakkım yok mu?" diye homurdandı Jessi.

Owen gözlerini benden ayırmamıştı. Jessi'nin sinirini anlıyordum ama bu odadaki herkes "kız kardeşimin" tedavisi için kan isteyecek en muhtemel kişinin ben olduğumu biliyordu.

Jessi benim kız kardeşim değildi, ama yine de onun adına intikam almak gerekiyordu.

"İş bitti," dedim. Sonra sessizce ekledim, "Şimdilik. Rigsby'ler üzerlerine düşeni yaptıkları sürece." "Ama neden böyle yaptıklarını anlıyorsun, değil mi? Dale dün gece Chester'a zamanlamanın kötü olduğunu söyledi. Başka bir şey çeviriyorlar. Burası senin şehrin, o yüzden bir araştırma yapman gerekebilir."

"Bu seni ilgilendirmez." Owen kaşlarını çatarak şapkasını tekrar başına geçirdi. "Jessi, eğer lokantayı bugün açmaya karar verirsen, elimden gelen tüm müşterileri sana yönlendireceğimden emin ol. Aksi takdirde, günün tadını çıkar."

Jessi, "Peki ya köprü?" diye sordu. "Onarıldı mı?"

"Henüz değil. Ama üzerinde çalışıyorlar. Yakında olmalı." Owen gitmeden önce bana veda etmedi.

Jessi ve ben mutfağa geri döndük.

"Sanırım ne o ne de Dale el ele tutuştuğumuzu görmedi," dedim. "Az kalsın kimliğim açığa çıkacaktı. Çok tatsız bir durum olabilirdi."

Jessi dudaklarını büzdü ve bu konuda yorum yapmadı. Elimi de tekrar tutmadı. Hatta bana bakmadı bile. Sıkılmış, ifadesiz bir yüzle yumurtalardan bir ısırık aldı. Bu ona hiç yakışmıyordu.

"Seni üzecek bir şey mi yaptım?" diye sordum.

"Hayır. Sadece Dale'in birdenbire benimle bu kadar iyi geçinmeye çalışmasının nedenini merak ediyorum. Ama sanırım minnettar olmalı ve bu konuda sessiz kalmalıyım. Bırakın erkekler bu tür şeylerle ilgilensinler."

"Ben öyle demedim. Owen da demedi." Ama Owen'ın bana sanki onun koruyucusuymuşum gibi konuşmasından rahatsız olmuştu. Bu çok açıktı.

Yumurtalara bıçakla vurdu. "Öğle yemeği için açıyorum. İstersen yardım edebilirsin."

"İstiyorum."

"Pekala." Omuz silkti, sanki umurunda değilmiş gibi. Ama benim umrumdaydı. Onun tekrar gülümsemesini istiyordum. Gülmesini ve mutlu olmasını.

Steamboat'a gitmem gereken zamana kadar sadece birkaç günüm kalmıştı. Hartley'den ayrıldıktan sonra bir daha geri döneceğimi hayal bile edemezdim.

Ama kahretsin, konu Jessi olunca gerçekten çok önemsiyordum. Bu da hiç uygun değildi.

Lokanta öğle yemeğinde oldukça yoğundu. Ben yemek pişirdim ve Jessi bana emir vermeye başladıkça ruh hali daha da iyileşti. Hiç de umurumda değildi.

Yemek salonu sessizleştikten sonra, bize birkaç hamburger yaptım. Üzerine koymak için domuz pastırması-soğan reçeli ve sotelenmiş mantar hazırladım. Son müşteriler memnun ve gülümseyerek dışarı çıktıklarında, Jessi tabelayı kapalı konumuna getirdi ve kapıyı kilitledi.

Mutfağa girer girmez tabağını uzattım ve o da ellerini hızla yıkadıktan sonra kocaman, aç bir lokma aldı. Ağzı dolu bir şekilde, "Aman Tanrım," dedi. "Bu inanılmaz. Sen benden çok daha iyi aşçısın. Önce yumurtalar, şimdi de bu mu? Herkesin tabaklarını bitirmesine şaşmamalı."

"Demek yumurtaları beğendin."

Gözlerini devirdi ve çiğnedi.

Kendi hamburgerimden bir ısırık aldım. Oldukça lezzetliydi. Belki bir dahaki sefere biraz peynir eklerim. "Yemeklerimi beğenmenize sevindim. Ama siz daha iyi tatlılar yapıyorsunuz."

"Puan kazanmak için bana dalkavukluk yapma. Sen sadece limonlu kremamı denedin. Buna dayanarak yargıda bulunamazsın."

"Elbette, yapabilirim. Tatlıları hiç sevmem bile, ama limonlu kremanız muhteşemdi."

Hamburgerini tabağa bıraktı. "Tatlı sevmiyor musun? Ne biçim bir canavarsın sen?"

Owen ve Dale'in ziyaretinden sonra gösterdiği hayal kırıklığı azalıyordu ama bence bunda benim payım yoktu. Lokantayı dolduran müşterilerdi. Bazıları hala Hartley'de mahsur kalmış turistlerdi ve Jessi ile vakit geçirmekten oldukça mutlu görünüyorlardı. Diğerleri ise içeri girerken ona sarılan yerlilerdi. Jessi de tüm bunlardan keyif alıyor, yemek salonunda telaşla koştururken, suları doldururken, yemekleri servis ederken ve herkesi güldürürken neşe saçıyordu. Ben de açık mutfakta, hem onu hem de yemeğimi aynı anda gözlemleyerek gayet memnundum.

İşler böyle devam ederse, Jessi'nin daha fazla çalışana ihtiyacı olacaktı. Başka bir aşçıya, çünkü açıkçası ben uzun süre burada kalmayacaktım.

Hamburgerimden bir ısırık daha alırken, o da dondurucusuna gitti ve bir plastik poşet çıkarana kadar içini karıştırdı. "Acil durumlar için burada birkaç brownie saklıyorum. Bardağı kırma zamanı geldi." Yemek odasına bakarak yüzünü buruşturdu. "Ouch. Bu şaka için çok erken."

Yüzümde kocaman bir sırıtış olduğunu fark ettim. Jessi'nin beni böyle güldürme konusunda bir yeteneği vardı.

Mikroalgada bir brownie ısıttı, ki bu bana bir saygısızlık gibi geldi ama öğle yemeklerimizi bitirdiğimizde, çikolata dolu iki brownie hazırdı. Jessi tabağı aramızda

tuttu. Her birimiz çatallarımızı kaldırdık ve birer ısırık aldık. İnledim. Zengin koyu çikolata dilime yayıldı. Mikrodalgada ısıtılmasına rağmen brownie mükemmel bir çiğneme kıvamına ve şeker ile yoğunluk arasında ideal bir dengeye sahipti.

"Hâlâ tatlılardan hoşlanmıyor musun?" diye sordu.

Başımı öne eğip ona baktım. "Seninkini beğendim."

Çatalı bir parça daha brownie'yi kopardı. "Benimle flört etmeyi bırak," diye mırıldandı.

"Ben flört etmem," diye düşündüm. "Seninle hariç."

Jessi, "Günün geri kalanında ne yapmalıyız?" diye sordu.

"İntikam peşinde koşmakla meşgul olmayacağımız için mi demek istiyorsunuz?"

Brownieden biraz daha ısırdı. "Aynen öyle. Programım birden boşaldı." Yanılıyor muydum, yoksa Jessi benimle flört mü ediyordu? Her neyse, bunun devam etmesini istiyordum. Tercihen Rigsby'lerden hiçbirisi gelip Jessi'nin keyfini kaçırmadan.

"Herhangi bir fikriniz var mı?" diye sordum.

"Dün bana Hartley'de kalmakta neden bu kadar kararlı olduğumu sormuştun. Bunun bir kısmını sana gösterebilirim." Gözleri umut ve kırılganlıkla parladı.

Sanki bana genellikle sakladığı bir şeyi gösteriyormuş gibi hissettim. Daha fazlasını göster, diye düşündüm. Her şeyi göster.

O ılgın düşünceleri bastırdım. "Hadi yapalım!"

BÖLÜMON BİR

Aiden

"Bunlar kar ayakkabısı mı?" diye sordum. "Emin misiniz? Tenis raketine hiç benzemiyorlar."

Bir an beni süzdü, sonra birden kahkaha attı. "Sus be. Ciddi olduğunu sanıyordum."

Colorado'ya getirdiğim tüm kışlık kıyafetlerimi giymiştim. Kalın bir ceket, siyah kar pantolonu, eldivenler. Jessi'nin kıyafetleri ise pembe ve mor karışımıydı. Beni Marco'nun meyhanesinin arkasındaki kulübeye götürmüştü; orada çeşitli spor malzemeleri saklıyor ve ilk gelen alır prensibiyle ödünç veriyordu.

Jessi, bedenimize uygun iki çift kar ayakkabısı ve iki takım kayak batonunu çıkarmıştı. Şimdi her şeyi, kar lastikleri aşınmış ve kalın bir buz tabakasıyla kaplı eski püskü hatchback arabasına taşıyorduk. Kamyonetimi teklif etmiştim ama Jessi akıllıca bir şekilde Kaliforniya plakalarını hatırlatmıştı. Eğer Trace olmam gerekiyorsa, Hartley'de o plakalarla dolaşmamak en iyisiydi. Bu yüzden kamyonetim, memleketim gizlenmiş bir şekilde, barın arkasında karla kaplı bir şekilde güvenli bir şekilde kaldı.

Ayrıca, nereye gittiğimizi en iyi kendisinin bildiğini iddia ederek, araba kullanmakta ısrar etmişti.

"Kaliforniya'da da kar yağıyor," dedim. "West Oaks'ta değil ama arabayla ulaşım mesafesinde. Sierra Nevada dağları muhteşem ve kışın karla kaplı."

"Bu, kayak yapmayı bildiğiniz anlamına mı geliyor?"

"Hayır. Bir kere snowboard yaptım. Sen kayak yapıyor musun?"

"Çocukken annemin kayak bileti veya kayak okuluna ayıracak parası yoktu. Yetişkinliğimde de yok. Hartley'de lüks bir şey yok ama insanlar burada dağ kayağı yapıyorlar. Ve kros kayağı. Scarlett bunların hepsini seviyor. Ben de denemek istiyorum ama fırsat bulamadım."

"Aynı şekilde."

"Biliyorum, bu hayal ettiğiniz kış tatili değildi. Bir kulübede yalnız başınıza meditasyon yapmak istiyordunuz."

"Sorun değil. Sanırım bu daha iyi olabilir." Bagaja kar ayakkabılarımızı yükledim. Direksiyonun başına geçtiğinde gülümsüyordu, yanakları oldukça pembeleşmişti.

Ana caddeden ayrılıp, evlerle çevrili küçük bir yan yola girdik. Yol daraldı ve evler seyrekleşti, ta ki yükselmeye başlayana kadar. Dağ, pırıl pırıl kar ve çam ağaçlarıyla kaplıydı ve gökyüzü masmaviydi. Jessi arabasını yol kenarına çekti ve kar küreme aracının durduğu yerin hemen sınırına park etti.

"Burası Sığınak Dağı," dedi. "Buradan zirveye çıkan bir patika var. Şu an kar altında kaldığı için görmek zor, ama işte bu yüzden kar ayakkabıları var."

"Bir macera. Hoşuma gitti."

"Tahmin etmiştim. Adrenalin tutkunu birine benziyorsun."

"Belki. Bazen."

Kesinlikle flört ediyorduk.

Kar ayakkabılarımızı giydik. Jessi bana yardım etmek zorunda kaldı. Sonra neredeyse kendi kendime takılıp düşüyordum, ki bu ona çok komik geldi. Bir ağaç dalı beremin üzerine bir sürü kar döktüğünde kahkaha attı. Ama çok geçmeden, eldivenli ellerimizde batonlarımız vardı ve Jessi'nin ezberlediğini iddia ettiği patikayı takip ederek yürüyüşe başladık.

Eğer kaybolup bir daha geri dönemezsek, en azından iyi bir arkadaş grubuyla birlikte ölmüş olurum.

Manzara olağanüstü derecede büyüleyiciydi. Her dönüşte daha da güzelleşiyordu. İnce buz parçaları dallarda heykeller oluşturmuş, güneş kar kristallerini kesilmiş elmaslara dönüştürmüştü. Kar ayakabılarımız tozun içine batarak altındaki daha kalın, sıkıştırılmış kar tabakasına oturuyordu. Buradan, zarif ayak izleri kanıt olarak kalan birkaç hayvan dışında kimse geçmemişti.

Ormandaki o kulübeyi kiraladığımda tam olarak bunu umuyordum. Ara sıra adrenalin patlamalarından hoşlanıyordum ama federal ajan olarak kahramanlıklarıyla tanınan kardeşim gibi bir heyecan bağımlısı değildim. Huzur ve sessizliği seviyordum. Sessizlik ve hareket, tuz ve asit, baharat ve karamelize notalar arasında dengeyi seviyordum. Çoğu zaman, diğer insanlar beni rahatsız ediyordu ve bu iyi bir şey değildi.

Ancak Jessi ile burada olmak sadece eğlenceli değildi. Çok kolaydı. Onun yanında olmakta bir zahmetsizlik vardı. Jessi beni biraz sarsıyordu ama bu hoşuma giden bir hareketti. Eğer gerçekten hızlanırsak, bu ritimden çok keyif alacağımı hissediyordum.

Eğer o bunu istiyorsa, ben de varım.

"Tam olarak nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Bana doğru baktı. "Buraya Sığınak Dağı denmesinin bir sebebi var. Birinci Dünya Savaşı sırasında Hartley küçük bir yerleşim yeri idi. Birkaç aileden oluşuyordu. Erkeklerin bazıları savaşa katılmak için ayrıldı, sonra da zorlu bir kıştan sonra daha fazlası iş bulma umuduyla başka kasabalara gitti. Geriye kalan insanlar izole oldular."

"Kötü adamlar sahneye çıksın mı?"

"Tahmin ettiniz. Bir sürü kadın, çocuk, büyükanne ve büyükbaba gördüler. Kolay av. Bir saldırı planladılar ve Hartley halkı ne olacağını anladı. Dağdaki bir kulübeye koştular. Birbirlerini korumak için toplandılar. Direnişlerini gösterdiler."

"Başarılı oldular mı?"

"Sabırlı ol," diye takıldı. "Oraya varana kadar bekle."

Jessi beni dağ yamacındaki görünmez patikanın dik kıvrımlarından geçirdi. Sonunda bir açıklığa ulaştık. Çam ağaçları, nöbetçi gibi dimdik ve uzun boylu, yarım daire şeklinde dizilmişti. Açıklığın ortasında, bir ucu karla yarı yarıya örtülmüş, yamuk eski bir ahşap kulübe vardı. Arkamızda, vadinin manzarası aşağı doğru uzanıp uzaktaki dağ zirvelerine doğru genişliyordu. Aşağıdaki kasabadaki bacalardan odun dumanı yükseliyordu. Ana Cadde'nin düzgün hatlarını ve en uçtaki Jessi'nin Lokantasını gördüm.

Her şeyi sindirmek için bir an durmam gerekti. Vay canına. Fotoğraf çekmek için telefonumu çıkardım, tam o sırada şebeke çekmediğini fark ettim. Tipik bir durum.

Ama Jessi durmaya hazır değildi. "Hadi," dedi ve daha derin karlara doğru ilerledi.

Eski kulübeye daha da yaklaştık. Kalın kış beyazı örtüsünün altında paslı, oluklu bir çatı gördüm ve buranın hâlâ ayakta olmasına hayret ettim.

"Bu kadar mı?" diye sordum. "Hartley'nin son direnişi mi?"

"Yakından bakarsanız, tahtada kurşun izleri görebilirsiniz. Kasaba halkı haydutlara karşı koydu, ancak burada kısırıldılar. Bir çıkmazdı. Bir gece, birkaç cesur kasabalı düşman kampına gizlice girdi ve saldırdı. Kötü adamları püskürttüler. Sadece iki kişi, on iki adama karşı."

Islık çaldım. "Sence doğru mu?"

"Bu bir efsane. Her iki şekilde de hoşuma gidiyor. Ama en güzel yanı romantizm." Yanakları yürüyüşten dolayı pembeleşmişti, ama konuşurken daha da pembeleşiyordu. "Hikayenin bazı versiyonlarında, Hartley'e onları uyarmak için bir yabancı gelmiş. Fransa'da yaralanmış ve Colorado'daki başka bir ücra kasabaya dönmekte olan bir askerdi. Yolda kötü adamları görmüş ve planlarını duymuştu. Buradaki kasaba halkını savunmaya yardım etmiş ve genç kadınlardan birine aşık olmuş. Düşman kampına son saldırıyı yapanlar onlar olmuş. İki birliktedir."

"Güzel bir hikaye," dedim. "Ama biraz abartılı."

“Bilmiyorum. Olmuş olabilir diye düşünüyorum. Ama burası, tam burada, Hartley'e aşık olduğum yer.” Jessi'nin gözleri kulübedeydi, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Onu izliyordum. Kar ayakkabılarını çıkardı ve batonlarını kenara koydu. Ben de aynısını yaptım ve oturmak için düz bir kayanın üzerindeki karı temizledik.

“Jeremy ile hiçbir ilgisi yoktu,” diye açıkladı. “Scarlett beni buraya getirdi ve efsaneyi anlattı. Hastaneden çıktıktan sonra kalıp kalmamaya karar vermeye çalışırken buraya çok sık geldim. Burası benim de sığınağım oldu. Ne yapmam gerektiğini anladım. Hartley'li değildim ama bu kasaba benim evimdi ve ayrılmak istemedim.”

"Yerinizde durmaya karar verdiniz."

"Evet."

"Bunu yaptığınıza sevindim."

"Yani benim lokantama girebilirdin?"

"Hayır, senin için bunu yaptığın için memnunum."

Gülümsemesi soldu. Sebebini anlayamadım. Umarım söylediklerimle onu gücendirmemişimdir.

Jessi sessizleşti, biz de manzaraya bakakaldık. Kilometrelerce uzağı görebiliyorduk. Kanyon, vadinin içinden bir şerit gibi geçiyordu. Köprünün yakınındaki tamir kamyonlarını zar zor seçebiliyordum. Otoyolun çoğu buradan görünmüyordu, bu da vadinin dünyanın geri kalanından kopuk olduğu yanılsamasını yaratıyordu. Çevredeki kayalardan oyulmuştu. Yüksek rakıma rağmen, ciğerlerim temiz, kuru havayla doldu. İçime sakin bir his çöktü. Burası biraz vahşiydi. Çok engebeliydi. Kendimi özgür hissettim.

Ve Tanrım, Jessi'nin elini tutmayı çok istedim.

Çünkü burası onun yeri ve bana göstermişti. Bunu benimle paylaşmıştı. Colorado'da buna benzeyen binlerce köşe olabilir, ama bu onun yeri.

Şu an, sanki benimmiş gibi de hissettim.

Eldivenimi çıkardım. Elimle uzattım. Bana yan gözle baktı, kendi eldivenini çıkardı. Soğuk elini benim daha

sıcak olan elime geçirdi. Tam da olması gerektiği gibiydi.

"Buradayken ne düşünüyorsun?" Aramızdaki o rahatlatıcı sessizliğin tadını çıkarıyordum. Ama sesini de beğenmiştim. Hikayelerinden daha fazlasını duymak istiyordum.

"Pekala." Gözlerini kapattı ve gülümsedi. "Eğer ben sana bir şey söylersem, sen de bana bir şey söylemelisin."

"Anlaşmak."

"Aklımda bir fikir var." Derin bir nefes verdi. "Aşağıda, yola daha yakın bir çiftlik var. Sahipleri birkaç yıl önce kapattılar. Hartley civarında işletmelerin kapandığını fark etmişsinizdir herhalde? Bu da aynı şeyin bir parçasıydı. Kasaba iniş çıkışlar yaşadı. Ama son zamanlarda, fırsatlar azaldıkça ve diğer Colorado kasabaları daha umut verici göründükçe insanlar buradan yavaş yavaş uzaklaşmaya başladı."

"Sen değil," diye belirttim.

"Doğru. Ama neyse, o çiftlik pansiyon için mükemmel bir konumda. Fransız yemekleri ve pastaları olan gerçek bir restoran da olabilir." Gözleri parıldadı, gülümsemesi bulaşıcıydı. "Dağın yamacına çıkan yürüyüş parkurları var ve yazın bir dere ve bir şelale var. İnanılmaz. Çiftlikten manzara neredeyse buradaki kadar güzel. Dağın diğer tarafı milli orman ve başka komşu yok."

"Lüks bir tatil köyü gibi görünüyor. Bir de spa eklenince, beş yıldızlı bir yerden bahsediyoruz."

Burnunu buruşturdu. "Bu Hartley'e yakışmazdı. Rustik olmasını isterdim, ama gerçek rustik. Sahte, bir sürü paraya mal olan türden değil. Gerçi bu araziye satın almak ve inşa etmek muhtemelen o kadar tutardı."

"Bunu nasıl anlattığınızı beğendim. Ben de güzel yemekleri severim ama beş yıldızlı oteller bana göre değil. Anlaşılan çok düşünmüşsünüz."

"Sadece hayal kuruyorum."

Başparmağımla avucunu okşadım. "Annem yemek şirketini sıfırdan kurdu. Neden sen de kurmayasın? Çok

Çalışma gerektirir ama buna değer gibi görünüyor." Dizlerimiz birbirine değdi ve Jessi geri çekilmedi.

"Bana moral vermenize gerek yok. şu anda sadece lokantayla günü gününe geçinmeye çalışıyorum. Burası bir hayalden ibaret ve bu sorun değil. Gerçekçi olmalıyım. Bir şeyi hayal etmek, onu gerçeğe dönüştürmek için yeterli değil."

"Ama bana bunu gösteriyor olmanız, bunu gerçeğe dönüştürmek istediğiniz anlamına geliyor."

"Belki." Gözlerini kapattı. "Hayır, gerçekten istiyorum." Gözlerini tekrar atığında, koyu mavi gözleri açık mavi gökyüzünü yansıtıyordu. Bakışları bana sabitlenmişti. "Scarlett beni ilk getirdiğinden beri, buraya başka kimseyle gelmedim. şimdiye kadar."

"Beni getirdiğine sevindim." Başparmağımla parmak boğumlarınınzerindeki çizgileri takip ettim.

"Ben de," diye fısıldadı.

"şimdi sıra bende, bir şeyler paylaşayım, değil mi?"

Başını salladı.

"Bütün gün senipmeyi düşündüm. Aklımdan ıkaramıyorum."

Jessi'nin nefesi kesildi ve göz bebekleri neredeyse gzbebeklerinin maviliğini yutacaktı.

Gözlerimi ondan ayırmadan, yavaşça elini ağzıma götürdüm. Bir an durakladım. Sonra dudaklarımı parmağının bir boğumuna bastırdım. Kaşlarımı soru sorar gibi kaldırdım ve o da neredeyse fark edilmeyecek şekilde başını salladı.

Diğer elimi de eldiveninden çıkardım ve aynısını onun eline de yaptım. şimdi her iki elini de tutuyordum, ten tene değiyordu amapcklerimi sadece ilk eline, elin arkasına, her bir parmak ucuna bastırıyordum. Teninin sıcaklığı dudaklarıma değdiğinde hala serin olsa da, ısınmaya başlamıştı. Pürüzsüz ve yumuşaktı. Jessi elini açtı ve avucunupmeme izin verdi, o da küçük bir zevk sesi çıkardı.

Ah, bundan daha fazlasını istiyordum.

Daha önce hiçbir kadının elini böyle öpmemiştim. Hiç böyle bir istek duymamıştım. Ama Jessi ile en ufak şey bile daha yoğun bir hal aldı.

İşaret parmağının ucunu ağzıma aldım ve o nefes nefese kaldı, gözleri koyu mavi bir ateşle parlıyordu.

“Aiden.”

“Adımı böyle söylediğinde deliriyorum,” diye homurdandım. Dilim iki parmağının arasına değdi ve o inledi. Diğer elini de elimden çekip yüzüme götürdü. Parmakları yanağımı okşadı.

Öz kontrolüm yavaş yavaş gevşiyordu. Damarlarım ateşle kükredi. Farkına varmadan kolum onu sarmış, kendime doğru çekmişti. Hala buzlu kayanın üzerinde oturuyorduk, etrafımız karla kaplıydı. Nefesleri hızlı ve sığdı. Yanağımda sıcaktı. Parmakları sakalımdan çeneme doğru ilerledi. Bu an soğuk ve sıcaktı, buz ve ateşi.

Aç dudaklarım onunkileri buldu.

Bir an için mükemmel bir birliktelikti. Jessi ve ben, arzu ve ihtiyaç karışımıyla, ateşli bir kimyayla bir araya geliyorduk. Elleri ceketimin üzerinden göğsüme doğru hareket etti.

Mükemmel.

Sonra itti.

Ondan uzaklaştım. Jessi'nin gözlerindeki ateş, belirsizlikle sönmüştü. Belki de korkuyla. Kollarını belinin üzerinde kavuşturarak ayağa kalktı ve birkaç adım uzaklaştı. Sırtını bana döndü.

Kahretsin. Her şeyi berbat ettim.

Bu yolculuğa başladığımda, tek istediğim yalnız kalmaktı. Kendime ayıracağım zamana, tek başıma kalmaya. Ama şimdi, Jessi ile aramdaki bu küçük mesafe bile uçsuz bucaksız, boş bir kanyon gibi geliyordu.

Burada yalnız başımaydım ve birdenbire soğuktan hoşlanmadım.

BÖLÜMON İKİ

Jessi

"Özür dilerim," dedi Aiden. "Bu haddini aşmış bir davranıştı."

Ama öyle değildi, diye düşündüm. Senin beni öpmeni istiyordum.

Ama ben yine de açıklığın daha derin karına doğru ilerlemeye devam ettim. Yanaklarıma, ağzıma dokundum, az önce olanlara zar zor inanabiliyordum.

Aiden'ın dudakları çok sıcaktı. Çok yumuşak ve nazikti. Önce elimde. Parmak uçlarımı ve avucumu öpüşü damarlarıma adeta yakıt akıtmıştı. Dilinin parmak boğumlarımin arasında olması? Bu nasıl bu kadar iyi hissettirmişti? Bunun devam etmesini istemiştim. Dudaklarının tenimde daha fazla olması. Sıcaklığının ve ilgisinin daha fazla olması. Daha fazlası.

Ve sonra, dudakları benimkilerde. İçimdeki her şeyi tutuşturan bir kıvılcım. Ağzı tatlı bir şekilde kapalı kalmıştı. Çok fazla şey istememişti. Bıyıklarının yanağıma sürtünmesi mükemmel bir sürtünme olmuştu. Ama bana çok büyük gelmişti. Kaslı göğsü. Beni tutan kollarındaki güç.

Onu kendimden uzaklaştırmıştım.

"Bir daha olmayacak," dedi Aiden. Arkamı döndüm. Kayanın yanında duruyordu. Örgü şapkasını çıkarmış, elinde tutuyordu, saçları dağınıktı. "Çok şey yaşadığını biliyorum. Söz veriyorum, benden korkacak bir şeyin yok."

"Korkmuyorum. Sizin düşündüğünüz şekilde korkmuyorum."

"Öyle olmanızda sakınca yok. Bu beni ilgilendirmez ve bana hiçbir şey borçlu değilsiniz."

Başımı geriye doğru eğdim ve hayal kırıklığıyla içimi çektim. Ona değil, her şeye. Çelişkili duygularıma ve kafamdaki bu karmaşık şeylere.

Benim içimdeki çelişkiler.

Aiden'ı buraya getirmek benim için çok şey ifade ediyordu. Ona bu kulübeyi göstermek ve Sığınak Dağı'nın nasıl bir yer olabileceğine dair hayallerimi anlatmak. Ve o da anlamıştı. Çok güzel şeyler söylemişti ve bunların gerçekten içten olduğunu biliyordum. Aiden kaba, mesafeli ve patavatsız olabilirdi, ama içini döktüğünde? Gerçekten samimiydi. Tanıdığım en seksi adamdı. Hiç şüphesiz. Bu duygu beni ansızın sarmıştı ve şimdi her şeyimi ele geçirmişti.

Onu çok istiyordum.

Ve beni açıkça istiyordu. Belki de beni korkutan kısım buydu.

Aiden bana bakıyordu. Bir şey söylememi, bir şey yapmamı bekliyordu. Ona defolmasını söyleseydim, defolacaktı. Tabii ki bunu istemiyordum. Aklımda ve kalbimde olanları ona anlatmak istiyordum. Belki o da benim bu yanıma anlayabilir diye düşünüyordum.

"Jeremy'nin yaptıklarından dolayı iyileştim. Hem içten hem dıştan. Bu çalışmayı yaptım çünkü onun üzerimde herhangi bir etkisi olmasını istemiyordum. Hartley'de işlerin her zaman kolay olmayacağını da biliyordum, ama burada kalmayı ve evimi kurmayı seçtim. Chester ve Mitch beni tehdit ettiğinde bile kaldım. Ve kalmaya devam edeceğim. Dik duracağım. Çünkü ben de her zaman bir hayalperest oldum. Büyük fikirlerim ve umutlarım var ve bunun için özür dilemeyeceğim. Bazen bu umutlar beni yanlış yönlendirmiş olsa bile."

"Jeremy'ye aşık olmak gibi mi?"

"Evet. Onun hakkında çok yanılmışım. Ama Jeremy beni Hartley'e getirdi ve burayı çok seviyorum." Lokantamı çok seviyordum. Refuge Mountain'ı çok seviyordum. Bu yerler artık benim bir parçamdı, derimin altına işlemiştii. "Bazıları her şeyin bir sebebi olduğunu söyleyebilir. Kim bilir? Ama ayaklarımın üzerinde durmak ve burada bir hayat kurmak için harcadığım emek? Hepsi benim eserimdi."

Aiden başını salladı, kaşlarının arasına çizilmiş tek bir çizgiyle dikkatle dinledi.

"Hastaneden çıktıktan sonra kendime iki şey için yemin ettim. Birincisi, istediğim şeyin peşinden gideceğim ve korkuya boyun eğmeyeceğim."

"Diğer şey neydi?"

Bir kuş gökyüzünde, çok yukarıımızda süzölüyordu. Aşağıdaki bacalardan dumanlar yükselmeye devam ediyordu.

"Dikkatli olurdum. Sadece o an harika bir fikir gibi göründü diye bir şeye atlamazdım." Tam olarak istediğim şey olsa bile.

Nefes alırken göğsü inip kalktı, sanki birden bire idrak etmiş gibiydi. "İki gün önce tanıştığın bir adamla yatağa atlamak gibi mi?"

Aiden'la yatağa girmenin nasıl bir şey olabileceğini hayal ederken midemde bir arzu kabardı. "Son birkaç yıldır bu bir sorun değildi. Hiçbir erkeği böyle istememiştim. Ta ki seni görene kadar."

Aiden'ın gözleri karardı ve orada gördüğüm şeye, kendi açlığıma benzer bir açlığa, özlem duydum.

Hareketsiz durdu. Bekledi.

"Dikkatli olmalıyım. Biliyorum, sadece beni öptün, ama nerede durduğumu bilmeni sağlamalıyım. Eğer biriyle fiziksel bir ilişkiye gireceksem, işleri yavaş yavaş ilerletmeliyim. Birçok erkeğin tercih edeceğinden daha yavaş."

"Anladım."

Ona doğru bir adım attım. Sonra bir adım daha. Aramıza koyduğum mesafeyi sildim. Tam önünde durana kadar yürümeye devam ettim. O kadar yakındım ki, tekrar sıcaklığını hissedebiliyordum. Tenindeki güneş ve tuz kokusunu alabiliyordum, Hartley'nin çam kokusundan çok farklıydı.

"Ama aynı zamanda istediğim şeyin peşinden gideceğime de kendime söz vermiştim." Elimle yanağına dokundum, birkaç dakika önce yaptığım gibi. Aynı derecede güzel hissettirdi. "Seni istiyorum."

Aiden'ın gözleri vücudumu süzdü. Sonra tekrar yüzüme, dudaklarıma baktı. "Cuma gününe kadar kalacağım. Ama ondan sonra benim için son olacak."

"Biliyorum. Hartley'de olmaman gerekiyordu zaten."

Başını yana eğdi. "Bazıları her şeyin bir sebebi olduğunu söyler." Şaka yaptığını anladım. Ama dudaklarının kenarları ciddiyetle tekrar aşağı kıvrıldı. "İşleri yavaş yavaş ilerletmekte bir sakınca görmüyorum," dedi. "Sana dokunabilirim. Öpebilirim. İstedğin diğer şeyleri de verebilirim."

Beklentinin titremeleri tüm vücudumu sardı. Evet, lütfen. Başparmağım elmacık kemiği boyunca, sakalının kenarından geçerek ilerledi.

"Ya da hiçbir şey yapmamıza gerek yok," dedi. "Ama sana bundan fazlasını sunamam. Jessi, senden hoşlanıyorum. Çok. Birkaç günlük ilgiden daha fazlasını hak ediyorsun. Ama daha fazla zamanım olsa bile, senin için doğru adam değilim..." Bakışları vadinin geniş manzarasına kaydı. "Hak ettiğin her şey için."

"Bana aşık olmayacaksın, değil mi?" diye sordum alaycı bir şekilde.

Şaka yaptığımı anlamış olmalıydı ama cevap verirken üzgün görünüyordu. "Böyle bir yeteneğe sahip olduğumu sanmıyorum."

İşin komik yanı, bunu duymak beni hayal kırıklığına uğratmadı. Bana karşı dürüsttü. Tanıştığımız andan beri

dürüsttü ve beni ona çeken de buydu. Sadece kasları, sert yüz hatları veya beni savunmadaki sert tavrı değil, ki bu yönleri de inanılmaz derecede seksiydi.

İki yıldan fazla bir süredir yalnızdım. Ve Jeremy beni pohpohlayıp prensimmiş gibi davranırken bile, gerçekte daha da uzun süredir yalnızdım. Aiden'in bana dokunup öpeceği gibi dokunulmak ve öpülmek istiyordum. Zaten yaptığı gibi. Sanki bana değer veriyormuş gibi. Sadece birkaç günlüğüne bile olsa tutku hissetmek istiyordum.

Rüyalar böyleydi, değil mi? Her zaman uyanırdınız. Ama rüya sürdüğü sürece yine de tadını çıkarabilirdiniz.

"Sadece verebileceğinizi istiyorum," dedim. "Eğer benim size verebileceklerimle yetinebilerseniz."

Aiden, göğsünden kısıp, hırıltılı bir ses çıkarırken dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi. Alnını benimkine dayadı. "Bana neler yaptığının farkında bile değilsin. Sadece eline dokunman bile yeter, bunu kelimelerle ifade edemem. Seni öptüğümde daha fazlasını almaya çalıştığımı biliyorum ama —"

"Seni öpmeni istiyordum. Bu konuda haklıydın. Hâlâ istiyorum."

Gözleri parladı. "Benden bunu mu istiyorsun?"

Alçak, vurucu bir patlama sesi duyuldu. Ayaklarımızın altındaki zemin hafifçe titredi ve ağaç dallarından kar döküldü. Nefesim kesildi ve Aiden'in kolunu tuttum.

"Bu neydi?" diye nefes nefese sordum.

"Colorado'da deprem olduğunu sanmıyordum."

"Biz öyle düşünmüyoruz. Bu, yukarıdan bir yerden geldi."

Küfretti. "Çığ mı?"

Benim de ilk düşüncem buydu. Dağın görebildiğim kısımlarını taradım. Yaklaşan bir kar tsunamisinin habercisi olacak belirgin beyaz kar bulutları yoktu. Refuge Dağı, çığlara yatkın türden dik yamaçlara sahip değildi. Uzaktaki devasa 4000 metrelik dağlara kıyasla küçük bir dağdı.

Sonra sesler bize ulaştı. İnsanlar bağırıyordu.

"Birileri yaralanabilir," dedim.

"Acil servisleri arayabilir misiniz? Telefonumun sinyali yok."

"Refuge Dağı'nda kimse telefon çekmiyor. Orası ölü bir nokta."

"Öyleyse gidip yardım edip edemeyeceğimize bakalım."

Başımı salladım. "Yapmalıyız." Hemen kar ayakkabılarıma koştum ve bağladım. Aiden da aynısını yaptı. Hızlı hareket etmek kolay değildi ama derin karda yürümekten daha hızlı olacaktı.

Patikayı buldum ve tepeye doğru yokuş yukarı tırmanmaya başladım. Ses, buralardan bir yerden geliyordu. Ya da belki de diğer taraftan, milli ormanlık alandan.

"Buralarda mağaralar olduğunu duydum ama girişlerinin nerede olduğunu bilmiyorum. Scarlett, Birinci Dünya Savaşı sırasında haydutlar saldırdığında kasaba halkının çocukları bir mağaraya sakladığını söyledi."

"Bir mağara çökmüş olabilir mi?"

"Sanırım mümkün. Eğer o sırada içeride biri varsa..." İki gündür Hartley'de mahsur kalmış, muhtemelen yapacak bir şey bulmak için can atan turistler için endişelendim. Yanlış yerde mi dolaşıyorlardı acaba?

"Belki de ben önden gitmeliyim," dedi Aiden. "Sen kasabaya dönüp Owen'a haber ver. Dağ kurtarma ekibini de bilgilendir."

"Ama sen patikayı bilmiyorsun." Bu patikada her mevsimde yüzlerce kez yürümüştüm. Yol boyunca her ağacı ve işaret noktasını biliyordum ve kar görüldüğünden daha derin olabilirdi. Uçurumlar vardı. Kayıp ayak bileğinizi burkabileceğiniz veya daha kötüsünü yaşayabileceğiniz yamaçlar vardı.

"Öyleyse önden gidin," dedi.

Dağın yan tarafındaki patikayı takip ettik. Burada patika ikiye ayrılıyordu; bir kolu zirveye doğru yukarıya, diğer

kolu ise dağın karşı tarafına, geldiğimiz yönün tersine doğru aşağıya iniyordu.

Birileri buradan geçmişti. Kar sıkıştırılmıştı. Ve alt patikada yeni ATV izleri vardı. "Ulusal orman tarafında olmalılar," dedim. "Burası tamamen federal arazi. Ama o patikanın bazı kısımları en az bir yıldır kapalı. Bir sel olmuştu. Patikanın bazı kısımlarını yıkmıştı."

"Herhangi bir engel göremiyorum."

"Bir yerde bir tabela var ama muhtemelen karla kaplı. Belki de turistler burada keşif yapıyordu ve hasardan haberleri yoktu."

Sesler tekrar bize doğru ulaştı.

"Orada olmalılar," dedi Aiden. "Aşağı doğru. Gidip kontrol edebilirim. Sen burada kal."

"Beni geride bırakmaya çalışmaktan vazgeçer misin? Gidiyorum."

Alt patikaya doğru ilerleyerek milli ormana girdik. Bu kesinlikle doğru yoldu. Sesler giderek yükseliyordu. Ve sonra, ATV izleriyle uyumlu bir motor sesi duyduk.

Ama tam bir virajı dönerken Aiden beni geri çekti, kolumu adeta çelik bir mengene gibi kavradı. Ağaçlardan birini işaret etti. "Şunu görüyor musun?" diye fısıldadı.

Ne demek istediğini anlamam biraz zaman aldı. Gözlerimi kırpıştırıp durdum çünkü mantıklı gelmiyordu. Bir ağaç dalına yerleştirilmiş yüksek teknolojlili bir kamera gibi görünüyordu. Siyah olması, karda dikkat çekmesini sağlıyordu. "Yaban hayvanlarını takip etmek için orada olabilir," dedim. "Ama böyle bir şey duymadım. Ve uzun zamandır buralarda orman bekçisi yok." Eğer patikayı onarmak için bütçeleri yoksa, neden pahalı görünen kameralar kuruyorlardı ki?

"Belki de korucular değildi. Oraya kamerayı kim yerleştirdiyse, eğer izliyor olsaydı bizi fark edebilirdi. Bu patika başka nereye çıkıyor?"

"Ulusal ormanın içine doğru. Çok büyük. Patika, ormana giriş yollarına çıkıyor ve bu yollar kilometrelerce uzanıyor."

Ama Hartley'den ulaşmak kolay değil ve hepsi de asfaltlanmamış."

Sonra bir ATV gürültüyle göründü. Aiden beni bir ağacın arkasına çekti. Dışarıya baktığımda, kalın bir palto ve şapka giymiş, tanıdık bir yüzün ATV'nin üzerinde olduğunu gördüm. Mitch Rigsby'di ve bizim bulunduğumuz patikaya dik bir yoldan ilerliyordu. Ama dün gecekinin aksine, yüzü açıktaydı. Ve çok öfkeli görünüyordu. Omzunun dibinde duran telsize bir şeyler bağırdı.

Aiden beni kendine daha da yaklaştırdı ve kulağıma fısıldadı: "Sırtına bir tüfek bağlamış. Namlusunu görebiliyorum."

Mitch Rigsby'nin milli orman arazisinde ne işi vardı Allah aşkına? Hem de tüfekle? İlk başta onu avcı sandım, ama Mitch'in o kadar sportif olduğunu düşünmemiştim. Chester gibi o da doğayla uğraşmaktan çok içki içmeyi ve baş belası olmayı severdi.

Peki, altımızdaki yerin sarsılmasına ne sebep olmuştu?

Belki de bunu öğrenmek o kadar da iyi bir fikir değildi.

Aiden kolumu çekti. "Bizi görmeden önce geri dönmeliyiz."

"Tam da bunu düşünüyordum."

Mitch'in burada ne işi olduğunu bilmiyordum, silahı varken ve biz silahsızken dağ yamacında onunla karşılaşmak istemiyordum. Dün geceki o karşılaşmadan sonra pek akıllıca görünmüyordu. Dale bu sabah Rigsby'lerin beni ve kardeşimi rahat bırakacaklarına söz vermişti, ama Mitch'in burada olmasının ailesinin bana karşı olan intikamından çok daha büyük bir şey ifade ettiğinden şüpheleniyordum.

Dün gece Aiden'in duyduğu Dale ve Chester arasındaki konuşmayı düşündüm. Dale, bunun doğru zaman olmadığını söylüyordu. Chester'ı dikkat çekmemesi konusunda uyarıyordu. Rigsby'ler ne planlıyorlarsa planlasınlar, bunu gizli tutmak istiyorlardı.

Mitch, Aiden'ı ve beni burada bulsa ne yapardı?

Mitch geçene kadar bekledik, sonra ben önden giderek yokuş yukarı geri döndüm. "Patikadan ayrılmalıyız," dedi Aiden. "Mitch geri dönerse bizi kolayca görebilir."

"Ama oradan ayrılmak tehlikeli! Hem izlerimizi görürse, onları takip edemez mi? Bize yetişir." Birinin yaralandığını düşündüğümde zaten kalbim hızla atıyordu, ama şimdi kalbimin atışı kulaklarımda sürekli bir uğultu gibiydi.

Aniden bir silah sesi duyuldu, tiz patlama sesi dağ yamacında yankılandı. Aynı anda yakındaki bir ağaç gövdesi parçalandı.

Bok.

Mitch bizi kesinlikle görmüştü.

Aiden üzerime atladı ve ikimiz de karda yere serildik. Beni yokuş yukarı itti. "Git. Buradan uzaklaş. Ben onu oyalayacağım."

"Neyle? Bir yürüyüş batonuyla mı?"

"Defol buradan, Jessi," diye hırladı. Yuvarlanarak çömeldi ve kar ayakkabılarını çıkardı. Onları, batonlarıyla birlikte geride bıraktı.

Ardından hızla ayağa kalktı ve silah sesinin geldiği yöne doğru koşmaya başladı. Bir kez daha doğrudan tehlikenin içine doğru ilerliyordu.

BÖLÜMON ÜÇ

Aiden

Ağaçların arasından, patikaya paralel olarak hızla aşağı doğru indim. Bacaklarım dizime kadar kara gömüldü. Çok zor ve yavaş ilerliyordum. Ama patikadan uzak durmak zorundaydım.

ATV motorunun sesini duymadım, bu da Mitch'in yaya olduğu anlamına geliyordu. Muhtemelen bize gizlice yaklaşmaya çalışıyordu. Ve gerçekten de, Jessi'nin bulunduğu patikadan bir figür hızla yukarı doğru koştu. Beni fark etmeden önce iki ağacın arasına saklandım. Tüfeğini taşıyordu ve nefes nefese kalmıştı.

O şerefsiz bize ateş etmişti. Ve şu anda Jessi ondan biraz yukarıda, yamaçtaydı. Onu yem olarak bırakmıştım, kar ayakkabılarıyla patika boyunca koşarken onu takip edeceğini biliyordum. İşe yaramıştı. Avını görmüş ve tepki vermişti, etrafta başka yırtıcı hayvanlar olup olmadığını kontrol etmek için durmamıştı.

Benim için.

Ama bu, Mitch ona yetişmeden önce onu durdurmak için acele etmem gerektiği anlamına geliyordu.

Ağaçların arasından çıktım ve onun arkasındaki patikaya ulaştım. Mitch benden birkaç metre öndeydi. Jessi ise bizden yukarıda, dağın yamacındaydı ve patikanın zikzak şeklini takip ederek hızla ilerliyordu. Ama yeterince hızlı değildi.

Mitch tüfeğini omzuna kaldırdı. Nişan aldı.

Sırtına sertçe çarptım. İkimiz de yere düştük, Mitch yüzüstü patikaya serildi. Tüfeğini elinden düşürdü ve ben onu yakalamaya çalıştım, ama Mitch şaşırtıcı derecede hızlı yuvarlandı ve namluyu kavradı. Tüfek aramızda sıkışmış halde boğuşuyorduk. Silahı Mitch'in göğsüne dayadım. Beni sırt üstü yere yatırdı. Sonra onu tekrar döndürdüm ve tüfeği sertçe karın boşluğuna sapladım. Nefes nefese kaldı.

Uzaktan başka sesler duydum. Bağırışlar ve motor sesleri. Mitch'in arkadaşları olduğunu varsaydım. Bir tür devriye gezisinde gibi görünüyordu. Bizi kameralardan görmüş olmalıydı. Buraya bu kadar çabuk gelmesinin tek açıklaması buydu.

Arkadaşları yolda olabilirler.

Mitch'in dizi kalktı ve yanıma çarparak dengemi bozdu. Eldivenli ellerim tüfekten kaydı. Tekrar yuvarlandık. Mitch belime oturdu ve tüfeğin yan tarafıyla bana vurmaya çalıştı. Savuşturdum. Silahı daha iyi kavradı ve ileri doğru itti, namlu burnuma çarptı. Hasar verecek kadar değil ama canımı yakacak kadar. Bir elimle tüfeğe karşı koyarken, diğer elimle yumruğumu vücuduna indirdim. Ama gözlerime kar girmişti. Beni kör ediyordu. Kışlık kıyafetlerinin kalın dolgusu, yumruklarımın olması gerektiği kadar sert inmemesine neden oluyordu. Daha önce hiç karlı bir dağ yamacında dövüşmemiştim.

Başımı salladım, buz gibi ıslaklığı gözlerimden sildim. Mitch tüfeği bana doğrultmuştu.

Parmakları tetiği aradı.

Sonra uzun, ince bir sopa aniden Mitch'in kafasına doğru fırladı. Jessi'ydi. "Ondan uzak dur!" Öfke dolu bir çığlık attı. Tekrar vurdu. Yürüyüş sopasını kullanıyordu. Sanki beyzbol maçında sayı yapacakmış gibi sallıyordu. "Seni pislik! Bizi rahat bırak!"

Mitch elini kaldırıp Jessi'nin sopasını kapmaya çalıştı ve ben de bu dikkat dağılmasından faydalandım. Tüfeği kaptım ve bizden uzağa fırlattım.

"Yakala şunu!" diye bağırdım Jessi'ye. O da atladı.

Mitch onun peşinden koşmaya çalıştı. Ben ona ilk ulaşan oldum. Belinden yakalayıp onu yamaçtan aşağı atmaya çalıştım.

Mitch son anda ceketimi kavradı.

Onunla birlikte sürüklendim. Bir ift kar topu gibi takla atarak yamaçtan aşağı yuvarlandık. Mitch küfürler savuruyordu. İkimiz de yamacın düzleştiğı yere sertçe düştük ve karın ve patikanın bittiğı yerde hemen arkamızda gölgeler gördüm. Açık hava. Aman Tanrım.

Uçurumun kenarına çok yakındık.

İkimiz de tamamen karla kaplıydık. Mitch dizlerinin üzerine çöktü. Alnındaki kesiklerden kan sızıyordu, yüzündeki beyaz örtünün altından gözleri çılgınca kızarmış, kan çanağı gibiydi. Uuruma bakmıyordu. Sadece bana bakıyordu.

"Öldün!" diye bağırdı. Tıpkı dün gece ana caddede yanımdan arabayla geçerken olduğı gibi. Mitch öne atıldı, elleri boğazıma uzandı.

Hafif bir itme yetti. Vücudumu döndürmem yeterli oldu.

Mitch, patikanın kenarından açık havaya doğıru uçtu. Bir kez, iki kez yere çarptı.

Ardından sessizlik çöktü, sadece uzaktan gelen ATV motor sesleri duyuldu.

"Aman Tanrım. Aiden!" Jessi, kayarak ve düşerek yamaçtan aşağı koştu. Tüfeğı almıştı ve kayışını beline asmıştı.

"Dikkatli ol." ok yaklaşmasını engellemek için ellerimi uzattım.

"Sınırı açtı!"

"Evet. Biliyorum. Bizden daha iyisi o olsun." Jessi'nin sağlam bir zeminde olduğundan emin olduktan sonra, karnımın üzerinde kayarak yanlamasına vadiye doğıru baktım. Mitch, çok aşağıda, kayalıkların üzerinde yatıyordu, bacakları kara gömülmüş, boynu doğıal olmayan bir açıyla bükülmüştü.

Uçurumun kenarından geriye doğru yavaşça çekildim. Jessi yanımda diz çökmüş, nefes nefese kalmıştı. Aşağıya bakmasını istemiyordum. "Mitch gitti. Geri gelmeyecek."

Yüzü taş gibi donuklaştı. Başını salladı.

"Gitmemiz gerekiyor."

Ellerinden tutup onu yukarı çektim. Kar ayakkabılarımızı ve kalan batonlarımızı yol boyunca kaparak patikada hızla ilerledik. Ormanda, patikada kar savrulmuştu. Buradan geçen herkes bir kavga yaşandığını hemen anlayacaktı.

Ve en az bir kamera vardı.

Başka kimse bizi bulmadan buradan bir an önce uzaklaşmalıydık. Dağı daha önce sarsan her neyse, Mitch'in diğer arkadaşlarının dikkatini dağıtmış olmasını ummaktan başka çarem yoktu.

İkimiz de baştan aşağı karla kaplıydık, bu da patikadan aşağı inerken ve Refuge Dağı'na doğru yürürken muhtemelen iyi bir kamuflaj sağladı. Jessi tüfeği tuttu ve silah sırtına yaslanacak şekilde kayışını sıktı. Bir ara durup şarjörü kontrol etti. Tekrar kapattı. Emniyet kilidini açtı. Ne yaptığını biliyordu.

Karşı tarafa geçip yola ulaştıktan sonra, önden etrafa bakındım ama Jessi'nin arabasının yakınında kimse beklemiyordu.

Ekipmanlarımızı ve karla kaplı paltolarımızı bagaja yerleştirdik, sonra emniyet kemerlerimizi takıp kapıları kilitledik. Bu sefer sürücü koltuğuna ben oturmuştum. Jessi tüfeği yanında tutmuştu. Elleri namluda hafifçe titriyordu.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet. Ya sen?"

"Gayet iyi." Ama Jessi, ilk geldiğim gece Chester'la yüzleştiğimde bunun kötü olduğunu düşünmüşse, az önce yaptığımız şeyle kıyaslanamaz bile.

Mitch'in ATV'ye bindiğini düşündüm. Patlamayı. Hâlâ birileriyle karşılaşma ihtimalini. "Mitch'in arkadaşları buralarda bir yerlerde park etmiş olabilirler mi?" diye

sordum. "Yolda bizi takip ediyor gibi görünmüyorlardı. Bizi yandan kuşatmış olabilirler mi?"

"Refuge Dağı'nın bu tarafından ormana giden yollara ulaşamazsınız. Kilometrelerce uzaktalar. Buraya gelmek için dağın yarısını dolanmaları gerekecek ve biz kesinlikle onlardan önce Ana Cadde'ye geri dönebiliriz."

İyi oldu. Onların bize yetişmesine fırsat vermek istemedim. Motoru çalıştırdım ve buzlu yolda yavaşça kasabaya doğru ilerledik.

Jessi tüfeğin dipçiğini sıktı. Namluyu tekerlek yuvasına doğrultmuştu. "Mitch'in öldüğüne inanamıyorum."

"İkimizi de öldürmeye çalıştı."

"Biliyorum. Ama... onun bu kadar ileri gideceğini biliyor muydun?"

"Evet," dedim sakın bir şekilde. "Onun orada olmasını istiyordum. Bu konuda kötü hissetmenize gerek yok." Ben de hissetmedim.

"Kendimi kötü hissetmiyorum." Gözlerini bana çevirdiğinde, gözleri iki mavi değerli taş gibiydi. Sert ve parlak. "Şimdi ne yapacağız?"

Hızlandım. Ağaçlar yanımdan uçtu. "Senin evine geri döneceğiz. Ne yapacaklarını bekleyelim. Eğer diğer Rigsby'ler peşimize düşerse, Owen'ı ararız." Tüfeğimizin olması iyi oldu. İşler gerçekten kötüye giderse yardımcı olurdu. Şef bıçaklarımızın pek bir faydası yoktu.

Ama en çok istediğim Jessi'yi güvenli bir yere götürmektir. Lokantadan uzaklaştırmak. Peki nereye? Başka hiçbir yer yoktu.

"Şimdi Owen'a gitmememiz gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu. "Açıklamaya çalış bakalım? Nefsi müdafaa idi."

"Ulusal orman arazisinde ne yapıyorlarsa yapsınlar, Mitch kimsenin tesadüfen denk gelmemesi için devriye geziyordu. Bunu gizli tutuyorlar. Ve bu bizim kozumuz. Bu gece sessiz kalıp bekleyeceğiz. Şanslıysak, onlar da aynısını yapacaklar. Yapmazlarsa aptal olurlar."

“Chester ve Theo’dan bahsediyoruz.”

“Doğru. Ama bence Baba Dale de onların yaptıklarının içinde yer alıyor. Kararları o verecek.”

"Dale ve Chester'ın dün gece konuştukları şey yüzünden mi? Dikkat çekmeyi göze alamayacakları yüzünden mi?"

“Aynen öyle. O kamera orada bir sebeple bulunuyordu.”

Lokantaya vardık ve Jessi'nin arabasını her zamanki yerine, arkasına park ettim. İçeri girdik. Tüm kapıların kilitli olduğundan ve mümkün olduğunca çok perdenin kapalı olduğundan emin oldum. Jessi ve ben dış katmanlarımızı çıkardık. Arka kapının yanına yığıldık. Kar eridikçe su birikintileri oluştu.

Mutfağında birbirimize sokulmuş oturuyorduk. İkimiz de adrenalinin etkisi altındaydık. Bir sonraki dövüşe hazırdık. Ama ben bunu daha önce yaşamıştım. Jessi yaşamamıştı. Bu, Chester'ın onu tehdit ettiği diğer geceye benzemiyordu. Tuğla olayına da benzemiyordu. Bu çok daha yoğundu.

Ama belki de bu, Jeremy'nin ona yaşattıklarına benziyordu.

Onun için endişeleniyordum. Kolumu onun etrafına doladım ve onu sıkıca yanıma çektim.

İkimizin de iştahı yoktu ama mutfağın zemininde öylece oturduk. Burada pencerelerden çok uzaktaydık. Gözden uzaktık. Saatler geçti, hava kararmaya başladıkça gölgeler uzadı ve yer sarsıntısından hemen önce kulübenin dışında yaptığımız konuşmayı düşündüm. Jessi'nin benimle paylaştığı her şeyi. Sığınak Dağı'nda bir otel ve restoran inşa etme hayallerini. Bana baktığında gözlerindeki özlemi.

"İstediğim şeyin peşinden gideceğime kendime söz vermiştim," demişti.

Bunu ona vermek istedim. Ve onu korumak da. Bugün yaşadıklarımızdan sonra, içimde tırmalayan vahşi bir içgüdüydü bu. Jessi, bana normalde kimseye göstermediğim şekillerde ona karşı bir sevgi beslememi sağlamıştı. Mesela, eğer o incinirse, bu sadece onun değil, benim de hayatta kalmamı tehdit ederdi.

Bu iç karartıcı bir duyguydu. Burada kaldığım sürece onu takip etmekten başka ne yapacağımı bilmiyordum.

"Silah kullanmayı nerede öğrendin?" diye sordum.

"Annem bana öğretti. Etrafta erkek olmadığı zamanlar için bir tüfeği ve bir av tüfeği vardı."

"Bu sık sık mı oluyordu?"

"Pek sayılmaz." Jessi kıkırdadı ve bu ses, hâlâ bir yay kirişi kadar gergin olan vücudumdaki gerilimi büyük ölçüde yatıştırdı.

"Bana aileniz hakkında daha fazla bilgi verin. Nasıl büyüdünüz?"

Jessi çocukluğundan hikayeler anlattı. Trace'in kısa bir süre etrafta olduğu, sonra babasıyla birlikte taşındığı dönemi. Annesinin ardından gelen kocaları ve erkek arkadaşları serisi; Jessi bunların korkunç ve travmatik olabileceğini kabul etti, ancak çoğu erkek zararsız ve komik derecede inek tiplerdi. O hikaye üstüne hikaye anlatırken ikimiz de güldük. Mutfak karanlıktı ama ışık yakmaya gerek duymadık.

"Peki baban?" diye sordum. "Trace gibi o da Virginia'da mı?"

Kadın donup kaldı. "O vefat etti. Yakın olduğum hiçbir ailem yok. Annem de yok, Trace de yok."

Başımı onun başına yasladım. Elimle bükülmüş dizinin üzerine koydum ve başparmağımla dairesel hareketlerle okşadım.

Şu an onu öpmek istiyordum, ama sadece daha önce benden istediği için değil. Ve sadece onu iyi hissettirmek için de değildi, elbette bu benim için önemliydi. Daha çok Jessi'ye güvende olduğunu kanıtlamak istiyordum. Benimle güvende olduğunu. Sadece varlığımla onun için işleri daha da kötüleştirmediğimi kanıtlamak istiyordum.

Jessi, benim sayemde olmasaydı bugün Refuge Dağı'nda olmazdı muhtemelen. Ama bazı insanlar her şeyin bir sebebi olduğunu söyler.

Lanet olsun, bilmiyordum. Beynim karmakarışık olmuştu. Bir aşçı olarak genellikle bu tür şeylerle uğraşmazdım. Hayat memat meseleleri. Ordu günlerimin çoktan geride kaldığını düşünmüştüm ve kurtulduğuma sevinmişim. Kahraman değildim.

Ama onun için bir savaşçı olmam gerekirse, olurum.

Hartley'de geçirdiğim sonraki birkaç gün boyunca, Jessi'nin benden ne yapmamı istiyorsa o olacaktım.

BÖLÜMON DÖRT

Jessi

Ana cadde sessizdi. Kimse bizi almaya gelmemişti.

Sabah saat iki civarında, ağır adımlarla yukarı çıktık. Tüfeği de yanımızda getirdik. Aiden dairemin kapısını kilitledi ve kapı kolunun altına bir sandalye sıkıştırdı. Sonra pencereye gidip dışarı baktı. "Hâlâ hiçbir şey yok," diye bildirdi.

"Belki Mitch'in öldüğünü ve bir kavga çıktığını biliyorlardır, ama bunun biz olduğumuzu bilmiyorlardır." Mantıklı bir şekilde açıklamaya çalıştım. "Berelerimiz başımızdaydı. Kamera yukarıdaydı. Açık, yüzleri yakalamak için değil, davetsiz misafirleri tespit etmek içindi."

"Mümkün. Bizden şüphelenseler bile, Dale biliyor ki, eğer tekrar yanımıza yaklaşırlarsa, Owen harekete geçecek kadar sinirlenecek. Ve sanırım Owen'ın o dağ yamacında ne yaptıklarına dair en ufak bir fikri yok. Her neyse."

"Bence hayır. Dediğın gibi, elimizde koz var. Peki bunu nasıl kullanacağız?"

"Sen biraz uyu, biz de bunu yarın düşünürüz."

Yüzümü ovdum ve bir esnemeyi bastırdım. Mutfakta, Aiden'ın omzuna başımı yaslamış, o da parmaklarını saçlarımin arasından geçirirken uyuyakalmıştım. Şimdi ise ayakta duramıyordum ama aynı zamanda tıpkı dün geceki gibi gergindim. Nasıl uyuyabilirdim ki?

Aiden'ın varlığı düşüncelerimi ele geçirmişti. Daha önceki konuşmamız, dağ yolunda Mitch'in peşinden

neredeyse uçuruma yuvarlandığı o korkunç anlar... Her Şeyi g rm ŕt m. Aiden neredeyse uçurumdan aŕağı yuvarlanıyordu ve izlerken kalbim ve ci erlerim tıkanıyordu.

Üzerimdeki korku kokusunu hâlâ hissedebiliyordum. Hatta berbat kokuyordum.

"Duŕ alacağım," dedim.

Aiden kalın kaŕlarından birini kaldırdı ama yanıma gelmek için davetkar davranmadı. Tabii ki davranmadı. İyi davranıyordu. Ben de henüz o adımı atmaya hazır değildim.

Kapıyı kapatıp üzerimdeki kıyafetleri çıkarırken kırık kilide baktım. Sinirlerim gergindi ama Aiden'ın tam kapının dıŕında olması hem kendimi güvende hissetmemi sağladı hem de kalbimin hızla çarpmasına neden olacak kadar heyecanlandırdı. Sıcak suyun altında uzun süre kalmak için çok huzursuzdum. Ve hepsini de almak istemedim. Aiden'ın daha sonra duŕ alacağını d ŕ nd m.

Ve kalbim yine hızla çarpmaya baŕladı. Suyun ılık serpintisi altında bile tüylerim diken diken oldu.

Kurulandıktan sonra, sa larımin karıŕıklığını gidermek için parmaklarımı sa larımin arasından geçirdim. Genellikle fazla makyaj yapmazdım ve ŕimdi yüzüm iyice temizlenmiŕti. Soğuk hava ve da daki sert, kuru rüzgardan dolayı hala pembeleŕmiŕti.

Havluyu vücuduma sardım ve yere attığım kıyafetlerimi topladım. Kapıyı açıp odaya girdiğimde Aiden pencerenin yanındaydı, t feğı ayaklarının dibine dayamıŕtı. Panjurların aralarından sokağı izliyordu. Ama sonra baŕını çevirdi ve bana baktı, sadece havluyla olduğumu görünce gözleri ateŕle parladı.

"Dıŕarısı hâlâ sakın," dedi. "Sanırım iyiyiz. En azından gün a arana kadar. Eğer aceleci bir ŕey yapacak olsalardı, çoktan yapmıŕ olurlardı. Ya sizin d ŕ nd ğ n z gibi bizim olaya karıŕtığımızdan haberleri yok, ya da bizim bir hamle yapmamızı bekliyorlar."

"Harekete geçecek miyiz?" Saçımdan bir damla su omzuma doğru kaydı. Bakışları onu takip etti.

"Henüz belli değil."

"Pekala," dedim, ciğerlerim sıkışmış bir halde. "Sıra sende, duşa gir."

Aiden bir kez başını salladı. Yutkunurken Adem elması yukarı aşağı hareket etti. Çantasından katlanmış bir giysi parçası aldı. Banyoya doğru yöneldi ve ben de, "Bu arada, o kapıda kilit yok," dedim.

Duraksadı. Başını hafifçe çevirdi, bana bakmadı. "Fark ettim. Sorun değil." Sesi, en son konuştuğu zamana göre bir oktav aşağı inmişti.

Sonra banyoya girdi ve kapıyı kapattı, ama tamamen değil. Kapı mandalı takılmadan kapı çerçevesine değdirdi.

Aman Tanrım.

Kalp atışlarım çılgıncasına hızlanmıştı. Dairemin ortasında, hâlâ sadece havluyla duruyordum. Ve Aiden muhtemelen tam şu anda soyunuyordu.

Su açıldı.

Düşünmeme izin vermeden kapıya gittim ve çaldım. "Benim." Gözlerimi kapattım. Elbette bendim. Başka kim olabilirdi ki?

Aiden'ın yanıt verirken sesinde bir eğlence sezdim. "Senin olduğunu biliyorum. Ve sen de kapının açık olduğunu biliyorsun."

Elim kapının üzerinde, tereddüt içinde duruyordu. Derin bir nefes alarak kapıyı daha da açtım.

Su, fayanslara çarpıyordu. Aiden henüz duşa girmemişti. Büyük elleriyle beline bir havlu sarıyordu. Havlu, kalçalarının üzerinde o kadar aşağıda duruyordu ki, altında çıplak olduğu çok açık belli oluyordu. Başını kaldırdı ve bana baktı.

Havlumu göğsümde sıkıca tutarak ona doğru bir adım daha attım. Duştaki sıcak su aynaları buğulandırıyordu. Nemli hava tenimi gıdıklıyordu.

"Bir şeye mi ihtiyacınız var?" diye sordu neredeyse gülümseyerek.

Karnımda bir yanma hissi yayıldı. Daha önce hiç yaşamadığım bir kızarma. Belki de bu dürtüsel bir hareketti. Ama istiyordum. Ve kulübenin yanındaki konuşmamızdan sonra, o da bunu biliyordu. Yavaşlamam gerektiğini biliyordu.

"Arkanıza mı dönelim?"

Soruları olduğunu anlayabiliyordum ama sormadı. Yavaşça döndü, ta ki bana sırtını dönene kadar. Sırt kasları geniş ve biçimliydi. Derisinin altında oyulmuş gibiydi. Okyanus dalgası dövmesi, omuzundan aşağı, sırtının üst yarısının yarısına kadar uzanıyordu. Omurgası, ortasında derin bir oluk gibiydi ve havlunun hemen altındaki kalçalarının şişkinliğinde son buluyordu.

"Sana dokunabilir miyim?" diye sordum iç çekerek.

"Lütfen." Sesi, benim kadar nefes nefese geliyordu.

Boynundan başladım. Parmaklarımı oradaki kısa tüylerin üzerinde gezdirdim. Cildi altın rengi ve sıcaktı. Altında kas lifleri uzanıyordu. Parmak uçlarım bir omzundan aşağı doğru kaydı. Kıvrımların ve çukurların üzerinden. Sonra omurgasının çıkıntılarının bulunduğu oluktan, nemli havadan ter damlacıklarıyla ıslanmış beline doğru.

Gözlerim onu adeta yiyip bitiriyordu. Her çilini, benini ve küçük yarasını. "Sana dokunmayı seviyorum."

Alçak, muhtaç bir ses çıkardı, bu da beni ürpertti. "Bu gerçekten çok hoş. Ama ben senin bana dokunmanı istediğini sanıyordum."

"Henüz değil."

Nefes alıp verirken sırtı genişliyordu. Tek elle dokunmak artık yeterli değildi. Havlumu tekrar göğsüme sıkıştırıp sabitledim, sonra avuç içlerimi kürek kemiklerine yerleştirdim. Aşağı doğru kaydılar. Gittikçe aşağı, ta ki ellerim kalçalarına, kasların tekrar dolgun ve sıkı kıvrımlarla genişlediği yere ulaşana kadar. Başparmaklarım

belinin alt kısmında havlusunun altına hafifçe girerek sert, sıkı kasları buldu.

Kendimden geçmişim. "Yapabilir miyim?" Tam olarak ne sorduğumu bile bilmiyordum. Düşüncelerim net bir şekilde iletilmiyordu. Sadece ondan daha fazlasını istiyordum.

"Jessi, bana istediğini yapabilirsin."

Dudaklarımdan küçük, çaresiz bir ses çıktı. Parmaklarım havlusunu çekti ve havlu yumuşak bir hışırtıyla yere düştü.

Aiden başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı ve yüzündeki açık şehvet beni alev alev yaktı. Kollarımı göğüs hizasında ona doladım. Ellerim göğüs kaslarının kıvrımlarını buldu ve ikimiz de keskin bir nefes aldık. Yanağımı boynunun dibine yasladım. Terden gelen tuzlu kokusu ve bana okyanusu hatırlatan o kokusuyla onu içime çektim. Dilim tenini yalamak için dışarı fırladı ve Aiden inledi. Onun da tadı tuzluydu.

Aramızda sadece havlu vardı. Kalçaları bana iyice yapıştı. Kaba havlu kumaşı hem benim hem de Aiden'ın tenine sürtünürken meme uçlarım diken diken oldu. Aiden'ın tüm vücudu o kadar kasılmıştı ki titriyordu.

Çok beğendim.

"Beni mi sınıyorsun Jessi? Kontrolümü kaybedip kaybetmeyeceğimi mi anlamaya çalışıyorsun?"

"Biliyorum, yapmayacaksın. Ama yaptıklarımdan hoşlanmıyorsan, bana söyleyebilirsin." Gözlerimi kapatırken ellerim tekrar aşağıya doğru indi. Karın kaslarının kıvrımlarına dokundum. Göbek deliğinin yakınından başlayan yumuşak kıl izini buldum.

Bir inilti daha. "Bunu çok seviyorum."

Parmaklarımı göbek deliğinin etrafında gezdirdim. Ondan yayılan sıcaklığı ve arzuyu hissettim. Misk kokusu. Kıpırdamadı, sadece orada durmama, ona yapışık kalmama, kollarımı ona dolamama izin verdi. Çok tahrik olmuştu ve bunu biliyordum. Ben de öyleydim. Elimle hafifçe bile oynasam, bana karşı hissettiği her şeyi hissedebilirdim.

Ellerim daha aşağıya inmedi, ama boynunun dibine öpücükler kondurdum. An büyüdü. Ağırlık ve yoğunluk kazandı. Bacaklarımın arasında bir nabız atıyordu.

Gözbebekleri irileşmiş, koyu ve yoğun bir şekilde omzunun üzerinden tekrar bana baktı. "şimdi yalnız kalmam gerekiyor Jessi. Gitmelisin."

"Kalmayı planlamıyorsan," diye uyardı sesi. Ama kalırsam, havlumu çıkaracaktım. İkimiz de bunu biliyorduk. Aiden bedenlerimizi birbirine bastırarak, beni kaldıracak ve onun her acı verici sert santimini hissedecektim. Ve bu yavaş gitmek olmayacaktı. Tam gaz ileri gitmek olacaktı. Bunu istiyordum. Çok istiyordum. Ama aynı zamanda hazır da değildim.

İstemeyerek de olsa ondan ayrıldım ve geri çekildim. "Özür dilerim. Sıcak suyunuzu boşa harcıyorum."

"Tüm bunlardan sonra soğuk bir duş almak hiç de fena bir fikir değil."

Gülmemi bastırmak için elimi ağzıma bastırdım. Odayı terk etmeden önce, çıplak, biçimli kalçasının beynimi yakacak kadar büyük bir görüntüsünü izledim. Sonra kapıyı tamamen kapattım ve nefes nefese kalmış bir halde kapıya yaslandım.

Aiden'la yavaş ilerlemek düşündüğümünden daha zor olacaktı.

Suyun soğuk olması gerekse de uzun bir duş aldı.

Havlu mu askıya astım, pijamalarımı giydim ve yatağımdaki battaniyeleri ve yastıkları düzenlemekle gereğinden fazla zaman harcadım. Dışarı çıktığında saçları dağınıktı ve gri boxer şort giyyordu. Üzerinde tişört yoktu. Katlanmış kirli kıyafetlerini yere bıraktı. Sonra, muhtemelen dün geceki gibi yatak takımlarını

hazırlamadığımı fark etmiş gibi yukarı baktı. "Nerede uyumamı istersin?"

Yatakta biraz yana kaydım. "Burada, benimle birlikte uyuyabilirsin."

Yatağa uzanıp yorganın altına girerken yatak sıkıştı. Boğazımda kan gümbür gümbür atarken ışığı kapattım. Ama dakikalar geçtikçe sinirlerim yatıştı. Onun burada olmasını istiyordum ve o da işleri benim istediğimden daha ileri götürmeyecekti. Kontrol bendeydi. Bunu banyoda kanıtlamıştık.

Bunu banyoda kanıtlamaktan gerçekten keyif almıştım.

Aiden, güven veren, sağlam bir varlıktı. Ve yatağım çok uzun zamandır yalnız kalmıştı.

Yan tarafıma kıvrılıp ona doğru döndüm. Loş ışıkta gözlerini görebiliyordum. "Merhaba," dedim.

"Merhaba," diye homurdandı.

Elim uzanıp koluna dokundu. Kalın pazısından ve kaslı ön kolundan aşağı doğru parmağımı gezdirdim, ta ki parmaklarımız birbirine kenetlenene kadar. Ellerimizi kaldırdı. Parmak boğumumu öptü. Başım omzuna değene kadar ona daha da yaklaştım. İkimiz de pozisyonumuzu düzelttik, kolu beni sardı ve yanına doğru çekti.

"Sadece bu," diye fısıldadı.

Yüzüme doğru gülümsedim. Başka hiçbir şey söylemedik. Nefes alışverişlerim onunkiyle bir ritim buldu ve tam da ihtiyacım olan şey buydu.

Karla çevrili, şirin ahşap kulübeler hayal ettim. Nefes kesen öpüşmeler. Geniş omuzlar ve güçlü kollar tarafından korku ve tehlikenin silinmesi. Güvenlik.

Bir sığınak.

BÖLÜMON BEŞ

Jessi

Uyandığımızda güneş, panjurların arasından içeriye zorla giren parlak sarı bir ışık saçıyordu. Genellikle bu kadar geç uyumazdım ve lokantayı açacaksam yapacak çok işim vardı.

Ama ben yerimden kalkmak istemedim.

Aiden'ın göğüs kafesine sokulmuştum. Daha önce onun büyüklüğü beni tedirgin etmişti. Ama şimdi, tam bana göreymiş gibi geliyordu. Sanki kendi kişisel vücut yastığıymış gibi üzerinde uzanıyordum. Bacağım onun üzerine uzanmış, ayağım baldırının altına sıkışmıştı. Nefes alış verişinden uyanık olduğunu anlayabiliyordum. Ama o da hiç kıpırdamamıştı. Sanki sadece benim için buradaydı ve gönlümce ona sarılmamın tadını çıkarmamı istiyordu.

Sonunda, "Mümkün olduğunca burada kalmak isterdim," dedi. "Ama tuvalete gitmem gerekiyor."

Gülerek çenemi onun göğsüne yasladım. "Ben de öyle düşünüyorum. Önce sen başlayabilirsin."

O ayağa kalktığında gözlerimi kaçırdım. Ereksiyon halinde olduğunu biliyordum. Kalçama değdiğini hissetmiştim. Dün gece banyoda da ereksiyonu olmuştu. Elim yaklaştığında sıcaklığını hissetmiştim. Havadaki feromonlar neredeyse beni sarhoş etmişti.

Dikkatli davranıyorum, diye kendime hatırlattım. Yavaş ilerliyorum.

Şu an onu paramparça etmek istesem de, ya da daha iyisi, onun beni parçalamasını istesem de...

Aiden tuvalete giderken ben de kot pantolonumu giydim. Sonra yer değiştirdik ve tuvaletten çıktığımda Aiden'in da giyinmiş olduğunu gördüm.

"Bugün lokantayı siz mi açılıyorsunuz?" diye sordu.

Başımı salladım. "En azından öğle yemeği için. Dünkü gibi." Gerçi malzemelerim azalmaya başladığı ve henüz hiçbir teslimat gelmediği için özel menü konusunda yaratıcı olmam gerekecekti. Teknik olarak, otoyolun o kısmı hasar görmediği için kasabamıza batıdan yaklaşırsanız şu anda ulaşılabilirdi. Ama birçok teslimat kamyonu sadece Hartley'e kadar gidip geri dönmek istemiyordu. Çıkamaz sokak için garip, izole bir yerdik.

Ama köprü onarımları yakında bitecekti. Trace neredeyse bir gündür yoldaydı. "Köprü onarımlarını kontrol edeceğim," dedim komodinin üzerindeki telefonuma uzanırken. "Ve kardeşimin de bir güncelleme olup olmadığına bakacağım."

"Elbette. Aşağıda işleri başlatabilirim." Aiden kapıya gitti ve dün gece kapıyı barikatlamak için kullandığı sandalyeyi kaldırdı. Kilidi çevirdi.

Ama kapı kolunu çevirmeden önce, "Aiden. Bekle." dedim.

Arkasını döndü. Telefonumu kontrol etmeden yere koydum ve odanın karşısına doğru yürüdüm. Bir karıştan daha az mesafede durdum. Nefes alırken burun delikleri genişledi.

"Beni öper misin?" diye sordum.

Bakışları yumuşadı ve bir adım attı, ellerini kaldırdı. Avuç içleri yüzümü kavradı. Dün Sığınak Dağı'ndaki kulübenin dışında öpüşmemizden beri, gerçekten öpüşmemiştik. Ve o öpüşme de oldukça sakın geçmişti. Ama şimdi aramızda bir anlayış vardı. Ve ne istediğimi, neye ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Dudaklarının benimkine değmesine ihtiyacım vardı.

Bu sefer dudaklarının dokunuşu saf elektrik gibiydi. Vücudumu tamamen uyandıran bir kıvılcım. Dudaklarını üst

dudağıma, alt dudağıma bastırdı. Dilim dışarı fırladı ve o da karşılık olarak ağzını açtı. Dili ağzımın içine girdi. Benimkini tatlı tatlı okşadı.

Ellerimi göğsüne koydum. Kalbi avucumda gümbür gümbür atıyordu. Öylece devam ettik. Nazik ama derinleşen öpüşmeler. Birbirimizin tadına bakıyorduk. Aiden yüzeyde nane gibi tazeydi, ama altında daha zengin bir şey vardı. Açtı. Ve birkaç gün önce limonlu tartımı tattığında olduğu gibi aynı şekilde mırıldandı. Sanki ben lezzetliydim ve daha fazlasını istiyordu. Ama aynı zamanda, her işaretime karşılık vererek, liderliği bana bıraktı.

Olayları tırmandıran bendim.

Ellerimi aşağıya, tişörtünün altına kaydırdım. Tişörtü yukarı doğru çektim ve Aiden da çıkarmama yardım ederek kenara fırlattı. Ellerim tekrar göğsüne gitti ve çıplak tenini ve koyu renkli tüyleri okşadım. Kulaklarımda kan uğultusu vardı. Uzaktan, aşağıdan bir ses duyduğumu sandım. Belki bir kapı çalma sesi? Ama hiç aldırmadım. Lokantanın kapıları kilitliydi ve ben de karşımda duran o muhteşem adama çok dalmıştım.

Aiden'ın dudakları tekrar benimkileri buldu, ama bu sefer eskisi kadar kontrollü değildi. Ağzımı baskın hareketlerle ele geçirdi, elleri saçlarımda arasına daldı ve bizi odanın ortasına, yatağıma doğru geri geri götürdü.

Sonra dairemin kapısı aniden açıldı ve biri çığlık attı.

Aiden ve ben ikimiz de dönüp baktık, elleri hâlâ saçlarımdaydı, benimkiler ise göğsündeydi. Scarlett kapıda, yüzünde saf, şok olmuş bir ifadeyle duruyordu. "Ne yapıyorsun—ama sen, ben—"

"Kahretsin," diye mırıldandı Aiden. Beni bıraktı.

"Buraya nasıl girdiniz?" diye sordum.

Scarlett'in solgun teni kıpkırmızı olmuştu. "Sana milyon kere mesaj attım, cevap vermedin. Sonra aşağıdan kapıyı çaldım, yine açmadın. Acil durumlar için verdiğin anahtarı kullandım." Hızlı hızlı konuşuyor ve çılgınca el hareketleri yapıyordu. "Ve dairenin kapısı açıktı, ben de..." Gözleri

Aiden'ın çıplak göğsünde gezindi ve kapı aralığında döndü. "Jessi, konuşmamız gerek."

Aiden'a mahcup bir bakış attım. "Scarlett'i aşağıya ben götüreceğim." Onu düşmek üzere olduğu uçurumdan kurtarmam gerekiyordu.

Yere düşmüş tişörtünü almak için gitti. "Birazdan geliyorum."

Onu kapıdan dışarı ittim ve arkamdan kapıyı kapattım. "Hadi mutfağa gidelim. Açıklayacağım." Ama Aiden gözden kaybolur kaybolmaz kolumu yakaladı ve beni merdiven sahanlığında öylece tuttu.

"O senin kardeşin," diye tısladı Scarlett. "Nasıl açıklayabilirsin ki..." Elini bana doğru salladı. "Az önce ikinizin ne yaptığını?"

Ey Tanrım.

Elimle ağzını kapattım. "Lütfen, tatlı aşkına, konuşmayı kes. O benim kardeşim değil. O Trace değil."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra kısıldı. "Bana yalan mı söyledin?" Sesi avucumun arkasında boğuk çıkıyordu ama kelimeleri seçebiliyordum.

"Özür dilerim. Açıklamama izin verin?"

Birkaç dakika sonra, Scarlett'in beni affedeceğini umarak dondurucumdaki tüm tatlıları bir tabağa dizip önüne seriyordum. "Yani o sadece kardeşin değil, üstelik birkaç gün öncesine kadar hiç tanışmamışsın bile?"

"Köprünün yıkılması nedeniyle burada mahsur kaldı. Kiralık bir kulübeye gidiyordu."

"Ama şimdi seninle birlikte yaşıyor ve bunun avantajlarından açıkça faydalaniyor, değil mi? Yargılamıyorum tabii ki. Seninle akrabalığı olmadığına göre, istediğin gibi birlikte yaşayabilirsin sanırım."

Scarlett çikolatalı kurabiyeden bir parça kopardı.

"Lütfen kızmayın?"

Kadın homurdandı. "Hayır, değilim." Ağzına daha büyük bir kurabiye parçası düştü. "Aslında kıskanıyorum. Anlamsız bir kaçamak için seksi, şehir dışından gelen

sevgilim nerede? Şekerci dükkanına tökezleyerek gelen tüm turistler ya çocuktu ya da yüz yaşındaydı."

"Bu tam olarak bir kaçamak değil. Beni koruyor. Chester ve Mitch Rigsby'den uzak durmama yardım ediyor."

Aiden'la sadece birkaç gün tanıştıktan sonra aramızda oluşan bağı nasıl açıklayabilirdim? Hartley'deki herkesten, belki de öz kardeşimden bile daha çok bu adama nasıl güvenebilirdim?

Scarlett gerçek Aiden'ı tanımıyordu, bu yüzden onu anlamasının imkanı yoktu. Ben de zar zor anlıyordum. Ama onda özel bir şey vardı. Ona çekiliyordum ve aramızdaki bu bağı inkar etmek istemiyordum. Ya da hissettiğim çekimi inkar etmek istemiyordum.

"Aiden, beni savunduğu için Chester'la kavga etti. Sonra Owen, Aiden'ı şehirden kovmaya çalıştı. Bu yüzden onun kardeşim olduğunu söyledim. Ve yalan oradan itibaren büyüdü. Ama aramızdaki kimya da gelişti. Bunu beklemiyordum. Sana söylemek istedim, gerçekten istedim. Çok üzgünüm."

Gözlerini devirdi. "Sanırım bir bakıma anlıyorum. Rigsby'lerle gerçekten zor bir durumdaydın ve Owen her zaman hemen kavgaya atılmadı. Pencerene attıkları tuğlayı duydum. Çok korkunçtu. Dün gelebilseydim gelirdim. Gelmeliydim. Bir koruyucuya ihtiyacın vardı."

Gülümsedim ve elini sıktım. "Teklif mi ediyorsun?"

"Denemeye çalışırdım."

"Çok nazıksın. Kendi başıma da gayet iyi gidiyordum. Ama Aiden mükemmel bir yedek oyuncu."

"O kaslarla mı? Şaşırmadım." Sırıttı ve omzuma hafifçe vurdu. "Demek kardeşin değilmiş ve Hartley'e tesadüfen gelmiş. Ama bunun dışında kim o? Az önce adamı yarı çıplak, dili boğazında gördüm. Bir dahaki sefere onunla karşılaştığımda kızarmamak için onun hakkında birkaç skandal olmayan ayrıntı bilmeliyim."

Brownie ve yarı donmuş cheesecake'ten birer lokma paylaşırken ona Aiden Shelborne'dan bahsettim. Çok kişisel

bir şey anlatmadım, zaten o da benimle çok fazla kişisel şey paylaşmamıştı. Ama ondan bahsederken yüzümde daha da geniş bir gülümseme belirdiğini hissettim.

"Bu yakışıklı yabancıyı gerçekten çok beğendin. Ona karşı duygular mı besliyorsun?"

"Yapamam. Birkaç gün sonra iş için ayrılması gerekiyor ve Hartley'e geri dönmeyi planlamıyor." Bu düşünce beni aklımı başıma getirdi.

"Yani bu, yardımından dolayı ona teşekkür etmek için verilen küçük bir ikram tatlı mı?"

Kıkırdadım. "Öyle göründüğünü biliyorum ama o kısım ayrı. Ona yakın olmak... Scar, inanılmaz. Uzun süre burada kalmayacak ama yine de dikkatli olmam gerekiyor ve Aiden bu konuda harika. O..." İç çektim ve brownie'den bir ısırık daha aldım. "Eğer gerçekten şanslıysam, belki köprü tamir edilmez ve daha uzun süre kalmak zorunda kalır. Çünkü yemin ederim, vücudum son birkaç yıldır güve kovulmuş gibi hissediyor. Köşelerimi süpürüp içime biraz güneş ışığı pompalamasına ihtiyacım var."

Başlarımızı birbirine yaslayıp kıkırdadık.

"Seni böyle görmek güzel," dedi.

"Ne gibi?"

"Stresin insanı yerle bir edecek gibi bir hali yok."

"Böyle hissetmek güzel." Arzu edilen. Görülen. Sanki dünyam etrafımı sarmak yerine olasılıklarla açılıyor. "Aiden gittikten sonra, tekrar flört etmeyi denemeye hazır olabilirim. Unutulmuş aşk hayatımın üzerindeki perdeyi aralıyor."

Ondan başka herhangi bir erkeği düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Aniden Scarlett nefes nefese kaldı ve ağzını kapattı. "Kahretsin, köprü. Zaten bu yüzden sana ulaşmaya çalışıyordum. Köprü bu sabah tamir edildi. Yani Jeremy her an geri dönebilir."

Midem alt üst oldu. Ama en azından Aiden'ın henüz gitmesi konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Cumaya

kadar kalacağını söylemişti ve Scarlett içeri dalmadan önce paylaştığımız o ateşli öpücüğe bakılırsa, şimdi daha da haklıydı.

Ama öz kardeşim de yakında gelecekti, eski sevgilim de. Ve Rigsby'lerle aramdaki durum her zamankinden çok daha kötüydü. Scarlett bunun yarısını bile bilmiyordu.

Sonra başka biri lokantanın ön kapısına vurmaya başladı. Scarlett de ben de irkildik.

Şerif Owen Douglas dışarıdaydı ve çok sinirli görünüyordu.

BÖLÜMON ALTI

Aiden

Kulak misafiri olmak istememiştim. Ama merdivenlerden aşağı inerken Scarlett ve Jessi'nin konuşmalarını duydum. Sesleri mutfaktan geliyordu.

"Bu yakışıklı yabancıyı gerçekten çok beğendin. Ona karşı duygular mı besliyorsun?"

Böyle bir soru beni kaçma isteğiyle doldurmalıydı. Kız arkadaşlarım olmuştu ama hiç ciddi bir ilişkim olmamıştı. Ben de böyle olmasını tercih ediyordum. Ama Jessi'nin cevabını dinlerken, çıkışa doğru koşmuyordum. Sadece onu düşünüyordum. Birlikte geçireceğimiz kalan zamanda onun için başka neler yapabileceğimi düşünüyordum. Ve en az birkaç gün daha birlikte olabilmeyi diliyordum. Jessi de aşağıda aynı şeyi söylüyordu.

Ama dinlemeye devam ettikçe, Jessi'nin sadece seks hakkında konuştuğunu anladım. Bu konuda fazlasıyla istekliydim. Ve yetenekliydim. Yine de neredeyse... hayal kırıklığına uğramıştım.

Sonra, "Aiden gittikten sonra, belki tekrar flört etmeyi denemeye hazır olabilirim," dedi. Bu sözler bana göğüs kafesime yediğim bir yumruk gibi geldi. Jessi'nin başka erkeklerle çıkmaya, mutlu olmaya hakkı vardı, ama bu düşünce bile midemi bulandırdı. Bu diğer erkeklerin kim olduğunu ve yeterince iyi olduklarına dair kanıt görmek istedim. Jessi en iyisini hak ediyordu.

Yüksek sesli kapı çalması konuşmalarını böldü. Kapıda biri vardı ve bu vuruş dostça değildi. Merdivenlerden hızla indim ve mutfakta Jessi ve Scarlett'in yanına gittim; onlar da lokantanın ön tarafındaki açıklıktan içeriye bakıyorlardı.

Jessi, gözleri kocaman açılmış bir şekilde bana "Owen" diye fısıldadı.

"Ben hallederim."

Mitch hakkında bir şey bilip bilmediğini öğrenmek üzere olduğumuzu tahmin ediyordum. Hartley hapishanesinin bir hücresinin içini görme ihtimalim hâlâ vardı ve bu da Jessi ile ilgili romantik planlarımı suya düşürürdü.

Bunun olmamasını gerçekten umuyordum.

Kapıya doğru gittim ve kilidini açtım. Scarlett içeri girdikten sonra kilidi çevirmiş olmalıydı ve onun dikkatliliğini takdir ettim. Kapıyı çalmadan dairelere girme konusundaki dikkatsizliğine rağmen Jessi'ye iyi bir arkadaştı.

Kapıyı açıp Owen'a baktım. "Size yardımcı olabilir miyim, Şerif?"

Owen'ın kaşları daha da çatıldı. "Jessi iyi mi?"

Mutfak yönüne doğru başımı salladım. "O burada. Neden iyi olmasın ki?" Ne duydunuz? diye sormak istedim. Mitch'in ailesinin geri kalanı kanımızı mı istiyordu, yoksa değil miydi? Bu belirsizlik beni öldürüyordu.

Boşver. Mitch'in boynunun kırık olduğunu düşünürsek, duyarsız bir kelime seçimi olmuş.

Owen beni iterek lokantaya girdi. Ön kapıyı tekrar kilitledim ve arkasından içeri girdim. Jessi ve Scarlett çoktan döner kapıdan geçip yemek alanına girmişlerdi.

Owen şapkasını hızla çıkardı, sonra tıraş edilmiş saçlarını eliyle düzeltti. "Az önce yardımcılarımdan biri aradı. Jeremy Hartley'e geri dönmüş. Köprü açılır açılmaz neredeyse hemen oraya gelmiş. Rigsby'lere Jeremy'nin ilk iş olarak benimle iletişime geçmesini istediğimi söylemişim ama geçmedi. Jessi, seni görmesini engelleyen koruma kararını hatırlatmayı düşünmüştüm ve bunun yerine

aptallık etmeye karar vermiş olabileceğinden endişelenmişim.”

“Onu görmedim.” Jessi dudaklarını birbirine bastırdı. Bakışları benimkine kaydı. Yanına yürüdüm ve koluna dokundum. Hafifçe bana yaslandı.

Owen içini çekti. “İyi o zaman. Anlaşılan Chester da ortalıkta dolaşıyor, bir şeyden dolayı sinirlenmiş. Ayrıntıları er ya da geç duyacağımdan eminim, ama eğer seninle bir ilgisi yoksa, şimdilik biraz daha rahat nefes alabilirim.”

Chester'in dün kardeşinin uçuruma düşerek ölmesi konusunda çok öfkeli olduğundan hiç şüphem yoktu. Ama görünüşe göre kimse bu ölümü Owen'a bildirmemişti. Tahmin ettiğim gibi de bildirmeyeceklerdi. Rigsby'ler, şerifin ne yaptıklarını öğrenmesine izin veremezlerdi.

Tabii ki, Jessi ile benim de sırlarımız vardı. Scarlett, Jessi'nin gerçek kardeşi olmadığımı yeni öğrenmişti. Bu sır uzun süre gizli kalmayacaktı. Scarlett herkese anlatacağı için değil, Jessi ile birbirimizden uzak durabileceğimizden şüphe duyduğum için.

Ben hiçbir zaman örnek bir asker olmamıştım, ama askerlik hayatım bana şunu öğretmişti: Sırlar birer meta idi. Her şey kimin sırlarının daha tehlikeli olduğuna bağlıydı. Ve işte tam da bu noktada bizim gücümüz devreye girecekti.

“Owen,” dedim, “sana göstermem gereken bir şey var. Chester'in neden üzgün olduğunu açıklayabilir.”

“Şimdi paylaşamaz mısın? Bu kadar gizemli davranmak yerine?”

“Bu daha çok bir sunum ve tanıtım etkinliği.”

Jessi bana kaşlarını çattı. Belli ki bunu konuşmak istiyordu, bu yüzden onu mutfağa çektim. “Şerif, bunu aklından çıkar. Hemen geri döneceğiz.”

Owen ve Scarlett'in beklediği yemek alanının görüş alanının dışında durduk. “Ona söyleyecek misin?” diye fısıldadı.

“Evet. Her şey. Bu en akıllıca seçim.”

"Emin misin?"

"Ona güveniyor musun?"

Bir an düşündü. "Evet. Öyle düşünüyorum. Owen iyi bir adam ve bunu son zamanlarda tekrar kanıtlıyor."

Göğsümde garip bir his dolaşıyordu. "Sence sana karşı arkadaşça bir ilgiden daha fazlası mı var? Oldukça endişeli görünüyordu."

Sırıttı. "Benimle Owen arasında öyle bir şey yok. Hiçbir zaman olmadı, hiçbir zaman da olmayacak."

"Aslında beni ilgilendirmiyor." Ama Tanrı şahit, bunu gerçekten de benim işim yapmak istiyordum. Ona daha da yaklaştım, burnum şakağına değdi.

Dudakları yanağıma değdi. "Öyleyse neden sordun?"

Ellerimi beline götürdüm. "Tahmin edebilirsin herhalde."

"Trace, bir yere mi gidiyoruz yoksa ne?" diye seslendi Owen.

"Beş dakika," diye yanıtladım, ama gözlerim Jessi'den ayrılmıyordu. "Bizi siz götürebilir misiniz, Şerif?"

"Ön tarafta buluşalım. Dört dakika, yoksa gidiyorum. Biliyorsun, yapacak başka birçok işim var." Lokantanın kapısı açılıp kapanırken zil çınladı.

Scarlett mutfak kapısından içeri girdi ve bize baktı. "Merhaba Aiden," dedi yüzünde alaycı bir gülümsemeye. "Tanıştığımıza memnun oldum. Resmen."

"Sen de." Kibarca başımı salladım, sonra döndüm ve Jessi'nin dudaklarını yavaşça öptüm.

Geri çekildiğimde Scarlett'in sırtışı daha da genişlemişti ve eliyle kendini yelpazeliyordu. "Tamam, yeter bu kadar. Ben sıcak basmaları için çok gencim."

Jessi güldü ve beni tişörtümden çekerek bir öpücük daha verdi, bu sefer hızlı ve yumuşak bir öpücüktü. "Şimdi gidiyor musun?"

"Evet. Öyle görünüyor. Ama seni Jeremy ile şehirde yalnız bırakmak istemiyorum."

Jessi, "Lokantayı öğle yemeği servisi için açıyorum," dedi. "Buradaki işleri yoluna koyabilirsem, her şey yolunda

olacak. Hava da aydınlık.

Scarlett, "Yardım etmek için burada kalabilirim," diye ekledi. "Bugün tatlıcıda kasada çalışan bir kızım var."

Jessi yalnız olmadığı sürece sorun yoktu. "Güzel. Hemen geri döneceğim." Kapıya doğru koşmadan önce son bir öpücük için gizlice yaklaştım.

"Adil değil," dediğini duydum Scarlett ben ayrılırken. "Seksi, kimsesiz erkekler için bir kurtarma merkezi var mı ve kendime bir tane evlat edinmek için nereye kayıt olabilirim?"

"Nereye?" diye sordu Owen, kolunu bir taksi şoförü gibi rahat bir şekilde direksiyonun üzerine atmış. Ama alaycı tonunun beni rahatsız ettiğini düşünüyorsa yanılıyordu.

Hartley Şerif Departmanı'na ait kamyonetin yolcu koltuğuna oturdum ve emniyet kemerimi bağladım. Ana Cadde'ye şöyle bir göz attım. Sayıların azalmaya başladığı görünüyordu. Mahsur kalan turistlerin çoğunun gidecekleri yere ulaşmak için yola geri döndüğünden hiç şüphem yoktu. Ama Hartley sakinlerinin bizi şu anda izlediğinden emindim. Burada oyalanmak iyi olmazdı.

"Refuge Dağı'nın kuzey tarafında milli ormana giden erişim yolları olduğunu duydum."

"Var. Neden?"

"Çünkü bu sunum ve tanıtım için oraya gitmemiz gerekiyor."

Owen kamyonu vitesine taktı. "Pekala. Oraya vardığımızda bana gösterebilirsin, ama anlatmaya hemen şimdi başlamamız gerekiyor. Neler olup bittiğini bilmek istiyorum."

"Çok fazla şey var. Nereden başlayacağımı bilemiyorum."

"En çok nefret edeceğim kısımdan başlasak nasıl olur? Ben önce kötü haberi duyan biriyim."

Bütün bunlardan nefret edecekti. "Bu hiç yardımcı olmuyor."

"Aman Tanrım, evren günümü mahvetmeye kararlı galiba, değil mi?" diye mırıldandı. "İstediğin yerden başlayabilirsin. Oradan devam ederiz."

"Öncelikle gerçek adımla başlayayım. Adım Aiden Shelborne."

Ani fren yaptı ve kamyonu yolun ortasında sarsılarak durdurdu. Bana dik dik baktı. "Veritabanlarında hiçbir şey bulamamamın sebebi buymuş. 'Trace Novo' tamamen sahte bir isim. Daha genel bir isim kullanmak daha akıllıca olurdu."

"Hayır, o gerçek bir adam. Jessi'nin dediği gibi, kardeşi yolda. Ama o ben değilim."

"Öyleyse sen kimsin? 'Aiden Shelborne' bana pek bir şey anlatmıyor."

Hemen konuya daldım. Her şey, fırtınanın olduğu gece Hartley'e varışımla başladı. Kaliforniya'dan gelen, Colorado'nun diğer bölgelerine giderken buradan geçen sıradan bir adamdım. Jessi'nin lokantasında nasıl durduğumu ve Chester, Mitch ve Theo ile nasıl karıştığımı anlattım. Sonra Jessi'nin birdenbire benim onun kardeşi olduğumu iddia etmesiyle olaylar gelişti.

"Onu suçlayamazsın," dedim. "Çok korkmuştu."

Elini savurarak umursamazca gaza bastı. "Ona kızgın değilim. Nefret edeceğim diğer şeylere devam et."

Hazırlan, diye düşündüm.

Ona dün Refuge Dağı'nda gördüklerimizi anlattım. Her şeyin nasıl masum bir yürüyüş olarak başladığını. Öpüşmeyi anlatmadım, ama Jessi'nin soğuk elini ve tenini ağızla nasıl ısıttığımı hatırladıkça kalbim hızlanıyordu. Ve sonrasında, dairesinde, banyoda çıplak bedenimde ellerinin dokunuşunu...

Hayır. Aklımın oraya kaymasına izin veremezdim.

Yüksek seslere ve dağın uğultusuna doğru ilerledim. Ardından milli ormana giden patikayı izleyen kamerayı ve sırtına tüfek asmış ATV ile devriye gezen Mitch'i gördüm. Owen gözlerini önümüzdeki karla kaplı yolda tutuyordu, ama her kelimeye dikkatle kulak verdiğini anlayabiliyordum.

"Mitch bizi fark etti. Birkaç el ateş etti. Kavga ettik ve ikimiz de yokuş aşağı yuvarlandık. Ben uçurumun kenarına varmadan durdum. O durmadı." Olanlara yeterince yakındı bu. Ayrıntılı anlatıma ihtiyacı yoktu.

"Onu orada mı bıraktınız? Bütün o buzların arasında yukarı çıkmak kolay olmazdı. Ya da..."

"Boynunu kırmıştı. Çok belliydi. Kurtarma ekibi göndermenin hiçbir anlamı olmazdı."

"Kahretsin," diye fısıldadı Owen. "Chester'ın bu sabah neden üzgün olduğunu anlıyorum. Ya kardeşi kayıp, ya da Mitch'in cesedini bulmuşlar."

"Öyle olduğunu varsayıyorum. Ondan sonra Jessi'yi oradan çıkardım. Devriye gezen daha fazla ATV vardı. Onlarla karşılaşmak istemedim. Ve size gelmedik çünkü Chester'ın veya başka birinin peşimizden gelip gelmeyeceğini bilmiyordum. Sessizliğimizin elimizdeki tek koz olduğunu düşündüm. Rigsby'ler Refuge Dağı'nda ne yapıyorlarsa yapsınlar, bunu gizli tutmak için çok uğraşıyorlar."

Owen kamyonu kenara çekti, tekrar durdu. Motoru rölantide çalışır halde bıraktı ama düşünüyormuş gibi elini çenesine sürdü. "Haklısın. Bütün bunlardan nefret ediyorum."

"Mitch'in kuzenin olduğunu biliyorum," dedim. Umarım benden özür ya da pişmanlık beklemiyordur, çünkü Mitch Rigsby konusunda benden böyle bir şey beklemezdi.

"Öyle değil. O ve kardeşlerinin hepsi pislik. Hep öyleydiler. Bir gün birinin barda kavgada öldürüleceğini yarı yarıya bekliyordum. En azından dağ yamacında olması daha yaratıcı olurdu. Ama bu, uğraşmak istemediğim

yepyeni bir karmaşa katmanı. Kahretsin," diye mırıldandı tekrar.

Ardından sürüşe devam etti.

"Görünüşe göre ailenizin geri kalanıyla pek iyi geçinemiyorsunuz," dedim.

"Geçen gün ofisime geldiğinde sana bunu söylemiştim."

"Aşağı yukarı öyle. Ama nedenini açıklamadınız."

Direksiyon simidine parmaklarıyla vurdu. "Size Sawyer Junior ve Dale'in, ölen Gary ile birlikte amcalarım olduğunu söylemiştim. Annem de onların kız kardeşiydi."

"Ben hatırlıyorum."

"Geniş Rigsby ailesi babamı onaylamıyordu. Bir çiftlik sahibinin ikinci oğluydu. Hiç parası yoktu. Annem bana hamile kaldı ve evlendiler. Kardeşleri, özellikle Sawyer ve Gary, biraz yardım ettiler. Ama özel bir çaba göstermediler. Onu reddetmediler ya da benzeri bir şey yapmadılar, ama herkes babamın burada ikinci sınıf bir insan olduğunu biliyordu. Bu yüzden, her zaman gözde Rigsby çocuklarına kıyasla dışlanmış oldum. Bu arada, bu benim için sorun değil. Hiçbir şeyi değiştirmek istemezdim."

Bir süredir daha küçük yollarda gidiyorduk. Hartley'nin daha önce hiç görmediğim kısımlarından geçiyorduk. Şehrin merkezini çoktan geride bırakmıştık.

"Hartley, anne baban hâlâ hayatta mı?" Geçmiş zaman kipini kullandığını fark etmiştim ama varsayımda bulunmak istemedim.

"Annem rahim ağzı kanserinden öldü. Daha erken teşhis edilseydi muhtemelen iyi olurdu, ama edilmedi. Sonra babam bir yıl sonra vefat etti. Felç geçirdi. Hartley çevresindekiler onun kalp kırıklığından öldüğünü söylüyorlar."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

Owen başını salladı. "O zamanlar üniversitedeydim ve çok ağır atlattım. Nasıl duyulduğunu biliyorum ama annemle babam en iyi arkadaşlarımdı. Çok aşıktilar. Ergenlik çağımda beni utandıran, sürekli öpüşüp

birbirlerine dokundukları türden bir aşktı. Sıradan insanlar için ulaşılamaz bir aşk." Ön cama göz kırptı. "Öldükten sonra Deniz Piyadelerine katılmaya karar verdim."

Uzaklarda yeni bir hayat. Anlayabiliyordum.

"Ordu," dedim kendimi işaret ederek.

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

Ben gülümsedim, sonra o da gülümsedi.

Askerlik hizmetimiz hakkında birkaç dakika konuştuk. Owen'ın askerlik hizmeti benimkinden daha parlakmış gibi geldi. Her ne kadar sıradan bir asker olsa da.

"Sonunda eve dönmeye hazırdım," dedi. "Hartley'nin önceki şerifi ailemin arkadaşıydı ve beni yardımcısı olarak işe aldı. Genç olmama rağmen beni halefi olarak seçti. Ve işte buradayım. Nüfusundan çok daha fazla araziye sahip bir ilçeyi yönetmek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum ve sadece dört yardımcı devriye geziyor."

"Eminim Dale de buna güveniyor."

"Dale mi? Sence onun bu olayla bir ilgisi var mı?"

İki gece önce Dale ve Chester arasında duyduğum konuşmanın tamamını anlattım.

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi Owen. "Hiç de değil. Ama Chester ve Mitch'in en kötü zamanda ortalıkta gürültü yapıp başlarını belaya sokmaları beni şaşırtmıyor. Amcam Dale zekidir. Tıpkı siz uyurken gizlice dışarı çıkıp yiyecek arayan bir fare gibi. Ama oğulları hiçbir zaman o kadar akıllı olmadılar. Lisedeyken, ana caddede araba yarışı yapanlar veya öğretmenlerin evlerine yumurta atanlar onlardı."

"Peki ya Jeremy? O burada büyümedi, değil mi?"

"Hayır, öyle değildi. Springs'teydi. Ama yine de, ziyarete geldiğinde her zaman Hartley ailesinin kraliyet ailesinden sayılırdı. Çünkü babası Hava Kuvvetleri'ndeydi. Gary benim en sevdiğim amcamdı. Annemle babamı ve beni her zaman sıcak karşıladı. Ama Jeremy babası öldüğünde gençti. Annesiyle Springs'te kalsa da, Rigsby ailesinin geri kalanı onu çok etkiledi. Ve şimdi şehre geri döndü. Bu karmaşada

onun da bir rolü olduğuna inanıyorum. Her ne olursa olsun."

Dirseğimi yolcu kapısına dayadım. "Dürüst olmak gerekirse, ne yaptıklarını umursamıyorum. Önemli olan Jessi'ye zarar verip vermeyecekleri."

"Neden? Onu neredeyse hiç tanımıyorsun."

Bu yoruma gereğinden fazla sinirlendim. Haklıydı. "Çünkü Jessi'nin bununla hiçbir ilgisi yok. Onu bu işe karıştıranlar Jeremy, Chester ve kardeşleri."

Owen bana ters ters baktı. "Şey, Jessi Novo'yu nasıl etkilediğine bakmaksızın, ne yaptıklarını umursuyorum. Burası benim şehrim. Benim ilçem. Buradayken Jessi'yi savunmak istemeniz güzel bir şey. Ama benim işim bundan daha büyük."

"Bu sabah Jessi için oldukça endişeliydiniz."

"O benim seçmenim. Ve arkadaşım. Onunla ilgili bir hak iddia ettiğinize dair bir ima mı yapmaya çalışıyorsunuz? Buna hiç gerek yok."

"O zaman ima etmeyi bırakırım."

"Şunu aklınızda tutun. Ben hiçbir zaman onun kardeşi ya da başka bir akrabası olduğumu iddia etmedim. Ama eğer ona karşı doğru davranmazsanız, sizi dövmekten mutluluk duyarım. Ve bunu yapmak için sizi Kaliforniya'ya kadar takip ederim."

"Anladım. Gerçi Jessi'nin de aynı şeyi bana kendi başına yapacağını düşünüyorum."

Owen gülümsedi. "Haklısın. O da öyle yapardı."

Sonunda, Sığınak Dağı'nın etrafından dolaşıp milli ormana girmiştik. "Bu yol sadece ormanın kenarını takip ediyor. Asfaltlanmamış erişim yollarına giden sapak ileride. Tam olarak neye dikkat etmem gerekiyor?"

"Emin değilim. Olağandışı bir durum sanırım. Size garip gelen her şey. Dediğiniz gibi, burası sizin bölgeniz, benim değil."

Owen, sapaktan yavaşça geçti ve yoluna devam etti. "Bir sürü lastik izi var. Az önce yaşadığımız fırtınayı ve bu

bölgenin yazın bile ne kadar sessiz olduğunu düşünürsek, beklediğimden çok daha fazla. Burası ıssız bir yer. Uzun zamandır federal orman bekçilerinden hiçbiri buraya gelmedi."

"Bu da, geniş bir alana ve bolca mahremiyete ihtiyaç duyanlar için harika bir yer olmasını sağlar."

"Ama ne için?"

Owen, kamyonunu ağaçların koruduğu تنها bir yere park etti. Biz de indik ve toprak orman yollarına giden sapaktan yürüdük. Kar ayakkabısı veya daha iyi bir ekipmanımız olmadan yoldan ayrılırsak fazla ilerleyemeyeceğimizi biliyorduk, ama Owen sadece etrafı daha iyi görmek ve bunu büyük kamyonunun izin verdiğinden daha gizli bir şekilde yapmak istiyor gibiydi.

Ulusal ormanlık alanın içine doğru ilerledikçe, son fırtınadan kalan kar, geçen araçlar tarafından sıkıştırılmıştı. Owen'ın ilk izlenimi doğruydı. Çok sayıda lastik izi vardı. Sadece ATV'ler değil, daha büyük araçlar da. Cipler. Ama Jessi ve benim dün tepede gördüklerimizin aksine, burası ölüm sessizliğindeydi. Dağın eteğinden en az bir mil uzaktaydık. Belki de olaylardan çok uzaktaydık.

Bir süre orman giriş yolundan yürüyerek lastik izlerine baktık. Sonra patikayı kesen metal bir kapıya geldik. Üzerinde bir asma kilit vardı. "Bu yeni," dedi Owen. "Daha önce burada hiçbir engel yoktu. Orman servisi bunu koymadı."

Üniforma ceketinin cebinden bir dürbün çıkardı ve daha iyi görebilmek için kapıya tırmanarak gözlerine tuttu. "İleride, senin tarif ettiğin gibi bir ağaçta bir kamera görüyorum. Neyse ki daha ileri gitmiyoruz, yoksa bizi fark edebilirlerdi. Lastik izleri dağa doğru devam ediyor. İzler kesinlikle yeni."

"Rigsby ailesi geceleyin araç giriş çıkışlarını yapıyor olabilirlerdi. Bu şekilde fark edilme olasılıkları daha düşüktü."

"Böyle yapılması gerekirdi. Tabii ki Refuge Mountain'a bir şey taşıyorlarsa ya da Refuge Mountain'dan bir şey getiriyorlarsa."

Şansımızı zorlamak yerine geri döndük. Owen'ın kamyonunun ön koltuğuna oturduğumuzda, kaloriferi açtı ve endişeyle parmaklarını gösterge paneline vurdu. "İlk düşüncem yasadışı madencilik," dedi Owen. "Federal arazide, özellikle de kolluk kuvvetlerinin devriye gezmediği böyle bir bölgede alışılmadık bir durum olmazdı. Amcalarım yıllar içinde Hartley civarında bazı madencilik işletmelerine yatırım yaptı. Ama emin olmak için daha yakına gitmem gerekir ve bunun için de desteğe ihtiyacım olur çünkü ATV'lerle tüfeklerle dolaşan insanlar var." Parmağını bana doğrulttu. "Ve sakın 'sen' deme. Aramızda iyi bir askeri eğitim olabilir ama iki adam ordu yapmaz. Bizi yakalarlarsa, Chester muhtemelen seni görür görmez vurur. Belki beni bile."

Bundan hiç şüphem yoktu. "Başka bir fikrim daha var. Ağabeyim federal ajan."

Yüzü, küflü bir şey tatmış gibi buruştu. "Hayır, teşekkürler. Buraya gelip bana ne yapacağımı söyleyen ve her şeyi o kadar bürokratik engelle boğan federal ajanlara ihtiyacım yok. Dale ve kuzenlerim muhtemelen tüm delilleri ortadan kaldırıp başka bir plana geçerler. Bu arada, Hartley'i kendi kişisel oyun alanları gibi görüp hiçbir sonuçla karşılaşmadan sömürüyorlar gibi görünüyor. Bu benim için kabul edilemez."

"Ve aklımda bu yoktu. Ben de bürokrasiden hoşlanmıyorum. Kardeşim Jake de hoşlanmıyor. Yani resmi olmayan yardımdan bahsediyorum." Jake'in karmaşık yasadışı operasyonları araştırmak için kullandığı yöntemleri düşünüyordum. Bürokrasinin engel teşkil etmediği, burada da uygulayabileceğimiz bir teknoloji.

Jake'in durmak bilmeyen kahramanlığı bazen beni sinir ediyordu. Dikkat çekme çılgılığıydı. Bakın bana, bakın ne kadar harikayım. Bakın iki sevimli çocuğuma, karıma ve

golden retriever cinsi köpeğime. Ama bir durum ihtiyat gerektirdiğinde, Jake ne yaptığını biliyordu.

“Pekala,” dedi Owen. “Dinliyorum.”

BÖLÜMON YEDİ

Jessi

Üç kişilik bir aileyi bir masaya götürdüm, bardakları ve su sürahisini aldım. "Bugünün özel yemeği, sotelenmiş mantarlı ve domuz pastırmalı soğan reçelli bir hamburger." Dün Aiden'ın yaptığı yemekten ilham almıştım. İçecek siparişlerini aldım ve Scarlett'in son hazırlıkları yaptığı mutfağa gittim. Ama öğle yemeği için açılış yapmamız gerekenleri tamamlamıştık.

Köprü açıldıktan sonra, öğleden sonra büyük miktarda malzeme sevkiyatının yapılacağı haberi yayılmıştı. Çok acil daha fazla malzemeye ihtiyacım vardı. Ayrıca yeni garsonlar da işe almam gerekiyordu. Chester ve Mitch önceki garsonlarımı korkutup kaçırmışlardı ve Aiden sayesinde son birkaç gündür lokantada son bir aya göre daha fazla iş yapıyordum. Üstelik sadece şehirden ayrılan mahsur kalmış turistler değil, yerel halk da geliyordu.

Aiden'ın Owen'la ne yapıyorsa iyi gittiğini umuyordum. Ve Owen'ın ona yalan söylediğini duyunca çok kötü tepki vermeyeceğini de umuyordum. Bunun için ondan özür dilemeliydim. Ama o gerçekçiydi. Owen bunu beğenmeyebilir, ama mantığımı anlayacağına inanmalıyım.

Neyse ki Aiden'ın insanları ikna etme yeteneği vardı. Yöntemlerinden bazıları kaba kuvvete dayanıyordu ve Owen'la bu yolu izlemeyeceğini varsaymıştım. Aiden'ı bir hapisane hücresinde görmek istemiyordum. Ama

kelimeleriyle de ikna edici olabiliyordu. Onları kullanmayı seçtiği zaman. Gözlerindeki o yoğun bakış, sesindeki hırıltılı ton. Varlığı, aynı anda hem buyurgan hem de yatıştırıcı...

Ya da belki de üzerimde eşsiz bir etkisi vardı. Bir tür feromonla ilgili sihir.

Dün gece çıplakken ona dokunduğumu hatırladıkça içimden bir ürperti geçti; duş banyoyu sıcak ve nemli havayla dolduruyordu. Aman Tanrım. Seni, sıcak bir sobaya dokunmak gibiydi ve bu dersten ders almak istemiyordum.

Umarım Owen'ı ikna etmek için bu yöntemlerden hiçbirini kullanmamıştır.

"Neye gülüyorsun?" diye sordu Scarlett bana.

"Bunu gerçekten bilmek istemezsin."

"Aiden'la ilgili bir şey, eminim?" diye sıırttı, her şeyi biliyormuş gibi.

"Ben bu kadar tahmin edilebilir miyim?"

Kadın mırıldandı. "Seni bir an bile suçlamıyorum canım."

Scarlett ile Hartley'e taşındığımdan beri arkadaştık. Benim gibi o da burada büyümemişti. İlçenin başka bir bölgesindendi, Hartley'den çok daha ücra ve تنها bir yerdi. Oraya ulaşmak için dik bir dağ geçidini aşmanız gereken türden bir yerdi.

Geçmişinde yaşadığı sorunlardan ima etmişti. Tatlılığına ve gülümsemelerine ters düşen karanlık bir geçmişi vardı. Ama Scarlett'in detayları paylaşabileceği kadar ona yakınlaşamamıştım. Aslında Hartley'deki hiç kimseye hak ettikleri kadar yakınlaşamamıştım. Sadece hayatta kalmaya odaklanmıştım. Hayalime yavaş yavaş ulaşmaya ve her şeyi gün gün yoluna koymaya çalışıyordum.

Ama birdenbire daha fazlasını hayal etmeye başladım. Bu kasabanın bir üyesi olarak daha güvenli bir konum. İçimi dökebileceğim ve gerçekten güvенеbileceğim arkadaşlar. İnsanları mesafeli tutmaktan çok yorulmuştum.

Öğle yemeği kalabalığı iyice yoğunlaşınca, mutfakta kalıp tamamen siparişleri yetiştirmeye odaklanmak zorunda kaldım. Scarlett, sipariş fişini asarak, "Hey, iki tane daha

özel hamburger," diye seslendi. "Ayrıca tavuk parçaları ve büyük bir sepet patates kızartması."

"Hemen geliyor."

Hazırlıklarımızı yaparken Scarlett'e Rigsby'lerle ilgili soruşturmamız hakkında her şeyi, hatta Mitch'in Sığınak Dağı'nda başına gelenleri bile anlatmıştım ve bunu paylaşmak bir rahatlama olmuştu. Tabii ki şok olmuştu. Ama aynı zamanda bir gizemin heyecanına da kapılmıştı. Ve Mitch'i hiçbir zaman sevmemişti.

İşin garip yanı, Jeremy'nin Hartley'e geri döndüğü haberi bana umut vermişti. İki yıl süren korku ve uykusuz gecelerden sonra Jeremy geri dönmüştü, ama artık bana zarar veremezdi.

Ona izin vermezdim.

Ama öğle yemeği yoğunluğunun tam sonunda, son müşteri de ayrıldıktan hemen sonra, ön kapıdaki zil çaldı. İçimdeki ürperti adeta ayaklarımın dibine indi.

Jeremy Rigsby az önce içeri girmişti.

Scarlett kirli bulaşıkları bırakıyordu ve bir yandan da küfür mırıldanırken neredeyse onları düşürüyordu. "Hayır, asla," diye fısıldadı. "Bu olmayacak. Ondan kurtulacağım Jessi. Hiç endişelenme."

"Hayır," dedim kendi kendime. "Ona bir menü getirin. Er ya da geç onu görmek zorundayım. Bari bir an önce halledeyim."

Tezgahın üzerine eğildi ve sesini daha da alçalttı. "Ama böyle mi? Sanki hakkı varmış gibi buraya gelmesi? Koruma emri var. Owen'ı arayıp Jeremy'i tutuklatmalıyız."

Ama Owen'ın meşgul olduğunu biliyordum. Ve Jeremy'nin hapse atılması Rigsby'lerle olan ilişkileri daha da kötüleştirecekti, iyileştirmeyecekti. "Jeremy'nin amcası benim ev sahibim. Ve senin de patronun. Medeni bir şekilde konuşacağız ve bu işin üstesinden geleceğiz."

Bu, ne kadar yol kat ettiğimi kanıtlamak için bir fırsattı. Jeremy beni kontrol edemiyordu. Hayatım üzerinde hiçbir etkisi yoktu.

Bunu yapabilirim.

Uzaktan Scarlett'in siparişini aldığını duydum. Sesi sertti, önceki müşterilere karşı olduğu kadar kibar değildi. Onu görmezden gelmeye çalıştım, ama göz ucuyla ona bakmaktan kendimi alamadım. Hatırladığımdan farklı görünüyordu. Daha zayıf ve bitkin. Onunla tanıştığımda kalın sarı saçları ve güçlü bir çenesi vardı. Şimdi saçları altın rengini kaybetmiş, solgun bir bej rengine dönmüştü ve çenesinde, ona verdiğim yaranın görüldüğü, seyrek bir sakal vardı. Eskisi kadar dolgun değildi, daha zayıftı, ama omuzları dik oturuyordu. Onda sert ve sıkı bir şey vardı. Granit gibi.

Onu son gördüğümünden beri daha güçlüydüm. Hapishanenin Jeremy'ye de aynı şeyi yapabileceğini hiç düşünmemiştim.

Gözlerim daralmaya başladı ama direndim. Bir bardak su içtim. Derin nefesler aldım. Ve birkaç dakika içinde o kısa süreli panik geçti.

Mutfakta saklanamazdım. Korkaklık etmeyi reddettim. Bu yüzden BLT sandviç siparişini bitirdikten sonra, tabağı kendim dışarı, neredeyse boş olan yemek salonuna taşıdım. Doğrudan Jeremy'nin masasına gittim ve tabağı masaya koydum.

"Al bakalım." diye ekledim içimden, "Pislik herif."

"Teşekkür ederim, Jessi." Bana başıyla onay verdi ve yüzünde bir nebze tevazu gördüm. Bir an bile inanamadım. "Seninle konuşmak istiyorum. Söylemem gereken birkaç şey var."

Scarlett bize doğru birkaç adım attı, ama ben elimi kaldırdığımda durdu. "Bunu yapmamayı tercih ederim," dedim.

"İstediğimi söylerim," diye ısrar etti. "Ve sen de dinlersin." Ağzı, iyi bildiğim bir kaş çatmasıyla büzüldü. Nezaketinin uzun sürmeyeceğini biliyordum. Ve aniden, bu küçük buluşmadan bıktım. Ona öğle yemeği ikram etmeye

razıydım, ama bu adamın söyleyecekleriyle hiçbir ilgim yoktu.

Buzlu su dolu bardağını kaptım ve kafasına döktüm. Jeremy'nin elleri havada uçtu ve öksürmeye başladı.

"Scarlett, Bay Rigsby'ye bir paket servis kabı getir," dedim. "Öğle yemeği bizden. Şimdi gidecek." Mutfağa doğru yöneldim ama Jeremy yerinden fırladı. Peşimden gelirken ayak seslerini duydum.

Cesaret ve öfkeyle doluydu içim, ama şimdi belirsizlik yeniden sinsice araya giriyordu. Korku.

Jeremy bileğimi yakaladı. Beni zorla arkamı dönmeye zorladı. "Özür dileyecektim, seni küçük..."

Lokantanın kapısı alarm gibi çalan zille birlikte hızla açıldı. Aiden içeri girdi. Yemek salonunu iki adımda geçti ve Jeremy'nin boynundan yakaladı. Scarlett çığlık attı. Jeremy anında karşı koymaya çalışarak Aiden'in ellerini çekmeye çalıştı. Ama Aiden onu bar tezgahına doğru itti. Eğildi. Jeremy mücadele etmeye devam etti.

"Bu o mu?" diye sordu Aiden. "Jeremy mi?"

Jeremy'nin beni tuttuğu bileğimi ovdum. "Evet," dedim nefes nefese. "O."

Aiden'in sesi alçak, sakın ve tehlikeli bir tonda çıktı. "Bugün buraya gelerek hata yaptın Jeremy. Eve dönüşün için hiç de iyi bir başlangıç değil."

Jeremy, boynunu sıkan eli yakaladı. "Sen o kardeş misin?" diye kekeleyerek sordu. "Gerçekten o musun?"

"Sana Hartley'den uzak durman gerektiğini söyleyen kişi benim. Soyadının ne olduğu umurumda değil."

Sanırım buna bir son vermeliyim diye düşündüm.

Muhtemelen.

Zil tekrar çaldı. Owen, sanki Aiden'in peşinden koşmuş ama ona yetişememiş gibi lokantaya koştu. "Bırak onu, Aiden. Hemen şimdi. Bu hiçbir işe yaramıyor!"

Jeremy şaşkınlıkla gözlerini kısarak baktı. Aiden'in kardeşimin adı olmadığını biliyordu.

Aiden, Owen'ın uyarılarını duymamış gibi davrandı. "Seni dışarı atabilirim ya da kendin buradan çıkabilirsin. İkinci seçenek senin için çok daha kolay olacak. Benim içinse daha az eğlenceli." Jeremy, boynunu sıkarak kalın parmakları çekiştirmeye devam etti.

Owen, Aiden'in omzuna sertçe vurdu. "Ciddi söylüyorum. Son uyarım."

Aiden, Jeremy'i bıraktı ve onu kapıya doğru itti. Jeremy sendeledi. Kaşlarını çatı ve ağzını açtı. Ne söyleyeceğiyle hala ilgilenmiyordum, bu yüzden öne çıktım. "Çık dışarı. Lokantamda istenmiyorsun."

Öfkeden köpüren Jeremy kapıyı çarparak açtı ve sokağa çıktı. Kontrplak yüzünden onu artık göremiyordum ve kırık pencereye bir an için sevindim.

Kalbim göğüs kafesimi titretiyordu.

Owen ve Aiden hâlâ bar tezgahının yanında karşı karşıya duruyorlardı. "Senden hoşlanıyorum Shelborne, ama kanunu çiğnersen seni tutuklamaktan çekinmem."

Aiden, Owen'ın göğsüne çarpana kadar ilerledi, ancak sesi sakinliğini korudu. "Koruma emrini ihlal ettiği için o pisliği tutuklayın."

"Belki yapardım. Sen ellerini onun boynuna dolamadan önce. Şimdi bunu bırakmamız hepimiz için daha iyi."

"Hartley'de ters giden her şey gibi bunu da boş verelim mi?" diye sordu Aiden.

"Bu hiç de gerekli değil," diye çıkıştı Owen.

"Bir dahaki sefere Jessi'yi tehlikelerden korurken, sakın yoluma çıkmayın."

"Bir daha aptalca bir şey yaparsan, seni durdurmamı bekleme."

Aralarına girdim, her iki geniş göğüslerine de birer elimi koydum. "Yeter. Tartışmayı bırakın, suçlu olan Jeremy, ikinizden biri değil."

Owen kovboy şapkasını gözlerinin üzerine kadar indirdi. Çizmesinin topuğu üzerinde döndü ve çıktı. Aiden döndü ve ellerini bar tezgahına bastırarak aşağıya doğru baktı.

Scarlett göz kırptı, bana ve Aiden'a bakıyordu.

Sonra dikkatlice yanıma geldi. Sanki odadaki iri adamı kızdırmak istemiyordu. "Sanırım öğleden sonra dükkanı kapatmaya hazırsınız?"

"Evet," dedim iç çekerek. "Teşekkürler Scar. Çok büyük yardımın oldu."

"Peki ya temizlik?"

"Aiden ve ben bunun üstesinden gelebiliriz."

"Emin misin..." Aiden'ı belirsiz bir şekilde işaret etti.

"İyiyim. Söz veriyorum."

Ceketini ve eldivenlerini kaptı, bana sarıldı ve arka kapıdan çıktı. Ben de kapıyı kilitledim. Lavaboya birkaç bulaşık koydum.

Sonra yemek odasına geri döndüm, Aiden hiç kıpırdamamıştı. Hala bar tezgahına yaslanmış duruyordu. Ama daha önce sergilediği sakinlik kaybolmuştu. Burun delikleri genişlemiş, nefes alıp verirken göğsü inip kalkıyordu. Saçları sanki ellerini saçlarına gömmüş gibiydi. Hatta dış giysisini bile çıkarmamıştı.

Ama garip bir şekilde rahatlamıştım. Sanki uzun zamandır içimde tuttuğum bir gerilim nihayet boşalmıştı. Tam yanına durdum ve o da geri çekilerek aramızdaki mesafeyi daha da artırdı.

"Ben böyle değilim," dedi Aiden, o kadar sessizce ki sözlerini duymaktan çok hissettim. "Ben öfkeli bir insan değilim. Duygulara kapılıp öylece tepki veren biri değilim."

"Jeremy buradayken o kadar kızgın görünmüyordun. Eğer kastettiğin buysa."

"Evet, öyleydin. O kadar öfkeliydim ki gözlerim kararmıştı. Owen haklıydı, sana yardımcı olmuyordum. Hala çok kızgınım ve böyleyken senin yanında olmamam gerektiğini düşünüyorum."

"Bana zarar vereceğini mi söylüyorsun?" diye sordum, cevabı zaten biliyordum. Bu, Jeremy'nin kıskançlıktan kaynaklanan öfkeyle coştığı zamanki gibi değildi. O uyarı işaretlerini biliyordum. Aiden kesinlikle öyle değildi. Bunu

iliklerime kadar biliyordum. Saygılıydı. Bana karşı dikkatliydi. Aksi takdirde burada onunla birlikte durmazdım. Bunun için çok yol kat etmişim.

“Sana asla zarar vermezdim,” dedi kararlı bir şekilde. “Ama her zaman kibar değilim. Nasıl karşılanacağına aldırmadan canım ne isterse onu söyleme eğilimim var ve bu iyi bir günümde bile böyle. Şu anda kibar olmak hissettiğim şeyin en uzağında.”

"Ne hissediyorsun?" diye sordum.

Aiden'ı her dövüşürken gördüğümde, ürkütücü derecede sakindi. Hatta soğuktu. Ama şimdi bana öyle bakmıyordu. Bakışları, ateş, arzu ve hatta belirsizliğin bir karışımıydı. Duyguların kaotik bir karışımıydı. Sanki içindekilerle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

"Jeremy'nin elini senin üzerinde gördüğümde de aynısını yapmışım. Sanki bana ait olanı savunmam gerekiyordu."

Karnımda bir sıcaklık hissettim. Ona daha da yaklaştım. Paltosunun fermuarına uzanıp aşağı çektim. Ellerimi, hâlâ zorlu nefes alışverişiyle inip kalkan göğsüne koydum.

“Ama şu an beni savunmana gerek yok. Güvendeyim. Hatta sen onu boğmaya çalışmadan önce Jeremy'nin yüzüne tokat atmak üzereydim. Zaten kafasına bir bardak su dökmüş ve gitmesini söylemişim.” Daha da yaklaştım. Göğüslerim uzun kollu tişörtünün altından ona değene kadar. Ağzım onun ağzına bir santim uzaklıktaydı.

Aiden yutkundu. Göz kapakları ağırlaşmıştı. "Biliyorum. Ama sorun şu ki, sen benim değilsin. Senin üzerinde hiçbir hakkım yok. İki gün sonra gidiyorum Jessi. Benim olamazsın."

Sesinde hâlâ bir hayal kırıklığı vardı, ama bu yerini bir kabullenişe bırakmıştı. Sanki belki de, sadece belki de, benim gibi, işlerin farklı olmasını diliyordu. Ah, keşke. Söyledikleri doğru olsa bile.

“Öyleyse buradayken beni kendine ait kıl,” diye fısıldadım. “Beni yukarı götür.”

BÖLÜMON SEKİZ

Jessi

Aiden beni kalçalarımın yakalayıp kaldırdı. Bacaklarım onun etrafına dolandı, kollarım boynundaydı. Kalan pencerelerden veya cam kapıdan birileri bizi görebilirdi, ama umurumda değildi. Aiden'ın gözlerindeki ateşten başka hiçbir şey umurumda değildi. İçimdeki bu derin, ruhumun derinliklerindeki acı.

Onu istiyordum ve istediğime kavuşmamın zamanı çoktan gelmişti.

Aiden beni mutfaktan geçirip yukarıya, daireme taşıırken dudaklarım onun çenesine değdi. Kapı gürültüyle açıldı ve Aiden beni doğruca yatağıma götürdü, ayak ucunda durdu.

Dudaklarımızı birbirine bastırdı. Hala kollarındaydım, dudakları ve dili benimkileri ele geçirirken ona sıkıca tutunuyordum. Sert dokunuşlar. Dişlerinin ısırıkları. Güçlü elleri kalçalarımı sıktı ve kot pantolonumun üzerinden her bir parmağının beni nasıl kavradığını hissedebiliyordum.

Sonra kendini zorlayarak öpüşmeyi kesti. Çok çaba sarf etmiş gibiydi. "Bana sınırlarının tam olarak ne olduğunu söylemen gerekecek Jessi. Çünkü şu an zihnim bunu çözebilecek kadar keskin değil."

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. Kulak memesini emdim. "Ya sen? Ne istiyorsun?"

"Bana vereceğin her şey."

Ben de her şeyi istiyordum. Ama kendime söz vermiştim. Dikkatli ol. Her şeyi yavaş yavaş yap. İki gün daha çok

değildi ama bir şeydi. Onun gibi bir adamla daha önce hiç yaşamadığım kadar uzun bir süreydi. Bunu aceleyle getiremezdim. Bir gün, Aiden Kaliforniya'ya döndüğünde ve sadece bir anı olarak kaldığında, birlikte geçirdiğimiz zamana tek bir pişmanlık duymadan bakmak istiyordum. Aramızdaki bu anın bir hata olduğunu asla hissetmek istemiyordum.

"Seni soymak istiyorum," dedim.

Aiden beni ayağa kaldırdı. Elleri yüzüme gitti ve beni tekrar derin bir öpücükle öptü. Ama yatak yerine, onu kanepeye doğru ittim. Paltosunu çıkardı. Aiden'in gömleğini çekiştirdim ve o da geriye doğru yürürken hemen çıkardı. Parmaklarım pantolonunun düğmesini açtı ve fermuarını aradım. "Kot pantolonunu da mı çıkaracaksın?" diye sordu.

"Evet. Şey, iç çamaşırını bırakır mısın?"

"Mükemmel," dedi ve beni tekrar öptü. "Ne istersen Jessi. Ne istersen mükemmeldir."

Yoğun bir arzu ve memnuniyet bulutunun üzerinde uçuyordum. Ona verdiğim her şeyin yeterli olduğunu biliyordum. Ama bu, daha fazlasını istememe neden oldu. Sonra Aiden pantolonunu çıkardı ve boğazım kurudu.

Çok daha fazlasını istiyordum.

Bütün o kasları ve erkekliği daha önce görmüştüm. Okyanus dövmesi, altın rengi teni. Ama şimdi, boxer şortunun içinde gerilmiş sert, kalın penisini gördüm. Vücudumda sıvı bir ateş dalgası yayıldı. Dilim ağzımda çok büyük geldi.

Aiden'in ağzı kıvrıldı. "Tamam mı?"

"Şşş." Göğsüne hafifçe vurdum ve koltuğa ağır ağır oturdu, minder üzerinde zıplamaya başladı. Gözlerimi ondan alamıyordum. Dairemde neredeyse çıplak bir adam vardı. Tahrik olmuş, neredeyse çıplak bir adam. Üstelik dürüst, onurlu ve nazik biriydi.

Hepsi benim için.

Yavaş ol, dedim kendi kendime. Bütün büfeyi bir anda bitirmeye gerek yok. İkinci porsiyonu da alabilirsin.

Süveterimi çıkardım. Kot pantolonumu çözdüm ve kalçalarımın aşağı doğru ittim, bacaklarımı kıpırdatarak yere düşmesini sağladım. Gözleri beni baştan aşağı süzdü. Sütyenimi ve külotumu çıkarmamıştım. Meme uçlarım pamuklu kumaşa ısrarla bastırıyordu, ne kadar tahrik olduğumu gösteriyordu. Külotum nemliydi.

"Tamam mı?" diye sordum.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve gürültülü bir ses çıkardı. Boxer şortunun içindeki şişkinlik artmıştı. Onun bana olan arzusunu görebilmek hoşuma gidiyordu. Kendimi güçlü hissetmemi sağlıyordu. Ama asıl istediğim, Aiden'ın bedeninin bana yaslanması ve bunun ikimiz için ne kadar iyi olabileceğini göstermesiydi.

Aiden'ın yönetimi ele almasını istedim. Bu gösteriyi onun elleri yönetsin istedim.

Kanepenin üzerinde, bacaklarının iki yanına diz çöktüm. Üzerine oturarak bacaklarımın arasına yerleştim. Aiden'ın dudakları aralıktı, dili köşeye değiyordu ama gözleri gülümsüyordu. "Daha da yaklaşmak ister misin?"

Öne doğru kayarak tamamen kucağına oturdum ve sonunda temas kurdum. Penisi, iki ince kumaş katmanı arasından kasıklarına bastırıyordu ama sıcaklığını hissediyordum. Çelik gibi sertliğini. Zevk titremeleri merkezimden uç noktalarım kadar yayıldı.

"Vay canına. Bu... vay canına."

Dudakları yanağımın üzerinde hafifçe gezindi. "Bana dokunmaktan hoşlanıyor musun?"

"Bayıldım."

"Daha fazlasını mı istiyorsunuz?"

"Evet. Seni hissetmek istiyorum." Ah, lütfen.

Kalçalarını kıvırdı. Omuzlarından tuttum. "Aiden," diye fısıldadım. Diğer tüm kelimeler uçup gitmişti. Yüzünü aydınlatan ve onu güzel kılan o muhteşem gülümsemesini sergiledi. Karşı konulmazdı. Başını salladı. Elleri kalçalarımı buldu, beni kendine doğru çekti. Ve yukarı doğru kıvrılarak bedenlerimizi birbirine doğru salladı.

Cinsel organı bacaklarımın arasında sürtündü. Damarlarımda yoğun bir uyarılma hissettim.

Öne doğru eğildim, onu öptüm ve göğsüne dokundum. Yüzüne. Elime geçen her yere. Gençken de buna benzer şeyler yapmıştım ama kıyaslanamazdı. Aiden'in hareketleri beceriksizliğin tam tersiydi. Kendinden emin ve güçlüydü, kalçalarını hareket ettirerek klitorisimi tam ihtiyacım olan yere ovuyordu. Elleri beni tam doğru yere yerleştiriyordu. Parmakları sahiplenici bir baskıyla kavırıyordu. Dili de bu senfoniye katkıda bulunuyordu; bir dakika ağzımı hafifçe okşarken, bir sonraki dakika beni tamamen ele geçiriyordu. Beni unutulmaya terk edene kadar öpüyordu.

Bundan daha iyisi olamazdı. Çıplak olsak bile, daha fazla zevk alabileceğimi hayal edemezdik. Mesele yaptığımız şey değil, Aiden'di. Onun her detayı ve bizi bir araya getirme şekli.

İçimde nefis bir gerilim birikti, her an bir öncekinden daha güzel ve daha parlaktı, ta ki gözlerimin önünde yıldızlar patlayana kadar.

"Aiden." Ona doğru atıldım. Onu sertçe sürdüm.

"Ah, kahretsin." Aiden beni sıkıca kendine çekti, yüzünü boynuma gömdü ve titreyerek iç çamaşırını sıcağıdan ıslattı. Sinir uçlarımda karıncalanma hissi uyanırken, durmadan bana doğru itmeye devam etti.

Vücudum gevşedi. Başım döndü. Tam olarak soyunmadan bile az önce yaptığımız şeyin tutkusıyla tamamen altüst oldum.

Aiden beni belime dolayarak orada tuttu. İkimiz de görünüşe göre koma halindeydik.

Ama bir süre sonra beni kucağına alıp yatağıma götürdü ve nazikçe yatırdı. Yanağımdan öptü ve "Hemen döneceğim" dedi. Banyoya gitti. Ben de yatağıma sokuldum ve birkaç dakika sonra geri döndü. Yeni bir boxer giymişti.

Yanımda yatağa uzandı, yan yatarak yüz yüze geldik. Parmaklarıyla alnımı ve yanaklarımı okşadı. "Nasılsın?" diye sordu.

Ona daha da sokuldum, başımı omzunun kıvrımına yasladım. "Konuşma yeteneğimi hâlâ geri kazanmaya çalışıyorum."

Çıkardığı seste bir gülümseme sezdim. Tam bir kahkaha değildi ama memnuniyet, tatmin ifadesiydi. "Yaptıklarımızdan memnun musun? Fazla gelmedi mi?"

"Şimdilik yeterli."

"Güzel." Alnıma bir öpücük daha. "Öğle yemeği servisinin geri kalanı iyi geçti mi?"

"Gördükleriniz dışında olay yoktu. Trace'den yeni bir güncelleme aldım. Missouri'ye ulaşmış. Uçağında olması gereken biriyle dönüşümlü olarak araba kullanıyormuş ama adamın arabası bozulmuş. Başka bir büyük gecikme." Ama yine de Cuma gününden önce Hartley'e ulaşmayı bekliyordu, bu yüzden çok endişelenmedim.

"Umarım ayrılmadan önce onunla tanışma fırsatım olur."

Aiden'ın göğsüne sokuldum. Yarının Hartley'deki son tam günü olduğunu hatırlatacak bir şey istemiyordum. Ve Trace ile tanışmak istemesine gerçekten şaşırdım. Bu... düşünceli bir davranıştı.

"Owen'la az önce işler nasıl gitti?" diye sordum. "Sığınak Dağı hakkında ne dedi? Ve Mitch hakkında?"

Aiden, lokantadan uzakta olduğu süre boyunca olan her şeyi bana anlattı. Owen'a gerçeği nasıl itiraf ettiğini ve ulusal ormanda olağandışı faaliyetlere dair kanıtlar gördüklerini söyledi.

"Kardeşim Jake'i aradım. Hartley'de benim telefonum Wi-Fi dışında çalışmadığı için Owen'ın telefonunu kullanmak zorunda kaldım, ama neyse ki Jake cevap verdi. Kendisi uyuşturucuyla mücadele görevlisi ve insansız hava araçlarıyla çok çalışıyor. Federal yetkililer onları gözetleme için kullanıyor. Ben de Refuge Dağı'nda aynısını yapabileceğimizi düşündüm. Rigsby'lerin bizi görme riskini almadan gerçekte neyin peşinde olduklarını öğrenebiliriz."

Başımı kaldırdım. "Bu harika olurdu. Jake ne dedi?"

"Batı Yamaç'ta insansız hava aracı operatörü olarak çalışan emekli bir DEA ajanını tanıyor. O da bunu gerçekleştiriyor."

"Ne zaman?"

"Bu gece. Drone operatörü arabayla geliyor ve Owen bizi karşılayacak. Bunu hava karardıktan sonra yapmalıyız." Başını eline yasladı. "Operatör karşılığında sadece geç bir akşam yemeği istiyor. Bir iki tatlı da hoş karşılanır eminim. Her şeyi paketleyip bu gece yanımda götürebilirim. Belki Owen için de biraz, çünkü benden pek memnun değil."

Omuz silktim. "Ya da tatlıları ben getirebilirim. Çünkü ben de sizinle geliyorum."

Kaşlarını çattı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Hâlâ tehlikeli olabilir."

"Bu insansız hava aracını çalışırken görmek istiyorum. Ama daha da önemlisi? Rigsby'leri duvara çivilemeye yardım etmek istiyorum. Beni geride bırakmayacaksınız."

Aiden'in başparmağı elmacık kemiğimi okşadı. "Pekala. Sana hayır demek bana düşmez. İstesem de."

Sırıttım. "Hayır cevabını kabul etmeyecektim. Ama denemek sana kalmış. Hartley'de olduğun sürece ben seninim." Bunu söylerken titredim. Aiden ikimizi de çevirdi, ben sırt üstü yattım ve bana aşağıdan bakıyordu.

"Doğru. Az önce seni kendime ait ilan ettim. Tekrar yapmak isterim." Yavaş ve nazik bir öpücük için yaklaştı ve bir süre kendimi onun içinde kaybettim. Sonra geri çekildi. "Ama bütün gün bir şey yemedim ve çok açım. Bize yemek yapacağım. Burada uzanıp güzelce bakabilirsin ya da benimle gelebilirsin. Her iki şekilde de sorun yok."

"Gelirim. Yemek yapmanı izlemeyi seviyorum."

"Bunu da beğendim." Aiden doğruldu ve elini uzattı. "Sen bana en iyi numaralarını öğretirsen ben de sana en iyi numaralarımı öğretirim."

"Tamam."

Bir gün daha, diye düşündüm içimde bir özlemle. Bu adama çoktan bağlanmıştım. Olmam gerekenden çok daha

derinden.

Ve cuma günü ayrıldığında, bunun canımı yakacağını biliyordum. Muhtemelen hayal ettiğimden bile daha çok.

BÖLÜMON DOKUZ

Aiden

Jessi paltosunun fermuarını çekti ve örgü şapkasını saçının üzerine geçirdi. Ona bir bardak kahve uzattım. "Hazır mısın?" diye sordum.

Kahvesinden bir yudum aldı ve gözleri heyecanla parladı. "Sabırsızlanıyorum. Rigsby adındaki insanların bana sürekli bela getirmesinden çok sıkıldım. Bu sefer, ben onlara bela getireceğim."

"Bundan daha iyi ifade edemezdim." Kendi kahvemi alırken başımı salladım. Gözlerindeki o ateş onu daha da seksi yapıyordu. Ve Jessi çok seksi bir kadındı.

Gece yarısını geçmişti. Önce arka kapıdan girdim, her şeyin sessiz olduğundan emin olmak için etrafa göz attım. Tek yaşam belirtisi, Owen'ın kamyonunun ara sokakta rölantide çalışmasıydı. Jessi ile birlikte kamyona bindik, gürültünün Ana Cadde'ye yankılanmaması için kapıları dikkatlice kapattık. Ben arka koltuğa oturdum, Jessi ise ön koltuğa geçti.

"Bana da kahve getirir misin?" diye sordu Owen. Bu gece, şerif departmanının logosuyla süslenmiş bir araç yerine, üzerinde herhangi bir işaret bulunmayan bir araç kullanıyordu. Ayrıca üniforması yerine sivil kıyafetler giymişti, ancak her zamanki kovboy şapkasını takmıştı.

"Elbette." Piknik soğutucumuzun içine dikkatlice yerleştirdiğim yalıtımlı seyahat bardağını çıkardım. Ona

uzattım. “Bu, daha önce kuzenini boğmaya çalıştığım için beni affetmeni sağlar mı?”

Owen homurdandı. "Zaten unutuldu."

Jessi ve ben öğleden sonra yemek pişirerek vakit geçirmiştik. Ben bearnaise soslu fırında tavuk yapmıştım, Jessi ise üç farklı çeşitte tart hazırlayıp her birinin iç harcından bana tattırmıştı. Bu da oldukça hareketli bir öpüşme seansına yol açmış, bu sırada sosum neredeyse ocakta ayrılmıştı.

Jessi'nin yanımda olmasından keyif almıştım. Ocaklar için kavga etmek, benimle dalga geçmek, doğru teknikler ve baharat seviyeleri hakkında tartışmak... Bir süreliğine dünyanın geri kalanını görmezden gelebilmiştik. Sanki zamanı durdurabilir, birlikte sonsuza dek sürecektir sihirli bir şey yaratabilirdik.

Ama yemek pişirmek böyle değildi. Hayat da öyle değildi.

Yaklaşık yirmi dakika sonra, gözetleme operasyonu için kardeşimin arkadaşıyla buluşacaktık. Yanımıza kızarmış tavuklu sandviç, patates kızartması ve Jessi'nin soğutucuya sığdırabildiği kadar çok tart hazırlamıştık; buluşacağımız emekli DEA ajanı için.

Owen, “Drone operatöründen haber aldım,” dedi. “Bana kurulum yapmak istediği yerin koordinatlarını gönderdi. Anlaşılan Google Earth'ü iyice incelemiş. Güvenli bir şekilde görüş alanından uzak kalacağımız yerler için birkaç öneride bulundum, ama çok titiz biri.”

"O mu?" diye sordu Jessi.

“Evet,” dedim. “Onunla tanışana kadar bekle. Jake onun çok ilginç bir karakter olduğunu söyledi.”

Owen, ulusal ormana giden yola girdi. Sokak lambalarını çoktan geride bırakmıştık ve ay gökyüzünde ince bir hilal halindeydi. Kamyonun farları, parlayan sarı bir çift gözü aydınlattı. Belki de bir vaşak. Hayvan hızla uzaklaştı, ağaçların karanlığına doğru.

Jessi ön koltukta olmasına rağmen, elimi tutabilmek için elini arabanın yanından uzatmıştı. Kanepesinde geçirdiğimiz seksi anlardan ve öğleden sonraki birlikte yemek pişirme çabalarımızdan beri neredeyse sürekli birbirimize dokunuyorduk. Doğası gereği sahiplenici bir adam değildim. Ama bu duygu Jessi ile birlikteyken birdenbire ortaya çıkmıştı.

Onunla sadece bir tam gün daha geçireceğim düşüncesi beynimde bir şeyleri alt üst ediyordu.

Belki de cinsel gerilimdi. Genellikle biriyle birlikte olduğumda aklım hemen ana odak noktasına gelirdi. Romantizmi ve heyecanı abartmayı seven biri değildim. Ama Jessi kuralları koymuştu ve ben de ona istediği her şeyi, sınırın eşiğine kadar vermiştim. Bazı sınırlamaların olmasının ne kadar ateşli olabileceğini unutmuşum.

Onu bir meydan okuma olarak ya da bir oyun oynuyormuşuz gibi görmüyordum. Öyle değildi. Daha çok Jessi'nin çok çeşitli yemeklerden oluşan bir menü hazırlamış olması ve benim de her yemeğin tadını çıkarıyor olmam gibiydi, bazıları bunlara meze veya başlangıç yemeği dese bile. Daha fazlasını istiyordum ama şimdiye kadar bana verdikleriyle de bir öğün oluşturabilirdim. Ve eğer alacağım tek şey buysa, şikayet etmiyordum.

Jessi'nin tek bir öpücüğü, tek bir dokunuşu dünyamı altüst etti. Ayrılmak zor olacaktı.

Yolun yan tarafındaki bir patikaya saptık. Orada zaten bir Expedition vardı, devasa SUV'nin büyük kısmı kavak ağaçlarının arasında gizlenmişti.

"Evet, o," dedi Owen. "Plaka numarası bize verdiğiyle aynı. Tam zamanında geldi."

Owen kamyoneti park konumuna aldığı anda, bir kadın SUV'den atlayıp el salladı. Jessi ve ben de arabadan inip onu karşılamaya gittik. Owen da birkaç saniye sonra bizden ayrıldı. Botlarımızın altında buz çıtırdadı.

"Ben Shonda," dedi kadın. Elimden tuttu ve sıktı. "Aiden kim?"

"O kişi ben olurđum."

"Kardeşin, bir dahaki sefere eyaletten ayrılıp şebekeden koptuğunda aileni bilgilendirmen gerekebileceğini söyledi."

Shonda altmışlı yaşlarındaydı, boyu Jessi'nin omzuna bile zor yetişiyordu, benim ya da Owen'inkine hiç yetişemezdi. Esmer bir teni vardı ve gri saçları başının dibinde kısa kesilmişti. Burnunun ucunda telli çerçeveseli bir gözlük duruyordu. Gözleri, Jessi'nin mutfağında bıraktığım santoku bıçağı kadar keskindi.

"Jake'e benim patronum olmadığını söyleyebilirsin."

Jessi kıkırdadı, Owen ise başını salladı.

Shonda göz kırptı ve burnuna dokundu. "Ama bizim oğlan Jake herkesin patronu olduğunu sanıyor, değil mi?"

Gölümsedim.

Shonda bacağına vurdu. "Jake, senden bir gülümseme koparamayacağıma dair iddiaya girdi. şimdi bana yirmi dolar ve bir kasa Coors birası borçlu. Bahsi kazandım."

"Bu çok etkileyiciydi," dedi Jessi. "Aiden'ı ilk kez güldürmek için birkaç saatimi harcadım. Lütfen, bana da yöntemlerinizi öğretin. Ödeme yapabilirim. Size baharatlı çikolatalı tartlar getirdim, ama daha fazlası da var."

"Her zaman müzakereye ağığım."

Shonda, getirdiğimiz sandviçin yarısını yedi, ardından Jessi'nin çikolatalı tartından bir parça tattı. Lokmalar arasında, Expedition'ının arkasına neler koyduğunu bize gösterdi. "DEA'den emekli olduğumdan beri, insansız hava araçlarımı hem devlet kurumları hem de özel şirketler için yüklenici olarak kullanıyorum." İki ambalaj kutusunun kapağını açtı. "Bunlar benim bebeklerim. Küçük olanı kolluk kuvvetleri için kullanıyorum. Hassas bir hava gözetleme aleti. Polisin uyması gereken tüm yasal sınırlamalara uyabiliyorum. Ama gerçekten biraz eğlenmek istediğinizde..."

İkinci sandığı işaret etti. İçindeki drone, örümcek gibi gövdesinden uzanan kollarıyla şık siyah plastikten yapılmıştı. "Bu yakışıklı arkadaşa Büyük Jim adını verdim.

Rahmetli kocamın adını verdim. Büyük Jim'i idare etmek zor olabilir ama işini kesinlikle halleder ve sizi memnun eder." Göz kırptı. "Ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur herhalde."

"Sanırım öyleyim." Jessi bana baktı.

Owen tırnaklarını inceliyormuş gibi yaparken ben de kaşımı kaldırdım.

"Şimdi, Big Jim'i tüm gelişmiş özelliklerle donattım. Kızılötesi kamera, en uzun menzilli zoom, en yeni silah tanıma sistemi. Bu adamla, iç çamaşırlarındaki logoları bile okuyabileceğiz. Eğer bu tür şeylerle ilgileniyorsanız. Ama drone seçiminiz, arama ve el koyma kurallarına ne kadar sıkı bir şekilde uymanız gerektiğine bağlı."

Jessi, Owen'dan veya benden önce araya girdi. "Kesinlikle Big Jim'i seçeceğiz. İç çamaşırlarının etiketlerini ve sakladıkları her şeyi istiyorum. Tüm kirli sırlarını öğrenmek istiyorum." Gözleri eski bir televizyon dizisindeki kötü adam gibi kısılmıştı. Eğer ben bir Rigsby olsaydım, endişelenirdim.

Owen ve ben birbirimize baktık.

"Normalde ihtiyatlı olmayı savunan ben değilim ama bunu yapabilir miyiz?" diye sordum.

Omuz silkti. "Burası kamu arazisi. Rigsby'lerin burada gizlilik hakkı yok. Arama emri ya da benzeri şeylerle ilgili endişelenmemize gerek yok. Jessi'ye istediğini verelim."

Shonda sevinçle ellerini ovuşturdu. "Öyleyse hadi şu rodeo yarışına başlayalım, kovboylar!"

Drone'u kurdu ve uçmaya hazır hale getirdi. Biz de arkasında durup izledik, Jessi'nin eli benimkine kenetlenmişti. Shonda, kumandaları içeren karmaşık bir kulaklık taktı. Ayrıca drone'dan gelen kamera görüntülerini izleyebilmemiz için bir tablet de hazırlamıştı.

"Bana gönderdiğiniz koordinatları ve topografyayı aldım, Şerif Douglas. Etrafa bir göz atabiliriz. Eğer sizin düşündüğünüz gibi yer altında faaliyet gösteriyorlarsa, neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamak için birkaç

yöntemim var. Ama önce yukarı çıkıp neler olup bittiğini görmem gerekiyor.”

Drone pervaneleri vızıldayarak havalandı.

Jessi elimi bıraktı ve Shonda'nın hemen yanına, tablete bakmaya başladı. Shonda tüm sonuçları açıklarken iki kadın sessizce sohbet ediyordu. Owen ve ben arkalarında durup omuzlarının üzerinden onları izliyorduk. "Bize burada ihtiyaçları bile yok," dedim ona. "Jessi bu soruşturmayı kendi başına yürütmekten fazlasıyla memnun."

"Eğer lokantayla meşgul olmasaydı belki onu işe alırdım. Yardımcılarımın çoğundan daha dik başlı. Belki Marsh hariç."

Tablet ekranında, dronun gece görüş kamerasının görüntüsünü izledik. Dağın yamacının ortasında ATV'ler park edilmişti. Biri karla kaplı patikada gece devriyesi yapıyordu. Sürücünün sırtında bir tüfek vardı. Tıpkı Mitch gibi.

Shonda, daha fazla ipucu aramak için kamerayı dağın üzerinde ızgara şeklinde hareket ettirdi. Ağaçların arasından dolanan tellere sahip jeneratörler ve büyük bir metal bidon yığını gördük. Kamera yakınlaştığında, uyarı sembolleriyle birlikte "Dikkat: Yanıcı" yazısı belirdi. Ardından "Sıvı Azot" etiketli başka bir bidon yığını. Ama en ilginç şey neydi? Dağın o tarafında, karla kaplı olmayan geniş, yuvarlak toprak parçaları. Sanki biri karı dikkatlice temizlemiş veya erimiş gibiydi.

Shonda, "Kızılötesini deneyelim," dedi.

Kamera görüntüsünü değiştirdi ve birden fazla kırmızı leke belirdi. Isı. Hem de çok fazla. Bu da eriyen karı açıklıyordu. Ayrıca havaya ısı yayılıyordu. Sanki görünmeyen bir kaynaktan dışarı atılıyormuş gibi.

"Bu ses yer altından mı geliyor?" diye sordu Jessi.

Shonda başını salladı. "Öyle olmalı. Daha önce gözlemlediğinle örtüşüyor."

Owen daha iyi görebilmek için öne doğru kaydı. "Yasadışı madencilik mi?"

"Ama bu tür bir ısıyı üretmezdi." Shonda ekrana işaret etti. "Bu daha çok endüstriyel işleme benziyor. Bir şeyler üretiyorlar."

"Metamfetamin mi?" diye önerdim. Bu, dağı sarsan depremi açıklayabilirdi. Metamfetamin laboratuvarları sürekli patlıyordu.

"Bu, bir metamfetamin laboratuvarı için oldukça tuhaf bir düzenek olurdu." Shonda ekrana dokundu. "Üstelik kimse metamfetamin yapmak için sıvı nitrojen kullanmaz."

"Başka bir tür uyuşturucu mu?" diye sordu Jessi. "Para kazandıran bir şey olmalı. Yoksa Rigsby'ler bununla uğraşmazlardı."

"Bazı şüphelerim var, ancak elimizdeki bilgilerle kesin bir cevap veremem. Daha fazla yerinde gözetim yapılması gerekecek. Muhtemelen karada."

Shonda, dağı yamacını ve ormana giden yolları incelemeye devam etti.

Sonra hareket.

Üç cip, stabilize edilmemiş yola yeni girmişti. Yolcular, kilitli kapıyı açmak için araçlardan indiler ve yollarına devam ettiler. Drone'un kamerasından, ciplerin dağın bir kısmına tırmandığını ve aniden daha fazla insanın ortaya çıkıp ciplere kutular yüklediğini izledik. Drone'un silah dedektörü tekrar tekrar sinyal verdi.

O dağı yamacında çok fazla ateş gücü vardı. Isı, enerji ve tek bir amaca yönelik bir birlik duygusu. Bu ciddi bir operasyondur. Sığınak Dağı'ndaki kamerayı gördüğüm andan itibaren öyle görünüyordu. Drone'un gözetimi de bunu doğruladı.

Sonunda cipler, yan yollardan aşağı doğru ve ana yola doğru geri dönmeye başladılar.

Jessi, "Büyük Jim onları takip edebilir mi?" diye sordu. "Nereye gittiklerini görebilir mi?"

"Bateri bitmek üzere. Onu içeri almam gerekiyor. Sanırım eski yöntemlere geçmek zorunda kalacaksınız."

Jessi ilk önce hareket etti ve Owen'ın kamyonuna doğru yöneldi. "Öyleyse hadi gidelim!" diye bağırdı bize. "Çok fazla öne geçmeden ve onları kaybetmeden önce."

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum Owen'a.

Şerif omuz silkti. "Şu an kendimi sadece bir şoför gibi hissediyorum. Ama biz geride kalıyoruz. Sadece gözlem yapıyoruz. Nereye gittiklerini görünce geri döneceğiz. Anladın mı?"

"Anladım."

Ama Jessi'nin başka fikirleri olabileceğinden şüpheleniyordum.

BÖLÜMYİRMİ

Aiden

Shonda, Big Jim'in iniş yerini hazırlarken ona hızlıca veda ettik. Owen da yola çıktı.

Farları kapalı tuttuk. Hava loştu ama gözlerimiz alışmıştı ve kar, gökyüzünden gelen azıcık ışığı daha da belirginleştiriyordu.

Uzaktan ciplerin fren lambaları yanıp sönüyordu. Hartley'nin ticaret bölgesine doğru geri dönüyorlardı. Owen geride kalmaya özen gösterirken, Jessi sanki kamyonu ileri doğru itebilecekmiş gibi ellerini gösterge paneline koymuştu. Cipler Ana Cadde'ye ulaşmadan önce kuzeybatıya doğru ayrılan bir yola saptılar.

"Otoyola gitmiyorlar," dedim. "Bu tarafta ne var?"

"Pek bir şey değil," diye yanıtladı Owen.

"Bir şey hariç..." Jessi sözünü tamamlayamadan, ciplerin bir tür deponun önünde yoldan çıktığını gördük. Karanlıkta tabelayı okuyamayacak kadar uzaktaydı. "Hart-Made Candy Co.'nun sevkiyat merkezi," diye tamamladı. "Büyük siparişler için şekerleri paketleyip gönderdikleri yer."

"Sawyer bu kadar çok şekerleme mi satıyor?" diye sordum. "Esmer şekerli çıtır şekerlemenin o kadar iyi olduğunu düşünmemiştim."

Owen bana kaşlarını çattı. Adam kendi aile üyelerine sürekli hakaret ederdi, ama görünüşe göre Hartley'nin yöresel lezzetini kötülemek onun için çok ileri bir adımdı.

Jessi koltuğunda döndü. "Kasabadaki şekerçi dükkanı sadece yerel amiral gemisi. Scarlett, Amerika Birleşik Devletleri'nin batısındaki tüm mağazalar için sipariş aldıklarını söyledi."

Elimle sakalımı düzelttim. "Ama o cipler bir şekerleme deposunda ne yapıyor olabilir ki? Refuge Dağı'nda karamel ürettiklerini sanmıyorum."

"Açıkçası hayır," dedi Owen. "Ama işledikleri şeyleri dışarı göndermeleri gerekiyorsa, burası onların saklanma yeri olabilir."

Jessi dudağını ısırdı, yüzünde sinsî bir ifade vardı. Bu ona çok yakışıyordu. "Öyleyse daha da yaklaşmalıyız. Refuge Dağı'ndan ne indiriyorlarsa, muhtemelen Hartley'den çıkarmak için Hart-Made'in nakliye kamyonlarını kullanıyorlardır. Depodan çıkmadan önce ne olduğunu öğrenme şansımız şimdi."

Şerif elini kaldırarak, "Durun bir dakika," der gibi bir ifade takındı. "Öylece içeri dalamam. Elimde yeterli delil yok. Kesinlikle arama emrinin olmamasını haklı çıkaracak bir şey de yok. Ve eminim ki, bu kadar az delille onu yataktan çıkarırsam hakim beni fena halde azarlar. Bu delillere dayanarak asla arama emri imzalamaz."

Jessi ve Owen tartışmaya devam ettiler. Bu sırada ben de kendi kendime tartışıyordum. Sonunda arkadan sesimi yükselttim: "Ama ben polis değilim."

"Ben de değilim," dedi Jessi tatlı bir gülümsemeyle.

Owen kaşlarını o kadar çattı ki ağzının etrafında kırışıklıklar oluştu. "Hayır. Kesinlikle hayır. Dağda silahları vardı Aiden. O ciplerde de silahları var."

"Bunun farkındayım. Bana bir silah ödünç vermek ister misin?" Mitch'ten aldığım tüfeği lokantada bırakmıştım.

"Hayır, asla yapmam. Deli misin sen?"

Jessi, "Dikkatli olacağız," dedi. "Eğer bu onları alt etme şansımızsa, bunu kaçırmayı reddediyorum."

Owen bana sanki aklın sesi olmamı bekliyormuş gibi baktı. Ama bu hiçbir zaman benim güçlü yönüm olmamıştı.

Jessi'yi tehlikeye atmaya hiç niyetim yoktu, ama dediği gibi, bu fırsatı kaçırmak istemedik. Yarın Hartley'deki son günümdü. Ben gittikten sonra ne yapmaya çalışabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Eğer bunu araştırmak istiyorsa, onu korumak için hâlâ etraftayken ona yardım etmem gerekmez miydi?

"Bir şey bulsanız bile, bunu kanıt olarak kullanamam," dedi Owen.

Omuz silktim. "Bunu sonra düşünürüz. Belki de fotoğraflarla birlikte isimsiz bir ihbar alırsınız. Bu arabadan indikten sonra nereye gittiğimizi veya ne yaptığımızı kesin olarak bilemeyeceksiniz. Bilmemeniz daha iyi olur, eminim."

Jessi ve ben, gürültü yapmamak için kapıları zar zor kapatarak Owen'ın kamyonundan indik. Owen kamyonunu dikkatlice geri geri sürdü, sonra döndü ve uzaklaştı.

Jessi depoya doğru yürümeye başlamadan önce, "Bekle," dedim. "Bunu seninle birlikte yapıyorum, ama seni gereksiz bir riske atmayacağım. Bu sadece keşif. Görebildiklerimizi göreceğiz ve oradan çıkma zamanı geldiğinde, benim liderliğimi takip etmelisin. Eğer sana koşup beni geride bırakmanı söylersem, o zaman gitmelisin."

Beni hızla öptü. Soğuk havaya rağmen içimi bir sıcaklık kapladı. "Ne dersen de."

Beni yatıştırmaya çalıştığından şüpheleniyordum. İşlerin ters gitmemesi için yakınında kalmam gerekecekti.

Jessi ve ben gölgede kalmak için ağaçlık boyunca sessizce ilerledik. Depoya vardığımızda, ciplerin şoförleri boşaltmayı bitirmişti. Etrafta rahat bir şekilde durmuş, sigara içiyor ve depodan çıktıklarını tahmin ettiğim adamlarla sohbet ediyorlardı.

Owen bana dürbününü ödünç vermişti. Dürbünü gözlerime götürdüm. "İşte Jeremy," dedim, onu o öğleden sonra lokantada görmüştüm.

Jessi dürbünü aldı, sonra koluma dokundu ve işaret etti. "Chester da onunla birlikte."

Rigsby kuzenleri açık yükleme rampasının hemen dışında duruyorlardı. İçeriden sızan ışık yüzlerini aydınlatıyordu. Chester'ın burnunun üzerindeki bandaj bir fener gibi parlıyordu ve gözlerinin altındaki morlukların yayılmaya başladığını hala görebiliyordum. Bu beni gülümsetti. Jeremy'nin kum rengi saçları düzgünce taranmıştı ve boynuna bir atkı takmıştı, sanki kendi morluklarını saklıyormuş gibi.

Bu da yüzümde daha da geniş bir gülümsemeye neden oldu.

"Demek Jeremy de işin içinde," dedim. "Rigsby'ler onu hemen içeri aldılar. Belki de bugün gelmeden önce zaten bu durumdan haberdardı. Hapse girmeden iki yıl önce de bu işler dönüyor olabilir miydi?"

"Öyle düşünmüyorum."

Birkaç dakika boyunca onları izledik, dürbünleri birbirleriyle paylaşıyorlardı. Yükleme alanının içinde kutular üst üste yığılmıştı, ancak içerikleri hakkında hiçbir ipucu yoktu.

Bir süre sonra şoförler ciplere binip gittiler, ancak Rigsby kuzenleri metal bir mataradan yudumlar alarak orada kaldılar.

Jessi, "Asıl soru şu: Sawyer bundan haberdar mı?" dedi. "Onun deposunu onun gözünün önünde mi kullanıyorlar? Yoksa Sawyer onların operasyonunun bir parçası mı?"

"Buradan bilmenin imkanı yok."

"İşte tam da bu yüzden daha da yakınlaşmalıyız."

"Jessi. Bizim kastettiğimiz bu değildi—"

Cümlemi bitiremeden Jessi çömelerek hızla depoya doğru koştu.

Kahretsin. Bunun muhtemelen olacağını biliyordum, yine de kafamdaki o uyarıları görmezden gelmişim. Jessi beni tırnaklarıyla ojeli parmaklarının ucunda oynatıyordu, değil mi?

Peşinden koştum. Ona ulaştığımda, onu kendime doğru çektim ve açık alana adım atmasını engellemek için

kollarımı etrafına sardım. "Bu kadarı yeterli."

Deponun ofisine giden yan girişe sadece birkaç metre uzaklıktaydık. Jeremy ve Chester sohbetlerine devam ettiler. Onları görmek için artık dürbüne ihtiyacımız yoktu ve sesleri net bir şekilde duyuluyordu.

Mitch adını duydum.

"Hâlâ cesedini çıkaramadınız mı?" diye sordu Jeremy.

"Dağ kurtarma ekiplerini arayamıyoruz ve işleri yoluna koymakla çok meşguldük." Chester matarasından bir yudum aldı. Yüzünde öfke ve keder açıkça görülüyordu. "Dün mağara çökmesinden sonra her şey kaotikti. Kamerada bazı şeyler gördük, bazı davetsiz misafirler, Mitch de muhtemelen onları araştırmaya gitmiştir. Bir sürü kar bulduk ve aşağı baktığımda, işte oradaydı. Boynu..." Chester içkisinden daha büyük bir yudum aldı. "Yani hayır. Kardeşimi o uçurumdan nasıl çıkaracağımı henüz çözemedim."

Chester ayaklarını sürüyerek kıpırdandı, Jeremy ise başka yöne baktı.

"İzinsiz girenler kimlerdi?" diye sordu Jeremy.

"Kamera görüntüsü net değildi. İki kişi vardı, biri iri, diğeri pembe giysili daha küçük. Sıkıca giyinmişlerdi. Herkesin böyle ekipmanları var. Ama yine de birçok şüphem var."

Jeremy kaşlarını çattı. "Evet, ben de öyle düşünüyorum. Jessi'nin takıldığı o herif gibi iri yarı bir adam mı? O şerefsiz bugün lokantada bana saldırdı."

Chester bandajlı burnunu işaret etti. "Sana zaten bana ne yaptığını anlattım. O, onun kardeşi."

"Hayır, değil. Adamın adı Aiden, ama kız kardeşinin adı Trace. Tahmin edilebilir bir durum. Jessi bir yalancı. Bunu hepimiz biliyoruz."

Chester başını salladı, ama gözlerini devirdiğini sandım. Sanki kuzeninin iddialarına, hiç dile getirmediği kadar şüpheyile yaklaşıyordu. "Peki, neden lokantaya gittin ki?"

“Amca Dale’in bana söylediği gibi özür dilemeye çalışıyordum,” diye tısladı Jeremy. “Sen ve Mitch işleri berbat ettikten sonra arayı düzeltmeye çalışıyordum. Ama en kötü ihtimalle, kasabamızda o sürtüğün yattığı bir pislik değıl, gerçek erkek kardeşinin orada olacağını düşünmüştüm. Eğer ondan daha önce kurtulmuş olsaydınız, bunların hiçbirisi olmazdı.”

Jessi kollarımda gerildi. Vücudu öfkeyle dolup taşıyordu, sanki onlara doğru koşup, tüm tedbirleri bir kenara bırakıp, içindekileri onlara söylemek istiyordu. Onu buradan çıkarmalıyım.

Ama yavaşça bir adım geri attığımda bir dal kırıldı.

Hem Chester hem de Jeremy bize doğru döndüler. “Orada kim var?” diye bağırdı Chester.

“Kesinlikle kıpırdama,” diye fısıldadım. Jessi bana yaslanarak titredi.

Ağaçların arasındaki simsiyah gölgelerin ardında gizlenmiştik. Yükleme alanından Chester ve Jeremy’nin üzerine vuran ışık, dışarıda ne olduğunu görmelerini engelliyordu. Ama bir santim bile hareket etsek, silüetlerimizin karanlığın geri kalanına karşı belirginleşmesi için yeterli olabilirdi.

Chester çakılların üzerinde yürümeye başladı, ama Jeremy onu durdurmak için kolunu uzattı. “Silahın nerede? Bu kadar şey olup biterken, silahlı olmamız gerekiyor. Her zaman.” Chester şarjör bölmesinden bir tüfek alıp Jeremy’ye verdi. Sonra Chester kışlık montunun altından bir tabanca çıkardı. Onlar birkaç saniyeliğine dikkatleri dağılmışken, ben de Jessi’yi yavaşça geri çektim.

“Koşmak zorunda kalacağız,” diye fısıldadım.

“Ya bizi yakalarlarsa?”

O zaman bu kötü olurdu diye düşündüm. Jessi’nin sorusunun retorik olduğunu tahmin ettim.

Chester ve Jeremy bize doğru gelmeye başladılar. Jeremy kuzenine başıyla işaret ederek ayrılmasını istedi.

İki yönden bize yaklaşmayı deneyeceklerdi. İyi bir strateji. Ben de aynısını yapmayı planlıyordum.

"Sana söylediğimde," diye mırıldandım, "buradan olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaş. Koş ve güvenli bir yere ulaş. Sonra da Owen'ı ara."

"Seni bırakamam."

"Kesinlikle daha iyi olur."

Nefes nefese kalmıştı. Söylediklerimi hiç dikkate almadı.

Jeremy öne geçmişti. Tüfeği omzuna dayamış, karanlığa doğru, tam bize nişan alıyordu. Gözleri kısılmıştı. Bizden ani bir hareket gelirse, o ya da Chester bizi görecekti.

Her geçen saniye onları birbirine daha da yaklaştırdı.

Nefesimi verdim. "Hazırlan," diye fısıldadım.

"Aiden," diye tısladı.

Onu ters yöne itmeye, sonra açık alana koşup dikkat dağıtmaya hazırlanıyordum. Temelde Sığınak Dağı'nda yaptığımın aynısını yapacaktım. Sadece bu sefer pusuya yatmak yerine daha hızlı koşmayı planlıyordum. Ben bir sprinter değildim. Hızdan çok iriydim. Ama Chester veya Jeremy'nin uzman nişancılar olduğundan da şüphe ediyordum. Mitch'in dağdaki becerilerini görmüştüm ve isabetlilikten yoksundu. Kardeşi ve kuzeni muhtemelen daha iyi değildi.

Kafamda geri saydım. Kaslarım gerildi.

Aniden, deponun diğer tarafında bir silah sesi yankılandı. Jessi nefes nefese kaldı, Chester ve Jeremy ise çakılların üzerine yığıldılar, ancak ikisinin de vurulduğunu sanmıyorum. Bir an sonra, Rigsby ailesi küfürler savurarak ayağa kalkıp yükleme alanının arkasına doğru koşmaya başladılar.

Kimin ateş ettiğini ya da başka ne yapacaklarını beklemedim. Jessi'yi kaptım ve ikimizi de oradan çıkardım.

BÖLÜMYİRMİ BİR

Jessi

Aiden ve ben ağaçların arasından sıyrılıp ormanda koştuk. Her yer grinin farklı tonlarındaydı. Nefeslerimizden beyaz bulutlar çıkıyordu. Botlarım çalılıklara ve karla kaplı devrilmiş kütüklerin üzerinde sürekli takılıyordu.

Aiden elimi bırakmadı.

Yola paralel olarak, kabaca kasabaya doğru koşuyorduk. Bir noktada koşmayı bıraktık ve yönümüzü bulmak için etrafa baktık. Chester veya Jeremy'nin bizi takip ettiğine dair bir işaret yoktu. Başka silah sesi de duymamıştım. Bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyordum. Ama Rigsby'lerin dikkatini bizden uzaklaştırmıştı, bu yüzden benim için sorun yoktu.

Rigsby'leri planlarında yakalama ihtimali çok cazip gelmişti. Üstelik daha fazla bilgi edinmiştik. Chester ve Jeremy'nin söyledikleri her şey beynimde yankılanıyordu ama henüz yavaşlayıp inceleyemezdim. Önce güvenliğe geri dönmemiz gerekiyordu.

"O yöne," dedim işaret ederek. "Yola daha yakın gitmeliyiz yoksa kayboluruz. Bu orman kilometrelerce uzanıyor."

"Ben de öyle tahmin etmiştim."

Yola yaklaştık, araçları izlemek ve dinlemek için geride kaldık. Depoya henüz çok uzaklaşmamıştık. Ama tek bir ses bile duymadım. İnsan yapımı bir şey yoktu zaten. Üstelik

kış mevsimiydi, bu yüzden sessizliği dolduran pek fazla hayvan veya böcek de yoktu.

"Yol boyunca yürümek zorunda kalacağız," dedi Aiden. "Ormanda çok yavaşız. Yolda izlerimiz de daha az belirgin olacak."

Ağaçların gölgesinden çıktık ve kasabaya doğru yolda koşmaya başladık. Chester veya Jeremy bizi aramaya çıkmış olsunlar ve biz bir şekilde motor sesini duymamış olalım diye sürekli arkamıza bakıyordum, Aiden da öyle.

Ama sonra Aiden durdu. Yan tarafa doğru kaydı, beni de arkasına çekti. "İleride bir kamyon var. Işıklarını kapat."

Omuzunun üzerinden baktım. Yolda, arka kapağı bize dönük bir kamyonet park etmişti. Öylece bekliyordu. Plakasını seçemedim. Aiden beni ağaçlara doğru çekmeye başladı. Ama sonra arka camdan sürücünün başındaki kovboy şapkasının silüetini gördüm.

"İşte bu Owen!"

Bu sefer önden ben gittim, Aiden'ı elinden çekerek. Yaklaştıkça kamyonun motoru gürleyerek çalışmaya başladı. Kilitlerin güm diye kapandığını duydum ve hem Aiden hem de ben içeri atladık. Owen hiç vakit kaybetmeden, kapılarımız kapanır kapanmaz farlarını yakmadan yola koyuldu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. "İstasyona geri döneceğini sanıyordum. Yaptıklarımıza karışmak istemiyordun."

Owen, buzlu yolun ortasından kamyonu sürerek gaza bastı. "Buna karışmak istemedim. Ama seni yalnız bırakamazdım. Daha hızlı gidebilirdin, ben de gidebilirdim."

Aiden arka koltuktaydı, kolunu öne uzatıp omzuma dokundurdu. "Görünmemeye çalışıyorduk."

"Belki bunu daha önce de denemeliydin. Chester ve Jeremy seni neredeyse yakalıyorlardı."

Olayı anladım. "Silahı ateşleyen sizdiniz. Onların dikkatini bizden uzaklaştırdınız. Teşekkürler."

"Ve eğer biri sorarsa, inkar edeceğim. Lütfen bana bu saçma işten faydalı bir şey elde ettiğinizi söyleyin."

Duyduklarımızı ve gördüklerimizi paylaştık.

Aiden, "Sanırım daha önce de depoyu kullanmışlardır," dedi. "Orada rahatlardı ve ayrılmak için aceleleri yoktu."

"O kutuların içinde ne olduğunu öğrenmek için yeterince yaklaşmayı umuyordum," diye ekledim. "Ama bu... olmadı." Aiden'in bana kaşını kaldırdığını anlamak için arkama bakmama gerek yoktu. Elbette öyleydi. "Elimizdekiler depoya arama emri çıkarmak için yeterli olabilir mi?"

Owen başını salladı. "Yakın bile değil."

Sinirden başımı koltuğa yasladım. Çok şey öğrenmiştik. Rigsby'lerin yasa dışı bir şeyler yaptığı apaçık ortadaydı. Hangi kanıt yeterli olacaktı?

Owen, farlarını yakarak Ana Cadde'nin en ucuna doğru döndü. Yol hala boştu. Kimse dışarıda değildi ve hareketli olan tek işletme Hartley Saloon'du. Son sipariş saatine yaklaşıyorduk.

Lokantayı geçtik. Owen bir sonraki köşede döndü.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum.

Kamyonu bir sonraki sokağın ortasında durdurdu. "Hepimiz biraz uyuyalım. Yarın tekrar bir araya gelebiliriz. Bana kalırsa bu soruşturma hâlâ gizli. Oturup bunu çözmem gerekiyor."

Aiden ona, "Bugün Hartley'deki son günüm," diye hatırlattı.

Kalbim durdu. Bugün. Gece yarısını çoktan geçmişti. Zaman çok hızlı geçiyordu.

Owen arka koltukta oturan Aiden'a öfkeyle baktı. "Bunun benim planlarımla hiçbir ilgisi yok. Böyle bir şey aceleyle getirilemez. Eğer daha fazla dahil olmak istemiyorsan, sorun değil. Ama bunun içinde çok önemli bir rolün olduğunu düşünme, Shelborne. Hartley benim işim. Bana kalırsa sen geceleyin geçen bir gemi gibisin. Ve Rigsby'lerle şimdiye kadar olan etkileşimlerine bakılırsa, böyle kalması

senin için çok daha iyi. Şehri en kısa zamanda terk etmen en iyisi olur."

Kamyondan indik ve Owen hızla uzaklaştı. Aiden ve ben lokantaya doğru geri yürüdük. Tekrar bana doğru uzandı ama eli omzumda kaskatı kesildi.

Onun son günü.

Belki de Owen'ın tavsiyesine uyup şimdi ayrılmaya karar verecekti. Yeni bir sorun çıkmadan önce işi bitirecekti.

Lütfen yapma, diye düşündüm. Yirmi dört saatten biraz fazla bir süre sonra gidecek olması benim için önemli değildi. Bu adamla her anı geçirmek istiyordum, bu da sonunda gittiğinde acıyı daha da artıracak olsa bile.

Sonra dokunuşu yumuşadı, eldivenli eli kolum boyunca aşağı kaydı ve ben nefesimi verdim. Nefesimi tuttuğumu bile fark etmemiştim. Aiden'in eli belime doğru kaydı, belimi hafifçe masaj yaptı. Başımın tepesini öptü. "Güvende olmana sevindim."

"Ben de." Başımı kaldırıp onu öptüm. Dudaklarımız yumuşakça buluştu, tam orada, karanlıkta, sokakta. Sanki ikimiz de içeri girmek için yeterince bekleyememiş gibiydik. Tam burada, tam şimdi öpüşmeliydik.

"Hadi yatalım," dedi Aiden ve bu cümlelerin tüm anlamları kalbimi hızlandırdı. Tekrar lokantaya doğru yürümeye başladık.

Silüeti aynı anda gördük ve olduğumuz yerde donup kaldık. Bir adam lokantanın arka duvarına yaslanmıştı.

Aiden kendi kendine, "Rahat olun," dedi. "Sadece yürüyüşe çıkmıştık. Dikkatli olun, ama sanki saklayacak bir şeyimiz varmış gibi davranmayın."

Bunların hepsini kendim de anlayabilirdim. Ama Aiden'in sakinliğine minnettardım. Onun varlığı beni yalnız olsaydım olduğumdan çok daha cesur kıldı. Tanıştığımız ilk geceden beri üzerimde böyle bir etkisi olmuştu.

"Tamam," diye fısıldadım. Aiden'in eli hâlâ belimdeydi.

İkimiz tekrar ileri doğru yürümeye başladık. Kapının yanındaki adam ağırlığını değiştirdi. Yanında, ayaklarının

dibinde duran büyük bir sırt çantası vardı. Ama yüzünü göremedim.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye seslendim.

"Yardım etmek için burada olduğumu sanıyordum." İleriye doğru bir adım attı. Geniş omuzları vardı, ancak kıyafetleri üzerinde bol duruyordu. Saçları çenesini geçmiş, dağınık sakalının üzerinden yüzüne doğru sarkıyordu.

Ama kardeşimin sesini tanıyordum.

"Trace?" Aiden'in elini bıraktım ve ona doğru koştum. "Seni tanıyamadım bile." Onu sıkıca kucakladım. Her zamanki gibi uzundu, Aiden'dan bir iki santim daha uzundu. Ama onu son gördüğüm zamanki kadar iri değildi. Kilo vermişti.

"Karanlıkta burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Trace saçlarını yüzünden çekti. "Arabayla birlikte geldiğim adam beni bıraktı. Buraya gelmemiz epey uzun sürdü. Otel aramakla uğraşmak istemedim." Gözleri benden Aiden'a kaydı. "Bu senin...?"

"O benim arkadaşım."

Aiden öne çıktı ve elini uzattı. "Aiden Shelborne. Hakkınızda çok şey duydum. Sonunda Jessi'nin kardeşiyle tanıştığımıza sevindim."

"Hakkımda çok şey duymuşsun, değil mi?" Trace gözlerini kısarak bana baktı.

Omuz silktim. Doğrusu, kardeşim hakkında pek bir şey bilmiyordum. Şu an çok kötü görünüyordu ve nedenini bilmiyordum. "Çok soğuk. Hadi içeri girelim."

Trace, ağzına kadar dolu ve sanki vahşi doğaya yapılacak bir sırt çantalı keşif gezisi için hazırlanmış gibi görünen sırt çantasını aldı. O, Aiden ve ben lokantaya girdik. Trace yavaş yürüyordu, ancak topallıyor muydu yoksa sadece yorgun muydu anlayamadım.

Mutfaktaki ışığı açtım ve Trace sırt çantasını arka kapının hemen iç tarafına yere bıraktı. Ama gözleri her yere bakıyordu. Mutfağı ve yemek odasını inceliyordu.

Aiden hazırlık masasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu.

Trace, kontrplakla kaplı pencereyi işaret etti. "Sanırım bu, eski sevgilinizin ailesinin bir ikramı?"

"Evet. Bu yüzden bu gece dışarıydık. Onlara karşı kullanmak üzere delil topluyorduk. Rigsby'lerin yasadışı bir iş yürüttüğünü düşünüyoruz, ancak henüz ne olduğunu bilmiyoruz."

Aiden, "Keşif görevindeydik," diye ekledi.

"Nasıl geçti?"

Aiden'a baktım. "Geri döndük," dedi.

"Peki, o zaman." Trace içini çekti ve başını salladı. "Buraya gelmemin biraz zaman almasından dolayı özür dilerim. Ve yaşadığınız her şey için de çok üzgünüm."

Garip bir sessizlik oldu. Ne diyeceğimi bilemedim ve bugün yaşanan her şey beni çok yormuştu. Jeremy'nin ortaya çıkışı, drone gözetimi, depo...

Ve bugün Aiden'ın son günüydü. Çok kötü bir şeydi ama keşke Trace bir gün daha kalsaydı diye düşündüm.

"O kadar da kötü değil," dedim. "Aiden bana yardım ediyor. Güneş doğunca gerisini anlatırım. Hepimizin biraz uyuması gerekiyor."

Kardeşim sırayla hepimize baktı. Aklından neler geçtiğini hiç anlamadım. Ama sonunda başını salladı. "Yorgun değilim, o yüzden uyanık kalıp nöbet tutsam iyi olur. Gece gezintiniz bir tepkiye yol açarsa diye. İkiniz önden gidebilirsiniz." Sonra mutfak dolaplarını açıp içindekilere göz atmaya başladı. Kendini evinde gibi hissetmeye çalıştı.

Aiden'ın yüzünde meraklı bir ifade vardı. Ben sadece başımı salladım. Kardeşim söz konusu olduğunda, çok az cevabım vardı.

"Bana kardeşinin eski asker olduğunu söylemedin," dedi Aiden.

Sırayla dişlerimizi fırçalıyor ve yatağa hazırlanıyorduk. Aiden sadece boxer'ıyla kalmıştı. Ben de bol bir Rolling Stones tişörtü giymiştim.

Diş fırçasını ağızımdan çıkardım. "Ben yapmadım mı?" Ağızımı ve diş fırçasını çalkaladım, Aiden'in da aynısını yapabilmesi için kenara çekildim. "O da senin gibi ordudaydı, ama epey zaman önceydi. Yurtdışında hükümet için bir tür iş yapıyor. Yabancı yardım paralarını dağıtıyor?" Elimle işaret ettim. "Buna benzer bir şey."

Trace benim için her zaman bir muamma olmuştu. Sadece birlikte büyürken çok fazla zaman geçirmemiş olmamızdan değil. Ama birkaç hafta önce, herhangi bir yardım için çaresizce aradığımda, Virginia'da olduğunu söylemiş ve gelmeyi kabul etmişti. Bir bakıma, Trace hakkında Aiden'dan daha fazla bir şey bilmiyordum.

"Evet, o kısımdan bahsettin. Ama şimdi edindiğim izlenim tamamen farklı." Aiden'in gözlerindeki ifade alaycıydı. "Jessi, kardeşin bir casus."

"Casus mu? Ne saçmalıyorsun?"

"Yurtdışında yardım çalışmaları mı? Owen araştırdığında onunla ilgili resmi kayıtların olmaması hiç de şaşırtıcı değil. Trace gizli bir şeyler yapıyor. Muhtemelen CIA. Ya da yaptı."

Şok oldum ama mantıklı da geldi. Trace bunun için yeterince gizemliydi. "Ve ben de onun sosyal medyayı sevmediğini düşünmüştüm."

"Ne kadar süreyle Hartley'de sizinle kalacak?"

"Bilmiyorum. O kadar da spesifik bir şey söylemedi. Daha önce kime başvuracağımı bilemiyordum. Bu yüzden onu denedim. Evet dediğinde gerçekten şaşırdım. Geleceğini bilmiyordum."

Aiden kollarını bana doladı. "Eğer onun hakkında haklıysam, o zaman sizin tarafınızda olmasını isteyeceğiniz türden bir ajan. İkiniz yakın olmasanız bile, eminim iyi ellerde olacaksınız."

Geri kalanlar söylenmedi. Ben gittikten sonra.

Buna hazır değildim. Her şey çok hızlı geliyordu. Rigsby'lere karşı soruşturmada daha yeni yeni ilerleme kaydetmiştik. Birbirimizi tanımaya da daha yeni başlamıştık. Ve Aiden ayrılmak üzereydi.

Banyoda işimizi bitirdik. Sonra ellerimi tuttu ve beni yavaşça yatak odasına götürdü. "Yorgun musun?"

"Evet. Ama henüz uyumak istemiyorum. Seni öpmek istiyorum."

"Ayarlaması oldukça kolay."

Aiden, kollarının arasına girene kadar ellerimi çekiştirmeye devam etti. Yatağımın ayak ucunda birlikte durarak yavaş, şefkatli öpüşmeler paylaştık. Bugünün tüm stresinden sonra, beni rahatlattı. Jeremy'nin lokantadaki acımasız sözleri ve Chester'la birlikte bizi neredeyse yakaladıkları depodaki gergin anlar—hepsi Aiden'ın kollarında eriyip gitti. Benim güvenli limanım.

Ellerimi çıplak göğsünden karnına doğru kaydurdım. Oda karanlıktı ve bundan pişman oldum. Onu görmek istiyordum. Bu adamı ezberlemeliydim ki daha sonra hayal gücümde onu çağırabileyim. Umarım en canlı rüyalarımda.

Tekrar beni öpmek için öne eğildi ama ben esnemekle meşguldüm. Elimle ağzımı kapattım. "Özür dilerim."

Gülümseyerek, "Dinlenmeye ihtiyacın var," dedi.

"Bundan daha fazlasını yapmak istiyorum." Ama vücudum buna izin vermiyordu. Üstelik Trace alt kattaydı ve bu durum garip olurdu. Duvarlar inceydi.

Aiden kulağıma fısıldadı: "Bundan sonra bir gecemiz daha var. Bunu en iyi şekilde değerlendirebiliriz."

"Söz veriyor musun?"

"Söz vermeyi pek sevmem. Ama senin için? Bunu gerçekleştireceğim." Başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi nazikçe kavradı. "Söz veriyorum."

Yorganın altına girdik. Aiden kolunu uzattı ve ben de ona sokularak, başımı yaslayabileceğim göğsü ve omzu arasındaki o mükemmel noktayı buldum. Saçlarımı sevdiğim gibi okşadı. Bana ilk dokunuşundan sadece birkaç

gün geçmişti ve beni bir anahtar gibi açmıştı. Sanki her zaman birbirimize uyacak şekilde yaratılmışız gibi, anında uyum sağlamıştık.

Ama cuma günü ayrılıyor.

"Bu gece yanımda olduğun için çok mutluyum," dedim sessizliğin içine. "Ya da dün gece? Her şey bulanıklaşıyor."

"Şaka değil."

"Dürüst olmak gerekirse, deponun dışında gergindim. Ama korkmadım. Hatta hoşuma gitti. Bir şeyler yapıyordum, Jeremy ve Rigsby'lere karşı mücadele ediyordum. Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsiniz."

"Şimdi adrenalin bağımlısı kim?"

"Bundan emin değilim." Elimle onun sert karnına dokundum. "Güvenlik ağına ihtiyacım var."

"Senin için böyle biri olabildiğime sevindim. Her ne kadar tehlikede olmandan nefret etsem de."

Aiden yanımda olduğu için daha cesurdum. Ve yine de kendimi daha çok kendim gibi hissediyordum. Canlı ve enerjik. Hayal ettiğim her şeyi yapabileceğimi düşünüyordum. Hep istediğim şeyleri. Belki Paris'e gidip gerçek Fransız pastacılık dersleri almak bile. Refuge Dağı'nda restoran ve otel inşa etmek...

Bu hayalleri gerçeğe dönüştürebilirim.

Aiden yakında gidecekti ve bu çok acı verecekti. Çok çok acı verecekti. Ama yine de bu cesur, korkusuz duyguyu korumaya kararlıydım. Aiden ve hatta Trace gittikten sonra bile kendi başıma yeterli olmak istiyordum. Hayalini kurduğum hayatı istiyordum. Ve sonunda içimde bir ateş yandı ve "Evet, Jessi, gidip bunu elde edebilirsin" dedi. Sadece gününbirlik hayatta kalmaktan daha fazlasını yapabilirdim. Her şeye sahip olabilirdim.

Aiden hariç her şey.

Ona iyice sokuldum, olabildiğince yaklaştım. Aiden beni tuttu. Bacağı benimkilerin arasına girdi ve boxer'ının altından, uyluğuma değen sıcak ve kalın ereksiyonunu

hissettim. İstiyordum. Hayatımda hiç bu kadar çok istememiştim.

Ama ben de uykuya dalıyordum.

Aiden, sanki bu yakınlık tam da şu anda ihtiyacı olan şeymiş gibi, memnuniyetle iç çekerek mırıldanmaya devam etti. Sadece sarılmak, birbirimizin kalp atışlarını ve nefeslerini dinlemek. İkimiz de uykuya dalarken yumuşak öpücükler ve dokunuşlar.

Bir gece daha yetmeyecekti. Aiden'la bir ay daha geçirmenin yeterli olacağından şüphe ediyordum.

Bu adamla başa çıkamayacak kadar zor bir durumdaydım, ama nefes almak bile istemiyordum.

BÖLÜMYİRMİ İKİ

Jessi

Perşembe. Aiden'in son tam günü.

Planladığımdan daha geç uyuduk. Öğleye doğru aşağı indiğimde, Trace'i en köşedeki bölmede, sırtı duvara dönük bir şekilde uyurken buldum.

Kahve demliğini kaptım ve musluğun altında doldurdum. Lokantayı açmamaya karar vermiştim. Kardeşimin gelişi ve dünden beri yaşanan tüm gelişmelerle birlikte çok fazla şey oluyordu. Ya da belki bu bir bahaneydi. Aiden'la geçirebileceğim her dakikayı istiyordum. Onun benim olmasını istiyordum, bu durum sürdüğü sürece. Hala uyuyordu ve kahveyi hazırlamaya karar verdim. Dün bana kahvaltı hazırlamıştı, şimdi sıra bendeydi.

Hartley'de olduğu süre boyunca Aiden benim adamımdı. Onun beni şımarttığı gibi onu şımartmak istemem yanlış mıydı?

"Günaydın." Trace mutfığa girdi. Dün geceki kadar yorgun görünüyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar, yüzünde ve alnında çizgiler halinde belirginleşmiş bir yorgunluk vardı. Otuz iki yaşından çok daha yaşlı görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordum.

Soruma cevap vermek yerine homurdanarak, "Kahve?" dedi. Ben de konuyu uzatmadım.

"Hemen geliyor. Kahvaltıyı da hazırlıyorum." En sevdiğim tatlılardan biri olan çikolatalı ve ahududulu muffin

için malzemeleri çıkarmaya başladım.

"Peki, geceyi burada geçiren arkadaşınla ilgili durum ne?"

Omuz silktim. Kardeşim soruma cevap vermemiştir. Aiden'la ne yaptığım onu ilgilendirmiyordu. Ama öte yandan, onun hakkında konuşmaktan da rahatsız olmuyordum. "Fırtınada köprü hasar gördüğünde şehirde mahsur kaldı. Mecbur olmadığı halde bana yardım etti. Onu seviyorum."

"Bu çok açık. Nasıl yardım etti ki?"

Son birkaç günde olanları anlattım. Aiden'ın Chester'ın bana zarar vermesini nasıl engellediğini, kira paramı kazanmama yardımcı olan yardım yemeğini nasıl düzenlediğini. Tuğla pencereden içeri girdiğinde ve Sığınak Dağı'nda beni nasıl savunduğunu. "Senin gibi davranıyordu," dedim. "İnsanlara onun kardeşim olduğunu söyledim."

Trace eğlenmiş bir ifadeyle, "Peki neden böyle bir şey yaptın?" diye sordu.

"O an nedense iyi bir fikir gibi gelmişti." Unu ve şekeri bir karıştırma kabına ölçerek koydum. Trace kalçasını tezgaha yasladı.

"O zaman pek de değişmemişsin. Mahallemize en iyi arkadaş arayan ilanlar astığını hatırlıyorum. Sonra babam gidip hepsini kaldırmıştı, yoksa bir sapık cevap verirdi."

"Aiden sapık değil."

"Öyle olduğunu söylemedi."

Ama Trace'in ne demek istediğini anladım. Saçma, dürtüsel umutlarla dolu bir hayalperest olduğumu. Eğilimlerimin gayet farkındaydım.

Sütü ve yumurtaları hamura çok sert karıştırıyordum. Çok fazla gluten oluşmadan önce kendimi durdurmaya zorladım. "Aiden tatilini burada geçirmeyi seçti," dedim. "Benim için planlarını değiştirdi. Ama yarın son. Gitmesi gerekiyor. Aiden'ın gideceğini her zaman biliyordum ve beni bu konuda asla yanıltmadı."

"Gitmek kötü bir fikir değil. Hartley'de büyük bir karmaşanın ortasındasınız gibi görünüyor, üstelik bu karmaşanın sizinle pek bir ilgisi yok. Neden eşyalarınızı toplayıp bir süreliğine buradan gitmiyoruz? Ya da sonsuza dek. Her iki durumda da, eğer sorun geliyorsa, sizin için en iyisi yolundan çekilmek."

Hamur dolu kaseyi sertçe bir kenara bıraktım. "Sizi buraya çağırmamın sebebi bu değildi. Hartley benim evim. Ayrılmak isteseydim, bunu kendim yapabilirdim."

"Doğrusu, neden aradığınızdan bile emin değildim. Şaşırdım doğrusu."

"Evet dediğine ben de çok şaşırdım." Ona dik dik baktım. O da ifadesiz bir şekilde bana baktı. Bu soğukkanlı eski askerlerde ne vardı böyle? En azından Aiden bana karşı daha fazla şey göstermeye başlamıştı.

Çikolata parçalarını ve ahududuları karıştırdım. Sonra hamuru muffin kalıplarına doldurdum. "Trace, hayatın hakkında bana hiç fazla bir şey anlatmadın. Orduyu ve babamın yurtdışındaki devlet işlerin hakkında söylediklerini biliyorum. Sonra birdenbire Virginia'ya geri döndün. Kilo vermişsin. Aylardır uyumamış gibi görünüyorsun."

"Doğru. Yapmadım."

Hiç espri anlayışım olmadan güldüm. Babamız öldükten sonra sahip olduğum tek düzgün aile ilişkisi buydu ve kardeşim hayatıyla ilgili en temel şeyleri bile benimle paylaşmıyordu. "Sorunları olan tek kişi ben değilim biliyorum. Dünya benim etrafımda dönmüyor. Ne olursa olsun, bana anlatabilirsin. Ben senin kız kardeşimim ve senin için burada olmak istiyorum. Birbirimize yardımcı olabiliriz."

Cevap vermedi. Bunun yerine uzun saçları yüzüne dökülürken, başını fayans zemine dikti.

"Hâlâ bana söylemek istemiyorsun. Bana güvenmiyor musun? Yoksa bunu duyamayacak kadar güçsüz olduğumu mu düşünüyorsun? Aiden senin casus olduğunu düşünüyor. Ben sadece küçük bir kasabada bir lokantada çalışan bir

kızım. En klişe hikayeye kanmış bir kız - işe yaramaz bir erkek arkadaş - ve kötü bir duruma düşmüş bir kız. Ama ben güçsüz değilim, Trace. Tüm yaşadıklarım sayesinde çok daha güçlüyüm ve Aiden bunu görüyor. Beni üç gün tanıdıktan sonra beni görüyor. Kendi öz kardeşinin görememesi ne anlama geliyor?"

"Bana korkak diyorlar," dedi usulca. "Kendi sorunlarıyla başa çıkamayan biri varsa, o da benim."

Açıklamasını bekledim. Sonunda başını kaldırdı.

"Beni arayıp buraya gelmemi istediğinde, bu adeta bir işaret gibiydi. Geçmişimi silip süpürecek yeni bir şeyin olasılığıydı. Birkaç gün önce eşyalarımı toplarken, Virginia'ya veya DC'ye geri dönmeyeceğimi biliyordum. Daha önce yaptığım iş, eski hayatım sona erdi. Hartley'de mi yoksa başka bir yerde mi kalacağım, burada olduğum gerçeğini değiştirmiyor. Ve sahip olduğum tek şey sizsiniz."

Bu iç konuşma, kardeşimin zihninde olup bitenlerin sadece küçük bir kısmını yansıtmıştı. Ama başka ne yapabilirdim ki?

Onu kucakladım.

Trace ile aramızda hiçbir zaman çok fazla sevgi bağı olmamıştı. Şimdi bile, kollarımda kaskatı duruyordu. Ama bunun ne kadar gerekli olduğunu fark ettim. Bundan sonra ne olursa olsun, Trace benimle kalmayı planlıyordu.

Onun da kendi sorunları vardı. Benim de. Ama birlikte, belki de bunları çözmeye başlayabilirdik.

Aiden aşağı kata indiğinde kekler henüz kızarmaya başlamıştı. Saçları uykudan dağınıktı ama giyinmişti. Üzerindeki yeni tişört kaslarına yapışmış, bacaklarında ise farklı bir kot pantolon vardı.

"Burada güzel kokuyor. Ne yiyoruz?"

“Özel keklerim. İçinizdeki gizli tatlı düşkünlüğünü ortaya çıkarmaya çalışıyorum.” Ona bir fincan kahve doldurdum. Aiden elimden aldı ve beni öptü. Önce hafif bir öpücüktü, ama dudaklarımız sürekli birbirine değiyordu. Sonra dillerimiz de işin içine girdi. Elimle Aiden'in sol kalçasını kot pantolonun üzerinden sıktım.

Yemek odasında Trace boğazını temizledi.

Aiden'dan geriye doğru bir adım attım, dudağımı ısırdım. Bir gün daha. Onu gerçekten yukarı kata geri götürmem gerekiyordu.

Aiden hazırlık masasına döndü ve hafifçe pozisyonunu düzeltti. "Güne başlamanın güzel bir yoluydu."

"Daha da güzel olabilir. İlerisiyle ilgili büyük sözler vermiştin."

Arkasını döndü ve göz kırptı. "Evet, yaptım. Sen ne zaman istersen ben de varım."

O anda onu neredeyse merdivenlerden yukarı itecektim. Ama kekler henüz pişmemiştii ve Trace'in onları yakmasına izin vereceğinden hiç şüphem yoktu.

Lokantanın ön kapısına biri vurdu.

İrkilerek geri çekildim. Şimdi ne olacak?

Ama o sadece Scarlett'ti. Onu lokantaya almak için yanına gittim. "Jessi, az önce duydum ki—" Cümlesinin ortasında içeri daldı ama Trace'i görür görmez sustu. Kardeşim yavaşça ona baktı, saçları yüzüne dökülmüştü. Gülümsemedi.

"Scarlett, bu gerçek Trace Novo," dedim. "Trace, Scarlett."

Gözleri birbirine kenetlendi. Ve bakışları birbirine kilitlendi.

Keklerin pişmesini izleyebilmek için Scarlett'i bileğinden tutup mutfağa götürdüm. "Bir şey duyduğunu söyledin. Neydi o?"

"Şey." Scarlett, sanki aklı başına gelmiş gibi gözlerini kırptırdı. "Bakalım. Tamam. Chester ve Jeremy'nin Mitch'in kayıp olduğunu söylediklerini duydum."

Midem bulandı. "Mitch'in öldüğünü mü söylediler?"

"Hayır. Geçen gün Refuge Dağı'nda olanları anlattıktan sonra bunu ilginç buldum. Doğrudan buraya geldim."

Aiden elini hazırlık masasına dayadı. Dinliyordu. "Dağ ile Mitch'in ölümü arasında bir mesafe yaratmaya çalışıyorlar, tabiri caizse. Tam da beklediğimiz gibi. Mitch'in en son başka bir yerde görüldüğünü iddia edebilirler."

"Bu iyi bir şey, değil mi?" diye sordum. "Sizi ya da beni suçlamıyorlar çünkü elimizde bize karşı hiçbir şey yok. Ve gizli operasyonlarına dikkat çekmeden her şeyin nerede olduğunu itiraf edemezler."

Ama dün gece depoda olanlardan sonra? Bütün bunların ne anlama geldiğinden emin değildim. Aiden başını salladı, ancak düşünceli ifadesi hâlâ düşündüğünü gösteriyordu.

Kahvaltının ardından hepimiz yemek odasında oturuyorduk ki Aiden'ın telefonu bir mesajla çaldı. Telefonu çıkardı. "Jake'ten. Kardeşim. Dün gece bulduklarımızı paylaşabilmek için görüntülü görüşme ayarlamak üzere onunla ve Owen'la mesajlaşıyordum."

Trace barda oturuyordu. Dirseklerini tezgaha dayadı. "Bu, dün gece milli ormanda yaptığınız insansız hava aracı keşfi miydi?"

Aiden bana kaşını kaldırarak baktı ve ben de açıkladım. "Trace'e olan bitenleri zaten anlattım. Rigsby'lerin yeraltı operasyonu ve depoya yapılan cip teslimatları." Scarlett'e henüz bilgi vermemiştim ama çabucak anlayacağını biliyordum.

"Güzel," dedi Aiden. "Takıma hoş geldin." Scarlett'e de başıyla selam verdi. "İkinize de."

Trace homurdandı, Scarlett ise reverans yaptı.

Aiden'ın başparmakları ekranında hareket ediyordu. Görüntülü görüşmeyi ayarladı; ikimiz bir tarafta, Scarlett diğer tarafta oturuyorduk. Trace yerinden kıpırdamamıştı, bu yüzden pasif bir katılımcı olacağını tahmin ettim. Birkaç dakika önceki konuşmamıza bakılırsa, Trace'in aklında ne olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Neredeyse tamamen

yalnız olmaktan, beni savunan iki tahmin edilemez eski askerin yanına geçmiştim. Ayrıca, harika bir esmer şekerli çıtır tatlı yapabilen yakın bir kız arkadaşım da vardı. Gerçekten de takip edilmesi gereken çok şey vardı. Hiç bu kadar çok mtfeikim olmamıştı. İnanılmaz, bunaltıcı ve inanılmaz derecede iyi hissettiriyordu.

Masanın altında, parmaklarımı Aiden'inkilerle kenetledim. Bakışları benimkilerle buluştu; bir şekilde hem tutku hem de şefkat karışımıydı. Sanki daha sonra beni nasıl öpeceğine ve bana nasıl dokunacağına dair bir söz veriyordu.

O an için çok hazırdım.

Owen aramaya ilk katılan oldu. şerif departmanındaki ofisinde gibi görünüyordu. Dün gece sivil kıyafetle dolaştıktan sonra üniformasını tekrar giymişti. "Günaydın Jessi," dedi. "Gecenin geri kalanı olaysız geçti mi?"

Kardeşime baktım. "oğunlukla." Owen'ı gerçek Trace Novo ile tanıştırdım. Trace neredeyse hiç konuşmadı ve Owen sadece tedirgin görünüyordu. "Scarlett de burada," diye ekledim. El sallayarak selam verdi. Hepsini bu işin içine katmak istiyordum. Bu insanların her birine güveniyordum ve hiçbirinden saklayacak bir şeyim yoktu.

Ardından Jake görüntülü aramaya katıldı. "Demek sen Jessi'sin," dedi Jake parlak, çarpık bir gülümsemeyle. "Keşke Aiden bana senin hakkında her şeyi anlatmış olsaydı, ama o zaman o benim kardeşim olmazdı, değil mi?"

"Aiden'ın gözetleme dronu hakkında bilgi almak için seni arayana kadar Colorado'da olduğunu sana söylemediği doğru mu?" diye sordum.

Jake güldü. "Onu hafta sonu Steamboat'ta görmem gerekiyordu ama dağlarda olduğunu hiç bilmiyordum. Ya da böyle bir macera yaşadığını. Neyse ki mangal yakacak birine ihtiyacımız yoktu. O genellikle Aiden'ın alanı."

"Oda arkadaşlarım mangalına yaklaşmamaları gerektiğini biliyorlar," diye homurdandı Aiden.

“İnan bana, kimse buna cesaret edemez.” Jake, üzerinde ARMY yazısı bulunan tişörtünün üzerindeki geniş göğsünde kollarını kavuşturdu. “Shonda ile dün gece ne bulduğunu anlat bana. Drone'unun kaydettiği şeyin bir kopyasını bana göndermeyi teklif etti, ama daha fazla elektronik iz bırakmak istemedim. Bu benim özel numaram, DEA telefonum değil, çünkü bunu resmi olmayan bir şekilde tutmamı istedin. Sözümü tutmaya çalışıyorum.”

Aiden, Owen ve ben öğrendiklerimizi ve gördüklerimizi anlattık. Aiden'in telefonundaki resim, konuşan kişi ile konuşan kişi arasında sürekli geçiş yapıyordu. Trace taburesinden kalkıp yaklaştı, konuşmaya dalmış gibi görünüyordu ama henüz kısa bir "merhaba"dan fazlasını söylememiştir.

Aiden'i incelemeye devam ettim. Çenesinin güçlü hatları ve masanın altında bileğimi okşayan nasırlı parmakları. Orada birlikte otururken vücudunun sıcaklığı ve sağlamlığı.

İlk bakışta Jake, Aiden'a hiç benzemiyordu. Büyük Shelborne kardeşin koyu sarı saçları ve canlı yeşil gözleri vardı. Tavrı rahat ve arkadaş canlısıydı, ama aynı zamanda otoriterdi. Kaptan Amerika havası vardı. Aiden'in sahip olduğu yoğunluğa yaklaşamıyordu, ancak ikisi de sanki iki kişiyi birden kaldıracakmış gibi görünüyordu.

Ama konuşurken, Jake'in kardeşinde Aiden'dan izler gördüm. Ağzındaki küçük seğirmeler, gözlerini kılması, zeki ve hatta kurnaz bakışları... Shelborne'lu iki erkeğin de dünyaya sadece istediklerini gösterdikleri, gerçek benliklerinin çoğunu ise içlerinde sakladıkları hissine kapıldım.

Jake çenesine dokundu. "Kızılötesi kamerada gördüğünüz ısıya bakılırsa, bir tür uyuşturucu işlediklerini gösteriyor."

"Metal bidonlarda yanıcı bir madde kullanıyorlardı," dedi Owen. "Ve ayrıca sıvı azot."

Scarlett dinlerken gözleri kocaman açıldı.

"Merak ediyorum," dedi Jake. "Jessi ve Aiden, Refuge Dağı'ndayken herhangi bir koku aldınız mı? Eğer bir çeşit esrar ürünü işliyorlarsa, koku bunu ele verirdi."

Başımı salladım ve Aiden'a baktım.

"Hiçbir koku almadım," dedi. "Ama hava soğuktu. Ve dağın o tarafına ulaştıktan sonra, çökmenin bulunduğumuz yerden aşağı doğru gerçekleştiğinden oldukça eminim. Isı, kokuyla birlikte yükselirdi, ancak soğuk hava da onu aşağıda tutmuş olabilir."

"Ama Colorado'da esrar yasal," diye belirttim. "Neden bu kadar zahmete girsinler ki?"

"Tüm gerekli prosedürler ve düzenlemeler izlendiği sürece yasal," diye açıkladı Jake. "Ancak çok aktif bir karaborsa var. Şerif Douglas'ın bunun hakkında her şeyi bildiğinden eminim."

Owen başını salladı. "Elbette. Özellikle eyalet dışına yapılan gönderiler için bir karaborsa var."

Jake sözlerine şöyle devam etti: "Yasadışı esrar tarlaları federal arazilerde büyük bir sorun. Bu tür bir işlemenin ulusal bir ormanda yapıldığını hiç görmedim, ama şaşırdığımı da söyleyemem. Esrarı konsantreye dönüştürüyorlarsa, hem yanıcı çözücüler hem de sıvı azot kullanıyorlardır. Son ürün bir yağ veya ıslak kuma benzeyen taneli bir form olabilir. Ayrıca 'kırık' olarak bilinen ince tabakalar da var. Bu konsantre formların taşınması çok daha kolay."

Dirseklerimi masanın üzerine yasladım. "Muhtemelen ürettikleri her şeyi paketlemek ve dağıtmak için Hart-Made'in nakliye deposunu kullanıyorlar."

Scarlett'in ağzı açık kaldı. "Bu iğrenç bir şey. Birinin Sawyer'a söylemesi gerek. Yoksa... sence o biliyor mu?"

Omuz silktim. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Sawyer onun patronuydu ve kendisi de Hart-Made çalışanıydı. Şirketin yasa dışı bir şey için kullanıldığını duymak korkunç olmalıydı. Sawyer'ın Dale'in planları

hakkında ne kadar bilgi sahibi olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Jake, "Bu tam olarak DEA'nın soruşturduğu türden bir şey," dedi, "çünkü eyaletler arası uyuşturuıcı ticaretiyle ilgili olabilir. Ancak telefon dinleme veya arama emri almak için çok daha fazla kanıt ihtiyacınız olacak. Ne işlediklerine dair kanıt ve deponun yasa dışı bir şey gönderdiğine dair kanıt."

Owen araya girdi. "Ama bu seviyede bir gözetim için ayıracak insan gücüm yok. Sanırım depodan çıkan nakliye kamyonlarından birini takip edip trafik ihlali yapmalarını bekleyebilirim ama—" Birdenbire Owen, ofisine yeni giren birinin sesini dinlemek için gözlerini kaçırdı. Eli telefonunun bir kısmını örtüyordu.

"Hemen geliyorum," dedi Owen.

Sonra bir kapının kapanma sesini duyduk ve Owen'ın yüzü tekrar kamera kadrajında belirdi. "Gitmem gerekiyor. Başka bir şey çıktı."

Aiden ile birbirimize baktık.

Owen veda etti. Çok geçmeden Jake de veda etti. Hepimiz yakında tekrar konuşacağımıza ve gelişmeleri paylaşacağımıza söz verdik.

"Beklemekten nefret ediyorum," diye mırıldandım. "Beni geriyor."

Aiden'in dudakları kıvrıldı ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Fark ettim."

Rigsby ailesi neyin peşindeydi? Ve Owen'ın işi neydi? Ondan hala haber alamamıştık.

Kardeşim yemek odasında bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Scarlett de gözleriyle onu takip ediyordu. Ve her saate baktığımda, on dakika daha geçmiş oluyordu. Güneş çoktan batmaya başlamıştı. Gün yavaş yavaş sona

eriyordu. Ama Trace ve Scarlett etrafta dolaşırken, Aiden'la baş başa kalıp biraz yalnız kalmamız imkansızdı.

Sabırım o kadar tükenmişti ki, adeta gözle görülür hale gelmişti.

Bir süre sonra Aiden akşam yemeği için bir şeyler hazırlamak üzere mutfağa gitti. Trace lokantanın bir köşesinde yıpranmış sırt çantasını yeniden topluyordu. Scarlett ve ben ise lokantanın en karşı tarafındaki bir masaya oturmuş, birbirimizle fısıldaşıyorduk.

"Gergin görünüyorsun," dedi. "Rigsby'ler yüzünden mi? Yoksa Aiden'ın sabah ayrılacak olması yüzünden mi?"

"İkisi de. Ama daha çok ikincisi."

Yaramazca gülümsedi. "Trace'i senden alabilirim."

"Tam olarak ne planlıyorsun?" Ona nasıl baktığını fark etmiştim. İkisi arasında işlerin garip bir hal almasını istemiyordum. Hartley ufak tefekti ve Scarlett hızla en yakın arkadaşım oluyordu.

"Ona ana caddenin kısa bir turunu yaptıracağım. Barda birkaç içki içeceğiz. Evimde boş bir odam var. Trace bu gece bende kalabilir, bu da size ve Aiden'a biraz özel zaman kazandırır. Eğer doğru yaparsam, Trace'in yüzünde bir gülümseme belirebilir. Sanki birisi karamelini yakmış gibi, çok ciddi."

"Aiden hakkında ilk başta ben de böyle düşünmüştüm."

"Aiden'ın daha çok gülümsemesine neden gerek olsun ki? O adamın gözlerinde her zaman bir ışıltı var, senin yanıdayken."

"Doğru değil."

Koluma hafifçe vurdu. "Öyle. Onu çok mutlu ediyorsun. Neyse, Trace'i Hartley ile tanıştırayım. Yarın onu geri getireceğim."

"Onu sana emanet edebilir miyim?"

"Onun masumiyetinin korunacağına söz veriyorum. Ama işler gerçekten kontrolden çıkarsa, Hart-Made marka şekerlemelerden birkaç kutu çıkarabiliriz."

"Hey, durun bakalım. Fazla abartmayın."

"Asıl bunu sana söylemeliyim." Scarlett göz kırptı.
"Aiden ile son gecenin tadını çıkar."
"İnanın bana, niyetim bu."

BÖLÜMYİRMİÜÇ

Aiden

Jessi ve Scarlett köşe masada bir şeyler planlarken, Trace mutfağa girdi. İlk başta hiçbir şey söylemedi. Sadece ben domuz omuz etini baharatlarken beni izledi. Eti Jessi'nin dondurucusunda bulmuş ve son bir gündür buzdolabında çözülmesini beklemiştim. Yanına da ekmek yapacaktım, domuz etli sandviçler için. En sevdiğim yemeklerden biri.

"Bir şeye mi ihtiyacın var?" diye sordum Trace'e.

Ondan abilik taslayan bir nasihat alacak mıyım diye merak ettim. Mesela, "Kardeşıme dikkat et" gibi bir şey. Jessi'yi son birkaç gündür koruyan ben olduğum halde, bu noktada aşırı koruyucu abi rolüne bürünmesi garip geldi.

Ellerimi meşgul tutmak için mutfağa gelirdim. Jessi'nin yanındayken ona dokunmak gibi karşı konulmaz bir alışkanlığım vardı. Saat geçtikçe bu durum daha da kötüleşiyordu. Rigsby'ler ve onların entrikaları gibi odaklanmamız gereken başka birçok konu vardı. Yine de Jessi, hem bilinçli hem de bilinçsiz olarak, her zaman düşüncelerimin ön saflarındaydı.

Aslında çok üzücüydü. Özellikle bir kadını bir haftadan az tanıdıktan sonra bu kadar bağlanacak türden bir adam değildim. Ama Jessi bana alışık olmadığım birçok şey hissettirdi. Bunu zaten birlikte belirlemiştik.

Sonunda Trace konuştu. "Yarın ayrılacağınızı duydum."

"Doğru."

"Jessi senden hoşlanıyor."

Onun delici bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık verdim. Saklayacak hiçbir şeyim yoktu. Jessi yetişkindi. Benimle aynı yatağı paylaşmak istiyorsa, bu abisinin sorunu değildi. "Ben de onu seviyorum. Hem de çok."

"Onun yanında olduğunuz için teşekkür ederim. Ben olamadığım zamanlarda."

Başımı salladım ve domuz etini kuru baharatlarla ovmaya devam ettim. Bunu söylemesini beklemiyordum ama duyduğuma sevindim. Hatta rahatladım.

Kardeşinin benim hakkımdaki düşüncelerinin önemi olmamalıydı. Umursamadığıma yemin ederdim. Ama teşekkür ettiği anda, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu hissettim. Çünkü bu adam Jessi'nin ailesindendi. Geçmişte ilişkileri ne kadar karmaşık olursa olsun, sevdiği biriydi.

Jessi ile ilgili her şey benim için önemliydi. O kadar önemliydi ki, bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Bende uyandırdığı bu sahiplenici, koruyucu duygular...

Hartley'de geçirdiğim son birkaç gün, hayatımın geri kalanının askıda kaldığı hissini uyandırmıştı. Ama bu yarın değişecekti. Yemek şirketindeki işim vardı. Ailem vardı. Düğün misafirlerini doyurmam için bana güvenen bir gelin ve damat vardı. Eğer Cuma öğleden sonra Steamboat Springs'e varmazsam, birçok insan telaşa kapılacaktı ve bunu hak etmiyorlardı.

Ama daha azı olsaydı, ne yapacağımdan emin değildim. Jessi'ye kalmamı isteyip istemediğini sorabilir miydim? Sadece birkaç gün daha. Belki bir hafta. En azından Jeremy ve Rigsby'lerle olan bu karmaşa çözülene kadar.

Yarım bırakılan işlerden hoşlanmazdım.

Dünyayı dolaşıp polisçilik oynamayı da işim olarak görmüyordum. Bu Jake'in tarzıydı, benim değil. Dale, Chester ve diğer Rigsby pisliklerinin yasa dışı işlerden paçayı sıyırması fikrini kesinlikle sevmiyordum, çünkü kimse bundan paçayı sıyırmamalıydı.

Ama Jessi için her şeyi düzeltmek istedim. Kötü adamları durdurmak ve onu gülümsetmek istedim.

Onun kahramanı olmak istiyordum.

Kendimi neredeyse tanıyamadım.

Trace, "Son birkaç yılda çok şey kaçırdığının farkındayım," dedi. "En iyi kardeş olamadım."

"Jessi her şeyi kendine saklardı."

"Ama bunun onun hatasından çok benim hatam olduğunu düşünüyorum."

Sessizce konuşuyorduk ama Jessi'nin duyma mesafesinde olmadığından emin olmak için yemek odasına göz attım. Köşede hâlâ Scarlett ile konuşuyordu.

"Size hastaneden bahsetti mi?" diye sordum. "Ve o zamandan beri Hartley'de hayatı nasıl geçti?"

"Birkaç hafta önce beni arayıp Colorado'ya gelmemi istediğinde bana biraz bilgi verdi. Mahkeme kayıtlarına ve polis raporlarına baktım. Ne dediklerini biliyorum."

Bütün bunlara nasıl eriştiğini sormadım. Bazıları kamuya açık kayıtlardı. Hepsi değil. Ama Trace'in alışlagelmiş işinde belgelere erişmenin zor bir şey olmadığını düşündüm. Ayrıca sormaya da zahmet etmedim çünkü bunun hakkında konuşmasının imkanı yoktu. Trace'in geçmişi beni ilgilendirmiyordu. Ama geleceği? İşte o ilgilendiriyordu.

Ellerimi yıkadım, sonra ona döndüm. "Bir dahaki sefere sana ihtiyacı olduğunda onun yanında olacak mısın?"

Uzun saç tutamlarını yüzünden çekti. "Jessi'nin benden neye ihtiyacı varsa, hazırım. Geri dönmeyi planlamıyorum. Benim de yeni bir başlangıca ihtiyacım var ve... Kendi içimde en iyi durumda değilim. Ama kız kardeşime bakacağım. Bunu garanti ediyorum."

Bunu duyduğuma sevinmeliydim. Sevindim de. Jessi'nin kardeşine ihtiyacı vardı.

Ama Jessi'nin burada Hartley'de, benim de Kaliforniya'da hayatıma devam ettiğimi hayal ettiğimde, bu

görüntü hiç hoşuma gitmedi. Hiç de değil. Başka bir olası alternatif görmesem de.

Fırında domuz eti kısık ateşte yavaşça pişmeye başlayınca ve ekmekler kabarmaya başlayınca, duş almak için yukarı çıktım. Bir önceki günden beri temizlenmemiştim. Ilık su başımdan ve omuzlarımdan aşağı, karnıma doğru aktı. Saçlarıma şampuan sürdüm, başparmaklarımla şakaklarımda dairesel hareketler yaptım.

Beynimdeki düşünce karmaşasının suyun altında sakinleşeceğini ummuştum. Ama yanılmışım.

Steamboat'a varmam için gereken tam süreyi hesaplıyordum. Beş saatten biraz az. Eğer hiç durmadan gidersem, yarın Hartley'de biraz daha kalabilirim. Öğle yemeğinden önce yola koyulabilirim... ve belki de önceden arayıp yardımcı aşçıma, ben olmadan işe başlaması için daha fazla talimat verebilirim...

Bu hiç bana benzemiyordu. Hiç.

Jessi ile tanıştığымdan beri kendime aynı şeyi kaç kez söylemişim? Onun diğerlerinden farklı olduğunu, bana göre farklı olduğunu ne zaman anlayacaktım? Ona karşı hissettiklerim farklıydı. Çok yoğundu.

Ben tereddüt eden biri değildim. Belirsizlik beni felç etmedi. Karar verdim ve harekete geçtim. Sonra da sonuçlarıyla pişmanlık duymadan yüzleştım. Pişman olmadım. Ama kafamda, göğsümde neler oluyordu? Bunun ne olduğunu bilmiyordum.

Hâlâ düşün altındaydım, zihnim karmakarışık haldeydi ki banyo kapısının menteşesi hafifçe gıcırdadı. Jessi olduğunu biliyordum. Bütün vücudum gerildi, ama bu iyi türden bir gerginlikti. Damarlarımı beklenti ve enerjiyle dolduran türden bir gerginlikti.

"Hey," dedim.

"Merhaba," diye yanıtladı Jessi. Banyo kapısını kapattı. Kumaş duş perdesinin diğer tarafında hareket eden bir silueti zar zor seçebiliyordum. "Scarlett gitti ve Trace'i de yanına aldı. Ona Hartley'i gezdirecek."

"Ona kendi yatak odasını da gösterecek mi?"

Jessi gergin bir şekilde güldü. "Ona yapmamasını söyledim. Trace şu anda biraz kötü durumda."

"Evet. Öyle söyledi." Saçımdaki son şampuan köpüğünü de duruladım. Hava buhar bulutlarıyla doldu. "Ama seninle burada kalmak konusunda emin görünüyordu. Bu iyi haber."

"Evet," dedi Jessi usulca. Bir an duraksadı. "Ama şu anda burada olmadığına sevindim. Yanınıza gelebilir miyim?"

Göğsümden kısık bir ses çıkardım. Bir kelimedenden çok hayvansal bir tepkiydi. Ama cevap kesinlikle evetti.

Perdenin kenarını kavrayıp iterek açtım. Halkalar metal çubuk üzerinde kaydı. Bir elimi fayanslı duvara yasladım, tüm vücudum göz önündeydi. Yan tarafıma su akmaya devam etti, ince bir sis banyonun geri kalanına yağdı.

Jessi'nin gözleri ayaklarıma kaydı. Sonra tekrar yukarı baktı. Dudaklarını hafifçe ısırды. Bakmasına izin verdim. Omurgamdan aşağıya doğru bir uyarılma hissi yayıldı ve Jessi, penisimin ona nasıl tepki verdiğini görünce keskin bir nefes aldı. Doluyor ve kalınlaşıyordu.

"Buraya gel," dedim.

Dar alandan geçerken üzerindeki kıyafetleri çıkarıp banyo zeminine bıraktı. Kazak, kot pantolon. Sütyen ve külot. Gözlerim vücudunun yumuşak kıvrımlarını adeta yuttu. Pürüzsüz, kremi tenine karşı meme uçları pembeleşmişti.

"Güzel olacağını biliyordum," dedim ona hayranlıkla bakarak. "Ama gerçekten de çok güzelmisin."

Duşa girdi ve ben de duş perdesini kapattım. Küçücük, buhar dolu, sıcak bir alandaydık. Sadece ikimiz.

Kolumu beline doladım ve suya ulaşabilmesi için bizi döndürdüm. Başı suyun altında geriye doğru eğildi, boğazı uzadı. Su damlaları boynundan aşağı, göğüslerinin arasından aşağıya doğru aktı. Bacaklarının arasında kayboldu.

Bu kadarı da fazla.

Jessi'yi kendime doğru çektim ve öptüm. O da geri durmadı. Kolları boynuma dolandı. Ağzını bana açtı. Dillerimiz dans etti ve kaydı.

Sonra Jessi'nin eli aramızdan geçti. Penisimin dibini çevreleyip kökünden ucuna kadar okşadı. Bütün vücudum sallandığı için hemen bir elimi fayansa dayamak zorunda kaldım.

Elimle başının arkasını kavradım. Pozisyonumuzu tekrar değiştirip onu düşün arka duvarına doğru ittiğimde dilim ağzına girdi. Başımı eğerek boynunu nazıkçe öptüm. Sakalım ıslak tenine sürtündü. Nefes alışverişleri ve öpüşmeler arasında dudaklarımdan yumuşak mırıltılar çıktı. "Çok güzelsin bebeğim," diye fısıldadım. "Nefes kesici."

"Saatlerimiz var. Kimse bizi aramayacak. Aşağıdaki her şey kilitli."

"Güzel." Ona yapmak istediğim her şey için saatlere ihtiyacım olacaktı. "Ama yine de yavaş ilerleyebiliriz. Hiçbir beklentim yok."

"Evet." Gözleri beni süzdü. "Sana sahip olma fırsatını kaçırmak istemiyorum."

"Öyleyse benden zevk al. Bırak bunu sana vereyim."

Göz kapakları ağırlaşmıştı. "Evet, lütfen."

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirlediğini hissettim. "Bundan biraz daha fazla yönlendirmeye ihtiyacım olacak. Ne istersen yapabiliriz Jessi. Sana nasıl dokunmalıyım?"

Yutkunurken boğazı kasıldı. "Ağzını bana yaklaştır."

"Nerede?"

"Her yerimde. Her tarafımda."

Bunu seve seve yaparım.

İkimizi de hızla yıkadım. Duruladım. Suyu kapattım ve Jessi'yi yumuşak bir havluyla, sonra da kendimi kuruladım. Ama onu kucağıma alıp yatak odasına taşırken hâlâ su damlıyordu. Onu yatağın kenarına oturttum. Sonra yatağın ayak ucuna yere diz çöktüm.

Jessi dirseklerinin üzerine yaslanmış, bana bakarken gözleri yuvarlaklaşmıştı. Göğsünde nefes alışverişlerinin düzensiz olduğunu duyabiliyordum. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, damarlarında kanın kaydığını görebiliyordum.

Bacaklarını omuzlarıma üzerine attım ve kasıklarına samimi bir öpücük kondurdum. Nefesi kesildi. Dilim vajinasının üzerinde gezindi ve elleri altındaki battaniyeye yapıştı.

Jessi'nin çıkardığı sesler çok anlamlıydı. Bundan ne kadar keyif aldığını, ne kadar çok istediğini anlatıyordu.

Elini tutmak için uzandım. Parmaklarımız birbirine dolandı ve ben klitorisini yalayıp emerken o da sıkıca tuttu. Dilim içeri kaydı. Her zevk iniltisi damarlarımda bir kıvılcım gibi aktı ve ona daha fazlasını vermek istememe neden oldu. Serbest elimle uyluğunu kavradım ve onu benim için daha da açmak üzere ittim. Çıkardığı dizginsiz sesler bana hayat veriyordu.

"Daha fazla dayanamam," dedi.

"Öyleyse teslim ol. Sana ne kadar iyi hissettirdiğimi tatmak istiyorum."

Yanına geldiğinde adım haykırdı. Hiçbir şey bu kadar güzel gelmemişti. Ve tadı... Meğer tatlıya düşkünlüğüm artmış.

Jessi doğruldu. Öne eğilip beni öptü, omuzlarımdan tutup beni kaldırmaya çalıştı ama belli ki çok ağırdım, beni böyle kaldıramazdı. Ayağa kalkıp yatağa süründüm. Ama yanına gelir gelmez, kucağıma eğildi ve penisimi ağzına aldı. Emerken ıslak saçları öne doğru düştü. Bacaklarımı kavradı, tırnakları bacaklarıma saplandı.

İstemsizce inledim. O his... Efsaneviydi.

Sanki beni tadıyor ve bulduğu şeyden zevk alıyordu. Daha önce defalarca bu pozisyonda bulunmuştum ama hiç bu kadar güzel olmamıştı. Bu kadar mükemmel. Ağzının sıcak, sıkı emiş gücü omurgamda zevkin dans etmesine neden oluyordu. Ama en çok istediğim bu değildi. Zevk almaktan çok zevk vermeyi seviyordum.

"Jessi." Onu nazikçe yukarı çektim ve dudaklarını yumuşak bir öpücükle dudaklarıma yaklaştırdım. "Benim için endişelenme. Bırak da sana iyi hissettireyim."

Onu kollarımın arasına aldım ve yatakta daha yukarı kaydırarak uzanmasını sağladım. Vücudunu öpücüklerle boğdum, kollarının ve bacaklarının her santimine en az bir öpücük kondurmaya çalıştım. Göğüslerine, meme uçlarına ve karnına. Başparmaklarımla ayak tabanlarını okşadığım ayaklarına kadar. Jessi gülümsedi, mırıldandı ve yüzüstü döndü. Dudaklarımı omurgasının her çıkıntısına bastırdım. Ellerimle pürüzsüz, yuvarlak yanaklarını kavradım.

O kesinlikle muhteşemdi.

Jessi başını kaldırdı ve omzunun üzerinden bana baktı. Gözleri daha fazlasını istediğini söylüyordu ve ben bekledim. "Ne istediğini söyle tatlım," dedim. "Sana vereceğim."

Ama sesli cevap vermek yerine, yatağın kenarına doğru kıvranarak komodine ulaştı. İçinden bir prezervatif çıkardı.

"Bunu mu istiyorsun?" diye sordum. "Penisimi mi?"

"Evet. Seni istiyorum."

İleri doğru sürünerek elinden prezervatifi aldım. Yatağın üzerine yakına koydum. Ama Jessi sırt üstü döndü, bana bakıyordu. Parmakları tekrar prezervatifi kavradı, elime sokmaya çalıştı. O kadar istekliydi.

Kendimi hazırladım. Sonra bir süre onu öpmeye geri döndüm. Ellerimi tüm vücudunda gezdirdim ve onu mırıldandıran yerleri aradım.

"Şimdi. Lütfen. Beni daha fazla bekletmeyin."

"Pekala. İstedini vereceğim."

İçine girdiğimde ikimiz de nefes nefese kaldık ve inledik. Vajinası dardı ve ona zarar vermek istemediğim için, bana yer açana kadar itişlerimi küçük ve sıkı tuttum. Sonunda alıştı ve tamamen içeri girdim. Vücudu beni sıkıca kavradı.

Jessi, ağırlaşmış göz kapaklarıyla hayretle bana baktı. "Aiden," diye fısıldadı. "Seni anlıyorum."

Alnından öptüm. "Biliyorum bebeğim. Ben de seni hissediyorum. Ve bu çok güzel." Neredeyse tamamen içinden çıktım ve tekrar içine girdim. Jessi inledi ve yüzümü tutarak beni aşağı çekti, böylece alınlarımız birbirine değdi.

Üst bedenimi tek elimin üzerine kaldırdım, böylece onu baştan aşağı görebildim. Birlikte hareket ederken onu izledim. Bacaklarım bükülmüş ve yana açılmıştı, dizlerim destek almak için yatağa dayanıyordu. Serbest elimle yüzünü, boynunu okşadım. Jessi pazularımı kavradı.

Bu inanılmaz kadın. Bu an için, bu gece için benim. Aklım böyle diyordu. Ama kalbimin duyduğu tek şey, "Benim" oldu.

Zamanda tuhaf bir şey olmuştu. Bu an sonsuzdu, her şey, ama aynı zamanda çok çabuk biteceğini de biliyordum. Bunu uzatmalıydım. Jessi başını geriye doğru eğdi, inledi ve ben de boynunun uzun kıvrımını öptüm. Yüzümü orada, belime dolanmış bacaklarıyla tuttu ve kendini kaybetti. Titredi ve çığlık attı.

"İşte bu kadar tatlım," diye inledim. "Zevkten sarhoş olmuş o güzel sesini duymayı çok seviyorum."

Sıkı ve kaygan vücudunun içine birkaç hamle daha yaptım ve işim bitti.

Bu geceyi, bu anın inanılmaz sıcaklığını ömür boyu düşüneceğimi zaten biliyordum.

BÖLÜMYİRMİDÖRT

Jessi

Başımı Aiden'in göğsüne yaslamış, elimi karnına koymuştum. Parmakları hâlâ nemli olan saçlarımı okşuyordu. Dışarıda güneş batı ufkuna doğru batıyordu ve acıkmıştım. Mutfaktan yukarıya nefis bir koku geliyordu. Ama hareket etmek çok zordu. Güneş dünyayı yutana kadar burada var olabileceğime ve mutlu olacağıma oldukça emindim.

Ancak Aiden'la az önce yaptığım şeyi tekrar tekrar yapmak istedim.

Onun içimde olması, ihtiyacım olan her şeydi. Hatta daha fazlası. Çünkü hiçbir erkek bana böyle sevişmemiştii. Her tepkime dikkat eden, en çok neyi sevdiğimi bulan ve vücudumu bir enstrüman gibi kullanan, adeta bir virtüöz gibiydi. Ya da mutfakta kendini tamamen evinde hissedem, sıradan bir şeyi sanat eserine dönüştüren bir şef gibiydi.

Dört gün sonra ona nasıl bu kadar kapılmıştım? Sadece bu kadar kısa sürmesi nasıl mümkün olabilirdi? Aiden'in kardan çıkıp lokantama girmesinden beri sanki bambaşka bir hayat geçmiş gibiydi.

Ve her şeyi değiştirdi. Beni değiştirdi.

Yarın sabah geldiğinde her şey bitecekti. Bu düşünce boğazımı düğümledi. Zamanı tamamen durdurabilecekmişim gibi, bu anın içinde kalmaya ve tadını çıkarmaya kararlıydım. Her şeyi görmezden gelip, sadece

ikimizi, tam burada ve şimdi, bu yatakta hissetmeye odaklanacaktım.

Parmaklarımla omzundan dövmesinin üzerinden bir çizgi çizdim. "Neden bu tasarımı seçtiniz?" "Okyanus dalgaları. Sahilde büyüdüğünüz için mi?"

Bana tembelce göz kırptı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Muhtemelen. Okyanus benim için özgürlüğü temsil ediyor. Tehlikeli ve evcilleştirilmemiş çünkü doğası bu. Kendi kurallarına göre var oluyor."

Yanağımı kalbinin üzerine koydum. "Özgürlük senin için önemli," dedim.

"Elbette. Her şey değil ama çok yakın. Sence de öyle değil mi? Kendin için istediğin hayatı seçmek. Engellerin yoluna çıkmasına izin vermemek."

Başımı salladım. O tür bir özgürlüğü gerçekten istiyordum. Ama bir yere ait olma fikrini de seviyordum. Doğru kişiye ait olmak. Birlikte bir hayat kurabilmek için uzlaşmak. Çocukluğumdan beri bunun hayalini kuruyordum. Annemin romantik şarkılarını dinlerken. Şimdi çok daha alaycıydım. Yine de biriyle o tür bir bağ kurmak istiyordum.

Ama Aiden'in istediği bu değildi. O öyle bir adam değildi ve bunu bana günler önce, ilk öpüşmemizden sonra söylemişti. Sanırım bende o özellik yok.

Beynim dinlemişti. Ama kalbim dinlememişti. Yine de kendimi suçlamadım. Aiden, kasabaya gelip kadını kendine aşık eden ve gün batımına doğru atıyla uzaklaşan kovboydu. Kaçınılmazdı. O böyle biriydi. Eğer onda farklı bir şey olsaydı, böyle hisseder miydim?

Aiden kalkmakta ısrar edene kadar karnımı kemiren açlığı görmezden geldim. Kot pantolonunu giydi, aşağı indi ve iki tane çekilmiş domuz eti sandviçi olan bir tabakla geri döndü. Ne kadar lezzetli olduklarını anlatmaya kelimeler yetmezdi. Ekşi sos, isli aroma ve tereyağlı, mayalı ekmekler. Battaniyelerle örtünmüş yatağında oturduk ve

tek bir tabağı paylaştık. Aiden'in sakalına sos bulaştı ve ben gülererek sildim.

Pencereden bir sonraki bakışında dışarısı tamamen karanlıktı. Önümüzde hâlâ koca bir gece vardı.

Aiden boş tabağı komodinin üzerine koydu. Kot pantolonunu çıkardı, böylece ikimiz de tekrar çıplak kaldık. Öpüştük, konuştuk ve sarıldık. Bana cumartesi günü yapılacak düğünden, yarın başlaması gereken hazırlıklardan bahsetti. Yardımcı şefinin yerel Colorado pazarlarından özenle seçmesi gereken uzun bir malzeme listesi vardı; kış olduğu için her şey seralarda veya hidroponik olarak yetiştirilmişti. Gelin ve damat aile dostlarımızdı ve bu yüzden Shelborne'ların catering şirketini bu düğün için taa uzaklara kadar çağırmışlardı. Hayatımda katıldığım en şık partilerden biri gibi görünüyordu. Jake, eşi Harper ile birlikte orada olacaktı. Ayrıca Aiden'in anne babası ve diğer kardeşleri de.

Aiden'in seçtiği hayat buydu. Göz alıcı etkinlikler ve pahalı malzemeler. Kaliforniya güneşi, masmavi dalgalar ve onu her an çıldırtacak kadar yakın olan büyük ailesi.

Peki ya ben? Hartley'i çok sevdim. Dağları, tarihi ve küçük kasaba havasını. Burayı evim yapmak için çok mücadele etmişim.

Buraya aittim. Aiden değildi. Kimsenin suçu değildi. Ona bağlanmamam gerekiyordu. Başından beri kalmayacağını ısrarla söyleyen bu adama karşı duygular beslememem gerekiyordu.

Peki bu neden bu kadar çok acı verdi?

Işığı açmamıştık. Aiden battaniyelerimizi kenara ittiğinde odam karanlıktı. Beni yatağa yatırdı ve bedenlerimiz, tenlerimiz birbirine değdiği anda öptü. Karanlığa sevindim çünkü bu, gözlerimdeki yaşları göremeyeceği anlamına geliyordu.

Nefesim kesilene kadar beni öptü ve dokundu. Nefes nefese kalmış, ona sıkıca sarılmıştım. Tekrar tekrar daha fazlasını istiyordum. Komodinimde daha fazla prezervatif

vardı ve bir tane daha çıkardım. Aslında Scarlett'in prezervatifleriydi. Daha önce ayrılmadan önce aceleyle eve koşmuş ve Trace'in fark etmemesi için gizlice bana getirmişti.

Aiden sırt üstü uzandı ve beni kaldırdı. Bu sefer beni kucağına oturttu, böylece ben onun üzerinde oturuyordum. Penisini içime kayd, çok derine itti. Kalçaları bana doğru yukarı kalktı, varoluşumun tüm zevkini bedenlerimizin birleşmesine ve hareket ederken yarattığımız ritme ve sıcaklığa yoğunlaştırdı. Bana bir şeyler fısıldadı, ne kadar güzel olduğumu ve içimde olmanın ne kadar inanılmaz bir his olduğunu söyledi, ama ben karşılık olarak tek bir kelime bile söyleyemedim. Sadece kesik kesik nefesler ve çığlıklar.

Bunun hiç bitmesini istemedim.

Sonra bizi ters çevirdi. Sırt üstü yatıyordum. Tamamen onun kontrolündeydim. Aiden kollarımı başımın üstünde tuttu, beni yatağı bastırırken ağırlığı neredeyse dayanılmazdı. Kalın penisini içime soktu. Ama mükemmeldi. Gözleri saygıyla üzerimde gezindi, sanki bunu ezberlemek istiyormuş gibi. Her ayrıntıyı. Ağzımı kendi ağzıyla yakaladı ve her inlememi, sanki her bir parçamı açgözlülükle yutuyormuş gibi yuttu.

Onun beni tutmasını istedim. Benimle burada kalmasını. Gerçekleşebileceğini hiç düşünmediğim tüm hayallerim olmasını istedim.

Onun bunu yapamayacağını bilmeme rağmen.

Scarlett bana daha önce bir paket prezervatif verdiğinde, hepsini bir gecede kullanabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama üçünü çoktan bitirmiştik bile. Son seferinde, ikimiz de yan yatarken o arkamdaydı ve penisini içimde öyle lezzetli bir sürtünmeyle pompalanıyordu ki, gerçek olduğuna

inanamıyordum. Gerçekten ılık atmıştım, o kadar inanılmaz derecede iyi hissettirmişti.

Yavaşlama planım suya düştü.

Hiç de yorgun değildim. Aiden'da da yorgunluk belirtisi yoktu. Pencerenin ötesindeki dünya zifiri karanlıktı. Sabahın hiç gelmeyeceğini neredeyse hayal edebilirdim.

Neredeyse.

"Muhtemelen bir noktada dinlenmeniz gerekecek," dedim. Sadece bir çarşafın altında birbirimize dolanmıştık. Aiden o kadar sıcağı ki battaniyelere ihtiyacım yoktu. "Yolculuk sırasında uykunuzun gelmesini istemiyorum."

Dirseğine yaslandı. "Öyleyse bir demlik kahve yapalım mı? Saat..." Komodinin üzerindeki saate baktı. "Daha saat bir. Daha saatler var. Hepsini seninle geçirmek istiyorum." Yanağıma nazık bir öpücük kondurdu. "Bir dakika bile boşa harcamak istemiyorum."

Kalbim göğsümde acı verici bir şekilde sıkıştı. "Bana uyar. Kahveyi hazırlamaya gideyim. Birazdan."

Ama sonunda onun üzerinde uzanmış, başka bir öpüşme seansına dalmıştım, ta ki sonunda büyük bir isteksizlikle ayrılanı kadar. "Tamam, kahve. Bunu yapabilirim." Yataktan kalkıp şifonyerimden bol bir sweatshirt çıkardım.

"Ve ikolatalı tartlarından da bir tane," dedi Aiden. "ok canım çekti."

Sweatshirt'ü başımdan geçirdim ve omzumun üzerinden ona sıırttım. "şimdi bir turtayı paylaşabiliriz, geri kalanını da senin için paketleyip götüreceğim."

"Bunu çok isterim." Bakışları yumuşadı. "Biraz ortalığı toparlayacağım ve kahve hazırlamaya yardım etmek için aşağı ineceğim."

"abuk ol yoksa seni kaçırırım," diye takıldım.

"şimdiden seni özledim."

Yanaklarım kızardı. Bunu söylediğine şok olmuştum ve Aiden da mahcup görünüyordu, sanki kendisi de şaşırmış gibiydi. Gözlerimden yaşlar süzölmeden önce arkamı dönüp kapıya yöneldim.

Aiden'la geçirdiğim her mükemmel an, güzel bir acıydı. Ama hiçbirini değiştirmek istemezdim.

Mutfakta her şeyin temizlenip yerlerine konulduğunu gördüm. Buzdolabında bir kapta didiklenmiş domuz eti ve fazladan mayalı ekmekler bekliyordu. Aiden çok fazla yemek yapmıştı, sanki önümüzdeki birkaç gün için bol bol artığım olsun istiyormuş gibi.

Kahveyi hazırladım, sonra çikolatalı tartları çıkardım ve iç çekerek etrafa göz attım. Lokanta şimdiden yalnızlık hissiyle doluydu. Aiden'dan gördüğüm işaretler—bıçakları, buzdolabındaki artıkları, üst kattan gelen su sesi—onun yokluğunun daha sonra alacağı kesin şekilleri bana anlatıyordu. Bugünün ilerleyen saatlerinde. Kahve makinesi fokurdarken parmaklarımı tıkırdattım.

Ama aniden, farklı bir tür ses tüylerimi diken diken etti.

Lokantanın arkasındaki ara sokakta, dışarıda bir şey vardı. Ağır bot sesleri. Soğuk bir ürperti omurgamdan aşağı indi. Gecenin bu saatinde kimsenin orada olmaması gerekirdi.

Lokantanın arka kapısına bir yumruk indiğinde, endişeyle nefesim kesildi.

"Açın kapıyı," diye sert bir ses duyuldu. "Polis."

BÖLÜMYİRMİ BEŞ

Jessi

Aiden'in adımları, merdivenlerden aşağı koşarken gıcırdadı. Üzerinde sadece kot pantolonu vardı. Pantolonunun düğmesi hâlâ açıktı. "Bu neydi?"

"Polis. Ama Owen'ın sesi değildi." Hem de gecenin bir yarısı kapımı yumruklayarak böyle ortaya çıkmazdı. "Neler olup bittiğini bilmiyorum."

Bir kez daha sertçe vuruldu. "Açın kapıyı. Hartley Şerif Departmanı." Sanki kapıyı kıracaklarmış gibiydi. "Son uyarı."

Aiden küfretti. Kapıyı açıp araladım. Soğuk hava lokantanın sıcaklığına doldu. Orada Owen'ın yardımcılarından biri duruyordu, hiç sevmediğim bir adamdı. "Bayan Novo? Lütfen dışarı çıkabilir misiniz?"

"Bu da neyin nesi?" diye sordu Aiden, hemen arkamda durarak. Sıcaklığı sırtımı ısıttı.

"İsimsiz bir ihbar aldık ve bu konuda ikinize de sormak istiyoruz. Lütfen dışarı çıkın."

"Neden bir şey yapmam gerektiğini anlamıyorum," dedim. "Şerif Douglas nerede?"

Polis memuru soruma cevap vermedi. "İsimsiz bir ihbar aldık," diye tekrarladı, "ve çöp konteynerinizi aramak istiyoruz."

"Affedersin?"

"Onaylıyor musunuz?"

Aiden kolunu bana doladı, beni kenara iterek öne geçti. "Kesinlikle hayır. Hiçbir şeye razı değil."

Aiden'ın peşinden dışarı çıktım, çıplak ayaklarıma ve bacaklarıma anında işleyen buz gibi soğuğu umursamadım. Birkaç kapı ötedeki bardan, şerif departmanının devriye aracının varlığıyla cezbedilmiş küçük bir kalabalık çıkıyordu. Işıkları yanıp sönüyordu. Binamın ara sokak tarafında pencere olmadığı için görmemiştim.

O anda kanım buz kesti.

Jeremy ve Chester Rigsby kalabalığın arasındaydı. Bu bir tesadüf olamazdı. Çok kötü bir şey olmak üzereydi. İçimden bir his bunu söylüyordu.

"Eğer onay vermezseniz," dedi polis memuru, "yine de devam edeceğim. Çöpünüz terk edilmiş mal sayılır." El fenerini kaldırıp mandalı çevirdi ve çöp konteynerinin kapağını açtı. Sonra geriye doğru çekildi. "Kahretsin."

Aiden kolumu tuttu. "Jessi, lokantanın içine geri dön."

"Hayır." İleri doğru ittim, içimi korku kaplamıştı. Çöp konteynerinde bir kar botu gördüm. Bir bacağa bağlıydı. Maviye çalan bir yüz gördüm.

Mitch Rigsby'nin cesedi çöp konteynerimdeydi.

Çığlık attım.

Aiden beni geri çekti. Başka bir polis memuru, Polis Memuru Marsh, yeni gelmişti ve etraftakileri kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Şok, toplanan kalabalığın arasında bir dalga gibi yayıldı. Nefes nefese kalmalar ve çığlıklar. Haber bir kişiden diğerine geçerken mırıltılar. Chester ve Jeremy şaşırmamıştı. Kendinden emin görünüyorlardı.

Bunu onlar yapmıştı.

"Jessi Novo, tutuklusun!" diye bağırdı birinci polis memuru bana.

"Vay canına, dur bir dakika." Aiden önüme geçti. "Hiçbir geçerli deliliniz yok. Jessi'nin bununla hiçbir ilgisi yoktu."

"Burası onun mülkü! Ve Mitch'in en son Jessi ile birlikte görüldüğünü ve Jessi'nin onu öldürmek için bir sebebi

olduğunu bildiren tanıklarımız var. Jessi karakola geliyor."

Tanıklar mı? Chester'ın arkadaşlarıydı, hiç şüphem yoktu. Beni tuzağa düşürüyorlardı.

"O burada kalacak," dedi Aiden sakince. Ve sonra olabilecek en aptalca şeyi yaptı. Zaten yapacağını tahmin ettiğim şeyi. "Mitch'i ben öldürdüm. Beni tutuklayın. Jessi'yi bu işin dışında bırakın."

"Aiden," diye bağırdım.

Şerif departmanına ait bir kamyonet gürültüyle ara sokağa girdi. Owen'ın resmi aracıydı. Arabadan atladı. "Neler oluyor burada?" Pijamasının üzerine paltosunu giymişti, şapkası yamuk duruyordu. Önce polis memuruna, sonra bana baktı.

"Bu Mitch Rigsby," dedi yardımcısı. "İhbarda Jessi'nin çöp konteynerinde bir ceset olduğu, Jessi'nin onu öldürdüğü söyleniyordu ve doğru çıktı."

"Peki o ihbarı kimin yaptığını düşünüyorsunuz? Tanıklar kimler?" diye bağırdım. Aiden da konuşuyordu ama her şey kaosa dönüşüyordu. İnsanlar yaklaşmak için itişip kakışıyor, bakıyor ve işaret ediyorlardı. Bağırış çağırışlar.

Owen, çöp konteynerine doğru hışımla yürüdü ve küfretti.

"İtiraf ettim," dedi Aiden. "Beni gözaltına alabilirsiniz, ama Jessi'nin bununla hiçbir ilgisi yok."

Owen ona dikkatlice baktı. Sonra başını salladı. Polis memuru Aiden'ın bileklerine kelepçe taktı.

"Hayır!" diye bağırdım.

Çıplak ayaklarım uyuşmaya başlamıştı, onların peşinden koşmaya başladım ama Owen kollarımı yakalayıp beni geri tuttu.

Aiden bana baktı ve başını salladı. "Kardeşini ara!" diye bağırdı. "Yalnız kalmamalısın." Polis memuru başını aşağı itti ve onu polis arabasının arka koltuğuna itti.

Bunu yapmalarına izin veremezdim. Yapamazdım. Owen'ın elinden kurtulmak için çabaladım. "Owen, lütfen,"

diye yalvardım. "Chester ve Jeremy bunu ayarladı. Bunu biliyorsun."

"Elbette biliyorum," dedi. "Bu saçmalık ve bu konuda yardımcımı cezalandırmayı düşünüyorum. Chester ve Jeremy, sanki biz bir grup taşra kuklasıymışız gibi departmanımızın iplerini çekebileceklerini sanıyorlar. Ama bu, hepimizin beklediğinden çok daha kötü bir durum. Şimdilik Aiden'ı serbest bırakmalısınız."

"Kesinlikle hayır!"

Owen beni lokantanın arka kapısından dışarı, meraklı gözlerden uzaklaştırdı. Karnımı tutarak mutfağa sendeledim. Kusmak üzereydim. Bu nasıl oluyordu?

Daha iyi bir soru şu olurdu: Bunu nasıl önceden görememiştim? Tabii ki Jeremy yapmıştı bunu. Asla durmayacaktı. Beni asla yalnız bırakmayacaktı.

"Beni dinleyin," dedi Owen. "Bunu karakolda halledeceğiz. İtiraf etti ve bu onun seçimiydi."

"Beni korumaya çalışıyordu. Koca bir salak gibi."

Owen kaşlarını çatı. "Şey, teknik olarak Mitch'i o öldürdü. Bunu bana neredeyse itiraf etti zaten. Meşru müdafaa ama yine de."

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diye çıkıştım.

"İşte olacaklar: Cinayet soruşturmasını yürütecek imkanlarımız olmadığı için adli tıp incelemesi için eyalet yetkililerini çağırmak zorundayım. Ve onlar incelemeyi yaptıklarında, Mitch'in başka bir yerde öldüğü ve buraya atıldığı açıkça ortaya çıkacak. Bunun bir kumpas olduğuna dair kanıtlar bulacaklar."

"Emin misiniz? Söz veriyor musunuz?"

Dudaklarını ısır. Bunu bir hayır olarak algıladım. Ve bu beni tatmin etmeyecekti. "Bunu yapmalarına izin vermeyeceğim."

Owen, hazırlık masasının iki yanından ellerini geçirerek beni köşeye sıkıştırdı. "Üzerini giy ve karakolda buluşalım. Kardeşini bul ve Aiden'ın dediği gibi yanında tut. Hiçbir yere yalnız gitme."

"Bunları yapacağım. Ama önce Jeremy Rigsby'yi öldüreceğim," diye hırladım.

Owen parmağını yüzüme doğru uzattı. "Şu saçmalıkları hemen kafandan çıkar. Sakın Rigsby'lerin yanına yaklaşma. Kendi güvenliğin için. Şimdi bu olay yerinin kontrolünü ele geçirmem ve kimsenin başka bir şeye karışmadığından emin olmam gerekiyor."

"Nasıl yani? Bildiğimiz kadarıyla, Rigsby ailesinin sizin departmanınızda onlara yardım eden insanlar olabilir."

"Bu ciddi bir suçlama. Yardımcı Şerif Marsh'ı burada sizinle bırakıyorum. O güvenilir biri. Lokantayı güvence altına alacak ve başka kimsenin içeri girmemesini sağlayacak. Şimdi ihtiyacınız olanı alın ve karakola gidin." Öfkeyle dışarı çıktı. Ben kapı aralığında durup Aiden'in içinde olduğu polis arabasının uzaklaşmasını izledim. Jeremy ve Chester kalabalığın önünde sırtarak duruyorlardı.

Ve işte böylece her şey bir anda cehenneme döndü.

Ben patlamaya hazır, yanmakta olan bir havai fişektim.

Daireme çıkan merdivenleri hızla çıktım. Yardımcı Şerif Marsh hemen arkamdaydı. Kalabalığı geri tutan oydu, Aiden'ı tutuklayan yardımcı şerif değildi. Ondan şüphelenmek için özel bir nedenim yoktu. Benim yaşımdaki biriydi ve benim gibi Hartley'e sonradan taşınmıştı. Ama kimseye güvenecek durumda değildim.

"Üzerimi giymek için biraz zamanınız olabilir mi?" diye sordum.

"Gidemem. Şerifin emri. Bunu biliyorsun."

"O zaman en azından arkanı dön? Bu tişörtün altında çıplakım."

"Aslında yapmamalıydım ama Jeremy Rigsby'den ve sana yaptıklarından nefret ediyorum. Bu yüzden bunu tek iyiliğin

olarak kabul et." Kapı aralığında arkasını dönerek merdivenlere baktı. Sırtı bana dönüktü.

Hızlı hareket etmem gerekiyordu.

Mitch'in tüfeğini sakladığımız köşeye koştum. Owen, Aiden'ın Mitch'i nefsi müdafaa amacıyla öldürdüğünü biliyordu, ama devlet müfettişlerinin o tüfeği burada bulması muhtemelen işe yaramazdı. Aiden aleyhine delil olabilirdi. Bu yüzden hızla tüfeğin namlusunu sweatshirt'ümün kollarıyla sildim ve yatağımın altına koydum. Yeterince iyi değildi, ama daha sonra bununla ilgilenmek zorunda kalacaktım. Belki de tüfeği bir yerlerde bulduğumu iddia edebilirdim. Şanslıysam, hiç Mitch adına kayıtlı değildi. Bu, Refuge Dağı'ndaki yasadışı faaliyetlerini göz önünde bulundurursak mantıklı olurdu.

"Neredeyse bitti mi?" diye sordu Yardımcı Şerif Marsh.

"Üzerinde çalışıyorum!" Bulduğum ilk kot pantolonu giydim. Sütyenimi taktım, sonra ayakkabılarımı ve çoraplarımı topladım. "Sadece Aiden'ın eşyalarını almam gerek. Üzerinde tişört veya ayakkabı bile yok."

Yardımcı Şerif Marsh arkasını döndü. "Şerif Douglas bana her şeyi eyalet müfettişleri buraya geldiğinde onlara bırakmamı söyledi. Karakoldaki biri Aiden'e şimdilik giyecek kıyafet verecek."

Aiden'ın cüzdanını ve telefonunu aldım. Henüz eşyalarını toplamamıştı, sanki yakında gitmesi gerektiği gerçeğinden kaçınıyormuş gibiydi. Ve şimdi, hapishaneye gidiyordu. Devlet soruşturması günler sürebilirdi. Muhtemelen Steamboat'taki düğünün tamamını kaçıracaktı ve bunun onu ne kadar üzeceğini biliyordum. Söz verdiği insanları hayal kırıklığına uğratmak...

Aiden'ın masumiyetini kanıtlayan deliller konusunda Owen'a inanmak istiyordum. Ama ya kanıt yoksa? Ya Rigsby'ler bana yardım ettiği için onu cezalandırmanın başka bir yolunu bulurlarsa?

Onu bu durumdan kurtarmalıyım. Kabul edebileceğim başka hiçbir sonuç yoktu. Ama nasıl?

"Kendiniz arabanızla istasyona gidebilir misiniz?" diye sordu Marsh.

"Kardeşimi arayacağım."

"Şehre yeni geldi, değil mi? İlk başta Aiden'in kardeşin olduğunu sandım, ama Şerif Douglas bunun bir yanlış anlama olduğunu söyledi."

"Öyle bir şey." Aşağıya, mutfağa indik ve Trace'in numarasını aradım. Gece yarısı olduğu için cevap vermeyeceğinden endişeleniyordum, ayrıca telefonunun çekim gücünün Aiden'inki kadar zayıf olup olmadığından da emin değildim. Ama ilk çalışta telefonu açtı.

"Jessi?" Sesi keskin ve tetikteydi. Sanki daha yatağa bile girmemişti.

Ona az önce yaşanan felaketi olabildiğince çabuk anlattım. Trace bir an duraksadı.

Ardından harekete geçti. "Lokantada mısınız?"

"Evet. Tam ayrılmak üzereyim."

"Orada kalın. Sanırım Scarlett uyuyor. Gidip onu uyandıracam. On dakika sonra lokantanın önünde buluşacağız. Yalnız mısınız?"

Yardımcı Şerif Marsh'a baktım. "Hayır. Owen'ın adamlarından biri burada. Olay yerini güven altına alacak ve diğer herkesi dışarıda tutacak."

"Güzel. Scarlett ve ben sizi almaya gelene kadar ikiniz de olduğunuz yerde kalın."

Dokuz dakika otuz saniye sonra Scarlett'in Jeep Wrangler'ı ön tarafa yanaştı.

"İyi şanslar," dedi Yardımcı Şerif Marsh.

"Buna ihtiyacım olacak." Ön koltuğa atladım. Trace direksiyondaydı, Scarlett ise arka koltukta uykulu gözlerle oturuyordu. Kardeşim kaldırımdan hızla uzaklaştı, sonra da şeriflik merkezine doğru U dönüşü yaptı. Scarlett ona yol tarifini çoktan vermiş olmalıydı.

"Bir cesedi çöp konteynerine mi atmak?" dedi Scarlett.

"Bu çılgınlık. Jeremy Rigsby için bile."

"Belki. Ama Şimdi diğer aile üyeleri de ona yardım ediyor. Bir grup aptal bile birlikte çalıştığında bir strateji oluşturabilir."

Trace, "Aileniz de size yardım ediyor," diye belirtti.

Scarlett öne uzanıp omzumu tuttu. "Bunu düzelteceğiz."

Başımı salladım. "Yapmalıyız."

Şeriflik binasının önünde bir kalabalık bizi karşıladı. Bazılarını daha önce barda görmüştüm. Diğerleri ise belli ki yeni yataktan kalkmıŐlardı, sabahlıklarının üzerine Şişme montlar giymiŐlerdi. Anlaşılan kasabanın yarısı Mitch'in cesedinin çöp kutumda bulunması haberiyle uyanmıŐtı.

Ve Dale Rigsby onların tam ortasındaıdı. Adalet ve intikam için bağırıyordu. Beni görür görmez suçlayıcı bir parmakla işaret etti. "Sen. Baştan beri bu kasabada kalmana asla izin verilmemeliydi. Şimdi oğlum öldü."

"Neden onu kendi çöp kutuma atayım ki?" diye sormak istedim. Ama daha iyisini biliyordum.

Trace kolunu bana doladı, ikimizi de öyle bir açıyla konumlandırdı ki ben onun gölgesinde kaldım. Scarlett diğer tarafımdııdı. Beni aceleyle karakola götürdüler.

Ama içeri girdiğimizde de durum daha iyi değildi.

Sawyer Rigsby ile yüz yüze geldim. Owen ile gergin bir konuşma yapıyordu. İçeri girdiğimde hem Sawyer hem de şerif bana baktılar.

"Jessi." Sawyer'ın yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Lütfen bana bunun doğru olmadığını söyle. Mitch'in ölümünde senin bir parmağın olamaz."

Scarlett ona, "Suçlu olduğu kanıtlanana kadar masumdur," diye hatırlattı. "Sayın Rigsby, tüm saygılarımla."

Sawyer őiddetle başını salladı. "Elbette. Benim ilgilendiğim tek şey bu. Gerçek."

Sawyer'ın Dale'in Refuge Dağı'ndaki operasyonundan haberdar olup olmadığını daha önce merak etmişim. Hala emin değilim. Ama şu anda Sawyer'la ilgili her şey yalan söylüyordu. Ve nedense, yapmacık endişesi, Dale'in karakolun dışında bağırmasından bile daha kötüydü.

Tatlıya düşkündüm ve tatlılar benim tutkumdu. Ama Hart-Made Şekerleme Şirketi'nin kurucusunda bir gariplik vardı.

Owen bir yardımcısına, "Bayan Novo ve arkadaşlarını bir toplantı odasına götürün," dedi. "Onlarla daha sonra görüşeceğim."

Sawyer'dan uzaklaşabildiğim için çok mutluydum. Kapı kapandı ve konferans masasının başındaki koltuğa çöktüm. "Scarlett, burada olmaman gerekiyor," dedim. "Sawyer senin patronun. Hartley'nin yarısını o kontrol ediyor. Benim tarafımda durduğun için seni suçlayacak."

Daha da iyisi, Hartley'i kendi başıma bırakmalıydım diye düşündüm. Haftalar önce. Kimseyi bu işe karıştırmamalıydım. Ne Aiden'ı, ne Scarlett'i, ne de Trace'i.

Benim hatam.

Scarlett elini masanın üzerinde benimkinin üzerine koydu. "Trace'in arabada söylediği gibi. Ailen yanında. Belki her zaman bu kadar yakın değildik, ama ben hiçbir yere gitmiyorum. Beni duyuyor musun? Sen benim arkadaşımsın ve bundan daha önemli hiçbir şey yok."

Başımı salladım ve elini sıktım.

Kardeşim, kollarını kavuşturmuş, saçları yüzünün yarısını örtmüş bir şekilde konferans salonunun bir ucundan diğer ucuna yürüdü. "Baştan başla," dedi Trace. "Lokantadan ayrıldıktan sonra olan her şeyi. Bunun nasıl geliştiğine dair her ayrıntıya ihtiyacım var. Çünkü mantıklı değil."

Scarlett bana kaşını kaldırdı. Muhtemelen bana verdiği prezervatifleri düşünüyordu. Trace'in bu detaylara ihtiyacı yoktu.

Olayları genel hatlarıyla anlattım, son yarım saatte yaşananlara odaklandım. Ani kapı çalması. Polis memurunun isimsiz bir ihbar aldığını iddia etmesi ve Mitch'in cesedinin çöp konteynerinde bulunması. Trace gergin bir ifadeyle dinledi.

"Birini cinayetle suçlamak için en iyi yöntem bu değil," dedi. "Hele ki sizin veya Aiden'a yöneltile suçlamaların geçerli olmasını istiyorlarsa."

Parmaklarımla saçlarımı geriye doğru taradım. "Owen da öyle düşünüyordu. Eyalet polisi soruşturma yapacak ve deliller Mitch'in cesedinin çöp konteynerine yerleştirildiğini gösterecek. Bu tamamen bir taciz. Ya tutuklanırdım ya da Jeremy muhtemelen Aiden'ın beni savunmak için devreye gireceğini tahmin etti. Aiden'ın onu utandırdığı için mi intikam almak istedi? Yoksa depoya yaklaştığımız için mi? Bir şekilde bizim olduğumuzu anladılar."

Tahmin etmek o kadar da zor olmazdı. Chester'ın Mitch'in ölümünden beni ve Aiden'ı sorumlu tuttuğunu duymuştuk. Kamera kayıtlarında bizi net bir şekilde görmemişlerdi, ama Sığınak Dağı'nda dolaştığımızdan şüpheleniyorlardı. Sonrasında Chester ve Jeremy, Mitch'in cesedini vadiden çıkarmış ve bize karşı nasıl kullanacaklarını anlamış olmalılar. Hayatımızı cehenneme çevirmek istiyorlardı. Bu yeterli bir sebepti.

Ama Trace başını sallıyordu. "Zamanlama önemli. Beni asıl rahatsız eden bu."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordum.

Trace cevap veremedi. Owen odaya girdi ve kapıyı hızla arkasından kapattı.

Ayağa kalktım. "Aiden'ı görmek istiyorum."

"Bu imkansız. Ayrıca Aiden'ın durumu iyi."

"Sawyer sana ne diyordu?" diye sordum.

"Sadece bilgi topluyorum." Owen elini yüzüne sürdü. "Her ne kadar bunun saçmalık olduğunu kabul etsem de, çoğunlukla kurallara göre hareket etmeye çalışıyorum. Rigsby'ler bunu planlıyordu. Dün öğleden sonra Aiden'ın

kardeşiyle yaptığım görüntülü görüşmeyi bırakmak zorunda kaldığımda, Chester ve Jeremy beni soruyorlardı. Mitch için kayıp ihbarı yapmak istiyorlardı."

Scarlett öne doğru eğildi, dirseklerini masanın üzerine koydu. "Ben de öyle duydum. Herkese Mitch'in kayıp olduğunu söylüyorlarmış. Muhtemelen onu Jessi'nin çöp kutusuna atmayı çoktan planlamışlardı. Şerif, eğer gerçekte neler olup bittiğini biliyorsanız, o zaman bir şeyler yapmalısınız."

"Yapacağım. Ama dikkatli olmalıyız. Dale dışarıda kan istiyor. Sawyer... Bununla ne ilgisi olduğunu bilmiyorum."

"Ben de bunu anlamaya çalışıyorum," dedim.

Owen sözlerine şöyle devam etti: "Bana göre Aiden sokakta olmaksızın gözaltında daha güvende. Devlet müfettişleri buraya geldiğinde herkes sakinleşecek. Adli tıp incelemeleri yapılacak ve delillerin uyuşmadığı görülecek. Umarım Rigsby'ler bir hata yapar ve yürüttükleri yasadışı operasyon hakkında daha fazla bilgi ediniriz. Ama şimdilik hepinizin sakin olup bu olayın gelişmesini beklemeniz gerekiyor."

Owen odadan çıktı. Peşinden koşup hayal kırıklığımı haykırmak istedim. Rigsby'lerin sorumlu olduğu çok şey biliyorduk, ama henüz tek bir şeyi bile kanıtlayamamıştık.

Beklemek zorundaydık. Owen'ın her şeye verdiği cevap buydu. "Bunun kendiliğinden düzeleceğine güvenemem," dedim.

Scarlett iç çekti. "Nasıl hissettiğini tahmin edebiliyorum. Ama Owen haklı, aceleci davranamayız. Bir çözüm bulana kadar Aiden'in bir süre ilçe hapisanesinde kalması ona zarar vermez."

"Katılmıyorum," dedi Trace usulca.

Owen'ın kısa ziyareti sırasında kardeşim köşede düşüncelere dalmıştı. Gözlerinde karanlık bir ifade vardı. Tehlikeli bir ifade.

Trace'in yanına yürüdüm. "Daha önce zamanlamadan bahsetmiştin. Ne demek istedin?"

"Bu sadece sizi taciz etmek için yapılmış özensiz bir girişim değil. Rigsby'ler cinayet suçlamasının en iyi ihtimalle zayıf olduğunu biliyor olmalı. Bu bir oyun. Aiden'ı hapishanede gözaltına almak istediler çünkü bir hamle yapacaklar ve bu, devlet müfettişleri gelmeden önce gerçekleşecek. Güneş doğmadan önce. Sürpriz avantajına sahipken ve işler hala kaotikken."

Boğazıma bir elin kapandığını hissettim. "Onu öldürmeye çalışacaklarını mı düşünüyorsun?" diye fısıldadım.

Söylediğim anda bile doğru olduğunu biliyordum. Dün lokantada Aiden onu benden ayırdığında Jeremy'nin gözlerindeki ifadeyi görmüştüm. Jeremy sırf bu yüzden bile Aiden'ın ölmesini isterdi. Bir de Jeremy'nin Aiden'ın yeni erkek arkadaşım olduğuna inandığını ekleyin?

Trace başını salladı. "Cezaevinde üç vardiya olacak, burası küçük bir yer olduğu için muhtemelen her vardiyada bir infaz koruma memuru görev yapacak. Ben olsam, vardiya değişiminde yapardım. Bu sabah, eyalet polisi gelmeden önce. Bu onların da, bizim de fırsat penceresi."

"Peki o zaman ne yapacağız?" diye sordu Scarlett. "Aiden'ı oradan nasıl çıkaracağız?"

"Jake'i aramaya ne dersin?" dedim. "Aiden'ın kardeşi, federal ajan olarak bir şekilde yardımcı olabilir."

"Hayır." Trace'in gözleri daha da kararmıştı. "Polis yok. Eğer bunu yaparsak, bu odada sadece üçümüz olacağız. Scarlett, sen çıkmak istemiyorsan. Yakalanırsak, Aiden'ın şu anki durumundan daha büyük bir belaya bulaşabiliriz."

Omuz silkerek, "Şaka mı yapıyorsun? Tamamen işin içindeyim," dedi.

"O zaman birkaç fikrim var." Kardeşim başını bana doğru eğdi. "Şimdi asıl soru, ne kadar risk almaya hazır olduğun. Aiden'ın güvenliği senin için ne kadar değerli, Jessi?"

Aiden için neleri göze almaya hazırdım?

Yerinde dur. Son iki yıldır mottom buydu. Hartley'deki yerim için savaşıyordum. Ama şimdi savaşmam gereken daha çok şey vardı. Aiden Hartley'den ayrılrsa ve onu bir daha asla görmesem bile, onun güvende olmasını istiyordum. Son birkaç gündür onun benim için yaptığı gibi, onun için de elimden gelen her şeyi yaptığımı bilmeye ihtiyacım vardı.

Bunu yapmak için evimi, hatta hayatımı riske atmak zorunda kalsam bile.

"Her şeyi," dedim. "Her şeyi riske atacağım."

Trace başını salladı. "Öyleyse aynen dediğimi yapmanız gerekecek."

BÖLÜMYİRMİ ALTI

Aiden

Daha önce hiç tutuklanmamıştım. Bunu alışkanlık haline getirmek istemiyordum. Özellikle de dışarıda dondurucu soğuk varken, üzerimde tişört ve ayakkabı yokken karakola girdiğimde.

İçeri girdiğimizde polis memuru kelepçelerimi çıkardı. Parmak izlerimi aldılar, fotoğrafımı çektiler. Tüm bilgilerimi istediler ve bu sefer gerçek adımlı söyledim. Şaka yapmanın zamanı değildi. Muhtemelen bir avukata ihtiyacım vardı. Belki de kardeşimin yardımına da. Jake'in bunu duyduğundaki yüz ifadesini hayal edebiliyorum.

Ve düşün... Kahretsin. Steamboat'taki gelin ve damat, hayal kırıklığı yaratacak bir haberle karşı karşıyaydı.

Ama en büyük endişem Jessi'ydi. Rigsby'ler bunu intikam için yapmıştı, ama belki de beni ortadan kaldırmak için de. Jessi'ye ne yapacaklardı? Umarım Trace'i aramıştır. Onu korurdu. Ama eğer Rigsby'ler ona önce ulaşırsa...

"Telefon görüşmemi istiyorum."

"Size ne zaman vereceğimiz konusunda hemfikir olduğumuzda alacaksınız."

Polis memuru, delil olarak kot pantolonumu teslim etmemi istedi. İç çamaşırı giymediğim için bu beni çıplak bıraktı. Bana ince pamuklu eşofman ve bir sweatshirt verdi, ayrıca çok küçük spor ayakkabılar giydirdi. Sonra beni, şerif merkezinin arkasındaki kasvetli bir bina olan

hapishaneye götürdü. Dört hücre vardı, hepsi boştu. Sadece beni içine kilitledikleri hücre hariç.

Beni tutuklayan polis memuru ve cezaevi görevlisi, parmaklıkların diğer tarafından alaycı bir şekilde bana baktılar. Jeremy'nin tıpatıp aynısıydılar. Tam olarak aynı yüz hatlarına sahip değillerdi ama aynı yaşta ve tipteydiler. Belki lise arkadaşları değillerdi. Bu da önyargılarını bu kadar açıkça belli edecek bir şey değildi. Ama bu ikisi benim hakkımda kesinlikle karar vermişlerdi.

"Umarım buna değmiştir," dedi polis memuru.

"Mitch Rigsby'nin peşine neden düşeyim ki?" diye sordum. "Jessi benden birini öldürmemi isteseydi, bu Jeremy olmaz mıydı?"

Cezaevi görevlisinin eli silahına doğru kaydı. "Dikkat et."

Geri çekildim. Beni vuracaklarından şüpheliydim ama yanlışlıkla birkaç kez tökezleyebilirdim. O baş ağrısına ihtiyacım yoktu.

Jeremy'nin klonları beni yalnız bıraktı. Yardımcı şerif her zamanki görevine dönerken, cezaevi görevlisi de hücre bloğunun ötesindeki nöbet yerine geçti. Jessi'nin şerif ofisinde sorgulanıyor olmasını umuyordum. Daha da iyisi, yanında erkek kardeşiyle birlikte olmasını. Trace ve Owen ona bir şey olmasına izin vermezlerdi.

Metal banka oturdum ve Jessi'nin güvende olup olmadığını bilmemenin verdiği endişeyle gergin olsam da rahatlamaya çalıştım.

Birkaç dakika sonra, sesler duyduğumda dikkatim dağıldı. Bir ziyaretçi gelmişti. Cezaevi görevlisi misafirimi içeri aldı.

Sawyer Rigsby hücreme doğru yavaşça yürüdü.

Ayağa kalktım ve ellerimi parmaklıklara dayayarak oraya gittim. "Burada sanki buranın sahibiymişsin gibi dolaşıyorsun."

Sawyer sert bir şekilde, "Bu bir abartı," dedi. "Ben sadece bir ziyaretçiyim."

"Şerif Douglas sizin burada olduğunuzu biliyor mu?"

Sawyer yukarı baktı. Muhtemelen kameraları arıyordu. "Owen bilmesi gerekenleri biliyor," dedi sessizce. "Daha fazlasını değil. Yeğenim iyi niyetli ama işin içinden çıkamıyor."

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Bak, artık kim olduğunu biliyorum. Bana gerçek adını söylediler. Kaliforniyalı olduğunu biliyorum. Chester ve kardeşlerinin lokantada sana rastladığı gece, sadece geçmekte olduğunu söylemiştin. Belli ki dürüstmüşsün. Bahse girerim ki buraya gelmenin tek sebebi köprünün kapalı olmasıydı. Yanlış yer, yanlış zaman."

"Ne demek istiyorsun?"

"Jessi'yi savunmaya çalışmanız takdire şayan. Gerçekten öyle. Ama yanlış bir yaklaşım."

Demirleri sıktım. Hiçbir şey söylemedim.

"Bu iş tamamen kontrolden çıktı. Jessi ve Jeremy arasındaki sorun çoktan çözülmüş olmalıydı. Olayları bu şekilde tırmandırmamaları gerekiyordu. Ve şimdi, bakın neredeyiz. Gerçekte ait olduğunuz yer yerine bir hapisane hücresiniz. Kasaba halkı çok üzgün. Yeğenim öldü."

"Ben de bunu istemiyordum," dedim. Sawyer'ın gözlerindeki kurnaz bakıştan, her şeyi bildiğini anladım. Bu cinayet suçlaması uydurmaydı.

"Sayın Shelborne, ikimizin de bu tür bir sıkıntıya ihtiyacı yok. Bence karşılıklı olarak faydalı bir anlaşmaya varabiliriz. Hartley'nin iyiliği için."

Ve ne saklamaya çalışıyorsanız onun hatırına, diye ekledim sessizce. Asıl mesele bu olmalıydı. O ve kardeşi Dale tüm bu dramaya bir son vermek istiyorlardı. Yasadışı bir operasyon yürütürken, drama iş için son derece kötüydü.

Ama itiraf etmeliyim ki, meraklanmıştım.

"Öneriniz nedir?" diye sordum.

Ellerini arkasında kenetledi. "Bu yanlış anlaşılmayı gidereceğim. Cinayet suçlamasını ortadan kaldıracam. Karşılığında Hartley'den ayrılacak ve asla geri

dönmeyeceksin. Jessi'ye gelince, ona bir seçenek sunacağım. Hart-Made Şekerleme Şirketi'nde tam zamanlı tarif geliştirme müdürü olarak, oldukça rekabetçi bir ücret paketiyle çalışabilir. Scarlett'in Jessi'nin tartlarını benim dükkanımda sattığını biliyorum. Hiçbir şey söylememeyi tercih ettim. Jessi yetenekli ve ben her zaman düşman edinmektense dost edinmeyi tercih ettim. Ama Jessi bu seçeneği beğenmezse, başka bir yere gitmesi için ona bir çek yazmaktan mutluluk duyarım. Hartley'den ve geçmişin tüm kötü anılarından uzaklaşmasını isterim."

"Çok cömertsiniz."

"Bana inanmıyor musun?"

Bu adam hakkında ne düşüneceğimi bilemedim. Ama teklifi? O kadar da kötü değildi.

Hartley'den ayrılmak zorundaydım zaten. Geri dönmeyi hiç planlamamıştım. Bu benim kurtuluş yolumdu. Belki Jessi de pratik açıdan düşündüğünde teklifi beğenirdi. Sawyer'ın parasını alıp istediği gibi Paris'e gidebilirdi. Pastacılık okuluna gidebilirdi. Tüm sorunlarından kaçabilirdi.

Ama tanıdığım kadın? O asla kolay yolu seçmezdi. Onunla ilgili birçok şeye hayrandım, ama belki de en önemlisi buydu.

Bana hayallerini anlattığı zamanki o hüzünlü bakışını hatırladım. Hartley'de kalıp bir yuva kurmayı neden seçtiğini bana gösterdiği zamanki bakışını. Eğer Jessi şu an yanımda olsaydı ne derdi acaba? Dürüst olmak gerekirse emin değildim.

Ama ne söylemem gerektiğini çok iyi biliyordum.

Sawyer'ı yanıma çağırdım. Sonra kameraların önünde iyice yüksek sesle, "Git kendini becer!" diye bağırdım.

Sawyer'ın yüzü kıpkırmızı oldu. İnsanların onunla böyle konuşmasına alışık değildi. "Saçmalıyorsun."

"Muhtemelen. Ama özgürlüğümü satın almak için Jessi'yi satmaktansa aptal olmayı tercih ederim. Onu önemsiyorum. Ben—"

"Ne yani? Sırf prensip gereği onun için hayatını feda mı edeceksin?"

Arkamı döndüm ve metal banka geri gittim. Ağırılığımı banka verdim. "Evet. Ben de aynen böyle yapardım."

Bir şeyin eşiğindeydim. Büyük bir farkındalığın, bir kararın eşiğindeydim. Kafamda her şey birbirine karışıyordu. Dinmeyen bir fırtına gibiydi.

Otuz yıldır aynı adamdım. Kardeşlerim size söylediler. Jake bana huysuz küçük bir velet derdi. Şu anda da öyleydim. Ama aynı zamanda farklıydım da. Jessi ile geçirdiğim son birkaç gün bana bir şeyler yapmıştı ve ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum. Tek bildiğim, kendi iyiliğimi asla onun iyiliğinin önüne koymayacağımdı.

Jessi. Benim Jessi'm.

Sawyer'ın tahmin ettiğinden bile daha kötüydü durum.

Sawyer, "Bu sizin tek şansınız," dedi. "Bundan sonra ne olacağını veya yeğenlerimin başka neler yapabileceğini tahmin edemem."

Gözlerimi kapattım ve başımı soğuk briket duvara yasladım. "Sanırım bekleyip görmem gerekecek."

Bir şeylerin olacağını biliyordum, sadece ne zaman olacağını bilmiyordum.

Bir süre sonra, uzun gecenin yorgunluğu beni yakaladı. Uyukladım. Beni koruyan polis memuru telefonundan bir dizi izliyordu. Arka planda bölüm bölüm oynuyor, adamın burnunu çekmesi veya öksürmesiyle daha da belirginleşiyordu.

Sonra gürültü aniden kesildi ve işte o zaman uyandım. Bir saniye sonra ışıklar söndü ve tüm hücre bloğu karanlığa gömüldü. Bu beni olduğum yerde dimdik oturmaya zorladı. İşler kötüye gidiyordu.

Bir menteşe kıpırdadı. Biri hücre bloğunun kapısını açmıştı.

Sedyeden kalkıp arkasına çömeldim. Ayak sesleri bana doğru yaklaştı. Hücremin önünde durdular. Parmaklıkların arkasında silik bir silüet gördüm ve bir el feneri açıldı, ışığı bana doğrultuldu. Parlak ışığın ötesinde Chester Rigsby'nin yüzü, bandajıyla birlikte görünüyordu.

Bana silah doğrulttu.

Bu iyi değildi.

"Bakın burada kim var. Artık o kadar da büyük ve cesur değilsin, değil mi?" Chester parmaklıklara yakın duruyordu. Ona doğru koşmalıydım. Hızlıca. Silahı elinden almaya çalışmalıydım. Muhtemelen bir iki el ateş ederdi, ama hareketli bir hedefe karşı mükemmel bir nişancı olmadığı sürece ıskalaması da muhtemeldi. Ve gerçek şu ki, çoğu insan mükemmel nişancı değildi.

Ağzını açtı, muhtemelen daha fazla zafer dolu saçmalık söylemek için. Ona doğru atılmak için kaslarımı gerdim. Ama bir hamle yapamadan, el fenerinin ışığı aniden tavana doğru fırladı, sonra yere düştü ve söndü.

Boğuk bir nefes sesi duyuldu. Hızlı bir tıklama sesi. Bir çarpma sesi.

Sonra başka bir el feneri yandı. Trace elinde bir elektroşok cihazıyla hücremin dışında duruyordu. Elektroşok cihazını yerde yığılıp kalan Chester'ın üzerine fırlattı.

Kalp atışlarım hızlandı. "Teşekkürler," dedim.

"Sorun yok." Chester'ın silahını almak için eğildi. "Hemen geri döneceğim."

Trace arkasını döndüğünde, belinin alt kısmındaki kılıfta başka bir tabanca daha gördüm. Silahı çekmemişti bile. Parmaklıklara doğru yaklaştım ve Trace bir an sonra bir anahtar ve bir çift kelepçeyle geri döndü. Anahtarlarla hücremin kapısını açtı, ardından kelepçelerle Chester'ın bileklerini bağladı.

"Bana yardım eder misin?" diye sordu.

Hep birlikte Chester'ı hücreme sürükledik.

Pek çok sorum vardı, ama sadece biri çok önemliydi: "Beni koruyan polis memuru nerede?"

"Chester içeri girerken o da hapishanenin dışına çıktı. Ben de karşıdaki binanın çatısından izliyordum. Chester'ın vardiya değişimini bekleyeceğini tahmin ediyordum ama içeriden birinin olması daha da iyi oldu. Adam kameraları ve her şeyi kapattı. Çok uygun oldu. Hem Chester için, hem de bizim için."

Küçük lobiye girdik. Gardiyan yerde sırtüstü yatıyordu, baygındı, elleri arkadan kelepçeliydi. Şok tabancasının kılıfı boştu.

"Gardına kilit tekniği mi kullandın?" diye sordum. Trace'in adamın arkasından sinsice yaklaşıp nefesini keserek bayılana kadar boğduğunu hayal edebiliyordum. Eminim Trace hiç terlememiştir bile.

"Yakında uyanacak. Muhtemelen vardiya değişimi sırasında, eğer daha önce biri gelip elektrik kesintisini araştırmazsa, o yüzden acele etsek iyi olur."

Binadan hızla çıktık. Hapishane ve şeriflik binasının etrafındaki ışıklar hâlâ parlaktı. Sanki gardiyan sadece içerideki elektriği kesmişti. Ama gökyüzü de solgunlaşıyordu, güneş yükseliyordu.

Trace beni caddenin karşısına, yıpranmış bir Jeep Wrangler'a doğru götürdü. Hafifçe topallıyordu. Ama az önce yaralandığını sanmıyordum. Geçmişte geçirdiği bir yaralanma olduğunu, belki de yaptığı gizli işi bırakmadan önce başına geldiğini düşündüm. Casusluk işleri. Tehlikeli olmaya meyilliydi.

"Jessi'ye ne olacak? O güvende mi?"

"Sizi buradan ne kadar çabuk çıkarırsak, o da o kadar çabuk gelir. Onunla ve Scarlett'le şehrin dışında buluşacağız. Umarım yoldadırlar."

Cipe bindik ve ona sertçe döndüm. "Neden olmasınlar ki?"

"Halletmeleri gereken bazı şeyler vardı."

Sonra bir siren sesi duyduk ve Trace irkildi. Bir itfaiye aracı önümüzdeki kavşaktan gürültüyle geçti. Aynı anda, şafak vakti gökyüzünde koyu bir duman izi fark ettim. Ana Cadde'den geliyordu.

Lokantanın bulunduğu ana caddenin sonundan.

"Bir şey yanıyor!" diye bağırdım.

Trace gaza bastı ve kasabadan hızla uzaklaştık. "Sorun yok. Bu, Scarlett ve Jessi'nin planın kendi kısımlarını tamamladıkları anlamına geliyor."

"Şaka mı yapıyorsun? Onlara ne yaptırdın? Kız kardeşine göz kulak olacağını söylemiştin."

Bana alaycı bir bakış attı. "Fark etmediysen söyleyeyim, bu sabah kurtarılmaya ihtiyacı olan sendin, Jessi değil."

"Bunun için teşekkür ederim," dedim dişlerimi sıkarak. "Eğer o zaman gelmeseydiniz, işler benim için iyi gitmezdi."

"Yardımcı olabildiğime sevindim. Jessi'ye daha önce baktığın için sana minnettardım. Ama bilmelisin ki Jessi seni o hapisten kurtarmak için her şeyi yapmaya hazırды. Onu durduramazdım. Onun için çok değerlisin."

İçim altüst oldu. "O benim için de çok şey ifade ediyor."

"Belki. Ama ona sahte umut veremezsin. Geçmişte ona en iyi abi olmamış olabilirim, ama onu korumak için elimden geleni yapıyorum. Şu anda Hartley'deki her şey arasında, ona en çok zarar verebilecek kişi muhtemelen sensin. Eğer gidiyorsan, temiz bir şekilde ayrıl. Geriye bakma."

Koltuğuma gömüldüm, yumruklarımı ağzıma bastırdım. Haklı olduğunu biliyor ve bundan nefret ediyordum.

Sessiz, ıssız bir yola dönene kadar neredeyse nefes bile alamıyordum ve ileride tanıdık bir kamyon gördüm. Benim kamyonumdu. Owen tamponunun arkasına yanaştı. Jessi ve

Scarlett ikisi de arabadan atladı. Scarlett'in elinde bir tüfek vardı. O geride kaldı, ama Jessi bana doğru koştu.

"İyisin!" diye bağırdı.

Kollarımı açtım. O da sıçrayarak boynumdan yakaladı, bacaklarıyla kalçalarımın benı kavradı. Ben de onu geri tuttum. Sanki dünyada ihtiyaçım olan tek şey oymuş gibi onu tuttum. şu anda, tam olarak böyle hissediyordum.

"Ona sahte umut verme," diye tekrarladı Trace zihnimde.

"Her şeyi getirdim," dedi nefes nefese. "Senin çantayı, telefonunu ve cüzdanını. Kamyonetin hâlâ barın otoparkında, karla kaplıydı ama onu buraya getirdik."

"Yani lokantaya geri mi döndünüz?" diye sordum. "şu anda yanan yer orası mı?"

Onu yere indirdim ve o geri çekildi. Elleri yüzüme gitti, gözleri benimkileri aradı. Belinden tutarak onu kendime yakın tuttum.

"Lokantayı değil," dedi. "Bu, delilleri yok ediyormuşuz gibi görünürdü. Yandaki binada yangın çıkardım. Boş ama eskiden yerel bir gazete brosuydu. Yakılacak bolca kağıt var."

Jessi'nin hızla açıkladığı şey karşısında inanamadım. Trace, beni hapisten kurtarmak için bir dikkat dağıtma planına ihtiyaç duyacaklarını biliyordu. Yangın, Hartley'nin acil servislerini ve iletişim hatlarını meşgul edecekti. Ama Jessi'nin ayrıca eşyalarımı ve Mitch'in silahını lokantadan çıkarması gerekiyordu. Eyalet müfettişleri geldiğinde sorular olacaktı, ama yapabileceği en iyi şey buydu.

Jessi, "şerif Yardımcısı Marsh, ara sokakta devriye arabasında oturuyordu," dedi. "Lokantayı gözetliyordu. Scarlett beni yan taraftaki bir pencereye ulaşmam için yukarı kaldırdı. Daireme girip çıkmayı çabucak başardım."

"Yaptığınız şey inanılmaz derecede tehlikeliydi."

"Bunu senin için yaptım." Beni aşağı çekti, alınlarımız birbirine değdi. "Söz konusu sen olunca hiçbir pişmanlığım yok. Tek bir tane bile."

Kahretsin. Bu inanılmaz kadın. Henüz gidemezdim.

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Onu umutsuzca öptüm. Nefesimiz kesilene kadar öpüştük, sonra başlarımızı birbirine yaslayıp aynı havayı soluduk.

Trace, "Aiden, git," dedi. "Yangın bir süreliğine biraz kargaşaya neden olacak, ama birileri her an hapishaneden kaçışı fark edecek. O zamana kadar Hartley'den çıkmış olman gerekiyor."

"Owen'la biz ilgileniriz," diye araya girdi Scarlett. "Zaten sizin tarafınızda olduğunu biliyorsunuz, Chester'ın ne planladığını anladığında Rigsby'lere çok kızacak. Size değil. Her şeyi hallederiz. Siz sadece Steamboat Springs'e gidin."

Jessi'ye baktım. Başını sallıyordu. Yanağından tek bir gözyaşı süzüldü. "Aiden, son birkaç gün... Bir rüya gibiydi ve rüyaların bir sonu vardır. Ama o anların hiçbirini asla, asla unutmuyacağım."

Göğsüm kalbimin etrafında sıkışmıştı. Onu bırakmak istemiyordum.

Trace, "Aiden," diye uyardı. "Gitmen gerekiyor."

Tam bir kopuş.

"Üzerinde çalışıyorum." Onu tekrar öptüm, bu sefer daha yavaş. Dudaklarımızın her nazik dokunuşunu uzatarak. Bir tane daha. Sadece bir tane daha.

Bir milyon tane daha. İstedğim buydu.

Jessi kollarımdayken kendimi hiç bu kadar özgür hissetmemiş olmam nasıl mümkün olabilirdi? Onu bırakmak neden en kötü yük gibi geliyordu? Ama Trace'in haklı olduğunu biliyordum. Jessi'ye zarar verme gücüne sahiptim ve kendime bunu yapmama izin veremezdim.

Jessi tişörtümü tuttu. "Git," diye fısıldadı.

Ama beni uzaklaştırmaya çalışmıyordu. İlk adımı benim atmamı istiyordu. İkimiz de bunun böyle olması gerektiğini biliyorduk.

Kesin bir kopuş. Geriye bakma.

Kendimi zorlayarak ondan uzaklaştım. Elleri açık bir şekilde beni bıraktı. Kamyonete gittim. Anahtarlar hâlâ kontak yuvasındaydı. Spor çantam arka koltuktaydı. Daha sonra giyeceğim normal kıyafetlerim. Motoru çalıştırdım ve vites taktım.

Geriye bakmamam gerekiyordu ama baktım. Kendimi durduramadım.

Dikiz aynasında Jessi'nin başını Scarlett'in omzuna yasladığını, yüzünü sakladığını gördüm. Ve nedense bu, o anı çok daha kötü kıldı. Ona son bir kez bakmak istemiştım. Arabayla uzaklaşırken başını dik tutmasını istemiştım.

Direksiyonu sıkıca kavradım ve bir sonraki virajı alarak kamyonu otoyola doğru yönlendirdim. Trace, hapishaneden dönüş yolunda bana en iyi rotayı söylemişti. Hartley'nin ana caddelerini atlayıp otoyol girişine kadar gözden uzak kalmam gerekiyordu. Oradan köprüyü geçip yoluma devam edecektim. Hartley'i geride bırakarak.

Hiç pişman değilim. Şimdiye kadar böyle yaşadım.
O gelene kadar.

BÖLÜMYİRMİ YEDİ

Jessi

"İçindekileri dışarı at," dedi Scarlett. "İyileşeceksin."

Scarlett'in ceketini gözyaşlarımla ıslattım. İki dakika, dedim kendi kendime. İki dakika boyunca kendimi acındıracaktım, sonra bitecekti. Baş etmemiz gereken çok daha fazla şey vardı. Trace birkaç metre ötede sabırsız bir enerji saçıyordu. Bu duyguları bastırmak zorundaydım.

Bunun geleceğini biliyordum. Aiden beni ilk öptüğünden itibaren biliyordum. Ama bunun gerçekten nasıl bir his olacağını hiç tahmin edememiştim.

Ne kadar çok şey yaşamış olursam olayım, kalbim hâlâ o kalın derinin altında, geliştirmek için çok çalıştığım o kırılgan hayalperestti. Ve Aiden beni ta kalbime kadar delmişti. İlk öpücüğünden itibaren beni açığa çıkarmıştı. Beni soyup, daha önce hiç yaşamadığım kadar saf bir zevk hissettirmişti. Gerçek bir güvenlik ve huzur. O benim sığınağımdı.

Aptal kalbimin hiç şansı yoktu. Aiden arabayla uzaklaşırken, kalbim de göğsümden sökülüp onunla birlikte gitmişti. Çok dürtüseldi. Yine de, Jeremy'ye aşık olduğum zamandan farklı olarak, Aiden tam olarak iddia ettiği kişiydi.

Aiden ile birlikteyken ne yaptığımı tam olarak biliyordum.

"Bir dakika daha," diye fısıldadım Scarlett'e. "Söz veriyorum, sadece bu kadarına ihtiyacım var."

"Tatlım, bu iş bundan daha uzun sürecektir."

"Vaktimiz yok."

Ancak son birkaç saatin stresi beni çok yıpratmıştı. Rigsby'lerin benim yüzümden Aiden'a zarar vermeye ne kadar yaklaştıklarını bilmek...

Eğer Owen, Aiden'ın kaçışını eyalet polisine bildirmiş olsaydı, o zaman otoyol devriyesi onu aramaya başlayacaktı. Bunu hayal etmek bile midemi bulandırıyor. Dişlerimi sıktım ve Scarlett'in ceketini yumruğumla kavradım. Trace yanıma geldi ve sırtımın ortasına elini koydu. Sanırım sunabileceği tek teselli buydu, ama yine de minnettardım.

"Gitmemiz gerekiyor," dedi kardeşim usulca.

"Biliyorum."

Bir motor sesi duydum. Biri bu yöne doğru araba sürüyordu. "Jessi," dedi Scarlett sert bir şekilde.

Gözlerimi sertçe sildim. "Bunu başarabilirsin," dedim kendi kendime. "Jeremy'den sonra yaptığın gibi, onu da bastır. Hepsini bastır ve uzaklaştır. Derinlere göm."

"Hadi gidelim." Scarlett'in cipine doğru gittim. Ama o kolumu tuttu.

"Jessi," dedi tekrar. Bu sefer daha yumuşak bir sesle. Sesinde bir farklılık vardı. Korku değil. Şoktu. Hayret.

Arkamı dönüp baktım. Yaklaşan araç neredeyse buradaydı. Ve ben de inanmadım.

Bu Aiden'ın kamyonuydu.

Durdu ve tam önümüze park etti. Ön camda, ifadesi yoğun ve sertti, ama onu daha önce hiç görmediğim kadar dizginsizdi. Yüzünde bu kadar çok duyguyu daha önce hiç görmemiştim.

Kapısı ardına kadar açıldı ve botları yere sertçe çarptı. Uzun, kararlı adımlarla bana doğru yürüdü.

Ona doğru atıldım. Ayaklarımın karla kaplı yola değdiğini bile hissetmedim.

Çarpıştık. Öpüştük. Sanki kendimizi birleştirmek istiyormuşuz gibi birbirimize sarıldık. Kalbim göğsüme geri

dönmüştü ve çılgınca atıyordu. "Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Gitmiş olman gerekiyordu. Rigsby'ler ve polis seni arıyor. Güvenli değil."

Beni tekrar öptü. Sertçe. Gözlerimin içine baktı. "Yapamadım. Sadece... kahretsin, yapamadım."

"Bu ne anlama geliyor?" Ellerimi yüzünde gezdirdim. Bu gerçek gibi gelmiyordu.

"Benimle Steamboat Springs'e gel."

"Ne? Aiden, ben..."

"Gel, ailemle tanış. Seni daha sonra Hartley'e geri getireceğim. Sadece benimle gel."

Ona dik dik baktım.

Scarlett ve Trace'in yakınımda durduğunu, ikisinin de gergin olduğunu hissettim. Aiden'ın sözleri beynimde yankılandı. Steamboat Springs'e git. Ailesiyle tanış. Bunu istiyordum. Elbette istiyordum. Aiden'dan daha fazlasını istiyordum.

Peki ya sonrasında? Beni Hartley'e geri götürürdü ve sonra...

Dikkatli olmalıyım, diye kendi kendime söyledim.

Çünkü tüm o dürtüsel hayallerime rağmen, yıllar önceki kadınla aynı değildim. O hataları yapmama izin veremezdim. Aiden'a güvenmediğim için değil. Ama bunun benim için ne anlama geleceğini biliyordum.

Ona sarıldım, alnımı boynuna yasladım. "Yapamam." Bu sözleri söylemek beni yeniden paramparça etti. "Seninle gitmek istiyorum. Ama bu sadece vedayı uzatmak olur ve sonradan çok daha fazla acı verecek." Çünkü o zaman Aiden'ı daha iyi tanıyacaktım. Jake ve Aiden'ın ailesinin geri kalanıyla şahsen tanışacaktım ve muhtemelen onlara da aşık olacaktım. Aiden'ın inanılmaz bir adam olduğunu, asla sahip olamayacağım bir adam olduğunu ve umut dolu kalbimin buna dayanamayacağını öğrenecektim.

Jeremy'nin yaptığı hiçbir şey beni yıkamamıştı. Ama Aiden yıkardı.

"Ya vedalaşmazsak?" diye sordu.

Scarlett keskin bir nefes aldı, gözümün ucuyla gördüğüm kadarıyla eli ağzına gitti.

Başımı kaldırdım, göğsümdeki kontrolden çıkmış kaslara sakinleşmelerini söyledim. "Benden ne istiyorsun?" Onu hapisten kaçırarak Hartley'deki hayatımı mahvetmiş olabilirdim. Aiden'in hayatını kurtarmak için her şeyi riske atmaya hazırdım. Yine de buradaki yerim için savaşmaya kararlıydım. "Eğer Colorado'dan ayrılmamı istiyorsan..."

Ama başını sallıyordu. "Hayır. Hartley'i seviyorsun ve senden bunu bırakmanı asla istemem." Başparmağı elmacık kemiğimi okşadı. "Ama ya kalırsam?"

Her şey sessizleşti. Sanki dünya dönmeyi bırakmıştı. "Hartley'de kalacak mısın?"

Gözleri benimkileri aradı. "Bunun olacağını hiç beklemiyordum. İstediğim hayata sahip olduğumu sanıyordum ve bunun değişeceğini düşünmüyordum. Ama sonra seninle tanıştım. Hartley'i senin gözlerinle gördüm. Ve bu farklı. Seninle birlikte, ben farklıyım. Bu inanılmaz derecede kafa karıştırıcı."

"Biliyorum," dedim, gözlerim yaşlarla dolarken gülerek.

Uzaktan siren sesleri geliyordu.

Trace, "Harekete geçmemiz gerek," dedi. "Bu çok uzun sürdü." Scarlett'i cipine doğru itti.

Ama Aiden kıpırdamadı. Bana olan tutuşu daha da sıkılaştı. "Jessi, bunun işe yarayacağını sözünü veremem. Seni hâlâ incitebilirim, bu en son isteyeceğim şey olsa bile. Ama sensiz gidersem şu anda ikimizi de incitmiş olurum." Alnıma bir öpücük kondurdu. Dudaklarını orada tuttu. "İşleri istediğin kadar yavaş ilerletebiliriz ve şu anda karar vermek zorunda değilsin, ama Steamboat'a gitmem gerekiyor. Lütfen benimle gel. Sana ihtiyacım var."

Siren sesleri giderek yükseliyordu. Scarlett aracına doğru geri geri gidiyordu. Trace ağırlığını bir ayaktan diğerine aktarıyordu. Her an bir polis arabası bu yola girebilirdi.

Ama Aiden orada duruyordu, tüm dikkati bendeydi. Cevabımı bekliyordu. Sanki önemli olan tek şey buymuş gibi. Biz. Benim kararım.

"Evet," diye birden söyledim. "Seninle geleceğim."

Aiden'ın yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. Hayatımda gördüğüm en büyük sırıtıştı. Sadece onda değil, belki de herkeste.

"Ama hiçbir şeyim yok. Ne kıyafetim ne de diş fırçam..."

"İhtiyacınız olan her şeyi hallederiz." Aiden parmaklarımızı birbirine kenetledi. "Sonra görüşürüz."

Scarlett hızla cipine koştu ve ön koltuktan çantamı kaptı. İstasyona giderken yanımdaydı ve Scarlett benim için onu takip ediyordu. En azından bu kadarı yanımdaydı. Kimliğim ve telefonum. Scarlett çantayı bana verdi ve ardından bana sarıldı. Yüzü ıslıl ısıldı.

Kardeşıme döndüm. Trace kaşlarını çattı ama benimle tartışmaya girmede. "Ben eve gelene kadar Hartley'deki işlerle sen ilgilenebilir misin?" diye sordum.

"Elimden geleni yapacağım. Owen'la konuşacağım ve kimsenin seni aramadığından emin olacağım. Zaten planladığımız şeyler bunlar." Gözleri Aiden'a kaydı. "Onu istediği gibi geri getirecek misin? Hartley'de bunu başarmaya çalışacak mısın?"

Kardeşimin bakışları bundan çok daha fazlasını anlatıyordu. Ve Aiden anladığını belli eden bir şekilde başını salladı.

"Söz veriyorum." Aiden elini uzattı ve Trace elini sıktı. Tokalaştılar.

"Öyleyse defolun buradan." Trace bizi Aiden'ın kamyonuna doğru itti ve el ele tutuşarak koşmaya başladık.

Otoyola giriş rampasına girdiğimizde motor kükredi.

Bunu yaptığıma inanamıyordum. Aiden'la kaçmak. Hayatımda yaptığım en dürtüsel, en çılgınca romantik şeydi. Ve içten içe bunun istediğim şey olduğunu biliyordum.

Aiden sürekli bana bakıyordu. Bir eli direksiyonda, diğer eli benimkiyle kenetlenmiş, bacağımın üzerinde duruyordu. "Ciddi misin?" diye sordum. "Gerçekten Hartley'e taşınacak mısın?"

"Bana inanmadıysan neden evet dedin?" Aiden'ın sakın tavrı geri gelmişti. Gözlerinde alaycı bir gülümseme vardı.

"Sana inandım. Sana inandım... bu riski almaya istekli olduğuma inandım."

Elimi kaldırdı ve öptü, gözleri benimle yol arasında gidip geliyordu. "Söylediğim her kelimenin arkasındayım. Sensiz gidersem pişman olacağımı biliyordum. Bu benim tarzım değil. Yapabileceğim tek şey geri dönmektir."

Her şeyi çok basitmiş gibi anlattı. Sanki tüm süre boyunca sakın ve soğukkanlıymış gibi. Ama kamyonetiyle geldiğinde gözlerindeki o ifadeyi görmüştüm. Sesinden de duymuştum.

"Bana ihtiyacın olduğunu söyledin."

Başparmağı parmak boğumlarımdan üzerinde gezindi. "Evet, sana ihtiyacım var ve bu beni ansızın yakaladı. Hiçbir zaman dahi olduğumu iddia etmedim. Ama sonunda bunu anladığımda, ne yapmam gerektiğini biliyordum."

"Çok şeyden vazgeçiyorsun." Daha önce hiç kimse benim için bu kadar çok şeyden vazgeçmemişti. Trace bile Colorado'ya gelmeyi kabul ettiğinde temiz bir sayfa açmaya ihtiyacı olduğunu itiraf etmişti. Kardeşime ne olmuş olursa olsun, eski hayatını geride bırakmak istemişti zaten.

Aiden, yıllarca emek vererek kurduğu ve mutlu olduğu hayatından benim için vazgeçmeyi teklif etmişti. Ama onun mutluluğu da benimki kadar önemliydi.

"Sana söylemiştim," dedi, "kolay kolay şeylere bağlanmam. Sanırım bu konuda biraz kaba biriyim. Arkadaşlarım ve ailem bensiz de yaşayabilirler ve onları

daha az sıklıkla görmekte bir sakınca görmem.” Elimi tekrar öptü, sonra kalbine bastırdı. “Ama sana çok bağlıyım, Jessi Novo. Sana çok ama çok bağlıyım.”

Ve ben eridim. Kendimden geçtim. Ciddi anlamda, sanki havada süzülüyormuşum gibi midem alt üst oldu.

Aiden Shelborne'a o kadar çok aşık olmuştum ki, artık geri dönüş yoktu. Ama umurumda değildi. Bu yolculuk nereye götürürse götürsün, oraya gitmek istiyordum.

Arabayla giderken başımı koluna yasladım. Arkamızdan hiçbir polis arabası gelmedi. Yol açıktı, son fırtınanın karı bariyerlerin kenarlarına yığılmıştı. Geçen her dakika gökyüzü daha da aydınlanıyordu. İkimiz de sessizdik, Hartley'i geride bırakırken gerginlik azalıyordu.

Doğuya doğru yarım saatlik bir yolculuğun ardından telefonuma Scarlett'ten bir mesaj geldi. Kanyondan çıkmıştık. Mesajlarımı tararken, "Scarlett, Trace ile birlikte evinde olduklarını söylüyor," diye bildirdim. "Owen ile konuşmuşlar. Lokantanın yanındaki binadaki yangın söndürülmüş. Polis ayrıca Chester'ı senin hapisane hücrende bulmuş, yani senin gittiğini biliyorlar."

"Hakkımızda arama emri çıkarılacak mı? Colorado Otoyol Devriyesi bizi kovalayacak mı?"

"Hayır. Owen şu anda her şeye çok kızgın, ama Rigsby'lere çok daha kızgın. Chester'ı ve ilçe cezaevi görevlilerinden birini tutuklatıyor. Ama Owen, tutuklanmanızla ilgili evrakların garip bir şekilde eksik olduğuna ve yeni deliller ışığında, sadece tanık olarak değerlendirileceğinize karar verdi." Ona baktım ve gülümsedim. "Eminim ifade vermek zorunda kalacaksınız."

"Hartley'e döndüğümüzde bunu yapabilirim."

Daha da geniş bir gülümsemeyle Scarlett'le mesajlaşmaya devam ettim. Hartley'de yangın,

hapishanedeki olaylar ve devlet yetkililerinin yakında gelmesiyle işler iyice karışmış gibi görünüyordu. Ancak soruşturma artık tamamen Rigsby'lere odaklanmıştı. Bu arada Scarlett, kasabadaki herkese Chester ve Jeremy Rigsby'nin Aiden'ı suçlamak için Mitch'in cesedini lokantaya yerleştirdiklerini ve onu öldürmeye çalıştıklarını anlatıyordu. Scarlett, Aiden'ı bu komplodan kurtardığı için Trace'i kahraman ilan ediyordu. Zavallı Owen. Hiç şüphem yoktu ki, halletmesi gereken bir sürü yasal sorun vardı.

Ancak kamuoyu savaşında dengeler değişmeye başlamıştı.

"Peki Jeremy'ye ne oldu?" diye sordu Aiden. "O ne yapıyor?"

Scarlett ile mesajlaşmaya devam ettim ve mesajını okurken homurdandım. "Ondan hiçbir iz yok. O, Spencer ve Dale sessizliğe büründüler." Aiden'a baktım. "Ama gece boyunca Hart-Made deposundan birkaç kamyonun ayrıldığı görüldü. Muhtemelen teslim ettikleri yasa dışı malları taşıyorlar. Belki de Refuge Dağı'ndaki her şeyi de çekiyorlardır. Arama emri için yeterli kanıt olmadığı için kimse onları durduramaz."

"Eğer korkup kaçıyorlarsa, bu iyi bir şey. Bu, senin veya Owen'ın sorunu olmayacakları anlamına gelir." Aiden direksiyonu sıktı. "Sawyer Rigsby'nin bana yaptığı tekliften bahsetmedim. Hapishanede beni ziyarete geldi."

"Ne zaman?"

"Chester gelmeden birkaç saat önce Sawyer, Hartley'den ayrılıp bir daha asla geri dönmemem şartıyla beni hapisten çıkarmayı teklif etti. Ben de hayır dedim."

"Ama kalmak istediğinize ancak ondan sonra karar verdiniz."

Omuz silkti. "İçten içe zaten biliyordum. Sadece bilinçli zihnimin bunu kavraması biraz daha uzun sürdü." Aiden tekrar elimi tuttu. "Sanırım Sığınak Dağı'na tırmandığımızda ve bana oranın hikayesini, o yerle ilgili hayallerini anlattığında anladım."

“Ama o gün, benim için kalabilecek türden bir adam olmadığını söylemiştin,” diye hatırlattım ona. “Ne değişti?” Hâlâ tam olarak anlamamıştım.

“Evet,” dedi usulca. “Seni bırakamam, bu yüzden sana layık bir adam olmalıyım.”

“Senden benim için değişmeni hiç istemedim. Bunu istemezdim. Bu büyük bir karar. Belki bir süre uzaktan ilişki yaşamayı denemeliyiz, sonra da—”

“Büyük romantik jestimi baltalamaya çalışmaktan vazgeç.” Bana sıırttı. “Bunu istediğim için yapıyorum. Benimle ilgili bu konuda hiçbir şey değişmedi. Hala inatçıyım ve her zaman nazik değilim. Muhtemelen her an seni kızdıracak bir şey yapacağım.”

“Güzel. Senin inatçı hallerini bir bakıma seviyorum. Ama aynı zamanda iddia ettiğinden daha iyi bir insan olduğunu da düşünüyorum.”

“Belki. Senin için.”

Hızlıca bir öpücük için yaklaştım. Mutluluk ve olasılıklarla dolup taşıyordum. Bu gerçekten oluyor, dedim kendi kendime. Gerçekten oluyor.

Aiden birkaç dakika sonra, “Eğer Sawyer akıllıysa, zararını azaltır ve operasyonunu Hartley'den çıkarır,” dedi. “Eğer değilse, geri döndüğümüzde onunla ilgileniriz. Sen ve ben. Ve Trace ve Scarlett de. İyi bir ekip oluştururuz. Hartley'de kalmamın nasıl bir şey olacağını, hatta senin ne isteyeceğini bilmiyorum. Ama bir yolunu buluruz. Eğer beni kabul edersen.”

“Bundan daha iyi bir şey hayal edemiyorum.”

Bunu başarmak için elinden geleni yapacaktı. Aiden bir şey söylediğinde, gerçekten de bunu kastediyordu. Ben de aynısını istiyordum. Bu hayali ikimiz için de gerçeğe dönüştürme şansı. Bu bir garanti değildi, çünkü gerçekçi değildi. Ama şimdilik yeterliydi.

Yiyeceğe ve benzine ihtiyacımız vardı, bu yüzden başka bir küçük kasabaya girdik. Aiden bize kahvaltılık almak için bir fast food restoranına gitti, sonra da kamyoneti ıssız bir

manzaralı yere park ettik. Yumurtalı ve pastırmalı sandviçler yedik, Aiden sandviçlerin gerçekten berbat olduğundan şikayet etti, sonra da nefes tazeleyici şekerler attık ve arka koltuğunda iyice sarındık.

Aiden, spor çantasından şişme montunu çıkardı. İkimizi de sardı ve ben kucağına oturup öpüştük. Çok öpüştük. Birbirimizin ağzını, boynunu, ellerini ve bileklerini öptük. Ulaşabildiğimiz her çıplak teni. Soğuk ellerim Aiden'ın gömleğinin altına girdi, kaslı karnına ve göğsüne değip ısındı.

Planlarımızın ters gitmesiyle Aiden, planladığından çok daha erken yola çıkmıştı. Kuzeye gitmeden önce doğuya doğru bir saat kadar daha yolculuk edecektik. Gelmesi beklenen zamana kadar bolca vaktimiz vardı, bu yüzden biraz rahatlayabilirdik. İkimizin de buna ihtiyacı vardı. Yakınlaşmak, birbirimize bakmak ve sadece mutlu olmak için bir fırsat. Dünyanın geri kalanını bir kenara bırakıp kendimiz olmak için.

Bugün son günümüz olacaktı. Ama bu bizim başlangıcımız oldu.

"Steamboat'a vardığımızda," dedim, "mutfakta size yardımcı olabilir miyim?"

Gözleri, sanki çok daha skandal bir teklifte bulunmuşum gibi, öfkeyle parladı. "Çalışırken mutfakta patron benim. Bunu kaldırabilir misin?"

"Doğru an olduğunda patron olmanı seviyorum. Sanırım bunu zaten biliyorsun." Dilim dışarı fırlayıp alt dudağını yaladım. Aiden hırladı.

"Öyleyse bana yardım etmeniz konusunda ısrar ediyorum."

Bir süre daha öpüştük. Aiden'ın kamyonetinin camları çoktan buğulanmıştı. Sırtımı göğsüne yaslayarak bacaklarının arasına oturdum. Aiden'ın kolları beni sıkıca sarmıştı.

"Düğün resepsiyonunda bana eşlik eder misin?" diye sordu. "Gelmeyi planlamıyordum ama seninle dans etmek

isterim."

"Seninle dans etmeyi çok isterdim. Ama düğüne gidemem. Şu an üzerimdekilerden başka giyecek hiçbir şeyim yok." Ve bunlar da sadece kot pantolon, sweatshirt ve çamur lekeli botlardı.

"Bahse girerim kız kardeşlerimden biri yedek bir elbise daha alacaktır. Ama almazlarsa da ne olmuş yani? Olduğunuz gibi güzelsiniz. Ya da çıplakken."

Omuzumun üzerinden ona alaycı bir bakış attım. "İyi ki seni bu düğün planlama işi için mutfağa göndermişler. Yoksa muhtemelen karanfilleri kovalara atıp masaları süsler ve işi bitirirdin."

Kaşını kaldırdı. "Maliyet açısından verimli görünüyor. O zaman yemeğe daha fazla para harcayabilirler."

Güldüm ve başımı salladım. Ondan sonra, yola koyulmamız gerekene kadar öpüşmeye ve tatlı şeyler fısıldamaya devam ettik. Ayrıca hapishanede verilen gömleğini ve ayakkabılarını kendi daha rahat olanlarıyla değiştirdi.

Aiden, depoyu doldurmak için bir benzin istasyonuna uğradı. Normal araçlardan tırlara kadar her türlü araca hizmet veren devasa bir yol kenarı dinlenme tesisiydi. Dükkanda her türlü sevimli Colorado temalı hediyelik eşya satılıyordu. Ben de tuvaleti kullanmak için içeri girdim. Kamyona geri döndüğümde, Aiden benzini pompalarken inanılmaz bir memnuniyetle koltuğuma yaslandım.

Sonra tanıdık bir logo dikkatimi çekti. Otoparkın karşısında park etmiş bir kamyonun yan tarafındaydı.

Hart-Made Şekerleme Şirketi

Scarlett'in mesajını hatırladım. Rigsby'lerin geceleyin depolarından teslimat kamyonlarını çıkardıklarını ve Refuge Dağı'ndan getirdikleri gizli kaçak malları da ortadan kaldırdıklarını söylemişti.

İşte kamyonlarından biri oradaydı. Öylece oturmuş, bekliyordu. Tam önümüzde.

BÖLÜMYİRMİ SEKİZ

Jessi

Kamyonetten indim ve Aiden'in benzin doldurduğu yere doğru dolaştım. İşini yeni bitirmişti ve deponun kapağını kapatıyordu. "Şuraya bak," dedim, kırmızı Hart-Made logosunu göstererek. "Hartley'den gece ayrılan kamyonlardan biri olmalı."

Aiden baktı. Dört kapılı kamyonunun arkasında saklandık, onu siper olarak kullandık. Hart-Made marka kamyonun arka lastiğı paramparça olmuştu ve iki adam bunun üzerinde tartışıyordu. Bunların kamyon şoförleri olduğunu tahmin ettim. Ne tür bir sorun yaşıyorlarsa yaşasınlar, basit bir lastik patlamasından daha fazlasıydı ve gecikmeye neden olmuştu. Belki de tamir edebilmeleri için birinin onlara parça getirmesini bekliyorlardı.

Aiden elini belime koydu. "Bu iki adam da silahlı. Silah kılıfları takıyorlar."

"Nasıl anladın?" Herhangi bir silah izine rastlamamıştım.

"Duruş biçimleri ve ceketlerinin duruş şekli."

"Eğer o kamyonda sadece şekerleme varsa, silaha neden ihtiyaç duysunlar ki?"

"Güzel soru."

"İçeride ne olduğunu öğrenmek istiyorum," dedim.

Aiden alnını ovuşturdu. "Bunu söyleyeceğini biliyordum."

Aiden'in kamyonetine bindik ve o da arabayı seyahat acentesinin önündeki park yerlerinden birine park etti. Ama

biz izlemeye devam ettik.

“Steamboat’a gitmeniz gereken zamana kadar hâlâ çok vaktimiz var,” diye düşündüm. “Eğer ellerinde yasa dışı bir şey varsa, Owen’ı arayabiliriz. Hatta Jake’i bile. Eminim federal hükümet, Rigsby’lerin yasa dışı uyuşturucu taşıdığına dair doğrulanabilir kanıtları bilmek isteyecektir. Owen ve Jake daha fazla kanıtı ihtiyaç duyduklarını söylediler ve bu bizim şansımız.”

Aiden bana döndü ve elini benimkinin üzerine koydu. “Bunun senin için önemli olduğunu biliyorum. Rigsby’ler başlarına ne gelirse onu hak ediyorlar. Sonunda hata yapacaklar ve kanun onları yakalayacak. Ama sen bu konuda bir haçlı seferine çıkmak zorunda değilsin. Bu senin sorumluluğun değil.”

Dün gece kardeşimin bana sorduğu şeyi düşündüm. Aiden için ne kadar risk almaya hazır olduğumu. Trace’e her şeyi riske atacağımı söylemiştim. Bundan hiç pişman değilim. Ama Hartley için de çok şey riske atmaya hazırdım. O kasaba benim evimdi ve onun için savaşmaya niyetliydim. Bu sadece Rigsby’lere karşı kişisel bir intikam meselesi değildi. Bu, doğru olan şeyle ilgiliydi.

Aiden, Sawyer’ın Hartley’den öylece ayrılacağını düşünüyordu. Ama kasabanın bu kadar büyük bir kısmına sahipken neden ayrılınsın ki? Benim lokantamın sahibiydi. Belediye başkanının ve birçok başka insanın da sadakatine sahipti. Aksine, Sawyer ve ailesinin geri kalanı Hartley halkını sömürmek için çabalarını ikiye katlayacaklardı. Buna seyirci kalabilir miydim?

Eğer o kamyonun lastiği patlamasaydı, çoktan gitmiş olurdu. Ve eğer Aiden’la gelmeseydim, burada durmayabilirdi ve onu asla göremezdik. Ama buradaydık. Belki her şey bir sebep için denk gelmişti, belki de tamamen şans eseri idi. Ama her iki durumda da, bunu görmezden gelemezdik.

“Rigsby’lerin yaptıklarını durdurmak için elimizdeki tek şans bu olabilir,” dedim. “Deneyeceğim. Çünkü ben

denemezsem kim deneyecek?"

Aiden beni inceledi. Bakışları yumuşamıştı ve yanağımdan birkaç saç telini kenara itti. "Öyleyse seninle geleceğim. Lokantadaki o ilk geceden beri senin yanıdayım. Ama onların iki silahlısı var, biz ise silahsızız. Şef bıçaklarımı saymazsak tabii, bıçaklar silahlı bir çatışmada işe yaramaz."

Adamlardan biri gözlük takıyordu ve sigara içiyordu. Diğeri ise mavi bir Yankees şapkası takmıştı ve telefonda öfkeyle konuşuyordu. "Onları ayırmamız gerek," dedim. "Ya da kendi kendilerine ayrılmalarını beklemeliyiz. Kamyonlarının kargo bölümünün anahtarlarını alıp içeri girelim. Ne taşıdıklarına bakalım."

Aiden hiçbir şey söylemedi. Biz iki adamı izlemeye devam ederken çenesi kaskatıydı.

Ardından mavi şapkalı adam telefonunu cebine soktu ve seyahat acentesine doğru yürüdü.

Yolcu kapısının koluna uzandım. "İşte burası. Sen şu adamın peşinden dükkana gir. Ben de diğerine gideceğim. Onu tatlı dille ikna edeceğim."

Aiden'ın kaşı o kadar sert kalktı ki neredeyse saç çizgisine kadar indi. "Onu nasıl tatlı dille ikna edeceğim?"

"Endişelenme. Adamı daha önce hiç görmedim, o da beni tanımıyor. Hartley'den değil. Ona güvenmesini sağlayacağım ve anahtarları ele geçirmenin bir yolunu bulacağım."

"Kesinlikle hayır. Asla olmaz." Aiden, kamyonundan inmeden önce beni durdurdu. "Ya birlikte kalacağız ya da bunu hiç yapmayacağız."

"Peki, peki bu nasıl çalışacak?"

"İkiye bir. Dükkândaki adamı ikimiz birden hallediyoruz. Sonra diğerini hallediyoruz."

Bu çok daha verimsiz bir yöntem gibi geldi. Ama Aiden'ın taviz vermeyeceğini anladım. Belki de bu, biraz fazla dürtüsel davrandığım anlardan biriydi.

Yavaşlayın. Dikkatli olun.

"Pekala, dediğinizi yapacağız. Ama acele etsek iyi olur. Adam zaten içeride."

İkimiz de kamyondan indik ve dükkana doğru yöneldik. Aiden bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Tuvalete gidiyor."

Onu tuvaletlerin bulunduğu arka tarafa kadar takip ettik. Ancak hem erkekler hem de kadınlar tuvaletine sürekli insanlar girip çıkıyordu. Kalabalığın gözü önünde adamı etkisiz hale getirmemizin imkanı yoktu.

Bu işe yaramayacaktı.

Dikkatli olmak elbette iyiydi. Ama bazen, atlamak zorunda kalıyordunuz.

Yankees şapkası takan adam tuvalete girmeden önce, ileri atılıp bileğini yakaladım. "Beyefendi? Size göstermem gereken bir şey var. Tam şurada."

Onu bir dolaba doğru ittim. Kapı neredeyse aralıktı ve içeride başka kimsenin olmadığını anlayabiliyordum. İçerisi banyolar için temizlik malzemeleriyle doluydu. Adam itiraz etmeye başladı, ama sürpriz bizim tarafımızdaydı. Aiden muhtemelen bana çok kızgındı, ama bir an bile vakit kaybetmedi. Önüme atıldı ve Yankees şapkalı adamı dolabın arka duvarına doğru itti.

Kapıyı tekmeleyerek kapattı. Hafif bir çarpma sesi duyuldu.

Tuvalete giderken rastgele bir kadın, "İçeride her şey yolunda mı?" diye sordu.

Arkamı döndüm. "Burada fare sorunu var," diye fısıldadım. "Ne kadar büyük olduklarına inanamazsınız." Arkamdan dolaptan bir gürültü daha geldi. "Gördünüz mü? Kocamanlar."

Kadının yüzünde saf bir dehşet ifadesi vardı. Sanki yeterince hızlı kaçamıyormuş gibi arkasını dönüp çıkışa doğru geri döndü. Dolaptan gelen sesi başka kimse duymamış gibiydi.

Birkaç saniye sonra Aiden, eli ağrıyormuş gibi ovuşturarak ortaya çıktı. Elinde "Dikkat - Islak Zemin" yazılı bir levha taşıyordu ve dolabın kapısını kapattıktan sonra

levhayı kapının önüne koydu. "Yankees şapkası bir süreliğine başımızdan uzak olacak. Silahını ve telefonunu aldım. Ayrıca benim tarzıma daha uygun güzel bir taktik bıçak da aldım." Cebinden deri kılıflı bir bıçak çıkardı, sonra tekrar yerine koydu.

"Anahtarlar?" diye sordum.

"Hayır. Diğerinde olmalı."

Çok kötüydü. Dudaklarımın içini ısırdım. "Ama en azından şimdi ikimiz bir kişiye karşıyız. Onu alt edebiliriz."

Aiden başını sevgiyle yana eğdi. "Rigsby'ler seni kendi taraflarına çekerek ne büyük bir hata yaptıklarının farkında değillerdi."

"Ama sen ve ben bir takım olarak daha da iyiyiz. Bir araya gelmemize yardımcı oldukları için Chester ve kardeşlerine minnettarız. Hapishaneye girdiklerinde onlara bir teşekkür kartı göndermeliyiz." Mağazanın ön tarafına doğru döndüm.

Aiden'in kolu karnımı sardı ve beni kendine doğru çekti. "Tehlikeye yakın olmandan nefret ediyorum. Ama acımasız tarafın ortaya çıktığında beni ne kadar tahrik ettiğini tahmin bile edemezsin."

Omzunun üzerinden ona sııttım. "Bunu aklımda tutacağım."

"Şimdilik yeterince iş yaptınız," dedi Aiden. "Dışarıdaki adamla ben ilgileneceğim."

Ama mağazanın ana bölümüne girdiğimizde, işte oradaydı—Hart-Made dağıtım kamyonunun diğer şoförü. Gözlüklü olan. Doğrudan atıştırmalık ve içecek seçeneklerine yöneldi.

Şimdi ne yapacağız? diye düşündüm. Dolap numaramızın ikinci kez işe yarayacağından şüphe ediyordum.

"Bir şeyler planlıyorsun," diye fısıldadı Aiden bana.

"Rigsby'lerin beni hafife aldığını söylemiştin, hatırlıyor musun?" Tam olarak bu kelimeleri kullanmamıştı ama özü buydu. "Sadece izle."

Adama doğru yürüdüm. Başını öne eğmişti, iki farklı çeşit şişelenmiş çay arasında seçim yapıyordu. Tam yaklaştığım sırada, aniden ona çarptım. Çarpıştık ve diğer elimle omzunu tutarken parmaklarım ceketinin cebine girdi.

"Aman Tanrım, çok özür dilerim. Tamamen benim hatam." Ona tatlı bir gülümseme verdim. Kaşlarını çattı ve beni itti. Özür dilemeye devam ettim ve adam geri çekildi. Yan koridordan Aiden bana başını salladı, ağzı derin bir şekilde kaşlarını çatmıştı. Omuz silktim ve yeni anahtarlığımı güvenli bir şekilde kot pantolonumun cebine koydum.

Aiden hızla yanıma geldi. "Anahtarları ver. Hart-Made kamyonunun kargo bölümünü kontrol edeceğim."

"Ben de geliyorum."

"Hayır, sen dükkanda kalıp gözcülük yapacaksın. Gözlüklü adam çıkmaya kalkarsa, dikkatini dağıtmak için tatlı dilli konuşmalar yap. Ama burada, insanların olduğu kalabalık bir yerde kal. Gereksiz risk alma. Beş dakika sonra geri döneceğim."

"Ancak-"

Cebimden anahtarları kaptı. "Burada kal!" diye bağırdı. Sonra Aiden, onu durdurmak için bir şey yapamadan kapıdan fırladı.

Sinirle içimi çektim. Aiden emir almaktan hoşlanmadığını söylemişti ama emir vermekte hiçbir sorun yaşamıyordu.

Gözlüklü adamı bulmak için etrafa göz gezdirdim. Eğer onu gözetlemek benim görevimse, bunu yapmalıydım. Gözlüklü adam kasaya gidip cips ve bir paket sigara alırken ben de kartpostal sergisine bakıyormuş gibi yaptım.

Arkamda bir varlık hissettim, ardından bir saniye kadar sonra sert bir şey belime bastırdı. Sert ve dairesel bir baskıydı.

Silah namlusu.

"Merhaba Jessi. Erkek arkadaşının seni yapayalnız bırakması hiç de akıllıca değildi."

O, Jeremy Rigsby'di.

Buz gibi bir dehşet uzuvlarımı dondurdu. Ama bu kısa süreli korku dalgası, yerini hızla kızgın bir öfkeye bıraktı.

Silah namlusu daha da sertçe saplandı. "Sakın aklından bile geçirme," dedi Jeremy. "Aiden'ı bir daha canlı görmek istiyorsan, ağzını kapalı tutsan iyi olur."

BÖLÜMYİRMİ DOKUZ

Jessi

Jeremy, silahı yanıma dayayarak beni otoparka götürdü. "Dale Amca bana, aksı bozmuş olan aptallara yardım etmemi söyledi. Sonra seni ve o pislik erkek arkadaşını burada görünce ne kadar şaşırdığımı tahmin et."

"Çünkü sizin ve ailenizin ne tür yasa dışı işler yaptığını biliyoruz."

"Gerçekten mi? O zaman neden polis peşimizde değil?" Silahı ceketinin cebinde saklıyordu ama namluyu ve ima ettiği tehdidi hissedebiliyordum. Jeremy'nin tüm tanıklara rağmen onu kullanacak kadar pervasız olduğunu biliyordum. Yakalanma riski onu daha önce bana zarar vermekten alıkoymamıştı.

Aiden neredeydi?

"Polisler peşinize düşecek," dedim. "Her an gelebilirler."

"Sanmıyorum. Bence sen ve Aiden tamamen kendi başınızın çaresine bakıyorsunuz. Belli ki onu bir şekilde hapisten kaçırdınız, ama fırsatınız varken kaçmaya devam etmeliydiniz. Benim için işleri berbat etmeye çalışmaktan kendinizi alamıyorsunuz, değil mi?"

Gözlüklü adam marketten aceleyle çıktı ve bize yetişti. "Luther'ı bulamıyorum. Lanet olası anahtarlarımı da!"

"Çünkü Jessi ve erkek arkadaşı sorun çıkarmaya karar verdiler. Bu, yapacakları son şey olacak. Lütfen bana hâlâ silahınızın sizde olduğunu söyleyin?"

Gözlüklü adam başını salladı. Beni süzdü. "Sen. Anahtarlarımı sen aldın, seni küçük sürtük." Bana doğru yaklaştı. İki adamın arasında sıkışıp kalmıştım. Cesur kalmaya kararlıydım ama bu yeni gelenin nefret dolu bakışları altında özgüvenim sarsılmaya başladı.

Rigsby'lerin operasyonlarına dahil ettikleri adamlar kimlerdi peki? Silahlıydılar. Muhtemelen acımasızlardı.

"Erkek arkadaş kamyonun içinde dolaşıyor," dedi Jeremy, "ama Jessi'yi pazarlık kozumuz olarak kullanabiliriz. Ancak etrafta insanlar var. Bunu gizli tutmalıyız." Silahının namlusuyla tekrar bana dürttü. "Onu uyarmaya kalkarsan çok pişman olursun."

Ne yapmalıyım? diye sordum kendime. Beynimi zorluyordum ama bir çözüm bulamıyordum. Belki de Aiden'i yine de uyarmalıyım. Eğer bağıırırsam, belki kaçabilir. Yardım çağırmalıyım.

Derin bir nefes aldım ve Jeremy'nin boşta kalan eli ağzımı kapattı. Aniden diğer adam boğazımı öyle sıkı kavradı ki nefes alamadım.

"Sakin ol, Walls," dedi Jeremy, diğer adam elini bırakana kadar. "Önce erkek arkadaşınla ilgilen. Sonra Jessi'ye hak ettiği dersi verebiliriz."

Aiden, diye düşündüm. Lütfen, lütfen acele et.

Jeremy beni Hart-Made kamyonunun yan tarafına itti, böylece park alanının geri kalanından görünmeyecek bir yerdeydik. Otoparkın en uç noktasındaydık, neredeyse yukarı doğru uzanan bir yamaç boyunca büyüyen ormanın bitişiğindeydik. Bir kar küreme aracı buraya büyük bir kar yığını yığmıştı.

"Telefonunu ver. Aklına yaratıcı fikirler gelmesini istemiyorum."

Telefonumu arka cebimden çıkardım ve Jeremy'ye uzattım. O da telefonu asfalta fırlattı ve üzerine bastı. Topuğuyla ezdikçe plastik daha da küçük parçalara ayrıldı. Aman Tanrım. İzlemesi çok acı vericiydi.

Jeremy, Walls'a başıyla onay verdi. Walls, silahını çekmiş bir şekilde kamyonun arkasına doğru ilerledi. "Kargo kapısı açık. Ama içeride kimse yok."

"Emin misin?" Jeremy beni de yanına çekerek kamyonun arkasına yaklaştı. "İçeri gir ve kontrol et."

Walls kargo bölümüne tırmandı. Aiden'ın saklandığı yerden fırlayıp adamı etkisiz hale getirmesini umarak nefesimi tuttum. Ama sonra Walls tekrar aşağı atladı. "İçeride kimse yok. Dediğim gibi."

"Öyleyse onu bulun!"

"Adamın nasıl biri olduğunu bile bilmiyorum. Ben Jessi'yi alırım. Sen onu bul."

Titredim. Eski sevgilimi birine tercih edeceğimi hiç düşünmemiştim, ama bu Walls denen adam çok kötüydü.

Jeremy kaşlarını çattı ve içinden küfretti. "Sakallı koca bir pislik herif. Ne kadar zor olabilir ki? Bizi hedef alacak olan o olacak, o yüzden acele et artık."

Kaşlarını çatarak Walls öfkeyle uzaklaştı. Jeremy endişeyle etrafına bakınırken silahını bana doğrulttu. Ama artık başa çıkmam gereken sadece bir tehdit olduğu için biraz olsun özgüven kazanarak derin bir nefes aldım. Jeremy buradan sağ çıkmama izin vermeye niyetli değildi. Bu yüzden onu olabildiğince uzun süre meşgul etmeliydim. Aiden'ın bana ulaşması için zaman kazanmalıyım.

Çünkü öyle yapacaktı. Yapacağını biliyordum.

Walls denen adam Aiden'ı alt edemedi, değil mi?

"Kamyonda ne taşıyorsunuz?" diye sordum.

"Seni hiç ilgilendirmez." Jeremy kaşlarını çatarak tekrar bana baktı. "Tek yapman gereken gitmekti. İstenmediğini neden anlayamıyorsun? Aiden zaten senden bıkacaktı. Bunun farkındasın, değil mi? Belki de çoktan oldu bile. Muhtemelen seni burada bıraktı çünkü uğraşmaya değmezsin. Duvarlar geri gelecek ve seninle her türlü eğlenceyi yaşayacağız."

Korkumu yuttum. "Hartley benim evim. Chester beni korkutmaya çalıştığında ona bunu söylemiştim. Ve orada

bulunmaya senden daha çok hakkım var."

"Bunu nasıl hesapladın?"

"Çünkü o kasabayı önemsiyorum. Orada yaşayan insanları önemsiyorum. Sen ve ailenin aksine. Sizin tek derdiniz kendiniz için ne elde edebileceğiniz. Baban bununla gurur duyar mıydı? Bana karşı davranış biçiminizden gurur duyar mıydı?"

Beni kamyonun kenarına doğru itti. "Çenenin kapat. Babam hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Aiden, buraya gel, diye düşündüm. Jeremy ile tehlikeli bir oyun oynuyordum. Onu kışkırtarak dikkatini dağıtıyordum. Ama onu çok da zorlayamazdım.

"Babanın bir savaş kahramanı olduğunu biliyorum," dedim. "Ve Sawyer ve Dale'in yaptıklarından utanacağından eminim. Refuge Dağı'nda bir çeşit uyuşturucu mu işliyorlar? Her şeyi biliyoruz. Owen seni izliyor. Aiden ve ben de ona yardım ediyoruz."

Jeremy'nin yüzünde bir panik belirdi. Sonra tekrar kendini beğenmişliğe döndü. "Geçen gece deponun dışında olan sendin, değil mi? Ama bize karşı hiçbir şeyin yok. Tek yaptığın birkaç baş ağrısı yaratmak. Mitch'le olan o saçmalık gibi. Birkaç zafer kazandın. Ama biz her zaman bunu sana karşı çevirmeyi başarıyoruz. Mitch'in cesedini çöp konteynerine atmak, teslimat kamyonlarımızı hareket ettirmek için ihtiyacımız olan örtüydü."

"Aiden'ı hapse attırmak sizin için çok işe yaradı, değil mi? Chester şu anda nerede? Umarım tüm operasyonunuzu Owen'a ve DEA'ya ihbar etmiyordur."

Jeremy gülümsedi. "Oh, merak etmeyin. Owen ve yardımcıları, yanlış yerde kurcalamaya kalktığında güzel ve gürültülü bir sürprizle karşılaşacaklar. Bunu zaten hallettik. Eğer DEA de işin içine karışırsa, bu daha da iyi olur." Eğilip fısıldadı, "Boom."

"Bombadan mı bahsediyorsunuz?"

"Chester ağzını kapalı tutacak ve Owen sürprizini alacak. Ürünümüzü Hartley'den çıkardığımıza göre, artık

kimsenin aleyhimize bir kanıtı olmayacak. Planımız güzelce tamamlandı. Tek çözemediğim şey sana nasıl ulaşacağımdı. Beklemem gerekeceğini düşünmüştüm. Ama işte buradasın. Bana yaşattığın tüm acı ve aşağılamanın bedelini ödeyeceğim.”

Jeremy Rigsby'den nefret ettiğim kadar kimseden nefret etmemiştim.

Jeremy, kamyonun arkasından otoparkın geri kalanına göz atabilmek için beni de yanına çekti. Telefonuna bakarken hâlâ silahını doğrultmuş halde benden birkaç adım uzaklaştı. Bir düğmeye bastı ve bir numara çevrildi. Cevap gelmedi.

“Walls’u bulamıyorsun, değil mi?” İçimi sevinç kapladı. “Cevap vermiyor. Sence bunun sebebi ne?”

Telefonun tuşlarına defalarca bastı.

“Aiden’in Chester ve Mitch’e neler yaptığını gördün. Biri öldü, diğeri de beyin sarsıntısıyla hapiste yatıyor. Sence sana ne yapacak?”

Jeremy'nin alnındaki damar zonluyordu. "Sus," dedi dişlerini sıkarak. Boşta kalan elini yumruk yaptı ama bu, istediğinin tam tersi bir etki yarattı. Aklımdaki son korku kırıntısı da uçup gitti. Yerini öfke aldı. Ona acı çektiğimi mi düşünüyordu? Her türlü şekilde acı çekmesini istiyordum. Beni asla susturamayacaktı.

“Amcalarınızdan hangisi gerçekten söz sahibi?” diye sordum. “Açıkçası sen değilsin. Dokunduğun her şey felakete dönüşüyor. Mesela bana vurduğun gibi. Ama ben de sana karşılık verdim. Hatırlıyor musun? Çenendeki dikişlerden kalan yara izini görüyorum.”

“Ağzını kapat Jessi. Seni uyarıyorum.”

“Kendini hep büyük göstermeyi sevdin ama küçüksün Jeremy. Beni dövüp uyuşturucu baronu gibi davranmanın seni önemli yaptığını sanıyorsun. Ama sen acınası, zavallı ve küçük birisin.”

“İşte bu kadar.” Jeremy beni yakaladı. Silah sırtıma saplandı. Diğer eli boğazımı sıktı. Beni devasa kar yığınının

kenarından ormana doğru itti. Botlarımız çamura gömüldü. "Beni acınası mı sanıyorsun? Sen hiçbir şeyden daha değersizsin. Seni tanıdığım andan beri biliyordum. Aptalca küçük hayallerin vardı ve ben sana acıdım. Kimse seni istemediği için seni Hartley'e getirdim. Minnettar bile olamadın. Tek yaptığın kolay bir eş olmaktı, Aiden'ın sende gördüğü de açıkça bu. Tek işe yaradığın şey bu."

Tökezledim ve bir ağaç gövdesine tutunarak kendimi dengeledim. "Söylediğin hiçbir şey bana zarar veremez," dedim meydan okurcasına. "Sen zayıf ve üzgünsün."

"Hayır mı? Sana zarar verecek başka birçok yolum var." Jeremy beni döndürdü ve sırtımı ağaca yasladı. Tekrar boğazımdan yakaladı. "Son iki yıldır bu anı defalarca hayal ettim." Sıkıca tuttu. Nefes alamıyordum. Silah karnıma saplanmıştı. Sonra boğazımı bıraktı ve elini bacaklarımın arasına doğru indirdi. Kot pantolonumun düğmesini çekti.

"Ses çıkarırsan seni öldürürüm," dedi.

Elimden geldiğince karşı koymaya hazırlanıyordum. Ama Jeremy'nin arkasından devasa, ürkütücü bir gölge belirince gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Lanet olası ellerini ondan çek," dedi Aiden, sesi o kadar alçaktı ki kendi göğsümde bile titreşimi hissettim.

Bıçağın ucu Jeremy'nin nefes borusuna dayanmıştı ve Jeremy silahı kaldırmaya çalıştı, ancak silah parmaklarından zorla alındı. Aiden onu geriye doğru çekti ve karda dizlerinin üzerine itti. Bıçağın ucu Jeremy'nin çenesinin altına saplandı. Kesikten kan damlaları fışkırdı.

Aiden'ın ifadesi sertti. Gözlerinde öfke alev alev yanıyordu. "Ona tam olarak hak ettiği şeyi vereceğim. Söyle Jessi, yapacağım."

"Yapamazsın. Beni öldüremezsın!" Jeremy bıçaktan kurtulmaya çalışırken başını kaldırdı, ama Aiden bıçağı daha da derine sapladı.

"Elbette, yaparım," dedi karanlık bir ses tonuyla. "Eğer o isterse."

Aiden'in gözleri Jeremy'den ayrılmadı. Bekledi. Ve ben ona inandım. Bunu ondan yayılan bir şey olarak görebiliyordum, hissedebiliyordum. Eğer onay verirsem, Aiden'in onu burada paramparça edeceğinden hiç şüphem yoktu. Sonuçları umursamazdı.

Neredeyse evet diyecektim. Ama Jeremy Rigsby buna değmezdi.

Aiden'a hafifçe başımı salladım. Aiden'in gözlerindeki ateş sönmeye başladı.

"Hartley'de bir yerde bomba olduğunu söyledi. Owen'ı ve yakına gelen diğer tüm kolluk kuvveti mensuplarını havaya uçurmayı planlıyor. Bunu durdurmalıyız."

Jeremy'nin korkmuş bakışları Aiden'dan bana kaydı. "Doğru. Bırak beni, sana nerede olduğunu söyleyeyim. Ne istersen yaparım!"

"Bunların hiçbirinde sana ihtiyacımız yok." Aiden öne eğildi. Bıçağın ucu daha da derine saplandı ve Jeremy inledi. "Ya Sığınak Dağı'nda ya da Sawyer'ın nakliye deposunda. Ve Sawyer'ın sağlam bir binaya zarar vermek isteyeceğinden şüpheliyim. Seni öldürmeyeceğim, ama sana zarar verecek başka birçok yolum var."

Ardından Aiden'in ağzı, en vahşi, köpekbalığına benzer gülümsemesiyle açıldı.

Aiden, şiddetli bir hareketle bıçağı kaldırdı ve Jeremy'nin uyluğuna sapladı. Adamın çığlıklarını bastırmak için elini Jeremy'nin ağzına götürdü. Eski sevgilim, sudan çıkmış bir yılan balığı gibi kıvranıp çırpındı.

"Acı verici görünüyor," dedim. "Yerinde olsam o yaraya baskı uygulardım."

"Bunu bir an önce bitirsek iyi olur." Aiden'in üç tabancası vardı, her birini etkisiz hale getirdiği adamlardan almıştı ve ikisini ormana fırlattı. Sonuncusunu bana verdi. "Bıçağı kendime saklıyorum," diye ekledi. "Bu şey çok işime yarıyor."

Ardından Aiden, etrafta kimsenin olup olmadığını kontrol etmek için beni önden yürüttü. Sonra Jeremy'yi

ormandan sürükleyerek çıkardı ve kanlar içinde, ağlayan adamı Hart-Made kamyonunun kargo bölümüne taşıdı. Jeremy'nin eldivenlerini çıkarıp ağzına tıkadık, susturucu görevi görmeleri için. Bacağına baskı uygulamaya çalışıyordu, bu da dayanılmaz bir acı olmalıydı. Kirli karda kan izi bırakmıştı. Aiden, kanıtları gizlemek için karı karıştırarak kan izlerini olabildiğince uzaklaştırdı.

Bu sırada Aiden'in telefonunu alıp Owen'ı aramaya çalıştım. Cevap yok. Telaşlı bir sesli mesaj bıraktım ve ona Refuge Dağı'nda muhtemelen bir bomba olduğunu söyledim. "Hartley'e geri dönmeliyiz," dedim. "Owen veya başka biri, onları uyarmadan önce dağa çıkarsa, öldürülecekler."

Bir saatlik mesafedeydik. Jeremy telefonumu mahvetmişti ve Aiden'in telefonu dağlarda çoğu zaman hiç çekmiyordu. Ya Rigsby'ler Owen'ı Sığınak Dağı'na çekmenin bir yolunu bulmuşlarsa? Ya zaten oradaysa? Jeremy planından çok emin görünüyordu.

Ya çok geç kalmışsak?

"Gitmemiz gerekiyor," dedim.

"Bir dakika." Aiden, Jeremy'i Hart-Made Candy Co. kutularının bulunduğu bir paletin arkasına sakladı. Aiden, Jeremy'nin ceketini ve ardından ellerini sabitlemek için kemerini çıkardı. Sonra Aiden, Jeremy'nin yaralı bacağını bağlamak için ceketini kullandı. "Yerinde kalacağından emin olmalıydım."

"Peki ya diğer adam?" diye sordum. "Duvarlar?"

"Marketin arkasındaki çöp konteynerinde. Ölü değil, sadece baygın. Bu yüzden o ya da içeride bıraktığımız kişi uyanmadan buradan çıksak iyi olur. Gerçi polisi aramak için can atacaklarını sanmıyorum, çünkü bu kamyonda bir yerlerde kaçak mal var."

Jeremy'i ve kamyonu burada bırakma fikri hoşuma gitmedi, çünkü bir şekilde kaçabilirlerdi, ama pek seçeneğimiz yoktu. Ayrıca bu kutuların içinde ne olduğunu

da hâlâ çözememiştim. Kargo bölümünde garip bir koku vardı ama ne olduğunu anlayamadım.

"Ne taşıdıklarını öğrenme fırsatınız oldu mu?" diye hızla sordum.

"Hayır. Kargo kapısını açtıktan hemen sonra fikrimi değiştirdim ve senin için geri dönmeye karar verdim. İşte o zaman Jeremy'nin seni dışarı çıkardığını gördüm. Saklandım." Aiden yanıma geldi ve beni kendine çekti, başımı göğsüne yaslayarak kısa ama sıkı bir şekilde sarıldı. "Çok üzgünüm Jessi. Doğru anı beklemek zorundaydım. Sana zarar veriyor olması beni hasta ediyor. Eğer bana izin verseydin..."

"Biliyorum. Ama sen onun bin katı değerindesin. Onun kanı senin ellerine bulaşmamalı." Aiden'in sıcak, rahatlatıcı kucaklamasında bir saniye daha kaldım. Sonra geri çekildim. "Acele etmeliyiz."

Aiden, taktik bıçağı kullanarak karton kutu paletinin üzerindeki plastiği kesti. Her büyük kutunun içine birkaç düzine dekoratif şeker kutusu sığabileceği anlaşılıyordu. "Bu büyük kutulardan birini yanımıza alacağız," dedi. "Belki de Rigsby'lerin uyuşturucu operasyonunu ortaya çıkarmak için ihtiyacımız olan kanıtları içerir."

Kamyondan atladık. Aiden, kargo kapısına asma kilidi taktı, Jeremy'i içeride kilitledi ve kamyonun anahtarlarını cebine koydu. Walls ve ortağı Luther uyansalar bile, kamyonu süremezlerdi.

Ardından Aiden karton kutuyu kolunun altına sıkıştırdı ve ikimiz de onun kamyonetine doğru koştuk.

BÖLÜMOTUZ

Aiden

Hartley'e doğru hızla geri dönerken gaza sonuna kadar bastım. Direksiyonu sıkarken parmak boğumlarım bembeyaz olmuştu. Ama sanki Jeremy Rigsby'nin boynunu sıkıyormuş gibi davrandım.

Jessi'ye nasıl dokunduğunu düşünmeden edemiyordum.

Doğrusu, Jessi'nin ona merhamet gösterme kararına rağmen, o adamı bir bilek hareketiyle öldürebilirdim. Ama yaşamasına izin vermek doğru karardı. Cesedi saklamak can sıkıcı olurdu ve bir sürü polis saçmalığıyla uğraşmak zorunda kalabilirdim... Çok fazla zahmetli olurdu.

Kan kaybından ölmeyecekti. Bacağını bıçakladığımda hayati damarlardan kaçınmıştım. Ama en azından şu anda çok acı çektiğini bilmenin verdiği bir tatmin vardı. Adam çok daha kötüsünü hak ediyordu.

"Owen'ın numarasını tekrar denediniz mi?" diye sordum. "Ya da Hartley polis karakolunun ana hattını?"

"Telefonunuzun hala şebekesi yok. Yolculuk molasından beri tek bir sinyal bile çekmedi." Kadın sinirle ellerini havaya kaldırdı. "Bu şeyde ne sorun var böyle?"

"Telefonum berbat. Özür dilerim. Hartley'e taşınma işlemim resmileştiğinde operatör değiştireceğim."

"İyi olur," diye homurdandı. Ama Hartley'de kalacağımdan bahsetmem Jessi'nin endişesini biraz da olsa yatıştırmış gibiydi.

“Peki ya Jeremy’nin telefonu?” diye sordum. “Ya da diğerlerinin?” Jeremy için çalışan iki palyaçonun telefonlarını ve silahlarını almıştım.

“İyi fikir. Ekranlar muhtemelen kilitlidir, ama belki acil bir arama yapabilirim.”

Bugünün ne kadar da berbat bir hale geldiğine inanamıyordum. Bu sabah hapishaneden kaçmıştım, Jessi’yi Jeremy Rigsby’den kıl payı kurtarmıştım ve şimdi de bir bomba Refuge Dağı’nı havaya uçurmadan önce Owen’ı ve belki de daha birçok insanı kurtarmaya çalışıyorduk. Bu arada, o yemek servisi işi için Steamboat Springs’e gitmem gerekiyordu. Bunu daha sonra halletmem gerekecekti.

Hartley, Colorado, adeta bataklık gibiydi. Sınırlarının içine girdiğimden beri kaçamamıştım. Gerçekten de kaçamamıştım. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, kaçmak da istemiyordum. Jessi Novo Hartley’i evi olarak adlandırdığı sürece, bu çekime boyun eğecektim.

Hartley’i kurtaracaktık. Birlikte. Jessi’yi asla yarı yolda bırakmazdım.

Birkaç dakika telefonlarla uğraştıktan sonra Jessi başını salladı. “Hiçbir şey bağlanmıyor, ama denemeye devam edeceğim. Şu an kanyondayız. Jeremy telefonumu ezmeseydi, benim telefonumun bile burada şebekesi olmazdı.”

Kaza riskini göze almadan motoru olabildiğince hızlı çalıştırıyordum ama yine de sanki çok yavaş gidiyormuşuz gibi hissediyordum.

Jessi denemeye devam etti. Sonunda, Hartley’e yaklaşıırken, “İşe yarıyor!” diye bağırdı. Telefonu hoparlöre almıştı, bu yüzden zil sesini duydum.

Bir ses cevap verdi: “Hartley Şerif Departmanı.”

“Scarlett mi?” diye sordu Jessi.

“Jessi? Sen misin?”

“Neden şerif departmanının hattına cevap veriyorsun? Boş ver.” Jessi başını salladı. “Bunu sonra anlatırım. Scar, Jeremy Rigsby ile karşılaştık. Uzun hikaye ama Hartley’de

bir yerde saklı bir bomba olduğunu itiraf etti. Muhtemelen Refuge Dağı'nda."

"Ne?" diye çığlık attı Scarlett. "Ama Chester, dokunulmazlık karşılığında iş birliği yapmak istediğini söyledi. Refuge Dağı'nda deliller olduğunu ve Owen'ın da şu anda yardımcıları ve yeni gelen eyalet müfettişleriyle birlikte oraya gittiğini söyledi. On beş, belki yirmi dakika önce ayrıldılar."

"Chester bir tuzak kurdu." Gaz pedalına sertçe bastım ve kamyonum daha da hızlı bir şekilde ileri fırladı. "Bu onların acil durum planıydı." Ve Chester beni öldürmeye teşebbüs ettikten sonra hapiste olduğuna göre, bir anlaşma karşılığında bilgi vermesi daha da inanılır bir şeydi.

"Ah hayır Jessi, Trace de onlarla birlikte! Owen onu vekil tayin etti. Bu yüzden burada karakolda telefonlara bakıyorum. Burada her şey karmakarışık ve—"

Jessi, "Dinle," dedi. "Owen'ı radyoya bağlamalısın. Onu uyarmalısın."

"Tamam. Üzerinde çalışıyorum." Bir sessizlik oldu, ardından Scarlett, Owen'ı içeri çağırmaya çalışırken mırıldanmalar duyuldu. Nefes nefese kaldığını duyduk. "Radyo bağlanmıyor. Ama bağlanması gerekiyor. Sanki bozuk gibi."

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Scarlett, oradan hemen çık."

Bir hışırtı duyuldu. Başka sesler de vardı. Scarlett'in ağır ağır nefes alışverişinin sesi.

Jessi bana baktı, gözleri korkuyla parlıyordu. "Scar?" diye sordu telefona sessizce. "Ne oluyor?"

Pencerelerden kanyon duvarları hızla geçip gitti. Hartley'e bir mil daha yaklaştık.

"Dale Rigsby'yi az önce gördüm," diye fısıldadı Scarlett. "Şeriflik binasında. Ben de Owen'ın ofisinde saklanıyorum. Dale, Owen'ın memurlarından birinden yardım almış olmalı. Etrafta arama yapıyorlar. Sanırım beni arıyorlar."

Şerif Douglas'ın departmanında sandığından çok daha fazla hain vardı.

"Şeriflik ofisini ele geçirebilirler," dedim. "Chester'ı hapisten çıkarıyorlar ve kim bilir başka neler yapıyorlar. Oradan çık, Scarlett."

"Pekala. Ben—ben Owen'ın penceresinden dışarı tırmanabilirim."

Jessi öne doğru eğildi, telefonu ağzına yakın tuttu. "Jeep'inle Refuge Dağı'na gitmelisin. Beni duyuyor musun? Owen'a yetişmelisin."

Scarlett nefes nefese kalmıştı. "Yapacağım. Söz veriyorum."

Jessi, "Eğer bizden önce oraya varırsanız," diye ekledi, "Owen'ın peşinden gidin. Onu ve diğerlerini uyarın." Sesi titriyordu ve kardeşini düşündüğünü anladım. "Ama Aiden ve ben çok uzakta değiliz. Orada sizinle buluşmaya çalışacağız."

"Pekala. Şimdi gitmem gerekiyor."

"Kendine dikkat et, Scar." Jessi telefonu kapattı. "Lütfen acele et, Aiden."

"Oraya olabildiğince hızlı ulaşacağım."

Ama ikimiz de çok geç olabileceğini biliyorduk.

"Bu çıkış." diye işaret etti Jessi. "Bizi milli orman yollarına daha hızlı ulaştıracak." Virajları biraz fazla hızlı aldığımız için dudağını ısırды. Elini tutmak istedim ama iki elimi de direksiyonda tutmam gerekiyordu. En azından yollar tamamen kuru ve karsızdı.

Sonunda, stabilize edilmemiş orman yollarına çıkan sapak noktasına geldik. Ve Scarlett'in cipi karşı yönden hızla bize doğru geliyordu, koyu kırmızı saçları açık pencerelerden çılgınca uçuşuyordu.

Jessi ilk önce çıktı. Ben de hemen arkasından gittim. Scarlett, cipin içine binmemiz için fren yaptı. Sonra da sapaktan hızla döndü ve Refuge Dağı'na doğru giden stabilize olmayan yola girdi.

Böyle bir araçla, Scarlett'in doğa sever biri olduğunu varsaymak zorundaydım. "Dürbününüz var mı?" diye sordum arka koltuktan. Jessi önde, yolcu koltuğunda oturuyordu.

"Torpidoda saklanan parça."

Jessi dürbünü çıkardı ve bana uzattı. Henüz hiçbir şey göremiyordum. Hala ağaçlarla çevriliydik. Jeep, stabilize edilmemiş yolda sarsılarak ilerliyordu. Ama karın büyük kısmı erimişti ve Scarlett'in tekerleklerinin takip edebileceği iki geniş iz bırakmıştı.

"Peki ya işaret fişekleri?" dedim.

"Arka tarafta yerde bir acil durum kiti var." Scarlett başparmağıyla beni işaret etti.

Kutuyu el yordamıyla buldum.

Mitch'in tüfeği de koltuğun altına kısmen sıkıştırılmıştı. Daha önce Scarlett, Jessi ile birlikte dikkat dağıtma planını kurduktan ve Trace beni hapisten kurtardıktan sonra tüfeği taşıyordu.

Kitin içinden işaret fişeklerini çıkardım, sonra tüfeğin dolu olduğundan emin oldum. Jeep yolda sekerek ilerlemeye devam etti.

Birkaç gün önce Owen'la birlikte gördüğümüz kilitli kapıya geldik. Kapı ardına kadar açıktı, bu da mantıklıydı çünkü kolluk kuvvetleri dağa doğru ilerliyordu.

"Acele et," dedi Jessi. "Lütfen."

Yolun virajını takip ettik ve ağaçlar açıldı, Refuge Dağı'nın panoramik manzarası gözlerimizin önüne serildi. Yol ileride daralarak dağın yamacında kıvrıla kıvrıla ilerleyen daha küçük bir patıkaya dönüştü.

Yolun yaklaşık yarısında, renkli şekiller hareket ediyordu. Owen ve grubu. ATV'lerle gidiyorlardı.

"İşte onlar!" diye bağırdı Scarlett. "Aman Tanrım, zirveye ulaşmadan önce onlara yetişmemizin imkanı yok."

Jessi arkadaşının omzuna elini koydu. "O zaman cip'i durdur. Çabuk. Görüş alanımızı kaybetmeden önce." Jessi arkasını dönüp bana baktı. Sanki beyinlerimiz birleşmişti.

Tam olarak ne düşündüğünü biliyordum ve bu benim de aklıma gelen aynı fikirdi.

Jessi'ye acil durum işaret fişeklerini uzattım. "Scarlett, durduğumuzda Owen'ın grubunu dürbünle izle," dedim. "Dikkatlerini çekersek bize haber ver."

"Anladım."

Scarlett cipin önünü kestiği anda Jessi ve ben dışarı fırladık. Jessi ilk işaret fişegini gökyüzüne doğru nişan aldı. Ateşledi. Havada yüksek bir duman yayı oluşturdu. Ama Owen'ın grubunun onu görüp görmediğini anlayamadım.

Scarlett, sürücü koltuğundan, dürbünü yüzüne dayayarak, "Hâlâ hareket ediyorlar!" diye bağırdı.

O bomba dağın herhangi bir yerinde olabilirdi. Onları oldukları yerde durdurmak zorundaydık.

Tüfeği belime asıp, yükseklik kazanmak için cipin kaputuna tırmandım. Yıllardır böyle bir silahla atış yapmamıştım. Benim tarzım değildi. Bana her zaman keskin bir bıçak verin. Ama imkansız bir hedefi vurmak zorunda değildim. Bunun için, tetiği çekmek yeterliydi.

Tüfeği kaldırdım ve emniyet kilidini açtım. Tetikledim. Ateş ettim. Çatırtı sesi dağ yamacında yankılandı, kilometrelerce öteye yayıldı.

Scarlett açık penceresinden elini salladı. "Durdular! Panik içinde oradan oraya koşuşturuyorlardı ama durdular."

"Jessi, bir işaret fişegi daha."

İkinci el ateşini yaptı ve bu sefer Owen'ın grubu kesinlikle gördü. Ve bizi de gördüler. Scarlett dışarı çıktı ve hem o hem de Jessi sevinçten zıplamaya başladılar. Birkaç dakika sonra, bir ATV yanımıza doğru geldi. Trace kullanıyordu, arkasında da Yardımcı Şerif Marsh oturuyordu.

Jessi kardeşine doğru koştu. Ona sarıldı ve yardımcı şerife Rigsby'lerin kurduğu tuzağı hızlı hızlı cümlelerle anlattı. Marsh, Owen'a telsizle haber verdi. İstasyonla

bağlantıları kesilmiş olsa da, kısa menzilli iletişimleri sağlamdı.

Sonra Jessi başını kaldırdı, etrafına bakındı ve sonunda gözleri benimkilerle buluştu. Kollarımı açarak ona doğru gittim. Jessi kollarımın arasına gömüldü ve onu sıkıca kendime doğru çektim. Kalbinin hızla çarptığını hissettim.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı. “Orada olduğun için çok minnettarım. Her şey için. Aiden, ben... sana çok minnettarım.”

“Ben de öyle, bebeğim,” dedim saçlarına doğru. “Ama bunu birlikte başardık. Sen ve ben.”

Bakışlarını kaldırdı ve başını salladı. İkimizin de aynı şeyi düşündüğünü biliyordum.

Sen ve ben.

Artık sadece ikimizdik. Ateşle birleşerek tek bir birim haline gelmiştik. Birbirimizi asla bırakmayacaktık.

Ailemi ve Steamboat Springs'teki düğün organizatörünü arayıp üzücü haberi vermek zorunda kaldım: Geç kalacaktım. Hatta yetişip yetişemeyeceğimden bile emin değildim. Ve kendimi çok kötü hissettim. Önemli bir işi kaçırmak aptalca bir hareketti ve her ne kadar zaman zaman böyle davransam da, olmak istediğim kişi tipi değildi. Yardımcı şefim ve asistanlarımız yokluğumu telafi etmek için telaşlanacaklardı. Ama yapacak bir şey yoktu.

Şu an için Jessi ile benim halletmemiz gereken bazı tanıklık işleri vardı. Ama yolda evrak işlerini halletmenin bir yolunu bulabilseydim bile, Jessi'nin Trace'i ve arkadaşlarını henüz bırakmaya hazır olmadığını biliyordum. Ve Jessi Hartley'de kalacaksa, bu benim de kalacağım anlamına geliyordu.

Pazarlık konusu değildir.

Dale Rigsby'nin şeriflik karakolunu ele geçirmeye çalıştığını Owen'a söyledikten sonra, o ve eyalet polisi yoğun bir şekilde harekete geçti. Ancak Dale, Chester ve onlara yardım eden diğer polis memuru çoktan ortadan kaybolmuştu. Owen, tutuklama emri çıkardı ve umarım otoyol devriyesi onları kısa süre içinde yakalayacaktır. Bu arada, Refuge Dağı'ndaki patlayıcıları etkisiz hale getirmek için Hartley'e her an bir bomba imha ekibi gelecekti. Eyalet adli tıp ekipleri geride kalan her şeyi inceleyip parçaları bir araya getirecekti.

Otoyol devriyesi, Jessi'ye saldırdığı için Jeremy Rigsby'yi tutuklamak üzere de çağrılmıştı. Baygın bıraktığım diğer iki adam bana biraz baş ağrısı yaratabilirdi. Ama endişelenmiyordum. Bu bir öz savunmaydı. Ya da en azından, ona çok yakındı.

Hart-Made marka kamyonların tam olarak ne taşıdığını, hatta eyalet sınırlarını ne kadar aştıklarını bile hala bilmiyorduk. Jeremy'nin şu anda bağlı olduğu ve kurtarılmayı beklediği kamyonun eyalet polisi tarafından aranmasını beklemek zorundaydık. Ve eğer bu arama aydınlatıcı olmazsa, eyalet müfettişleri Rigsby'lerin ne ürettiklerini kanıtlamak için Refuge Dağı'nda delil bulacaklardı.

Henüz cevaplar gelmemişti. Ama yakında gelecekti. Bu garantiydi.

Geriye kalan en büyük gizemlerden biri Sawyer Rigsby'nin kendisiydi. Ailesinin geri kalanıyla birlikte aday olmasını bekliyordum. Ama bunun yerine, bir halk toplantısı çağrısında bulundu.

Ve şimdi de oraya doğru yola koyuldum.

Yaşanan her şeyden sonra Sawyer'ın ne gibi bir açıklaması olabilirdi ki? Daha da önemlisi, sorumluluktan nasıl sıyrılmayı planlıyordu?

Owen ve ben, toplantının yapılacağı Hartley Lisesi spor salonunun önüne geldik. Jessi, Scarlett ve Trace ile birlikte zaten içerideydi. Ondan birkaç dakika bile ayrı kalmak

istemiyordum ama Trace ona göz kulak oluyordu. Owen ve benim de halletmemiz gereken önemli bir görevimiz vardı.

Owen'ın resmi şerif departmanı kamyonetindeydik. Masmavi gökyüzünden güneş ısı ısı parlıyordu. Sokakta yer yer kirli kar yığınları vardı ama kaldırımlar kuruydu. Camlarım açıktı ve spor salonundan yankılanan sesleri duyabiliyorduk.

Owen, arkamızda yeni duran polis arabasına telsizle seslendi: "Memur Marsh, hazır mısınız?"

"Her şey hazır, efendim."

"Sinyalime hazır olun." Owen telsizi indirdi ve derin bir iç çekti. "Bu tam bir felaket oldu. Bu karmaşayı temizlemek uzun zamanımı alacak. Sizin, Jessi'nin ve erkek kardeşinin gerçekten neler yaptığının yarısını bile bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum."

Sessizce kıkırdadım. "Kesinlikle gerekli olmadıkça bu ayrıntıları kendime saklamaktan memnuniyet duyarım. Gösteri bitmeden içeri girmeliyiz."

"Bekle bir dakika." Owen elinin tersiyle omzuma vurdu. "Teşekkür ederim Aiden. Sen ve Jessi benim ve birçok başka insanın hayatını kurtardınız. Biliyorum, ilk başta sana şüpheyi yaklaştım—"

Burun kıvırdım.

"Ama yanılmışım. İyi bir adamsın. Ve şimdiye kadar gördüklerimden anladığım kadarıyla, Jessi için de iyi birisin. Hartley'den ayrılmana üzüleceğim."

"Ah, kimse sana söylemedi mi?" Aslında, son yarım günün çılgınlığı göz önüne alındığında bu hiç de şaşırtıcı değildi. "Hartley'de kalmaya karar verdim. Beni sık sık göreceksiniz."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ne? Ama işin ve hayatın Kaliforniya'da değil mi? Burada ne yapacaksın?"

Jessi ile geçirebildiğim her dakikayı bir kenara bırakırsak? "Bunu henüz çözemedim. Eminim sinirlerinizi bozuyorumdur."

"Yapabilir misin? Yeni yardımcılara ihtiyacım var. Zaten ortalama bir insandan daha fazla kolluk kuvveti bilgisine sahipsin. Baskı altında sakın kalabileceğini kanıtladın. Benim için çalışmanı, başıma bela olmandan çok daha fazla tercih ederim."

"Kesinlikle hayır. Ben polis değilim. Bu kesinlikle yapmak istemediğim bir iş."

Yüz ifadesi tedirginleşti. "Lütfen bundan sonra başınızı belaya sokmayacağınıza söz verin. Hem sen hem de Jessi."

"Biliyorsun, onun adına konuşamam. Jessi benden daha sık belaya bulaşıyor." Ve bulaştığında da her zaman yanında olurdum.

Owen inledi. "Sanırım bu mide yanması başka bir güne kalsın. Hadi şu işi bitirelim."

Yolda, kamyonun yükünden karton kutuyu kaptım. Sonra spor salonuna girdik. Sawyer Rigsby orada konuşma yapıyordu, belediye başkanı da çekingen bir şekilde yanında duruyordu. Hartley sakinleri tribünleri doldurmuştu. Jessi ve erkek kardeşini önde gördüm. Bana göz kırptı. Ben de onaylarcasına çenemi kaldırdım. Onun benim olduğunu bilmek beni gururlandırdı. Umarım çok uzun bir süre benim olur.

Sawyer, "Hepinizin soruları olduğunu biliyorum ve her birine elimden geldiğince cevap vereceğim. Ama sizi temin ederim ki, kardeşim Dale'in veya oğullarının yaptığı hiçbir şeyden haberim yoktu. Bu konuda sizin kadar masumum ve ailemin polisin söylediği şeyleri yapmış olabileceği düşüncesi beni dehşete düşürüyor. Eğer doğruysa." diyordu.

Elli farklı kişi aynı anda konuştu. Sonra Jessi ayağa fırladı ve seslerin uğultusunun üzerine bağırdı: "Bay Rigsby, gece boyunca deponuzdan ayrılan Hart-Made Candy dağıtım kamyonlarına ne oldu? Ne taşıyorlardı?"

Sawyer gözlerini kırıştırdı ve hemen kendine geldi. "Bunlar bizim düzenli ürün sevkiyatlarımızdı."

Karton kutuyu taşıyarak öne doğru adım attım, Owen ise spor salonunun kapılarının yanında geride kaldı. Ayakkabılarım tahta zeminde gıcırdadı. "Böyle mi?" diye sordum. Kutuyu Sawyer'ın önüne, orada bulunan herkesin görebileceği şekilde yere koydum. Kutunun yan tarafında Hart-Made Candy Co. logosu basılıydı. "Madem her şey bu kadar masum, hadi bakalım. İçinde ne olduğunu göster bize."

Spor salonundaki herkes sessizliğe bürünmüştü. İzliyor ve bekliyorlardı.

Sawyer'ın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Bununla oynamadığınızdan nasıl emin olabilirim?"

"Bu sizin fabrika mührünüz değil mi?" Logo baskılı bandı işaret ettim. Bu kutuyu ben de açmamıştım, Owen da açmamıştı. Ama içinde ne olduğunu artık neredeyse kesin olarak biliyordum. "Bu, bu sabah doğrudan sizin teslimat kamyonlarınızdan birinden geldi."

Sawyer'ın çenesindeki bir kas seğirdi. "Pekala. Bu gösterinin amacını anlamıyorum, ama adımı temize çıkarmak için bu gerekiyorsa..." Dudaklarını meydan okurcasına birbirine bastıran Sawyer öne eğildi. Cebinden anahtarlarını çıkardı ve birini kullanarak bantta düzensiz bir çizgi kesti. Karton kapakları ayırdı ve düzgün bir şekilde sıralanmış kırmızı-beyaz dikdörtgenler ortaya çıktı. Hart-Made'in imzası niteliğindeki esmer şekerli çıtır şekerlemesi.

"Gördünüz mü?" diye sordu Sawyer, elini sallayarak.

"Birini açın."

Sığ bir kutu çıkardı ve kapağını kaldırdı. İç tepsi plastikte sarılıydı, ancak Sawyer koruyucu kapağı kesti ve altın kahverengi bir şekerleme seçip ağzına attı. "Çok lezzetli. Doydun mu?"

Spor salonundaki diğer herkes bizi izliyordu. Birkaç fısıltı duyuldu. Owen, tereddütle kaşlarını çatarak öne çıktı.

Şeker kutularının yığınının içine daha da derinlere daldım ve ortadakilerden birini çıkardım. Sawyer'a uzattım.

Anında, bu sabah Hart-Made kamyonunda fark ettiğimiz tuhaf koku daha da belirginleşti.

Ve şimdi ne olduğunu anladığıma göre, daha önce nasıl fark etmediğime inanamadım.

"Şundan bir parça dene," dedim.

Sawyer'ın yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Bunun ne anlamı var?"

Kalabalığın içinden bir başkası, "Bu iyi bir soru," diye seslendi.

Jessi arkasını dönerek Hartley sakinlerine baktı. "Eğer kaçak mal saklıyorsanız, onu yasal ürünlerinizin altına koymanız mantıklı olur." Kollarını kavuşturarak tekrar Sawyer'a döndü. "Saklayacak bir şeyiniz yoksa, bunu kanıtlayın. Şu şekerlemeyi de deneyin."

Sawyer yeni şeker kutusunu açmak için hiçbir hareket yapmadı. Bu yüzden kutuyu elinden aldım ve onun yerine açtım, plastik mührü kırdım. Şimdi koku daha da yoğunlaşmıştı. Tepsiyi ona uzattım. İçinde altın kahverengi parçacıklar vardı, esmer şekerli çıtırtıya benziyordu. Ama biraz farklı bir renkteydi.

Ve o koku kesinlikle hoş değildi.

Sawyer gözlerini dikmişti. Dudakları titriyordu.

"Buna 'parçalama' deniyor," diye duyurdum spor salonunda toplananlara.

Birkaç saat önce anlamıştım. Dün, kardeşim Jake ile telefonda konuşurken, taşınması en kolay olan farklı esrar konsantresi türlerini açıklamıştı. Shatter ince tabakalar halindeydi ve altın kahverengi bir renkteydi. Daha önce bu bağlantıyı kuramamış olmama inanamadım. Kamyondaki koku buydu. Yasadışı paketler plastik ambalajla sarılmış ve etrafı gerçek şekerlerle çevrili olduğu için koku hafif kalmıştı, bu da kokuyu gizlemeye yardımcı olmuştu.

"Bu, oldukça yoğunlaştırılmış bir kenevir türü," diye devam ettim. "Yanıcı çözücüler kullanılarak üretiliyor ve üreticiler, uçucu karışımları kontrol altında tutmak için sıvı nitrojen kullanıyor. Ancak bu yöntemler kusursuz değil,

Dale ve ekibinin Refuge Dağı'nda öğrendiği gibi. Orada, mağaralarda yer altında bu maddeyi üretiyorlar. Jessi ve ben birkaç gün önce orada bir mağara çökmesinden kaynaklanan bir patlama hissettik, muhtemelen bu çözücülerden bazılarının tutuşmasından sonra. Yaz boyunca ulusal orman arazisinde kenevir bitkileri yetiştirdiniz, değil mi? Nadiren devriye gezildiğine güvenerek. Bütün bunlar, özellikle eyalet dışına gönderiyorsanız, bunu yüzde yüz yasadışı kılıyor. Eminim gönderiyorsunuzdur."

Odada mırıltılar arttı. Şaşkın bakışlar ve öfkeli yüzler belirdi.

Sawyer uzun bir süre altın kahverengi parçalara bakakaldı. Sonra şeker kutusunu kenara itti. "Ben de sizin kadar şok oldum. Bunların hiçbirisiyle alakam yoktu. Teslimat kamyonlarımda yasa dışı maddeler olsa bile, bununla bir ilgim olduğuna dair hiçbir kanıtınız yok."

Şimdi Owen öne çıktı. "Aslında, biliyoruz, Sawyer Amca." Başını salladı ve Yardımcı Şerif Marsh, Theo Rigsby ile birlikte odaya girdi. Dale'in en küçük oğlu. Chester ve Mitch'in küçük kardeşi. Jessi'yi taciz etmelerine yardım etmişti, ancak operasyonlarının zayıf halkası olduğu ortaya çıkmıştı. Ailesinin Sığınak Dağı'nı havaya uçurma planından haberi yoktu ve bu onun için çok ileri bir adımdı. Bildiği her şeyi itiraf etmeyi kabul etmişti. Buna, Sawyer Amcasının planın her aşamasındaki involvement'ı da dahildi.

Owen, "Theo, tüm olayın sorumlusunun siz olduğunuzu ifade edecek," dedi.

Sawyer alaycı bir şekilde, "Bu saçmalık," dedi.

Sonra aniden çıkışa doğru yöneldi.

Ben onun ceketinden tutarken, üç polis memuru da üzerine çullandı. Ellerini arkasına doğru büküp bileklerine kelepçe taktılar.

"Tutuklusun, Sawyer," dedi Owen. "Komplo kurmaktan. Yasadışı madde dağıtımından. Federal arazide bomba patlatma planı nedeniyle cinayete teşebbüsten. Ve kim bilir

başka neler. O kısmı eyalet ve federal savcılara bırakacağım."

Eyalet polisi Sawyer'ı götürerek haklarını okudu.

Owen öne çıktı ve kalabalığı sakinleştirmek için ellerini uzattı, belediye başkanı ise mahcup bir şekilde yanında durdu. Owen ve belediye başkanı soruları yanıtlayıp herkesi sakinleştirmeye çalışırken, Jessi aceleyle yanıma geldi.

"Hey, tatlım," dedim.

Onu kucakladım, dışarı çıkmadan önce etrafında döndürdüm. Kaldırımda Sawyer, onu polis arabasına bindirmeye çalışan polis memurlarıyla tartışmaya çalışıyordu. Ama biz ona sırtımızı döndük. Yeterince ilgimizi çekmişti.

Jessi ellerini yüzüme koydu ve beni kendine doğru çekerek öptü. "Ne dersin? Steamboat'a gidip yarınki düğün için işleri yoluna koymaya çalışalım mı?"

"İstiyor musun?" diye sordum.

Sawyer ve diğer Rigsby'lerin soruşturmasının ve yargılanmasının epey zaman alacağından emindim. Toplanacak bir sürü delil ve sorgulanacak tanık vardı. Mümkün olduğunca bu işten uzak durmaya çalışacaktım. Tabii Jeremy hariç. Onun aleyhine ifade vermeyi dört gözle bekliyordum. Umarım iki yıldan çok daha uzun süre hapse girerdi.

Uyduğundaki bıçak yarası mı? Yine, benim kendimi savunmam söz konusu. Açıkça belli. Jessi de bu konuda beni desteklerdi.

Düğünden önce Steamboat'a ulaşmak hâlâ mümkündü. Ama Jessi bugün çok şey yaşamıştı. Eğer seyahat edecek durumda değilse, anlarım.

Bana onaylamayan bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Gelin ve damadı hayal kırıklığına uğratamayız."

Scarlett ve Trace, spor salonunun kapısından kaldırıma adım attıkları anda bir konuşmayı duymuşlardı. Scarlett, "Gitmelisin," dedi. "Rigsby'lerin planlarını bozmasına izin verme. Owen'a burada her konuda yardımcı olabiliriz. Gerçi

Hartley'nin eyalet polisiyle dolu olduğunu düşünürsek, bize ihtiyacı yok. Ve duyduklarına bakılırsa, DEA da yakında ortaya çıkacak."

Trace'e başımla onay verdim. "Tekrar mücadeleye dâlıcak mısın? Owen seni yardımcı olarak atadı. Ayrıca daha kalıcı elemanlar da alıyor. Avantajlı bir konumdasın."

"Hayır, asla. Artık polis memuru rolü oynamaktan bıktım. Şu anda hayatımla ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Ama Owen'ın departmanına katılmak da çözüm olmayacak."

"O zaman ikimiz de aynı fikirdeyiz." Jessi'ye döndüm. Benim diyebileceğim o inanılmaz cesur kadına. "Tekrar yola çıkmaya hazırım. Eğer sen de benimle olursan. Sensiz hiçbir yere gitmem."

Parmaklarımızı birbirine kenetledi ve bana baktı. "O zaman gitsek iyi olur. Bilmiyorum ama ben oraya vardığımda çok yemek yapacağım. Duyduğuma göre düğünün baş aşçısı bile gelmemiş, bu hiç doğru değil."

"Onların kahramanı olarak ortaya çıkacaksın, öyle mi?" diye sordum.

"Bu benim yaptığım türden bir şey."

Ona çok gülümsediğim için yüzüm ağrıyordu.

BÖLÜMOTUZ BİR

Aiden

Geç kaldık. Hem de çok geç.

Steamboat'taki otele vardığımızda neredeyse gece yarısı olmuştu.

Doğrudan otelin balo salonu mutfağına gittik, ancak o sırada mutfak kapanmıştı. Ama yardımcı şefimin aldığı notları, hazırlık aşamasındaki tepsileri ve henüz işlenmesi gereken malzemeleri buldum. Hepsini eleştirel bir gözle inceledim. Ekibim verdiğim talimatları iyi bir şekilde uygulamıştı. Ancak geride kalmışlardı ve ben bazı konularda yardımcı şefimden daha titizdim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Jessi.

Bıçak çantamı hazırlık masasına bıraktım. İçeri girerken çantamdan almıştım. "Hazırlık bu akşam istediğim gibi değil. Ama senin yardımınla, istediğimiz seviyeye gelebiliriz."

Gülümsedi, yanakları sanki çok duygusal ve romantik bir şey söylemişim gibi pembeleşti. Beni öptü.

Ve işe koyulduk.

Jessi benimle otel odamda kaldı. Ortada hiçbir yakınlaşma olmadı, sadece birkaç saat uyuduk ki bu da, görüşmeler arasında şerif karakolunda yaptığımız kısa uykuyu da hesaba katarsak, yeterli olmaktan çok uzaktı.

Sabahleyin tekrar mutfaktaydık. Jessi'yi ekibimle tanıştırdım. "Kız arkadaşım Jessi Novo ile tanışın," dedim ve şaşkınlık içinde sessizliğe büründüler. Herkesin ağzı açık

kaldı. "Daha önce de kız arkadaşlarım oldu. O kadar da ilginç değil." Ama daha önce hiç kız arkadaşımı mutfağıma getirmemiştim.

Sonunda sert bir bakış attım ve herkes hazırlıklarına geri döndü. Jessi sırtıttı, gülmeyi gizlemeye çalıştı ama gözleri zevkle parlıyordu. Onunla önceden tam olarak kız arkadaş statüsünü konuşmamıştım. Ama onu sahiplenmek istemiştim. Ve o da bunu kabul etmiş gibi görünüyordu. Bundan sonra, Jessi ile ekibimin geri kalanı arasında ne kadar az gerginlik olduğunu görünce şaşırdım. Sanki yıllardır oradaymış gibi sıraya girdi.

Aslında bunu başaracaktık.

Öğle yemeği vaktinde bir mola verdik. Tam o sırada kardeşim Jake, kız kardeşim Madison da arkasından gelerek içeri girdi. "Vay canına," dedi Jake, Jessi'yi kucaklayarak. "Söylentiler doğruymuş. Aiden yeni kız arkadaşını da getirmiş. Bunun sen olduğunu tahmin etmişim. Seni şahsen tanımak harika."

Jessi, "Bekle," dedi, "Aiden, ailene geleceğimi söylemedin mi?"

"Dün çok şey oldu," diye itiraz ettim. "Jake bunu zaten biliyor. Owen'la DEA'nın Hartley'e ajan göndermesi hakkında konuştu."

Madison başını alaycı bir şekilde yana eğerek kollarını kavuşturdu. "Bizi düzgünce tanıştıracabilir misin? Ayrıca, bu olayı ölümsüzleştirmek için fotoğraflara ihtiyacımız var."

"Hangi vesileyle?" diye sordu Jessi.

"Aiden daha önce hiçbir zaman, tek bir kez bile, bizimle tanıştırmak için bir kadın getirmedi."

"İlk ben miyim?" Jessi bana gülümsedi.

"Muhtemelen sonuncusu da bu olacak," diye fısıldadım. Tabii ki kız kardeşim duydu. Madison nefesini tuttu.

"İkiniz de çok tatlısınız." Ablam kollarını açtı. "Jake bir kucaklama aldı, demek ki bana da bir kucaklama lazım. Hartley ve sizin ortaya çıkardığınız tüm komplo hakkında her detayı duymak istiyorum. Ve Aiden'ın yaptığı tüm tatlı

ve romantik şeyleri bilmeliyim ki, bunca yıldır sert biri gibi davrandığı için onunla dalga geçebileyim."

İşte başlıyoruz, diye düşündüm.

Jessi'nin ailemle başa çıkabileceğini gerçekten umuyordum, çünkü çok hareketli olabiliyorlardı. Onu şimdiden korkutup kaçırmak istemiyordum.

Jessi alaycı bir gülümsemeyle, "Evet, tam bir sert adam," dedi. "Ama hiçbir şeyini değiştirmek istemezdim."

Tamam, o bunun üstesinden gelebilir.

Birkaç dakika içinde Madison, Jessi'yi alıp küçük kız kardeşimiz Regan'la birlikte elbise denemeye götürdü. "Ah evet, Jessi'yi annemle babamla ve diğer herkesle tanıştırmaya da götüreceğim," dedi Madison omzunun üzerinden. "Görüşürüz!"

İnledim.

"Bunların herhangi birine şaşırdın mı?" diye sordu Jake.

Hâlâ moladaydım ve mutfağın dışındaki sessiz bir koridorda takılıyorduk. Ağırlığımı bir masaya yasladım. "Hiç de değil. Bu yüzden daha önce sizi aptallarla tanıştırmak için kimseyi getirmedi." Annem ve babamın bitmek bilmeyen meraklı soruları olurdu. İkiz kardeşlerim Regan ve Beau, ortalığı karıştırırlardı. Madison muhtemelen Jessi'yi oradan çabucak çıkarırdı ama onu tanıdığım kadarıyla, kızımı bir saat içinde sarhoş edip otel barında çılgın bir şeyler yaptırırdı. En azından Madison'ın kocası Nash ve Jake'in karısı Harper mantıklıydı. Ve tüm çocuklar, yeğenlerim ve yeğenim, West Oaks'ta diğer akrabalarının yanında kalıyorlardı.

Ancak Harper'ın da Madison gibi asi bir yanı vardı. Jessi de işin içine girince, bu üç kadının güçlerini birleştirdikten sonra neler yapacakları tahmin edilemezdi.

"O halde Jessi gerçekten çok özel olmalı," dedi Jake.

"O... her şey."

Jake'in kaşları kalktı. Özellikle Jake'in genellikle takındığı o gülümseme göz önüne alındığında, onunla pek

benzemiyorduk, ama bunun dışında yüz ifadelerimiz birebir aynıydı.

"Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama başaramadım. Hayatımda kendimden başka kimseye nadiren ihtiyaç duydum—"

"Şaka yapmıyorsun," diye araya girdi Jake.

"Ama ona ihtiyacım var. Ona aşık oluyorum. Bunu yürütmeye çalışacağım." Kollarımı kavuşturdum. "Söyle bakalım. Bir haftadan az süredir tanıdığım bir kadına aşık olduğum için aptal olduğumu söyle."

Jake ellerini ceplerine soktu ve yanımda duvara yaslandı. "Bunu yapamam. Lisede tanıştığımızda Harper'a da aynı hızla aşık oldum. Bir şeyleri anlamamız çok uzun zaman aldı. Ama mükemmel eşini bulduğunda, kalbin sana bunu söylemenin bir yolunu bulur. Ve bunu kaçırmak aptallık olur."

"Teşekkürler." Ağabeyimle hiçbir zaman çok yakın olmamıştık, ama bunun değişmekte olduğunu hissediyordum. Onayını aldığım için memnundum. Ve daha önce hiç hoş karşılamamış olsam bile, tavsiyeleri için de.

"Onu West Oaks'a ne zaman geri getireceksin?" diye sordu Jake. "Yerleşmesine yardım etmen gerekirse, hepimiz yanında olacağız."

"Hayır, hayır. Jessi ile Hartley'e geri taşınıyorum. Kalıcı olarak." Bu fikir kafamda hâlâ şekilleniyordu ama bunu istediğimden hiç şüphem yoktu. Oda arkadaşlarımla paylaştığım evden eşyalarımı taşımam gerekecekti. Kaliforniya'da geçirdiğim otuz yıllık hayatımı toparlamam gerekiyordu. Buna değerdi ama yine de baş ağrısı olacaktı. Umarım Jessi de benimle gelirdi. Ona West Oaks'ı gezdirmek, sahilde romantik anlar yaşamak istiyordum.

Jake'in yüz ifadesi dondu. Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Annem çıldıracak."

Ellerimi gözlerime bastırdım. "Biliyorum. Yerime geçecek bir baş aşçı bulmak için araştırmalara

başlayabilirim. Gerekirse görüşmeleri Zoom üzerinden yaparım. Annemi yarı yolda bırakmayacağım."

Jake omzumu tuttu. "Şaka mı yapıyorsun? Şirketten bahsetmiyorum. Annem ayrıntıları isteyecek. Jessi'nin hayat hikayesini ve ikiniz için önerilen düğün tarihlerini soracak."

Aman Tanrım. Haklıydı. "Jessi bu konuda acele etmemeli."

"Şok edici bir haber ama onunla birlikte olmak için başka bir eyalete taşınmak mı? Onu bu sirkle tanıştırmak mı? O kadar da yavaş hareket etmiyorsun." Jake yüz ifademe güldü. "Senin adına çok mutluyum dostum. Sana katlanabilen bir kadın bulduğuna şaşırdım ama gerçekten çok mutluyum."

"Evet. Ben de öyle düşünüyorum." diye kıkırdadım. "Her iki konuda da."

Mutfığa geri dönmem gerekiyordu. Düğün yemeğine sadece birkaç saat kalmıştı. Ve artık her şey yoluna girmiş, mutfağında her zamanki gibi tıkır tıkır işleyen bir makine gibi çalışıyorduk, Jessi'ye fazladan bir çift el olarak ihtiyacım yoktu.

Umarım keyifli vakit geçiriyordur ve ailem ona karşı nazik davranıyordur.

Son ana yemek mutfaktan çıkar çıkmaz, ekibimle işleri bitirdim. Garsonların hâlâ pasta, kahve ve tatlıyı hazırlaması gerekiyordu, ama bu benim alanım değildi. Mesai bitmişti. Aceleyle duş aldım ve kıyafetlerimi değiştirdim.

Düğün resepsiyonunun yapıldığı balo salonuna adımımı attığım anda, güzel kızımı gördüm. Koyu renk saçları omuzlarına dökülüyordu ve gözleri eyeliner ile belirginleştirilmişti. Vücut hatlarını saran uzun, parıldayan

siyah bir elbise giymişti. Kesinlikle inanılmaz görünüyordu. Bir kez daha büyülenmişim.

Jessi'nin gözleri bana takıldı ve gülümsediğinde daha da güzel görünüyordu.

Ama ona ulaşamadan, annem ve babam yanıma geldiler. Her birine sarıldım ve annem her zamanki gibi beni süzdü. Gri-sarı saçları topuz yapılmıştı ve elbisesi göz kamaştırıcı pullarıyla beni büyülüyordu. "Aiden. Konuşmamız gerekiyor."

"Evet, anne. Gideceğiz. Paylaşacak çok şeyim var." Yarın bütün günü ailemle geçirmeyi zaten planlamıştım. Colorado'ya taşınma haberini verecektim. Jessi ya bana katılabilirdi ya da otel odasında saklanabilirdi. İlkini tercih ederdim ama ikisi de sorun değildi. "Geç kaldığım için özür dilerim," diye ekledim. Ama annemin kaşlarını çatması bana henüz affedilmediğimi söyledi. Muhtemelen ona birkaç ayrıntı daha borçluydum. Belki de tutuklandığım gerçeğini atlayarak.

"Jessi çok tatlı," dedi babam. Ailenin barış sağlayıcısıydı.

"Biliyorum."

Annem iç çekti. "Söyleyeceğin tek şey bu mu? Her zamanki gibi imkansız, değil mi?"

Baba ona doğru eğildi ve "Onu bu gece için affetmeliyiz." dedi.

"Sanırım merhametli olabilirim. Konuşacağız, ikinci oğlum. Yarın."

"Evet, patron," dedim.

Koluma hafifçe vurdu. "Ne kadar da küçük bir veletsin."

"Suçlu olduğumu kabul ediyorum," dedim, gülümsememi gizleyerek. Tıpkı onun gibi. Sonra dayanamadım ve annemin yanağından öptüm. "Bu arada, bu akşam çok güzel görünüyorsun."

"Şşş." Bana başını salladı. "Öyleyse devam et."

Odanın karşısına geçerken daha birçok aile üyesi ve tanıdığımdan sıyrıldım. Kız kardeşlerim ve Harper bana sırtlıyorlardı, muhtemelen alaycı bir şey söylemek

üzereydiler, bu yüzden Jessi'nin elini tuttum ve onu doğruca dans pistine yönlendirdim.

Onu kendime doğru çektim. Sonunda. "Kollarımın seni sarmasını özlemiştim."

Jessi bana gülümsedi. "Çok güzel vakit geçiriyorum."

Homurdandım. "Benim hakkımda ne dediler?"

Başını omzuma yasladı ve hafifçe güldü. Soruma cevap vermedi. "Hepsi çok Kaliforniyalı. Sarışın ve bronz tenli. Sanki dergiden çıkmış gibiler. Sadece sen babana benziyorsun."

Arkamı döndüğümde, diğer tüm Shelborne sakinlerinin gözleri üzerimizdeydi. "Bunu sık sık duyuyorum."

Jessi coşkuyla, "Düğün muhteşemdi ve akşam yemeği harikaydı," dedi. "Son dakikada biri iptal etti, bu yüzden benim için bir yer açıldı. Aslında her şey bir nevi büyü gibi. Özellikle şu an."

Omuz silktim. "Elbette akşam yemeği muhteşemdi."

Kadın homurdandı. "Az önce söylediklerimin hepsinden sonra, odaklandığın tek şey bu mu? Yemeğin mi?"

Başka ne bekliyorsunuz ki?

"Beşamel sosunuzla ilgili bazı düşüncelerim vardı doğrusu."

Kaşlarımı çattım. "O sos gerçekten harikaydı."

"Evet, ama daha iyi olabilirdi."

"Gerçekten mi?" diye sordum, kaşlarımı çatarak.

"Eğer beni çekici ve seksi görünerek dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsan, işe yarıyor."

Boynundan öpmek için eğildim. "Aslında, dikkati dağılan bendim. Ailem senin benim hakkımda tereddüt etmene neden olur diye endişelendim."

"Kesinlikle hayır. Harika davrandılar."

"Yani çocukluğumla ilgili milyonlarca hikaye anlatmadılar mı?"

"Evet, öyleydi. Jake ve Madison'ınkiler en fazlaydı. Senin sesin oldukça kötüydü."

Gözlerimi kısıtım. "İyi ki Colorado'ya taşınıyorum. Hepsini reddedeceğim."

Jessi güldü ve bana sokuldu. "Seni çok seviyorlar Aiden. Bu çok açık. Seni onlardan ayırmak istemiyorum."

"Ama gitmek istiyorum. Jake'e sana karşı hislerimi anlattım ve o da anladı. Diğerleri de anlayacak."

Her şeye yeniden başlamam gerekecekti. Şu an çok şey belirsizdi. Ama bir şekilde, Jessi ile birlikte neler başarabileceğimizden emindim. Eğer bunun için çalışırsak. Şimdi bir anlık da olsa görmüştüm ve o geleceği tüm benliğimle istiyordum. İnşa ettiğimiz olasılıkları iki elimle kavrayacak ve sıkıca tutacaktım.

Gözleri benimkine doğru kaydı ve düğün organizatörünün mekanın her yerine astığı peri ışıklarını yansıtıyordu. Yıldızlar gibi parlıyorlardı. "Bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum," diye fısıldadı. "Böyle şeyler benim gibi kızların başına gelmemeli."

"Ne gibi şeyler?"

"Mükemmel bir adam şehre geldi ve beni ayaklarımdan yere serdi."

"Ben kusursuz değilim."

"Tam bana göre."

Burnundan öptüm. "O zaman ben de senin gibi olmayı hedefleyeceğim."

BÖLÜMOTUZ İKİ

Jessi

Sonraki haftalar ve aylarda, çoğu zaman kendimi bir kasırga gibi hızla gelişen bir aşkın içinde buldum. Şiirlere ve içten country şarkılarına konu olacak türden bir aşk. Ama bazen de Aiden'la olan ilişkim, yavaş yavaş gelişen bir aşk gibiydi.

Her anından keyif aldım.

Sawyer ve Dale Rigsby'nin düşüşünün ardından yaşanan günlük lojistik işlerden hiç hoşlanmadım. Tüm o yasal ve idari karmaşa. Çoğunlukla bu benim sorunum değildi. Owen'ın sorunuymuştu. Ve bir süre Hartley'i işgal eden eyalet polisi ve federal ajan ekiplerinin de sorunu vardı. Ama lokantaya ve Scarlett'in şekerçi dükkanına iş getirdiler, bu da bir faydaydı.

Aiden ve ben Steamboat Springs'ten döndüğümüz anda lokantayı yeniden açtık ve işe koyulduk. Menü planlamasında birlikte çalıştık. Doğal bir iş bölümü oluştu. O yemekleri pişirirken, ben de restoranın ön tarafıyla ilgilendim ve kısa sürede ün kazanan tüm tatlıları yaptım. Skandalın yarattığı medya ilgisi daha fazla turisti çektiğinden, çevrimiçi yorumcular benim tartlarıma ve Aiden'ın lüks lokanta mutfağına övgüler yağdırdı.

Hukuki savunmalarını finanse etmek için Sawyer ve Dale, lokantamın bulunduğu bina da dahil olmak üzere, ilçedeki neredeyse tüm mülklerini çok düşük fiyatlarla sattılar. Bir şekilde, Hartley'deki arkadaşlarımda

yardımla, peşinat için gerekli parayı bir araya getirdim. Scarlett'in Marco da dahil olmak üzere bazı yerel iş ortaklarıyla birlikte satın aldığı tatlıcı dükkanı için de durum aynıydı. Hart-Made markasını kaldırdı ve esmer şekerli çıtır şekerleme yapmayı bıraktı. Ancak bu değişiklikler dışında, tatlıcı dükkanı her zamanki gibi büyüleyiciydi. Tartlarımın bir kısmını sattı ve lokantadaki tezgahımda onun özel tatlılarından bir sergi vardı.

Sonunda, müfettişler çalışmalarını tamamladı ve hükümet Refuge Dağı'nın ulusal orman tarafındaki temizlik çalışmalarını bitirdi. Rigsby'ler çok sayıda eyalet ve federal suçlamayla karşı karşıya kaldılar ve kefaletsiz olarak federal bir gözaltı merkezinde yargılanmayı bekliyorlardı.

Hartley daha normal bir tempoya geri döndü.

Yaşanan her şeyden sonra hâlâ toparlanma sürecindeydik, ancak turizmdeki artış fark yaratıyordu. Kasabada da yeni bir iyimserlik havası vardı. Yeni işletmeler açılıyordu. Colorado'nun bu küçük köşesinin manzaralı fotoğraflarını internette görenler kasabaya taşınıyordu.

Aiden'la geçirdiğim her gün benim için de yeniydi. Bir maceraydı.

Ama elimde değildi. Hayallerim büyüdü. Hatta kendimden bile daha büyük. Bir şekilde karşılık vermek, mutluluğumu ve yeni bulduğum refahı yardıma ihtiyacı olan diğer insanlarla paylaşmak istedim.

Bunu nasıl gerçekleştireceğimi henüz bilmiyordum.

Aiden beni uzun bir hafta sonu için Kaliforniya'ya götürdü. Eyalet dışına ilk çıkışımdı. Okyanusu ilk kez görüyor ve kıyıda çıplak ayaklarıma vuran dalgaları ilk kez hissediyordum. İnanılmazdı, ama aynı zamanda dağ kızı olduğuma dair inancımı da pekiştirdi. Aiden'ın ailesini ziyaret ettim, arkadaşlarıyla tanıştım ve eşyalarını Colorado'ya göndermek için paketlemesine yardım ettim. Hayatının bu yönlerini görmek çok hoşuma gitti. Çok çabuk

aşık olduğum, ama hala keşfetmekte olduğum bu adam hakkında daha fazla şey öğrenmek.

Tanıştığımız günden beri neredeyse her günü birlikte geçirmemize rağmen, ayrı yaşamayı tercih ettik. Aiden, barın üst katında bir oda kiraladı, kardeşim ise benim stüdyo dairemin zemininde uyudu.

Her pazar akşamı lokantayı kapatırdık ve Aiden beni bir randevuya çıkarırdı.

Aiden'la bu ilişkiyi gerçekten yürütmeye çalıştığımız şu günlerde, işleri daha da yavaşlatmaya kararlıydım. Aiden da aynı şekilde düşünüyor gibiydi. Beni yakındaki kasabalardaki restoranlara götürdü. Dansa götürdü. Beni evine davet etti, akşam yemeği hazırladı ve tatlıdan sonra beni öperek nefesimi kesti. Ama ben her zaman kendi daireme geri döndüm, asla geceyi orada geçirmedi.

Aylar süren flört ve sadece romantik iyi geceler öpücüklerinden sonra sabırsızlanmaya başlamıştım. O zamana kadar, acele etmemek konusunda ısrarcı olan Aiden'dı. Sanki bir sonraki adımı atmadan önce Hartley'deki hayatına, benimle olan hayatına ne kadar bağlı olduğunu kanıtlamak istiyordu. Böylece tekrar yakınlaştığımızda ikimiz de tamamen emin olacaktık.

Steamboat Springs'teki düğünden sonra Hartley'e döndüğümüzden beri tam üç ay geçti. Ve ben ölüyordum.

O pazar akşamı, Aiden akşam yemeği için Fransız yemekleri hazırladı. Dana bourguignon, ördek yağında kızarmış patates, mücevher tonlarında bir Burgonya şarabı. Yemek boyunca parmaklarımız birbirine kenetlenmiş haldeydi, gözleri bana dikilmişti ve kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, her şey çok lezzetli olmasına rağmen neredeyse yemek yiyemedim.

Ve sonunda, tüm sinir uçlarımin alt üst olmasına neden olan o şekilde parmak boğumlarımı öptü. "Seni seviyorum Jessi. Sana çok aşığım."

Bunu ilk kez söylüyordu. İçimde her şey coşkulu, baş döndürücü bir şekilde dönüyordu. Bütün duygularım ve

bütün kelimeler içimdeydi, çünkü onu sevdiğimi bir süredir biliyordum.

"Ben de seni seviyorum. Tüm kalbimle."

Bileğimin iç kısmına bir öpücük kondurdu. "Seninle sevişebilir miyim?"

Masada oturur oturmaz, kendimi onun üzerine attım ve kucağına atladım.

Beni yatak odasına taşıırken öpüşmemiz hiç kesilmedi. Birbirimizin kıyafetlerini yırtarken birkaç dikiş yırtıldı ve düğmeler koptu. Uzun bir aradan sonraki ilk sefer biraz umutsuzcaydı. Dillerimiz savaşıyor, ellerimiz yokluyor, bedenlerimizi olabildiğince yakınlaştırmaya çalışıyorduk. Çok bekledikten sonra nihayet tekrar çıplaktık, tenlerimiz sıcak tenlerimize değiyordu. Öpüşürken ereksiyonu ısrarla karnıma sürtünüyordu ve başparmakları göğüslerimin kıvrımlarını okşadıktan sonra eli bacaklarımın arasına daldı. Parmakları kasık bölgemi çevreledi, orada sadece ona ait olan ıslaklığı buldu.

"Prezervatif gerekmiyor," diyebildim zar zor. "İhtiyacım yok."

Gözleri parladı ve göğsünden bir hırıltı yükseldi.

Çıplak penisi içime girerken parmaklarımı saçlarına daldırdım. Bacaklarım onu sarmıştı. Aiden, içimizde sakladığımız tüm tutkuyla benimle sevişti. Vahşi, güçlü hareketler. Hiçbir şeyden geri durmadı. Ellerimi başımın üzerine, yatağa bastırdı ve tam da sevdiğim gibi, yoğun, ateşli bir arzuyla bana baktı. Yerimde mihlanmıştım, kendimden geçmişim. Tamamen onun insafına kalmıştım.

Aiden'ın parmakları klitorisimi buldu ve birleşme noktamızın hemen üstünde masaj yaptı. Ama beni asıl coşturan şey, onun erkeksi yüzündeki ecstasy ifadesi ve kaslarının sıkıca kasılması, vücudumun ona bu kadar zevk verdiğini bilmesiydi. Aynı anda boşaldık. Birlikte. Öpüşerek ve birbirimizin nefesini keserek.

Sonra Aiden üzerime yerleşti, sıcak ve sağlam bir şekilde. Bana zarar verebilecek her şeye karşı kalkanım

oldu. Hiç bu kadar tatmin olmuş ve güvende hissetmemiştim. Birbirimize olan ihtiyacımız, en azından o an için, giderilmişti ve sarılıp bundan sonra ne olacağını konuştuk.

Ve o hayaller hâlâ kafamda dönüp duruyordu. Ona söylemeli miydim? diye düşündüm. Hayır. Henüz değil.

"Benimle burada yaşamak ister misin?" diye sordu, saçımın bir tutamını parmağının etrafında çevirerek.

Elimle göğsündeki koyu renkli tüyleri okşadım. "Lokantanın üzerindeki dairede biraz tadilat yapsak nasıl olur?" Bu benim büyük hayalim değildi ama çok düşünüyordum. Yeni duvarların nereye yapılabileceğini planlıyordum. Küçük bir mutfak. Daire stüdyo daireydi ama doğru planlarsak daha büyük olabilirdi. Sawyer Rigsby tadilat için yatırım yapmamıştı. Ama şimdi bina benim olmuştu. Onu bizim için bir yuva haline getirmek istiyordum.

Hafifçe gülümsedi. Bunu her yaptığında kalbim hâlâ hızlanıyordu. Aiden'in gülümsemeleri nadirdi ama çok anlamlıydı. "Bu fikri beğendim. Peki ya kardeşin?"

"Trace hakkında ne yapacağımı bilmiyorum. Ama sanırım taşınmaya hazır." Trace teknik olarak hala benimle yaşıyordu, ancak sık sık ortadan kayboluyordu. Yaz gelince, bazen günlerce ormanda kamp yapmaya başladı. Kendine ait bir alan ve özgürlük istiyordu. Kardeşimin neye ihtiyacı olduğunu bilmiyordum. "Onunla konuşmayı denedim, ama nasıl biri olduğunu biliyorsun. Eski hayatını terk edip Hartley'e gelmeden önce başına ne geldiğini hala anlatmıyor."

"Bunu asla yapacağından şüpheliyim."

Bu cevabı beğenmediğim için homurdandım.

Aiden, "Trace bir yolunu bulacaktır," dedi. "Eğer bu daireyi bir süreliğine devralmak istiyorsa, devralabilir. Ben de kirayı ödemeye devam edebilirim."

"Onunla konuşacağım." Aiden'ı dudaklarından öpmek için biraz daha yaklaştım. "Çok tatlısın."

"Bu doğru değil. Ben tatlı dilli olmaktan çok tuzlu biriyim."

Güldüm ve başımı salladım. "İnan bana, tatlılardan anlarım. Ve sen benim en sevdiğim tatlısın."

"Sen benim her şeyimsin, en sevdiğimsin." İkimizi de döndürdü ve beni içtenlikle öptü.

O gecenin geri kalanını sevişerek geçirdik, her anı sanki sadece ikimizin olduğu, kendi dünyamızı yaratıp sonsuza dek sürebilecekmişiz gibi uzattık. Hayatımda gördüğüm en güzel rüyaydı ve şafak ışığı Aiden'in yatak odasının kenarlarını puslu hale getirse bile, ben hala uyanıktım.

Haziran ayında, tanışmamızdan beş aydan biraz fazla bir süre sonra, Refuge Dağı'na bir yürüyüşe çıktık.

Hava güneşliydi, sabah serinliği hissediliyordu. Bugün sıcaklık 65 derecenin üzerine çıkmayacaktı, ki bunu mükemmel buluyordum. Eski yıkık kulübeye doğru yürüyüşe çıktığımızda, üst kat giysimi çıkarıp belime bağlamıştım. Aiden, yürüyüş şortu ve dar tişörtüyle inanılmaz derecede seksi görünüyordu, tüm kasları ortadaydı. Takmayı sevdiği bir Anaheim Angels beyzbol şapkası vardı, bu da çoğu insan için Güney Kaliforniyalı olduğunu gösteren tek işaretti. Okyanus dövmesi hariç. O zaten her şeyi ele veriyordu.

Su molası vermek için kulübeye uğradık. Önümüzde vadinin panoramik manzarası uzanıyordu. Yeşil ağaçlar ve kırmızı kanyon duvarları. Uzaktaki mor dağlar, sanki bir tablodan fırlamış gibiydi. Kulübeyi çevreleyen açıklığın her tarafında bolca yabani iek yetişiyordu.

Aiden bir kır çiçeği koparıp kulağımın arkasına taktı. "Bir sürprizim var," dedi.

"Bugün yürüyüşe çıkmakta bu kadar kararlı olmanızın sebebi bu muydu?" İdeal hava koşulları göz önüne

alındığında, ikna olmak hiç de zor değildi.

"Evet, gizli bir amacım var. Sana bir soru sormak istiyorum."

Nefesim kesildi. Birlikte yaşadığımız ve stüdyoyu yenilediğimiz son birkaç ay, hayal edebileceğim her şeydi. O kadar aşkıttım ki, bazen bu beni bile şaşırtıyordu. Ama eğer o büyük bir soru soracaksa, hazır olduğumu düşünmüyordum.

Kalın kaşlarından biri hafifçe kalktı. "Merak etmeyin, öyle değil. Daha önce bahsettiğiniz gibi, Refuge Dağı'nda bir iş kurma fikrinizden hâlâ vazgeçip vazgeçmediğinizi sormak istedim."

"Ah." Bu fikri aylardır dile getirmemiştim. Zaten yeterince derdimiz vardı. Sadece Hartley'nin Rigsby'lerin entrikalarından kurtulmasına yardım etmek değil, birlikte yeni bir hayata başlamak, Aiden'ı yerleştirmek, bir de benim için hâlâ bir muamma olan kardeşimle uğraşmak. O kadar mutluydum ki, daha fazlasını istemek açgözlülük gibi geliyordu.

Ama gerçekten istiyordum. "Hâlâ düşünüyorum. Evet." Bir restoran, şirin bir otel. Bir tatil köyü kadar gösterişli değil, ama özel... Ve aylar geçtikçe, bu hayal daha da uçuk bir şeye dönüştü ve bunu tek bir kişiyle bile paylaşmadım. Aiden'la bile.

Bu benim büyük hayalimdi. Benim büyük fikrimdi.

Belki de bunu nihayet paylaşmanın tam zamanıydı.

Aiden, kır çiçekleriyle dolu açıklığa ve ardından aşağıda uzanan vadiye göz gezdirdi. "Ben de bunu çok düşündüm. Benimle iş ortaklığı yapmaya ne dersin? Araziyi satın almak için bazı araştırmalar yaptım. Kaliforniya'da avukat olan bir arkadaşım beni bir emlakçıyla tanıştırdı. Meğerse dağın bu tarafının sahibi satmaya razıymış. Adil bir fiyat istiyorlar."

Şok olmuşum. Ne diyeceğimi bilemedim. "Şaka mı yapıyorsunuz?" Saçlarımı alnımdan çektim. "Bunu çok isterdim. Kesinlikle. Ama param yok." Özellikle de lokantayı satın aldıktan ve bunu gerçekleştirmek için kredi çektikten

sonra. Ve bahsettiğimiz arazi miktarı, makul bir fiyata bile olsa, çok paraya mal olurdu. Hayatım boyunca görebileceğimden çok daha fazla.

Aiden'in dudaklarında muzip bir sırıtış belirdi. "Evet, öyle. Ailemin catering şirketinde hissem vardı ve beni satın almayı kabul ettiler. Ama aynı zamanda yatırım yapmak da istiyorlar. Bu yerle ilgili fikirlerinizi onlara anlattım ve çok beğendiler. En başından itibaren dahil olmak istiyorlar. Ama şunu da unutmayın, bu teklifin dezavantajı da bu. Burada ne inşa edersek edelim, tüm Shelborne ailesinin hissesi olacak. İnanın bana, annem pazarlıkta çok serttir. Madison da öyle. Unutmayın, o bir rehine müzakerecisi. Acımasız olabilir."

"Ama," diye kekeledim. Bütün bunları hâlâ anlamaya çalışıyordum. "Yeterli paramız olacağını mı söylüyorsunuz? Aileniz... Gerçekten de burada, Refuge Dağı'ndaki çiftliğin bulunduğu yere bir otel ve restoran inşa etmek için yatırım yapmak istiyorlar mı?"

"Eğer bu işi benimle birlikte sen yürütüyorsan, o zaman evet."

Ona şaşkınlıkla bakakaldım. Bu nasıl gerçek olabilirdi ki?

Aiden, "Onlara vizyonunuzun her şeyin üstünde olması gerektiğini söyledim ve onlar da pasif yatırımcı olmayı kabul ettiler. Eminim ki yine de can sıkıcı yollar bulacaklardır. Ama size inanıyorlar." dedi.

"Neden?"

"Çünkü öyle yapıyorum."

Ona sarıldım. Titriyordum ve çok heyecanlıydım. Bunu çok istiyordum. Bu hayali gerçekleştirebilmek için yatırımcılara ihtiyacım olacağını tahmin ediyordum ama onları nereden bulacağımı bilmiyordum. "Emin misin? Gerçekten bunu yapmak istiyorlar mı?"

"Yoksa bunu size getirmezdim. Sözleşmeleri incelemek için kendi avukatınızı tutmanız gerekecek. Öyle şeyler işte." Gözlerini devirdi. "Ama o kısmı hallettikten sonra, onlar da

yapmaya hazırlar. Finansman ve benzeri şeyler için bankaları da işin içine katmamız gerekecek. Ama hallededeceğiz. Eğer bunu benimle yapmak istiyorsanız.”

Kişisel kahramanımın, benim kovboy prensimin koyu kahverengi gözlerine baktım. Beni öyle büyülemişti ki, hâlâ yere basamamıştım.

“Bu benim hayalim,” dedim. En azından bir kısmı. “Ama ya sen? Benim için çok şeyden vazgeçtin. Tüm hayatını yeniden kurdun.”

Başparmağı elmacık kemiğim boyunca gezindi. Alt dudağımın kıvrımını takip etti. “Daha önce senin gibi büyük hayallerim hiç olmamıştı. Ta ki seninle tanışana kadar. Bebeğim, sen benim hayalimsin ve istediğim her şeye burada sahibim.”

Aiden başını eğerek yumuşak ve yavaş bir öpücük kondurdu. Bu anı hafızama kazımaya çalıştım. Yabani çiçeklerin kokusu ve tenimde esen hafif rüzgarın dokunuşu. Ve Aiden’ım, diğer tüm duyuları arka plana itiyordu. Sıcak, rahatlatıcı varlığı. Benim dayanağım. Böylesine güzel sözler de söyleyebileceğini kim bilebilirdi ki?

“Bu kadar romantik olduğunu bilmiyordum,” diye fısıldadım dudaklarına doğru.

“Biliyorum. Kendime bile zor dayanıyorum. Çok tatlıyım işte.” Bunu bir yakınma gibi söyledi ve ben kahkahalara boğuldum.

“Seni seviyorum. Seni çok seviyorum.”

Aiden beni kucağına alıp döndürdü, ikimiz de gülüyorduk. Bir kayanın üzerine oturduk ve fikir üretmeye başladık. Lojistik. Olası tasarımlar ve konseptler.

Ama sonra onu durdurmak zorunda kaldım. İşte bu kadardı. Artık kendimi tutamazdım.

“Söylemem gereken başka bir şey daha var. Aslında bir şart. Eğer bunu gerçekten yapacaksak.”

“Söyle bana.”

Çevreyi tekrar gözlemledim, huzura ihtiyaç duyduğumda Sığınak Dağı’na geldiğim tüm zamanları düşündüm.

İnsanların bu yer hakkında anlattığı hikayeler. Bir sığınak fikri ve bu kelimenin içinde barındırdığı vaat.

“Burada gidecek başka yeri olmayan insanlar için yer ayırmak istiyorum. Özellikle kadınlar olmak üzere, istismara uğramış ve yeniden hayata tutunmaya ihtiyaç duyan insanlar için ayırdığımız bazı odalar olacak. Tıpkı Jeremy'nin bana zarar verdikten sonra benim yaptığım gibi.”

“Bir sığınak mı?”

“Evet, bir sığınak gibi. Ama ondan da büyük. Güvenli ve güzel hissettiren bir yer. İyileştirici ve özgürleştirici.” Etrafımızdaki manzarayı işaret ettim. Yakındaki derenin ve şelalenin hafif akışı. Kuşların şarkıları, rüzgarda hışırdayan kavak yaprakları.

Aiden cesaret verici bir şekilde başını salladı.

"Ve onlara iş imkanı sunabiliriz," dedim aceleyle. "Hartley'de ve yakınlardaki kasabalarda onlara başka fırsatlar bulabiliriz. Yeni bir başlangıç. Bence hem işletmeyi yönetebilir hem de topluma katkıda bulunabiliriz. Ama benim için asıl amaç, ihtiyacı olan insanlar için güvenli bir alan yaratmak olurdu."

“Bunu gerçekten de düşündünüz.”

“Evet, öyle. Benim için çok şey ifade ediyor.” Elini uzattım. “Sen ne düşünüyorsun?”

“Ben de varım. Yüzde yüz. Ailem de olacak. Bayılacaklar.” Aiden alnımdan öptü ve beni kollarına sardı. “Sen kesinlikle muhteşemsin, biliyor musun? Eğer evlenmeyi düşünen biri olsaydım, sana evlenme teklifi etmeyi ciddi ciddi düşünürdüm.”

"Ama sen evlenmeyi düşünen biri değilsin, değil mi?"

“Bazen kendimi bile şaşırtıyorum. Sanırım bekleyip görmemiz gerekecek.” Yüz ifadesi sakindi, ama gözleri bana sevgi ve şefkatle, kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok şeyle dolu bir şekilde parlıyordu. “Hayal ettiğin bu harika yer için bir isim düşündün mü?” diye sordu, ellerimiz birbirine kenetlenmişti.

“Evet, istiyorum. Adını Son Sığınak koymak istiyorum. Böylece, gidecek başka yeri kalmadığını hissedenden herkes buraya gelebileceğini bilsin.”

BÖLÜMOTUZ ÜÇ

Aiden

Baltayı kaldırdım. "Şerefi sen mi üstlenmek istersin, Jessi?"

Gülümsedi ve kızıağı iki eliyle kavradı. Dostlarımız ve destekçilerimizden oluşan izleyici kitlesi alkışlarla karşılık verdi.

Tekrar Sığınak Dağı'ndaydık. Ve bugün o gündü. Son Sığınak Hanı ve Meyhanesi'nin temelini atıp duvarlarını örecektik. Jessi'nin fikri gerçeğe dönüşecekti. Görünüşte, Hartley halkı için yeni bir buluşma yeri. Nüfusun bu şekilde artmasıyla buna kesinlikle ihtiyacımız vardı.

Ama özünde, Son Sığınak, yardıma ihtiyacı olan insanlar için bir umut ışığı olacaktı. Bunu gizli tutacaktık. Kulaktan kulağa yavaş yavaş yayılmasını sağlayacaktık. Bir sığınak işletmenin bazı kuralları vardı ve en azından devlet açısından, her şeyin yolunda gitmesi için gerekeni yapacaktık. Ama gerçekten ihtiyacı olanlar için, kim ne derse desin, ihtiyaçlarının karşılanmasını sağlayacaktık.

Jessi bu girişimin kalbi ve ruhuydu. Ben sadece gerektiğinde kas gücüydim, daha sıklıkla da aşçıyım. Çünkü herkesin karnı doyacaktı.

Jessi deneme vuruşları yaparken arkadaşlarımız geri saymaya başladı. "Üç. İki." Sıfıra ulaştıklarında, balyoz eski çiftlik evinin içindeki yıktığımız duvarlardan birine çarptı. Alkışlar, tezahüratlar yükseldi. Ben de balyozu Jessi'nin elinden alıp ona bir öpücük verdim.

"Sıra sende," dedi.

Sallanarak duvardan daha büyük bir parça kopardım ve Jessi sevinçle bağırdı. Boşta kalan elimle belini kavrayıp kendime doğru çektim. Jessi günlerdir bunu dört gözle bekliyordu, adeta havada uçuyordu. Dün gece bana gerçekten minnettarlığını göstermişti ve elbette ben de karşılığını vermiştim. Ne büyük bir zorluktu. Zor bir hayat yaşıyordum.

"Tamam, yeter bu kadar," dedim. "Bundan sonrasını profesyonellere bırakalım."

Dudak büzdü. "Ama çok rahatlatıcı."

"Size kıracak başka bir şey bulmam gerekecek. Ama burayı değil. Burası için büyük planlarımız var."

Gülümsedi. "Evet, öyleyiz."

Tüm yazı arazi alımını tamamlamak, mimarlarla çalışmak ve müteahhidimizi bulmakla geçirmiştik. Bu kadar kısa sürede başlamamız başlı başına küçük bir mucizeydi. Ama bu ilçenin neredeyse hiç düzenlemesi olmaması ve Trace'in bizi tanıştırdığı sessiz bir hayırsever sayesinde finansmanın anında sağlanması da yardımcı oldu. Trace ile ilgili her şey gibi, bu da gizemliydi. İsminin gizli kalmasını isteyen eski bir ordu arkadaşıydı. Ama umurumda değildi. Para, Last Refuge'u Jessi'nin önerisine göre kurmamız dışında hiçbir koşul olmadan geldi. Ve istediğim de buydu.

Eski çiftliği ve çevredeki dağ yamacının büyük bir bölümünü, efsanelerde bahsedilen eski kulübe de dahil olmak üzere satın almıştık. Çiftliğin ana binası restoranımız olacak, mevcut kulübeler ise misafir evlerine dönüştürülecekti. Sonunda ahırı yeniden düzenleyip genişleterek bir etkinlik mekanı haline getirecek ve yeni bir bina da oteli barındıracaktı. Bu büyük bir girişimdi. Ancak her şey yolunda giderse restoranın inşaatının bu sonbaharda tamamlanmasını umuyorduk.

Ama Jessi bu projede benimle birlikte canla başla çalışıyordu ve bir şeye karar verdiğinde neler yapabileceğine hayran kalıyordum. Restoranın büyük açılışı

için (tarih henüz belirlenmedi) bir parti planlamıştık bile ve ailem Hartley'e gelip katılmayı planlıyordu.

Bugün için lokantada bizi şampanya bekliyordu, ayrıca Jessi ile benim hazırladığımız bazı mezeler ve tatlılar da vardı. Herkes yemeğini bitirir bitirmez, ana caddeye doğru yola koyulacaktık.

Jessi ve Scarlett başlarını birbirine eğip sohbet ederken, ben dışarı çıktım ve Trace'in çekildiği ahıra doğru yürüdüm. Onun yanında oldukça sosyal görünüyordum.

"Nasılsın?" diye sordum.

"Pekala." Sesi sertti. Ve her zamanki gibi cevapsızdı. Anladım. Gerçekten anladım. Ama Trace'in suskunluğunun Jessi'yi ne kadar rahatsız ettiğini biliyordum.

Son birkaç haftadır buradaki kulübelerden birinde yaşıyordu. Trace, Hartley'de gerekliymiş gibi, mesai saatleri dışında şantiyenin güvenliğini sağlamayı gönüllü olarak üstlenmişti. Ama eğer daha fazla insan Rigsby'ler gibi fikirler edinirse, belki de gerekliydi. Refuge Mountain'ın güvenli bir yer olmasını istedik.

Aslında bu konu benim de çok kafamı kurcalıyordu.

Trace boğazını temizledi. "Sizin ve ailenizin Jessi için yaptıklarınız takdire şayan."

"Hayırsever dostunuz yardım etti. Kim olursa olsun. Ama Jessi de işin büyük bir kısmını kendi başına yapıyor. Last Refuge'un kalbi o."

Başını salladı. "Öyle. İyi bir isim. İyi bir fikir de. Gidecek başka yeri olmayan insanlar için bir yer."

"Jessi, burada yardım etmek için gönüllü olduğunu söyledi, değil mi?"

Trace dudağını ısırđı ve ahıra baktı. Saçları hâlâ yüzünün yarısını örtecek kadar uzundu ve dışarıda geçirdiği bunca zamandan dolayı güneşten dolayı açık renkli tutamlar oluşmuştu. "Elimden geldiğince. İnşaat uzmanı değilim. Ama bunun bir parçası olmak isterim. Mekan açıldığında barmenlik ve garsonluk da yapabilirim. Neye ihtiyacınız varsa yaparım."

Aylardır bu tarz ufak tefek işler yapıyordu. Avucumu sakalımın üzerinden geçirdim. "Belki de bina inşa edildikten sonra üstlenebileceğin başka bir rol vardır. Yeteneklerine uygun bir şey."

"Peki, bu beceriler neler olurdu?"

"Yurtdışında 'yardım çalışmaları' yaparken geliştirdiğiniz tüm beceriler." Parmaklarımla tırnak içinde söyledim. Tuzağa düşmedi ve muhtemelen asla düşmezdi. Anlattığı hikayelerin hepsinin gizli olduğundan hiç şüphem yoktu.

"Tam olarak bana hangi rolü öneriyorsunuz?"

Ana çiftlik evinin yanında Jessi ve Scarlett ortaya çıkmış, diğer arkadaşlarına katılmışlardı. Jessi etraftayken her zaman olduğu gibi, sohbet ve gülümsemeler vardı. Ama Last Refuge açıldığında, yardıma ihtiyacı olan insanları ağırlayacaktık. Hatta adalete bile ihtiyaç duyanları.

Bir şeyden kaçıyor olacaktı. Ya o şey peşlerinden gelirse?

"Jessi, istismara uğramış kadınlar için güvenli bir alan sağlamak istiyor. Ve gidecek başka yeri olmayan diğer insanlar için de. Bu insanlar Last Refuge'a gelmeye başladığında, kaçtıkları şeyler onları bulmaya başladığında korunmaya ihtiyaç duyacaklar. Bir sığınak, onu savunacak biri olmadan gerçek bir sığınak olamaz."

"Ben buraya gelmeden önce Jessi'yi koruduğun gibi mi?"

"Aşağı yukarı öyle. Ve ne derler bilirsiniz: En iyi savunma, iyi bir hücumdur."

Hâlâ belirsiz ifadeler kullanıyordum ama Trace'in ne demek istediğimi anladığından emindim. Bunu düşünürken sessiz kaldı. "Peki ya polis? Şerif Douglas?"

"Biliyorsunuz ki resmi yollar her zaman en iyi seçenek olmayabilir. Başka yöntemler kullanmak zorunda kalabiliriz... Şerif Douglas'ın bilmek istemeyeceği şeyler bunlar."

Gözleri sertleşti. Kurnazca. "Kanunsuz intikamcılar olmaktan bahsediyorsun." Trace şaşkınlıktan çok eğlenmiş

gibiydi. Beklediğim gibiydi, çünkü kuralları çiğnemekte hiçbir sakıncası yoktu.

"Gerekirse öyle olsun. Onlar kirli oyunlar oynarsa, biz de oynarız. Ama ben kendimize Koruyucular demeyi tercih ederim."

"Biz?"

Başımı salladım. "Sen, ben. Bu işi üstlenmek isteyen, doğru eğitimi almış diğer arkadaşlar. Ordudaki kardeşlerimden bazılarını arayacağım. Bakalım ilgilenecekler mi."

"Hâlâ sizinle konuşuyorlar mı?"

"Ha. Çok komiksin Novo." Ona orta parmağımı gösterdim.

Omuz silkti. "Belki tanıdığım birkaç kişi de vardır. Eğer benimle konuşmak isterlerse."

"Güvenebileceğimiz insanlara ihtiyacımız var. Dikkatli olmalıyız ve burada inşa ettiğimiz başka hiçbir şeyi tehlikeye atmak istemiyorum. Ama Jessi ile bu konuda konuştum ve o da aynı fikirde."

Trace ve ben, Jessi ve Scarlett'in kucaklaşmasını izledik.

Trace sessizce, "Savunmaya değer bir şeye sahip olmak isterdim," dedi.

"Yani sen de kabul ettin mi?" Elimizi uzattım. Tokalaştık.

Sonunda, Koruyucuların liderliğini Trace'in yapmasını isterdim. Eğitimi ve deneyimi göz önüne alındığında, benden çok daha iyi bir öncü olurdu. Ama bunun üstesinden gelebilecek doğru zihinsel durumda olduğundan emin değildim. Henüz değil.

Trace, Jessi'nin yanına gitti. Kısa bir süre konuştular. Sonra yanıma geldi. "Herkesle lokantada buluşmamız gerekiyor," dedi.

"Yakında oraya gidebiliriz. Kızımla biraz vakit geçirmem gerekiyor." Kollarımı onun etrafına sardım ve o da başını omzuma yasladı.

"Trace'e Koruyucular hakkında mı sordun?" dedi.

"Az önce sizinle konuşurken bundan bahsetti mi?"

“Evet. Benim de aynı fikirde olduğumdan emin olmak istedi. Yardım edeceği için memnunum. Ona ihtiyacımız olacak.”

“Katılıyorum.” Ama Trace’in de buna ihtiyacı olacağını tahmin ediyordum. Kız kardeşini hâlâ kolluyor, onunla iletişim halinde olması hoşuma gidiyordu. Ama Trace’in bana söylediklerini düşündüm. Savunmaya değer bir şeye sahip olmak isterdim. Jessi’den bahsetmiyordu. Kız kardeşini savunmak zaten aşıkardı. Trace daha fazlasını bulmayı umuyordu. Belki cevaplar. Bir amaç. Daha önce başına ne gelmiş olursa olsun, özgüvenini derinden sarsmıştı. Sanırım ruhsal yaraları, onu topallatan dizindeki yaradan çok daha kötüydü. Koruyucular ona bunu verebilirdi.

Zaten savunmaya değer birçok şeyim vardı. Ve kendi halime bırakılsaydım, sevdiğim kadın yanımda basit bir hayatla yetinebilirdim. Ama o benden daha iyiydi. Başkaları için daha fazlasını yapmak istiyordu. Bu yüzden, bunu onun için gerçeğe dönüştürmek için elimden gelen her şeyi yapardım.

Kahramana çok ihtiyacı olan insanlar Son Sığınak'a gelecekti. Ben, Trace ve bulabildiğimiz diğer herkesle birlikte bir kahraman olacaktım. Belki Owen da katılırdı, yeter ki şerif olarak hassasiyetlerini zedeleyecek kadar fazla kuralı çiğnemeyelim. Ayrıca, haksızlıkları düzeltmekten de zevk alıyordum. Yalnız bir insandım ama etrafımda değer verdiğim insanların olması benim için önemliydi. Ordu arkadaşlarımla kaliteli zaman geçirmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Hatta bu eğlenceli bile olabilir.

Ama gerçek şu ki, kahramanlık yapmak istediğim tek bir kadın vardı.

“Scarlett ile ne konuşuyordunuz?” diye sordum. “Yeni restoran açıldıktan sonra lokantayı işletmekle ilgilenip ilgilenmediğini sordunuz mu?”

Jessi bu fikri aklından geçirmişti. Ama başını salladı. "Henüz değil. Scarlett'in aklında başka bir şey vardı. Last Refuge için ne zaman insan kabul etmeye başlayabileceğimizi sordu. Asıl amacımız için yani."

"Biraz zaman alacak. Bu kulübeler kötü durumda." Trace birinde kalmaya razıydı ama gördüğüm herhangi bir asker veya operatörden daha fazla zor şartlara dayanabilirdi. Kız kardeşi olmasaydı, muhtemelen şimdiye kadar arkasına bakmadan dağların arasına kaybolmuş olurdu. "Trace ve ben Koruyucular üzerinde daha yeni çalışmaya başladık. Daha fazla insana, prosedüre, ekipmana ihtiyacımız olacak. Silahlara. Elimizde sadece bir el sıkışma var."

"Biliyorum, ama Scarlett'in şu anda yardıma ihtiyacı olan biri var. Scarlett'in büyüdüğü kasabadan bir kız. Hartley'den bile daha ücra bir yer. Ve..." Jessi kaşlarını çattı. "Karmaşık görünüyor."

Elbette. "Bu kız tehlikede mi?"

Jessi'nin koyu mavi gözleri havaya kalktı. Başını salladı. "Scarlett, arkadaşının kötü bir durumdan kaçması gerektiğini söyledi. Scarlett'in nasıl biri olduğunu biliyorsun. Her şeyin muhtemelen iyi sonuçlanacağını, büyük bir sorun olmadığını söyledi ama korktuğunu anlayabiliyorum."

"O zaman bir çözüm buluruz. Bana ayrıntıları, Scarlett'in bildiği her şeyi anlat. Trace ile konuşup ne yapabileceğimizi göreceğiz. Koruyucuların ilk görevi belli oldu." Buna hazır olup olmadığımızdan bağımsız olarak.

"Teşekkür ederim." Jessi bana sanki güneşi, yıldızları ve gezegenleri gökyüzüne ben yerleştirmişim gibi bakıyordu. Eğer benden bunu isteseydi, elimden gelenin en iyisini yapardım.

"Eğer bu kızın bir kahramana ihtiyacı varsa, onu Hartley'de bulacaktır," dedim.

"Ben kesinlikle kendiminkini buldum."

Son.

Ücretsiz bonus hikayeyi okuyun: Aiden ve Jessi,
Kaliforniya'daki memleketini ziyaret ediyor!

Trace ve Scarlett'in hikayesi, Kasım 2023'te çıkacak olan
BENT WINGED ANGEL'da devam ediyor! Kitabınızı edinin.

Yazarın Notu

Hayatımın büyük bir bölümünü Güney Kaliforniya'da geçirmiş olsam da, yaklaşık on beş yıldır Colorado benim evim oldu. Dağlar, tıpkı Jessi'ye olduğu gibi, benim ruhuma da hitap ediyor. Ben tam anlamıyla bir dağ kızıyım.

Colorado coğrafyasını biliyorsanız, Hartley'nin tam olarak belirli bir yere karşılık gelmediğini fark etmiş olabilirsiniz. Kabaca eyaletin güneybatı kesiminde yer alıyor, ancak manzara, otoyolların yerleşimi ve dağ sıraları konusunda oldukça serbest davrandım. Birçok güzel Colorado kasabasının bir karışımı. Bu nedenle, Hartley'nin bu yönlerini edebi bir ölçüyle değerlendirin lütfen.

Yazarlık grubuma, ön inceleme yapanlara ve bu yolculukta bana eşlik eden hayranlarıma çok teşekkür ederim. Karakterlerimi sonunda Colorado'ya getirmek çok güzel bir duygu! Son Sığınak Koruyucuları Hartley'i ihtiyaç duyanlar için güvenli bir yer, kötü adamlar içinse çok tehlikeli bir yer haline getirirken neler olacağını öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Bir sonraki sefere kadar!

-Hannah

Hannah Shield'in diğler eserleri

Son Sığınak Koruyucuları

ZORLU DURUMLARDAN GELEN KAHRAMAN (Aiden ve Jessi)
EĞİK KANATLI MELEK (Trace & Scarlett)

West Oaks Kahramanları

ALTI GECELİK ATEŞKES (Janie ve Sean)
BEŞ DAKİKALIK HATA (Madison & Nash)
DÖRT GÜNLÜK ALDATMACA (Jake & Harper)
ÜÇ HAFTALIK ANLAŞMA (Matteo ve Angela)
SON İKİ AN (Danny ve Lark)
SONSUZA DEK TEK AŞK (Rex & Quinn) - Çok Yakında

Bennett Güvenlik

ELLERİNİZİ ÇEKİN (Aurora ve Devon)
ÖNCE BAŞINIZI AÇIN (Lana ve Max)
SERT BAĞLANTILI (Sylvie ve Dominic)
SIKI TUTUN (Faith & Tanner)
TUTULDU (Danica ve Noah)
MERHAMET ET (Ruby & Chase)

Yazar Hakkında

Hannah Shield eskiden avukatlık yapıyordu. Şimdi ise okuyucuları her türlü şekilde heyecanlandırmayı seviyor.

O, cesur kadın kahramanlar, hüzünlü erkek kahramanlar ve nefes kesen aksiyon dolu, tutkulu ve gerilim yüklü romantik romanlar yazıyor. Web sitesini www.hannahshield.com adresinden ziyaret edin. Yeni çıkan kitaplarını asla kaçırmayın: bültenine abone olun.

Facebook

Instagram

Goodreads

BookBub

Amazon

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM